Ejderha Mızrağı

TANIŞMALAR - 1. KİTAP

EŞ RUHLAR

Mark Anthony
Ellen Porath

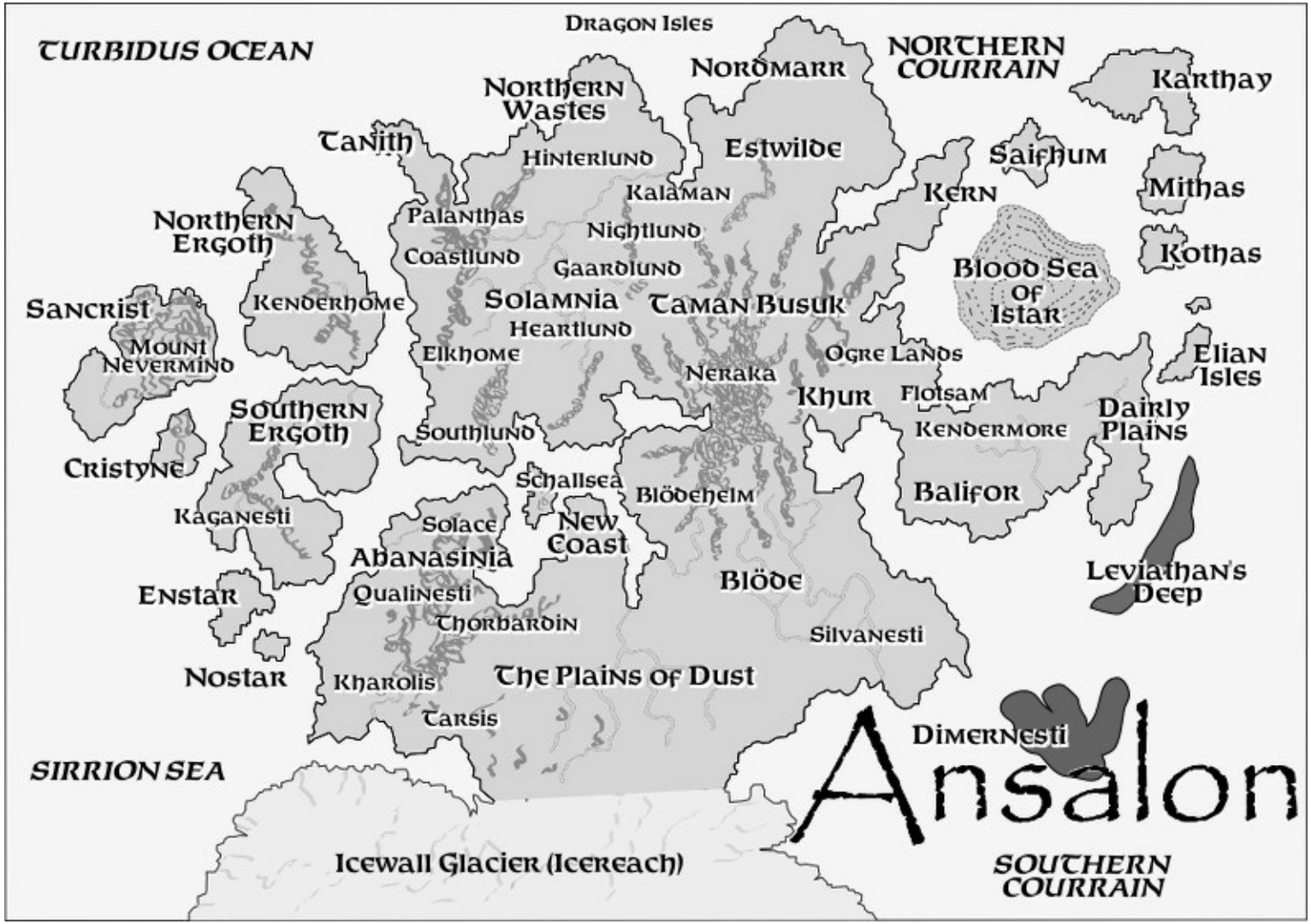
Dragon Isles
Turbidus Ocean
Nordmarr
Northern Courrain
Karthay
Northern Wastes
Tanith
Hinterlund
Estwilde
Sairhum
Mithas
Kalaman
Kern
Northern Ergoth
Palanthas
Nightlund
Coastlund
Gaardlund
Kothas
Blood Sea of Istar
Sancrist
Kenderhome
Solamnia
Taman Busuk
Heartlund
Mount Nevermind
Elkhome
Ogre Lands
Elian Isles
Neraka
Khur
Flotsam
Southern Ergoth
Kendermore
Dairly Plains
Southlund
Cristyne
Schallsea
Blödehelm
Balifor
Kaganesti
Solace
New Coast
Abanasinia
Leviathan's Deep
Blöde
Enstar
Qualinesti
Thorbardin
Silvanesti
Nostar
Kharolis
The Plains of Dust
Tarsis
Dimernesti
Sirrion Sea
Ansalon
Icewall Glacier (Icereach)
Southern Courrain

TANIŞMALAR

BİRİNCİ KISIM

EŞ RUHLAR

Mark Anthony & Ellen Porath

İNGİLİZCE'DEN ÇEVİREN: VOLKAN SÜMBÜL

KAPAK RESMİ: CLYDE CALDWELL

TARAMA: Anonim

E-KİTAP: spiderh

arkabahçe

http://spiderhkitap.blogspot.com.tr

EJDERHA MIZRAĞI DESTANI

TANIŞMALAR
Birinci Kısım

EŞ RUHLAR
Mark Anthony & Ellen Porath

Yapıtın Özgün Adı
DRAGONLANCE® MEETINGS SEXTET • VOLUME 1: KINDERED SPIRITS
İlk Basımı: A.B.D., TSR Inc. January 1991
Copyright © 2001 Wizards of the Coast, Inc.
© 2003 Arkabahçe Ltd.

Wizards of the Coast ile yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır.

Kapak Resmi: Clyde Caldwell

Genel Yayın Yönetmeni: Ahmet Kocaoğlu

Dizgi – Baskı: Ali Rıza Başkan Güzel Sanatlar Matbaası A.Ş.

ISBN: 978-975-85185-62

Birinci Baskı: Aralık 2003

ARKABAHÇE YAYINCILIK

Şakayık Sokak, Buket Apt. No:39/2 Teşvikiye – İSTANBUL
Tel: (0212) 246 70 68 Fax: (0212) 246 69 77

Giriş

A.S. (Afet'ten Sonra) 258

ebeğin çığlıkları, bir elf çocuğun çığlıkları gibi değildi.

Uzun ömürlü elflerin bile yaşlı olduğunu düşündüğü Eld Ailea, bebeği gümüşi ketenden kundağa sararken sevgi ve acımayla karışık bir şekilde baktı bebeğe. Alevlerin ışığı, ebenin Qualinost evinin gül rengi kuvars duvarlarından yansıdı, yeni doğmuş öfkeli bebek çığlık atıp küçük göğsü aldığı nefeslerden titrerken, onu şeftali rengi ışıklarla yıkadı. Qualinost'un dar sokaklarından birine bakan pencereden hafif bir esinti girdi; ter, kan ve keder dolu havayı tazeledi.

"Ne kadar tutkulusun," diye fısıldadı Eld Ailea. "İlk nefeslerinde bile soyunu açığa vuruyorsun." Bebek sanki kadının mırıldanarak söylediği sözleri yalanlarcasına, kollarını göğsüne sardı ve çığlıklarını kesti; esnedi ve uykuya daldı. Sağlıklı yüzü güvenle rahatladı.

Ebe ufak kundağı kucağına aldı ve ateşin karşısına yerleştirilmiş sallanan sandalyeye oturdu. Sandalye neredeyse Eld Ailea kadar yaşlıydı; yeni dikilmiş bir cübbenin altına giyilmiş eski sandaletler gibi, canlı taş duvarlarla tam bir zıtlık oluşturuyordu. Yüzyıllardır kullanılan cilalanmış olan sandalye, Eld Ailea üzerine oturunca rahat rahat gıcırdadı; kadın bebeği yeşil eteğine yatırdı ve parmağını bebeğin kulağında gezdirdi.

"Bir elf kulağı kadar sivri değil, ama bir insan kulağı kadar da yuvarlak değil," dedi tek gözünü açarak, alev ışığına bakıp sonra tekrar gözünü kapayan bebeğe. Sözcükleri müzik gibiydi, binlerce kez cilalanmış tahta bir flütün şarkısı gibi. Bebeğe

doğru eğildi ve törensi bir hareketle yeni yıkanmış bebeğin kokusunu içine çekti: Bu andan asla sıkılmazdı.

Damarlarındaki insan kanı ağır elf kalbini ateşiyle ısıtıyor, diye düşündü. "Ah, evet, küçüğüm," diye fısıldadı hararetle, gözleri kestane rengi akik taşları gibi parıldıyordu. "Bu tutkuya ihtiyacın var. Bu sıralar bir yarımelfin yaşamı Qualinost'ta pek kolay değil."

Yaşlı ebe için şu an, çocuğun sağlıklı olduğunu görmenin dışında pek de eğlenceli değildi. Sallanmasını yavaşlatarak ışık almayan girintideki yatağa baktı. Sayısız saattir minderin ayak ucunda yanan lambayı söndürmüştü; yatağın üstünde loşluğa sarınmış bir vücut vardı, yüzü saatler süren tüketici kavganın ardından huzur içindeydi.

Eld Ailea bir elfe göre ufak tefekti ve onunki gibi yuvarlak ela gözlere Qualinesti'de seyrek rastlanırdı, bu gözler kendinden önceki nesillerden insan kanı taşıdığını ortaya koyuyordu. Bununla beraber sivri kulaklarını, narin yapısını ve uzun parmaklarını elf annesinden almıştı.

Qualinesti elflerinin arasında o kadar uzun zamandır yaşıyordu ki, elfler seyrek olarak doğan değerli çocuklarını doğurtan bu kadının aralarında olmadığı bir zamanı hatırlayamıyorlardı. Tanıdık bir simaydı, Qualinost'un ağaç görünümlü gül rengi evlerinin arasında, elinde ebe çantası gezerdi; şehirde yaşayanların birçoğu –zorlu bir doğum yapan kadınların hepsi– yaşlı hemşirenin elf-insan karışımı kanını dikkate almazdı. Acı çeken anneleri bitkilerle rahatlatmada çok deneyimliydi ve bir büyücü olmamasına rağmen en keskin acılar hariç birçok acıyı büyüyle hafifletmesini biliyordu.

Buna rağmen Elansa'yı kurtaracak kadar yetenekli değildi.

Eld Ailea'nın kolları bebek uyanıp ağlayana kadar bilinçsizce kimsesiz bebeğe dolandı. Sandalyenin sallanmasını hızlandırdı

ve bebeğin narin alnını, yanaklarını, burnunu okşadı; ta ki gözleri kapanıp tekrar uyuyana kadar.

Aniden kulağına hafif bir müzik çalındı; bir atın –ya da seslere göre atların– koşum takımlarına bağlanmış çıngırakların sesi. Bir süre sonra alt kattan hizmetçisinin pes sesini duydu, ardından ikinci kata çıkan merdivenlerden ayak sesleri geldi. Bebeği bağrına basmışken toz ağacı yaprakları işlenmiş kapısı açıldı.

Güneşlerin Sözcüsü, Qualinesti'nin Efendisi, kapıda durdu; yüzü endişeliydi. Işık, altın iplikli cübbesinin bir yanında parıldıyordu; cübbenin diğer tarafı da gümüş ayın, kapının yanındaki pencereden içeriye akan Solinari'nin ışıklarıyla yıkanıyordu. Işınlar yere düştükçe tıpkı birkaç damla kan gibi kırmızıya çalıyordu; Lunitari, Krynn'in koyu kırmızı ayı ise yükseliyordu.

Eld Ailea'nın gözleri yataktaki bedene yöneldi. Sözcü'nün gözleri onun bakışlarını takip etti. "Uyuyor mu?" diye sordu hafifçe. Açık pencereden tekrar soğuk girdi ve sokaktan bir kahkaha yukarı ulaştı. Eld Ailea bir kere başını salladı ve buruşturduğu yüzünü bebeğe çevirdi, göz ucuyla da yavaşça kadına yürüyen Sözcü'ye bakıyordu. Elansa'ya, ölen kardeşinin dul eşine dokunmak için uzattığı eli titredi ve duraklayarak yanına düştü.

Yutkundu. "Sen, Ailea, bütün hünerine rağmen... sen bile onu kurtaramadıysan, kimse kurtaramazdı."

Ebe hafifçe başını salladı. "Çok güçsüzdü, Solostaran. Bebek doğana kadar dayandı ve onu bir kere emzirdi, ardından kendini bıraktı."

Güneşlerin Sözcüsü ebeye baktı. Kadının ona gerçek ismiyle seslenmesini ve yüzyıldan fazla zaman önce Güneş Kulesi'nin kürsüsüne yükselip Qualinesti elflerinin başına geçtiği zaman

aldığı unvanı kullanmamasını önemsemez göründü. Şahine benzeyen yüzü anlık bir acıyla ürperdi. "Kendini bıraktı..." diyerek tekrarladı yumuşak bir sesle. Elflere göre hayat kutsaldı ve onu isteyerek bırakmak günahtı.

"Ya çocuk...?" diye sordu.

Ebenin dudakları garip bir gülümsemeyle aralandı, ne mutlu ne hüzünlüydü; çok uzun zaman önceki Solostaran'ın doğduğu geceyi hatırlamıştı. O zamanlar her şey ne kadar farklıydı, ışıklarla aydınlatılan saraylar ne kadar parlak ne kadar zengindi. Gölgelerin ardındaki hizmetliler ne kadar saygılıydı. Karışık kanlı bir ebenin, Qualinesti'nin en iyi ebesinin odalarından dağlar kadar farklıydı. Elansa bebeğini sarayda doğurabilirdi, ama bunun yerine Eld Ailea'ya gelmeyi tercih etmişti.

Eld Ailea, Sözcü görebilsin diye bebeği kaldırdı. Solostaran eğilerek bebeği bir süre inceledi ve ardından başını eğdi. "O zaman," dedi soğuk bir sesle, "korktuğumuz gibi."

Eld Ailea neredeyse *hayır, sizin korktuğunuz gibi* diyecekti. Ama dilini tuttu. Sözcü'nün küçük kardeşi Kethrenan, Qualinesti'nin güneyinde Pax Tharkas kalesinin yolunda bir grup insanın saldırısına uğrayarak katledilmişti. Elf ve insan ırkları bir zamanlar –binlerce yıl önce– birbirine yakın olduğu halde Afet'in yarattığı yıkımdan beri bu tür insan çeteleri sık görülür olmuştu. Saldırganlar, Kethrenan'ın eşine, Elansa'ya tecavüz edip onu orada, yolun çamurunda ölüme terk etmişti. Elansa son aylarını bir ölü gibi boş gözlerle bakarak geçirmişti. İçinde büyüyen hayata yetecek kadar yemişti; *quith-pa*, besleyici elf ekmeği ve damıtılmış şarap belli başlı öğünleriydi. Bebek, Kethrenan'dan ya da kendisine tecavüz etmiş insandan olabilirdi ve Elansa şüphelendiği cevabı görene kadar beklemişti.

"Çocuk, yarı-insan," dedi Solostaran, hâlâ dizlerinin üstünde, eli

sandalyenin kolundaydı.

"Aynı zamanda da Yarı-elf."

Solostaran bir süre cevap vermedi, ancak sonra Sözcü başını salladığında Eld Ailea gururlu maskenin çökmüş olduğunu gördü. Bebek hâlâ uyuyordu. Sözcü nazikçe bebeğin ellerinden birini tuttu; el hassas bir çiçek gibi açılıp kapanarak Sözcü'nün parmağını sıktı. Eld Ailea, Sözcü'nün nefesini tuttuğunu duydu, gözlerinde büyüyen şefkati gördü. "İki şeyin yarısı olan ve bir şeyin tamamı olmayan birinin hayatı nasıl olabilir?" diye sordu Sözcü. Fakat Eld Ailea'nın verecek bir cevabı yoktu, sessizlik uzadı. Ebenin bakışları sabitti.

Bir an için Sözcü'nün toz ağacı yaprağı yeşili gözlerinde bir acı ifadesi belirdi. Ardından gururlu görüntü geri döndü. "O, kardeşimin eşinin çocuğu ve benimle gelecek. Tam bir Qualinesti elfi gibi yetişecek." Eld Ailea içini çekti ve yeni doğmuş bebeğin yanaklarına dokundu, alnından öptü ve hiçbir şey demeden kundağı Sözcü'ye verdi. "Küçüğün ismi var mı?" diye sordu Solostaran, köşedeki yatakta hareketsiz yatan kişiye bakmaktan çekinerek. "Elansa bir isim verdi mi?"

"Evet," diye fısıldadı ebe biraz durakladıktan sonra. Yalan söylerken duraklamıştı. "Ona '*Tanthalas*' ismini verdi." Eld Ailea eteğinin yünüyle oynuyordu, Sözcü gerçeği anlar diye gözlerine bakmaya çekiniyordu. Ama çocuğa verdiği hediye kalıcıydı– bir isim. İnsan dilinde '*Her zaman güçlü*' anlamına geliyordu, Eld Ailea bunu çocukken öğrenmişti.

Solostaran sadece başını salladı. Kapıya doğru ilerledi, deneyimli bir babanın rahatlığıyla taşıyordu bebeği; zira ilk oğlu Porthios sadece elli yaşındaydı, yani henüz gençti. Eld Ailea aniden yorgun bedenini sandalyeden kaldırdı ve onu izledi. Pencereden gelen gece havasında durakladılar; dışarıdan baharın tazeliği geldi ve Sözcü'nün altın rengi saçlarını savurarak alnının arkasına attı. Altın bir halka vardı alnında,

yukarıdaki ayların ışığının gümüşü ve kırmızısı üzerinde hafifçe ışıldıyordu.

"Korkarım saraya götürmekle ona iyilik yapmıyorum," dedi Sözcü, "buradaki hayatında daha fazla huzur bulacağını sanıyorum. Ama o benim soyumdan, bu yüzden onu götürmek zorundayım."

Solostaran kundağı bebeğin yüzüne doğru sararak onu soğuktan korudu, ebe ve Sözcü pencerenin önünde biraz daha oyalandılar. Sonra gökyüzünde gümüşi bir çizgi parıldadı. Düşen bir yıldız, göklerin ışığı Krynn'e geldi, arkasında ateşli kuyruğunun izini bırakarak kuzeye gitti.

Sözcü kehaneti farketmemişti, ama Eld Ailea parmaklarını ölen Elansa'nın zorla eline tutuşturduğu kolyeye umutla bastırdı; ebenin halkına göre, kayan bir yıldız iyi dostluğun habercisiydi. Kayan yıldızın Sözcü'nün omuzlarında uyuyan bebek için yükselmesini diledi; bir yarımelfin iyi dostlara ihtiyacı vardı.

"Diğerlerini Elansa'ya bakması için gönderirim," dedi Solostaran, sesi bir an için kırılmıştı. Ardından bebekle beraber oradan ayrıldı. Eld Ailea çıngıraklar ve boğuk toynak sesleri uzaklaşana kadar pencerede kaldı.

* * * * *

Kuzeyde bir yerlerde, küçük bir köy karanlıkta uyuyordu. Çok eski yüksek ağaçların birbirine sarılmış dallarına yapılmış küçük, ahşap evlerden oluşan, yerden yukarıdaki köprülerle birbirine bağlanan bir köydü burası. Yere inşa edilmiş seyrek evlerden bilinde –pencerenin açık kanatlarından ışık sızan tek evde– birisi yalnız başına oturuyordu. Bir çocuk kadar kısa boyluydu, ama sağlam yapılı ve geniş omuzluydu, kalın sakalları göğsünden aşağı kıvrılıyordu. Bir masada oturmuş elindeki tahta parçasını çevirip duruyordu. Küçük bir bıçakla üzerinde çalışıyordu, üzerindeki kıymıkları kalın

parmaklarından beklenmeyecek bir dikkatle alıyordu. Bir süre sonra yumuşak tahta narin bir şekil halini aldı: Bir toz ağacı yaprağı. Sadece bir kere toz ağacı görmüştü; güneyde, çok uzakta, yakın zamanda talihini aramak için ayrıldığı yurdunun yakınlarında. Ağaç mat, dik ve narindi; doruktaki bir geçidin, elflerin topraklarına –babasının söylediğine göre– açılan bir geçidin oradaydı. Elfler belki de ağacı oraya, evleri olan ormana bir yolculuk fırsatları olursa kendilerine yolu hatırlatması için dikmişlerdi. Ağacı gördüğü en güzel şeylerden biri olarak düşünüyordu. Bir taraftaki yapraklar zümrütler kadar yeşil ve parlaktı, diğer taraftakiler ise gümüş kadar donuk. Belki bir gün tekrar bir toz ağacı görme şansı olurdu. Ama şimdilik bu tahta yaprakla idare edecekti.

Sonunda cüce yoruldu ve masanın üzerindeki mumu söndürdü. Yatağına gitmek için pencerenin önünden geçerken gözü güneydeki bir parıltıya takıldı. Karanlık gökyüzünde uzun bir saniye boyunca gözüktü ve sonra gitti.

"*Reorx!* Hiç bu kadar parlak bir kayan yıldız görmemiştim!" diye mırıldandı, bahar akşamı o kadar soğuk olmamasına rağmen ürperdi. Ve sonra, pencereden neden hiç böyle bir şey görmemiş bir köpek yavrusu gibi baktığından emin olamadan başını salladı, pencereyi kapadı ve yorgunlukla yürüyerek toz ağacı düşleri görmeye gitti.

- 1 -
Davet

A.S. 288 Bahar Başı

üneşlerin Sözcüsü tarafından davet edilen, Solace'lı cüce ve demirci ustası, Flint Fireforge!" diye çınladı bir ses.

Flint önünde açılan altın kaplamalı kapılardan girdi ve çelik mavisi gözlerini merakla açarak yukarı, yukarı, daha yukarı kaldırarak –sütun veya ayaklarla desteklenmemiş beyaz mermerden duvarları takip ederek– yaklaşık iki yüz metre üstündeki kubbeye baktı. Kubbe Flint'in gözlerine gökyüzü kadar uzak geldi, bu yanılsama kubbenin içine yapılmış bir mozaikle tamamlandı; bir tarafta gece, bir tarafta gündüz işlenmişti. İki diyar şeffaf bir gökkuşağıyla ayrılıyordu. Kulenin genişliği sadece aşağıdan bakarak başını döndürmeye yetmişti. Yukarıdaki çinili şekle bakarken ağzı açılıp gözleri sulandı, sonra adını seslenen hizmetkarın olduğu taraftan duyduğu kibar bir öksürükle kendine geldi. "Fireforge, turist gibi bakınma," diye azarladı kendini yavaşça. "Herkes Tepeyurt'tan hiç dışarı çıkmadığını düşünecek." Kendisinin küçük yerli köyü elf topraklarının güneyindeydi. Durabildiği kadar dik durup, mavi-yeşil tuniğini düzelterek biraz daha yaklaştı. Gümüş kemerleri yeşil, kahverengi ve koyu kırmızı tonlarında olan ve dizlerine kadar inen tuniklerinin içindeki bir düzine kadar saray mensubu kendisinin çelik burunlu çizmeleriyle –dövüş için çok uygundular– mermer zemini gümbürdeterek ilerleyişini izlemek için ona döndüler. Refakatçisinin yumuşak tabanlı ayakkabıları ise tam tersine mermer üzerinde adeta fısıldıyordu. Flint

parmak ucunda yürümeye çalıştı ki, bu çizmelerle yapılması zor bir şeydi. Yanındakinin badem biçimli, kahverengi, bununla beraber şefkatli gözlerinde hemen silinen hafif bir tebessüm yakaladı. Birkaç saraylı gülümsedi, ama diğer elfler güneydeki kutuptaki buzdan yapılmış gibi sabit duruyorlardı.

Batı –Qualinesti– elfleri, doğuya doğru uzun bir yolculuktan sonra ulaşılabilecek Silvanesti elflerinin soyundan geliyorlardı. Yaklaşık yirmi beş yüzyıl önce batı elfleri, doğudaki soylarıyla ayrılmış, başlarındaki kahraman Kith-Kanan'la cüce krallığı Thorbardin'in sınırları boyunca sığınacak bir yer için seyahat etmişlerdi. Qualinesti elfleri, Güneş Kulesi'ni inşa etmek için Thorbardin cüceleriyle işbirliğine girmişlerdi. İki krallık arasındaki muazzam kaleyi, Pax Tharkas'ı yapmak için de beraber çalışmışlardı ve on beş yüzyıldan fazla bir süre boyunca surlarda beraber adam bulundurmuşlardı; fakat elfler üç yüzyıl önce Afet Dönemi'nde, Flint'in büyükbabasının zamanında, Qualinost'a geri çekilmişlerdi.

O günden beri elf olmayan hiç kimse Qualinesti'nin merkezine girmemişti.

Bir tıslama Flint'in düşüncelerini şimdiki zamana geri getirdi. "Gördükleri bir cüce için biraz fazla heybetli." Flint'in tüylerini diken diken eden bu sözler, sol tarafındaki bir sütunun yakınındaki uzun boylu bir elften gelmişti. Elfin gümüşi cübbesi beyaz saçlarını ve buz gibi donuk yüzünü tamamlıyordu; yaşlı dudaklarını kibirle buruşturmuştu.

Flint durdu, düşündü ve yüzünde şu uzun yıllar boyunca yaşamış ve bunun kendilerine, sonuçlarını düşünmeden konuşmak için bir hak tanıdığını düşünenlere özgü kibirli bir ifadeye sahip elfe dönerek konuştu. "Tanışıyor muyuz, efendim?" diye sordu, alçak bir sesle. "Eğer tanışmıyorsak, çok az bilgiyle görüş bildiriyorsunuz demektir." Eli kemerindeki savaş baltasına doğru uzanmıştı.

Mavi gözler bir anlığına kahverengilerle karşılaştı, boğuştular ve sonra elf ve cüce etraflarından uzaklaşan diğerlerinin farkına vardılar. Elf topuğunun üstünde dönerek sessizce kuleden çıktı.

"Bu kimdi?" diye sordu cüce yanındakine, biraz yüksek bir fısıltıyla.

Hizmetkarın sesi zorlukla duyulabiliyordu. "Güneşlerin Sözcüsü'nün sizin ya da benim yaşadığımdan daha uzun süredir danışmanı olan Lord Xenoth. Bazıları Kith-Kanan ve cüce müttefikleri Kule'yi yaparken onun da burada olduğunu söylüyor." Flint hizmetkarın ağzının kenarıyla konuşma konusunda bayağı yetenekli olduğunu düşündü, yine de elf sanki hislerini gizlemek için uğraşıyormuş gibi görünüyordu– dudakları ister istemez seyirmişti.

Flint, Kule inşa edildiğinden beri, yani iki bin yıldan fazla zamandır, gözlerini sarayın ana odasında gezdiren ilk cüceydi. Hiç fena değil, diye düşündü; annesi kendisiyle gurur duyardı.

Sadece birkaç hafta önce Solace'a geri dönmüş, Son Yuva Hanı'nda birasını içiyordu. Yanındakine dönüp Qualinesti elflerinin bira içip içmediğini soracaktı, ama elf başka bir yere bakıyordu.

Cüce, Kule'nin ve elflerin narinliğinin ortasında bir garip durduğunu biliyordu. Onların yarısı kadar boyu, fıçı genişliğinde göğsü ve demir dövmekten güçlenmiş, ev sahiplerinin en güçlülerinin bile iki katı kalınlığında kolları vardı. Üstelik mavi-yeşil tunik, kalın deri bir kemerin altındaki pas kızılı pantolon ve sırtına attığı gri, yolculuk tozunu taşıyan bir pelerin giymişti. Düzgün görünmek için kalın sakalının uçlarını kemerine sıkıştırmış ve siyah saçlarını deri bir şeritle bağlayarak ensesinin arkasına atmıştı. Ne yazık ki, Flint'in elf krallığının efendisine tanıştırılacak birinin nasıl giyinmesi gerektiği konusunda fazla bir fikri yoktu, buna rağmen elinden

gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı ama bunun hiç de yeterli olmadığı duygusu gittikçe artıyordu. Ama cücenin dolabında altın işlemeli tunikler yoktu. Yol giysileri, diye düşündü içini çekerek, onlarla idare edecekti işte.

Garip bir halk şu elfler, diye düşündü ortalarından yürürken. Önünde ve arkasında konuşmalar duyuyor ama kendisi yanlarından geçerken elfler susuyordu. Sadece uzun boylu idiler, hiç kuvvetli olmamalarına karşın inceydiler ve toz ağacı fidanları gibi donuktular ama güzeldiler; aynı zamanda da altın bir ışığa bürünmüşlerdi– ya da cücenin gözlerine öyle geliyordu. Belki de sadece bir ışık oyunuydu bu görünüşleri. Uzun zaman önce, Kule inşa edilirken, cüce zanaatkarlar Kule'nin güneşin yeri ne olursa olsun her zaman ışığı alabilmesi için bin tane ayna yerleştirmişlerdi.

Elfler konuşmalarını keserek sakallı cüceyi nazik bir merakla izlediler ve sonunda, yıllar sürmüş gibi geçen bir sürenin ardından Flint, kendisini odanın ortasındaki alçak tahtın önünde buldu.

"Hoşgeldiniz, Fireforge Usta," dedi tahttaki elf. Sesinde sıcaklık vardı. Güneşlerin Sözcüsü kendi halkına göre bile uzun boyluydu ve tahttaki duruşu onu daha da heybetli kılıyordu. Flint bedenen etkilendiğini hissetti. Kith-Kanan'ın soyundan gelmekte olan Sözcü elini kolunu bağlamıştı.

Sözcü gülümsedi ve Flint'in gerginliği azaldı. Solostaran'ın tebessümü içtendi; en derin ormanlar kadar yeşil bilge gözleriyle gülümsemişti. Flint iç çekti, kendini rahatlamış hissediyordu. Diğer elflerin soğuk bakışları artık gözüne o kadar önemli gelmiyordu. "Yolculuğunuz olaysız geçmiştir umarım," dedi Sözcü.

"Olaysız! Reorx adına!" diye düşündü Flint.

Son Yuva Hanı'ndaki her zamanki sandalyesinden bir çift elf

muhafız tarafından zorla davet edilmişti ve son yüzyıllarda elf olmayan pek az kişinin gördüğü gizemli elf şehrine kadar kendilerine eşlik etmesi rica edilmişti. Şelalelerin arkasına gizlenmiş merdivenlerden, kayalıklardan ve nemli tünellerden geçmişlerdi.

Şehrin iyi korunduğunu söylemek pek hafif kaçardı. Qualinost'un güneyindeki tepeler yüksekliği ve engebeleriyle o kadar yıldırıcıydılar ki, sanki orada düşmanları durdurmak için duruyorlardı. İki yerde birleşen derin, yaklaşık yüz altmış metre genişliğindeki koyaklar Qualinost'u batıdan, kuzeyden ve doğudan koruyorlardı. İki tane dar köprü –eğer düşmanlar ormanda ve korularda şehrin yolunu bulabilirse kolaylıkla kesilebilirlerdi– koyakları geçmenin tek yoluydu.

Cüce, Sözcü'nün bir cevap beklediğini farketti. "Ah, ben, evet, iyiydi, teşekkür ederim. Efendim," diyerek kekeledi, Solostaran'ın kendisine ne sorduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Sanki etrafındakiler onu sıkıştırıyormuş gibi yüzü kızardı. Kendisini oraya getiren elf selam verip gitmişti. Flint aniden kendini yalnız hissetti.

"Aziz şehrimizi beğendiniz mi?" diye sordu Sözcü kibarca.

Flint demirci ocağının başında, annesinin '*nazik ortamlar*' dediği bu gibi yerlerde olduğundan daha rahat olurdu; kendisini tekrar cevap veremez durumda buldu. Muhtemelen Krynn'deki en güzel şehir hakkındaki ilk izlenimlerini nasıl tarif edebilirdi ki? Qualinesti elflerinin şehri; toz ağaçları, meşeleri ve diğer ağaçları hatırlatan yapılarıyla ününü yaymıştı. Elfler analitik insan zekasının ürünü olan doksan derecelik binalardan kaçınarak şehirlerini doğa kadar zengin inşa etmişlerdi. Konik, ağaç şekilli evler ve küçük dükkanlar mavi çinili sokakları renklendiriyordu. Ve evler ahşap değil gül kuvarsındandı. Öğle sonrasının aydınlığıyla şehir parıldıyordu, ışıklar– kuvarsın üzerinde kırılıyordu. Armut, şeftali ve elma ağaçları bollukla

çiçek açıyordu. Güneş Kulesi'nin içinde bile meyvelerin kokusu yayılıyordu.

"Şehir çok güzel, efendim," dedi Flint en sonunda.

Birçok elfin nefesinin kesildiğini görünce yüreği daraldı. Nerede yanlış yapmıştı? Sözcü tahtından inerek cüceye doğru eğildi; Flint duruşunu bozmadı ama içten içe korkuyordu.

"Bana Sözcü de," dedi Solostaran yumuşak bir şekilde, sesi yakındaki elflerin duyamayacağı kadar alçaktı. Flint başını salladı ve Solostaran tekrar doğruldu. Fakat bir çift keskin kulak Sözcü'nün söylediklerini yakalamıştı. Hemen kesilen bir kıkırdama cücenin Sözcü'nün arkasına bakmasına, Sözcü'nün de yüzünü sıkıntıyla buruşturmasına yol açtı. Üç tane genç elf – hayır, biri kızgın bakışlı, kumral olan bir yarımelf– tahtın arkasında toplanmışlardı. Sözcü iki elfe doğru baktı. "Çocuklarım. Gilthanas. Ve saray adabı dersleri alması gereken Lauralanthalasa." Kız tekrar kıkırdadı.

Oğlan zarif, ince babasının genç haliydi. Ve kız...! Flint daha önce böyle bir elf kızı görmemişti. Hoş olduğunu söylemek, güneşe mum demek gibi olur, diye düşündü Flint şair olmadığı halde. İncecikti, gözleri taze yapraklar gibiydi ve saçları sabah güneşi kadar sarıydı. Sözcü kıza doğru bakarak gözlerini kıstı ve neşeli kız somurttu. Salondaki Flint'ten kısa olan tek kişi oydu, beş-altı yaşındaki bir insan çocuğu boyundaydı, ama Flint kızın en az on yaşında olduğuna bahse girebilirdi.

"Ya diğeri?" diye sordu Flint, kızarıp başka tarafa bakan yarımelfi başıyla göstererek. Cüce aniden ilgiyi delikanlının üzerine çekerek onu çok fena utandırmış olduğunu hissetti. Diğer iki çocuktan daha büyüktü ve Flint aralarında akrabalık olduğunu düşünmüyordu. Diğerleri dal gibi inceyken onun yapısında bir genişlik vardı, gözleri daha yuvarlak, yüz hatları daha az pürüzsüzdü. Tüm bunlar Flint'e Solace'taki insanları hatırlattı.

Sözcü akıcı bir şekilde konuştu. "O benim vesayetim altındaki Tanthalas, Tanis."

Flint bir kez daha sözcüklerinin tükendiğini hissetti. Oğlanın ilgiden dolayı rahatsız olduğu açıkça belli oluyordu. O sırada Flint'e yol gösteren elfin Lord Xenoth olarak tanıttığı danışman, tahtın arkasındaki odadan belirdi ve yarımelfin önüne geçti. Kamp ateşinden yayılan sıcaklık kadar belirgin bir kızgınlık yayıldı oğlandan, ama bu duygunun hedefi kimdi, Flint anlayamamıştı.

Sözcü mermerden oyulmuş balkonlardan birinin altında duran bir diğer elfe baktı. Bu soylu elf koyu sarı saçlı ve geniş omuzluydu, muntazam yüz hatları ve asalete sahip diye düşündü Flint, gözleri hariç yakışıklı sayılabilirdi; kaşlarının altında birbirine çok yakın gözleri vardı. Mutlu olduğu zaman bile öfkeyle bakıyordur diye tahminde bulundu cüce. Elf kendisi kadar gururlu üç elfle beraber duruyordu; iki erkek, bir kadın.

"Büyük oğlum, Porthios," dedi Solostaran gururla. Elf lordu başını hafifçe eğdi. Of, hayır! diye düşündü Flint, biraz kibirli; muhtemelen değerli kulesinde tam elfin –Kardeşkıyımı Savaşları'ndan beri kanı saf olanlar– haricinde birilerinin bulunmasından pek memnun değil.

Sözcü yine bir şeyler bekler gibi görünüyordu. Flint dürüstlüğün en iyi yol olduğunu düşündü.

"Korkarım saraylar hakkında çok az şey biliyorum, hatta elfler hakkında daha da az. Ama umarım bu yakında değişecektir," dedi omuzlarındaki yükü hafifletmeye çalışarak.

"Davetimi neden kabul ettiniz?" diye sordu Solostaran. Yeşil gözleri o kadar derindi ki Flint, o an içeride ondan başka kimse olmadığını sandı. Kısaca Kith-Kanan'dan beri her Sözcü'nün sahip olduğu otoriteyi farketmişti.

"Son haftalarda bunu düşünecek zamanım oldu, yolculuk

boyunca," dedi Flint. "Ana sebebin merak olduğunu söylemeliyim." Lord Xenoth büzülmüş dudaklarını kıvırarak tekrar diğer tarafa döndü, gümüş cübbesi taht tarafına doğru hışırdayarak savruldu. "Merak kenderi öldürürmüş," dedi yaşlı danışman Sözcü'nün Gilthanas ve Lauralanthalasa olarak tanıttığı çocuklara doğru. Gilthanas hafifçe güldü. Kız ise yaşlı elfe yan yan bakıp, bilerek yan tarafa, yarımelf Tanis'e yaklaştı. Tanis kıpırdamadan duruyordu, güzel kızın yakınlığını farketmemiş gibiydi.

Solostaran, Xenoth'a yaşlı elfin benzini attıran, yarımelfi hafifçe gülümseten bir bakış attı. Buna karşılık Sözcü cüceye döndüğünde bakışları yumuşamıştı. "Merak," dedi sorarcasına.

"Birçokları gibi ben de Qualinesti'yi görmemiştim," diye açıkladı Flint. "Bilinen bir gerçektir ki, Qualinesti ormanlarında normal halkın gezmesi imkansızdır. Refakatçilerin teklifi –tabii ki Güneşlerin Sözcüsü'nün emriyle– çok az kişiye bahşedilen bir onurdu." Kötü bir konuşma değil, diye düşündü cüce ve Sözcü'nün yavaşça başını sallaması devam etmesini sağlayacak gücü verdi. "Oualinesti elflerinin hünerli işi tüm Ansalon'da bilinir. Eserlerinizin değeri Liman Şehri'nde, Thorbardin'de, Solace'ta ve bölgedeki diğer şehirlerde çok iyi bilinir. Açıkçası ben de kendi demir işçiliğim açısından bir şeyler öğrenebileceğimi düşünüyorum."

Ayrıca, diye kendi kendine ekledi cüce, Sözcü'nün elçileri Son Yuva Hanı'nda Flint'e ve arkadaşlarına o kadar çok bira ısmarlamışlardı ki Flint'in başı dönmüştü. Ertesi gün uyandığında seyahat eşyaları toparlanmış ve bir katırın sırtına yüklenmişti. Kendisinin de ayakta duracak hali olmadığı için onu da eşyaların yanına koymuşlardı.

"Söylediklerinizden emin misiniz, Fireforge Usta?" diye sordu Sözcü sakince. Flint gözlerini kırpıştırdı.

"Ehm– Ne demek istediğinizi tam olarak anlayamadım," dedi

kekeleyerek.

"Elfler hakkında az şey bildiğinizi ve bunu değiştirmek istediğinizi söylemiştiniz. Öyle değil mi?"

Flint etrafına bakındı, havadar Kule'ye, altın saçlı elflere ve Sözcü'nün altınla işlenmiş yeşil cübbesinin içindeki görkemli görünüşüne baktı. Bahar çiçeklerinin kokusu biraz azalmıştı ama yine de içeride eşsiz bir hava vardı. Tüm bunlar çok tuhaftı, özellikle de savaş alanlarına ve tavernalara yaldızlı kulelere olduğundan daha fazla alışık olan bir tepe cücesine daha da tuhaf geliyordu. Flint sadece başını '*evet*' anlamında sallayabildi.

"Bizim de cüce halkı hakkındaki bilgilerimizin azaldığını itiraf etmeliyim," dedi Sözcü. "Halklarımız bir zamanlar dosttu. Beraberce muhteşem bir kale olan Pax Tharkas'ı ve bu şehri inşa ettiler. Şimdiki birlikteliğimizden bu derece görkemli girişimlere dair bir beklentim yok, Fireforge Usta. Eğer siz ve ben en azından bir dostluk kurabilirsek benim için yeterli olacaktır."

Bazı elfler bu sözlere katıldıklarını mırıltılarıyla belli ettiler. Birkaçı da Lord Xenoth ve Porthios'un etrafındakilerle birlikte sessiz kaldılar. Flint ellerini cebine sokarken mahcup mahcup gülümsediğini farketti. "Reorx!" dedi aniden ve gözleri büyüdü. "Affedersiniz, ah... Sözcü."

Solostaran gülümsemesini gizlemek için daha fazla uğraşmadı. "Sizi niye buraya davet ettiğimi merak ediyorsunuz sanırım," dedi. Altın yüzükdü parmağını kaldırdı ve bileğinden dirseğine kadar uzanan gümüş ve akik taşlı bilekliği gözüktü; Flint kendi yaptığı işi tanıyarak yutkundu. Ardından bir hizmetkar elinde gümüş ejderha şeklindeki bir tepsiyle yanlarına geldi. Tepsinin üstünde gümüşten yapılmış, fevkalade parlak iki tane kadeh vardı. Üç tane toz ağacı yaprağı kadehlerin gövdesinden uzanmış, içinde şarap olan kapları sarıyordu.

"Bu..." dedi Flint ister istemez ve durdu. Hizmetkar, Sözcü ve cüce tepsiden bir bardak seçene kadar bekledi, Solostaran kadehlerden birini kaldırdı.

"Kadehimi bu bilekliği ve bu kadehleri yapan sanatçıya kaldırıyorum ve umarım o, bize özel bir şeyler tasarlamak için bir süre sarayda kalarak bizi onurlandırır."

"Ama bu..." diye tekrar başladı Flint.

"Sizsiniz," diye tamamladı Sözcü. "Eğer misafirperverliğimizi kabul ederseniz yapmanızı isteyeceğim işler olacak. Ama bunları yarın daha rahat konuşabiliriz. Şimdi, lütfen için."

Qualinesti elflerinin efendisinin, gümüş ve altın üzerindeki zanaatkarlıkları meşhur olan bir halkın, bir cücenin çabalarını övmesiyle aklı karışan Flint bir sene önce yaptığı kadehi süzdü. Kabın altında kendi işareti olduğunu biliyordu; '*Solace*' ve yapım yılı. Merak ettiği şey...

Elf şarabının tadı beynine çarpınca düşüncelerini kaybetti; gözleri bulutlandı, midesi yandı. "Reorx'un çekici!" diye inledi.

Elfçiçeği şarabının methini duymuştu. Meyve çiçeklerinin sersemletici karışımı ve alkolünün savaş baltası etkisiyle ünlüydü. Sadece elf kanından olanların bu tatlı içeceği sindirebildiğini ve içindeki alkolün sentor çiftesi gibi çarptığını duymuştu. Elma ve şeftali çiçeklerinin kokusu içeriden ve dışarıdan vücuduna nüfuz etmişti, Flint kendini parfüme batırılmış gibi hissediyordu. İki ya da üç tane Sözcü önünde sallanıyordu; Porthios'un etrafındaki üç elfin yerine on beş on altı elf gelmişti. Lauralanthalasa'nın kıkırdaması Abanasinya bülbüllerinin korosu gibi beynine sızdı. Flint yutkunarak Sözcü'nün tahtına oturmaya çalıştı –protokol mahvolacaktı– ama tahtın sanki tekerlekleri vardı; bir türlü yakalayamadı.

Aniden bir başka elf geldi yanına. Flint yaşlı gözlerinin ardından neredeyse beyaz renkte solgun gözlere bakarken

buldu kendisini. Surat aynı renksizlikteki saçlarla ve kırmızı bir cübbe başlığıyla çevrelenmişti. "Burnundan nefes al, ağzından ver," dedi yanındaki boğuk bir sesle.

"Ah," diye inledi Flint. "Uff!"

"Burnundan al..." diye tekrarladı elf ve nasıl yapacağını gösterdi. Cüce, nasıl olsa öleceğim, diye düşünüp elfin söylediklerini yapmaya çalıştı. "Hfffff," diye hırıltıyla soludu.

"... Ağzından ver."

"Offfff!" diye karşılık verdi cüce. Elf birkaç bitki serperek eski elf ya da büyü dilinde –ya da ikisi de– sözcükler mırıldandı. Flint anında kendini daha iyi hissetmişti. Bir elinde boş kadeh, tahtın merdivenlerine uzandı. Salon boşalmıştı, içeride sadece Sözcü, Lauralanthalasa, genç yarımelf ve cüceyi kurtaran büyücü vardı.

"Saygılarımla belirtmek isterim ki Sözcü, konuğumuz bardağının doldurulmasını istemiyor," dedi elf çatlak sesiyle, bir yandan da cücenin ayağa kalkmasına yardım ediyordu. "Elfçiçeği şarabından ilk içildiğinde pek hoşlanılmaz, ancak sonra çok beğenilir." Cüce sallandı ve yarımelf ona destek olmak için fırladı. Flint başını sallayarak teşekkür etti.

"Belki Fireforge Usta bu konuşmayı sonra devam ettirmek ister, Sözcü," dedi cübbeli elf.

Solostaran kaşlarını kaldırarak cüceye baktı. "Sanırım haklısın, Miral," diye cevapladı Sözcü.

"Ark," diye hıçkırdı Flint. "Ben iyiyim." Öksürdü, yüzünün sarardığını hissediyordu. Büyücü parmaklarını şaklattı; açık avucunda ince kesilmiş *quith-pa*'lar belirmişti. Flint bir dilim ekmeği çiğnerken toplantı bittiği için daha rahat olan Sözcü, kızına bir işaret yaparak öne çıkmasını söyledi.

Sivri kulakları altın rengi saçlarının arasından çıkan elf kızı,

boynunda duran ince bir zinciri çekti. Zincirin ucunda bir tane, kusursuz bir toz ağacı yaprağı vardı; altın ışığın altında yeşil ve gümüşi parıldıyordu. Biraz önce dalından koparılmış gibi canlı duran yaprak aslında gümüş ve zümrütten yapılmıştı; o kadar ustaca işlenmişti ki kızın kendinden geçmiş yüzünde dans eden parlak ışıklar olmasa gerçeğinden ayırt edilemezdi.

Cüce şaşkınlıkla yutkundu; ardından da şeftali tatlı bir geğirti geldi, Lauralanthalasa tekrar güldü. "Bu yaprağı altı ay önce yapmıştım," dedi Flint, son *quith-pa* lokmasını yutarken. "Solace'tan geçen bir elfe satmıştım."

"Benim elçimdi," dedi Sözcü. Flint konuşmaya başlayacaktı ki Sözcü elini kaldırdı. "Yaprak tek kelimeyle kusursuz. Elfin kalbine toz ağacı kadar yakın başka bir ağaç yoktur. Bu duyguyu işine yansıtan sanatçıyı bulmaya karar verdim. Sonra anladım ki bu sanatçı elf değil bir cüceydi."

Sözcü bir anlığına döndü, sonra duraksadı. "Yolculuk yüzünden çok yorgun olmalısınız," dedi. "Miral sizi odanıza götürecek."

Solostaran, cüce ve büyücü odadan çıkarlarken onları izledi. Böylesi bir görüntü Qualinost'ta görülmeyeli çok olmuştu. Epeyce çok. Karanlık zamanlardı. Kardeşi Kethrenan'ın öldürülmesi, bu tür saldırıların önüne geçilemeyişi, sanki otuz yıl önce değil de biraz önceydi.

"Dostluk..." diye tekrarladı önceki sözlerini. Dünyanın biraz dostluğa ihtiyacı vardı.

* * * * *

Elf şehrinin sokakları Flint'in ayaklarının altında uzanıyordu. Odasına gitmeden önce Miral'dan kendisini şehirde biraz dolaştırmasını istedi. Elf onu çinili meydanlardan, mermer ve gül kuvarsından yapılmış binaların, göz kamaştıran ışıkların kırıldığı kristallerin yanından geçirdi.

Toz ağacı, meşe ve çam ağaçlarıyla çevrili Qualinost evleri, kökleri dünyanın derinliklerine inen canlı şeyler gibi görünüyorlardı. Ağ gibi gümüşle işlenmiş elbiseleriyle elf kadınları, yosun yeşili yelekleri içinde elf erkekleri çeşmelerin fıkırdadığı meydanlarda sessizce konuşuyor ya da flüt ve santurun{1} müziğini dinliyorlardı. Hava açık ve ılıktı; kışın soğukluğu yeni sona erdiği halde, yaz ortası gibi yumuşaktı.

Flint şehri izlerken batıda güneş alçaldı, koyu kırmızı gün batımı canlı taşların renkleriyle birleşip şehri pembeye boyuyordu. Şehrin kırmızı ve beyaz çinileri mora dönüştü. Pişirilen *quith-pa* ve kızartılan geyik etinin kokuları havayı doldurdu; sadece birkaç elf evlerine gidip, günün bitişinin neşesini kaçıracak kadar meşguldü.

Meyvelerin kokusu hâlâ cüceyi rahatsız ediyordu, ama artık bunu umursamıyordu.

Miral cüceyi kemerlerle sarılı şehrin merkezine açılan bir sokağa soktu. Sokak kocaman bir meydana, Gökler Salonu'na açılıyordu; duvarları mat toz ağacı gövdelerinden, tavanı mavi gök kubbedendi. "Burası bir salon mu?" diye sordu cüce, elf buranın ismini söyleyince de, "Çatısı yok," dedi.

Miral gülümsedi. "Gökyüzü çatısıdır deriz biz, bazıları da burada bir zamanlar çok değerli bir şeyi koruyan bir salon olduğuna inanır.

Derler ki, Kith-Kanan, içinde bulunan şeyi koruması için yapının göklere yükselmesine neden olmuş." Arzuyla bakıp şeftali kokulu havayı içine çekti. "Her kim salonu bulursa muhteşem başarılara ulaşacağı söylenir."

"Küçümsenecek bir şey değil," diye onayladı Flint.

Miral cüceye doğru baktı, biraz durakladıktan sonra da kısa bir kahkaha attı. İkisi de Qualinost'a bakarken, ayrıntılar, derinleşen alacakaranlıkta soluyordu. Elflerin evlerinin

alışılmadık pencerelerinden lambaların küçük ışıkları gözüküyordu.

Flint Gökler Salonu'nda, Qualinost'un merkezinde, eski şehrin birçok yerini görebiliyordu. ağaçların üstünde, pusulanın dört ucunun yönünde dört kule yükseliyordu; hepsinin arasında her bir kuleyi tek bir kemer yoluyla birbirine bağlayan ince bir metal zincir uzanıyordu. Dört kemer güneş olmadığı halde solukça parlıyor, örümcek ağı gibi duruyordu, fakat Flint her birinin bir orduyu taşıyacak kadar güçlü olduğunu biliyordu. Bunları inşa eden eski cücelerin yeteneklerine duyduğu hayranlığı düşününce kalbine bir sızı saplandı. Krynn'in tekrar böyle bir güzellik görüp göremeyeceğini merak etti. Tam kuzeyde, kendi bulunduğu tepeden biraz daha yüksek olan bir tepede Güneş Kulesi bulunuyordu, ne kadar yüksek olduğunu bilmiyordu Flint, ama kulenin üstünde duran birinin sadece biraz doğrularak gökyüzüne dokunabileceğini hayal ediyordu. Kule o kadar yüksekti ki, daha alçak binalar gölgelere büründüğü halde, onun altın yüzeyi hâlâ batan güneşi yansıtıyordu.

"İki nehri gördün mü?" diye sordu Miral eliyle şehrin doğusunda ve batısında bulunan koyakları göstererek. Flint homurdandı. Görmüş müydü? Reorx! Bırakın fıçı gibi bir cüceyi bir kaya güvercinini bile taşıyamayacak gibi görünen sallanan bir köprüyle onlardan birinin üzerinden geçmişti. O derin, kayalık koyağı düşünmek bile hâlâ tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

"Doğudakinin adı *Ithal-enatha*, Gözyaşı Nehri," diyerek devam etti Miral yumuşak bir sesle. "Diğeri ise *Ithal-inen*, Umut Nehri. İkisi kulenin ardında birleşip kuzeye doğru akarlar, Beyaz Öfke Nehri'ne ulaşıp oradan da denize inerler."

"Tuhaf isimler," dedi Flint homurdanarak.

Miral başıyla onayladı. "Çok eskidirler. Kith-Kanan ve halkı

Qualinesti ormanlarına yolculuk ederlerken almışlar bu isimleri. Kardeşkıyımı Savaşları'nda akan gözyaşlarını ve savaştan sonra doğan umudu temsil ederler."

Cücenin arkadaşı suskunlaştı, Flint bu huzur dolu yerde durup şehri izlemekten hoşnuttu. Ama gitme vakti gelmişti.

Miral kulenin hemen batısında bulunan Sözcü'nün sarayına kadar cüceye eşlik etti; Flint'e geçici odası gösterildi; yüksek tavanlı, mermer zeminli, Solace'taki evinin üç katı büyüklüğünde bir odaydı bu. İstediği kadar dinlenip kendini toparlayabileceğini söyledi büyücü tarçınlı su doldurulmuş bir küvetin bulunduğu küçük bir odanın kapısını açarken. Kendisine yemek ve bira
–elfçiçeği şarabı değil– getirileceği söylendikten sonra yalnız bırakıldı.

"Qualinost'ta bir cüce!" diye kendisine söylendi bir kez daha. Elflerin damak tadı ve koku zevkinin kendisininkiyle pek uyuşmadığını düşünüyordu, tuniğini ve pantolonunu çıkararak yolun tozunu kirini atmak için baharatlı suya girdi.

Bir süre sonra odaya gelen elf hizmetkar cüceyi üzerinde kırmızı bornozuyla yatağa uzanmış, gürültüyle horlarken buldu. Hizmetkar üzerinde bira, geyik eti ve dilimlenmiş patates bulunan tepsiyi sessizce bıraktı, odayı aydınlatan birkaç mumu söndürdü ve cüceyi karanlık ve rüyalar içinde bırakarak odadan çıktı.

- 2 -
Karanlıktan Sakın

Yetişkin, düşlerinde kendini bir çocuk olarak görüyordu.

Kendisini bir tünelin başında dikilen, henüz yeni yürümeye başlamış bir çocuk olarak görüyordu. Girişin etrafında bir zamanlar cilalanmış ama şimdi kullanılmamakla geçen yıllarla kirlenmiş mermer, kuvars ve çimler vardı. Mağaranın ağzında bir taşın yanından çıkmış bir ağaç duruyordu– ne toz ağacı, ne de meşeydi, çocuğun kısa hayatında gördüğü herhangi bir ağaç değildi. Çocuğun burun delikleri nemli kaya ve tarçın kokusuyla genişledi– mavi gözleri parladı. Tarçın ve şekerli *quith-pa* çocuğun en sevdiği öğle yemeğiydi. Dışarıda geçirdiği günden yorulmuş, karnı acıkmıştı.

Qualinost'un merkezinin yakınındaki kutsal Koru'nun etrafındaki çalılıkların oralardan annesinin sesi geldi. Çocuk tünelin ağzında kararsızca dikilip kaldı, tombul ellerinden biriyle doldurulmuş bir hayvanı, bir *dostejderi* sıkı sıkı tutuyordu. Mağara bir önceki gün burada değildi, diye düşündü çocuk, ama şimdi buradaydı. Çocukların dünyasında her şey mümkündür ve bu çocuk korku nedir bilmezdi.

Bir Varlık içeriden kendisini çağırdı. Belki Varlık ufak çocukla oynayacaktı; ağabeyleri hep büyük işleriyle uğraşmakla meşguldü. Anne tekrar kendisini çağırdı, bu sefer sesinde biraz korku vardı.

Çocuk çok düşündü. O saklanacak, anne onu bulacaktı, oyun bu muydu? Bu güzel tünelden daha uygun bir saklanma yeri

olabilir miydi? Kuvars ve mermer ve çiniler sanki büyülü bir Varlık onları an be an cilalıyormuş gibi parlıyordu.

Anne çocuğun saklandığı yerden çıkmasını söyledi. *Bir an önce genç elf, yoksa sen bilirsin,* diye uyardı.

Bunun üzerine karar verdi. Çocuk mağaraya daldı. Ve o anda, karanlık olmaya başlayan tüneldeki ilk duraksamasında giriş kapandı. Sarmaşıklar nemli toprağa sarıldı. Kayalar yuvarlanarak öğle üzerinin ışığını kestiler, ve giriş yok oldu.

Çocuk biraz önce mağaranın girişi olan yıkıntının üzerinde doğruldu. Dışarıya çıkmak istiyordu, ama artık Dışarısı yoktu. Işık yoktu, tarçın kokusu yoktu.

Sadece tünel vardı.

Adam inleyerek uyandı.

- 3 -
Flint Yerleşiyor

A.S. 288, Yaz Sonu

ualinost'a gelişini izleyen haftalar yoğun geçti. Demirci bugün de, hemen hemen her gün olduğu gibi Güneş Kulesi'ne doğru yöneldi; Sözcü'nün odasının dışındaki serin koridorda muhafızla beraber biraz bekleyecek, ardından Sözcü onu içeriye davet edecekti.

Qualinesti'de geçen bunca aydan sonra bile Sözcü'nün odasının sade zarafeti Flint'in yüreğine sesleniyordu. Tepe cüceleri de tıpkı elfler gibi doğal dünyaya derinden bağlıdır. Işık içindeki temiz, büyük duvarlar –cam duvarlar– özel odanın dışındaki ağaç dolu toprağın odanın devamı gibi görünmesini sağlıyordu. Son haftalarda armutlar ve şeftaliler dallarda iyice büyümüştü; elmalar kıpkırmızı olmuştu. Solostaran'ın odasında neredeyse hiç mobilya yoktu. Gri damarlı beyaz mermer duvarlarla mor kuvars pencere çıkıntıları sadeydi. Meşaleler gündüz içeri akan ışıktan dolayı gereksiz kalıyor, duvar şamdanlarında soğuk ve siyah duruyorlardı. Mermer bir masa odanın bir yanı boyunca uzanıyordu; masanın arkasına yerleştiren ağır bir meşe sandalye Sözcü'yü bekleyen kişiye içerinin ve dışarının görüntüsünü sunuyordu. Solostaran'ın orman yeşili cübbesi odadaki en parlak noktaydı ve kendisinin doğuştan gelen otoritesi karşısındakinin ilgisine hakim oluyordu.

"Fireforge Usta!" diye selamladı Sözcü ayağa kalkarak, yeşil gözleri şahine benzeyen yüzünde pırıldıyordu. "İçeriye gelin. Her zamanki gibi devlet işlerinden uzaklaşmam için, iyi ki

geldiniz." Eliyle dışarıdaki ağaçlarda yetişmiş olan şekerli fındıklar, kuru kayısılar, elma dilimleri, vişneler ve başka meyvelerle dolu gümüş bir kabı işaret ederek, "Keyfinize bakın, dostum," dedi. Flint ikramı geri çevirdi ve siyahlı beyazlı mermer zemine düşmemeleri için elindeki parşömen demetini beceriksizce kavradı. Sonunda kağıtta oluşacak kırışıklıkları önemsemeden hepsini hışırdatarak Sözcü'nün masasına koydu. Her zamanki gibi Solostaran karakalem çizimlere duyduğu hayranlığı belli etti ve içlerinden hoşuna gidenleri gösterdi.

Biraz dikkati dağınık gibi gözükse de sohbeti her zamanki gibi arkadaş canlısıydı. "Sık sık söylediğim gibi, Fireforge Usta, siz hünerli bir sanatçısınız," dedi.

Sözcü'nün odalarının yeni duvar şamdanlarının nasıl olacağını tartıştılar. Solostaran'ın siyah cilayı mı yoksa metalik parlaklığı mı tercih edeceğini konuştular. Sözcü ikisinin karışımını seçtiği sırada aniden odada kapının çalınma sesi yankılandı. Gelen Tanis'ti. Elflerden beklenen narinliğin pek azını göstererek masaya yaklaştı.

"Beni mi görmek istediniz, efendim?" diye sordu Yarımelf, Solostaran'a. Eklemleri beceriksiz, erkekliğinden çekinir bir genç gibi görünüyordu. İki dünyanın arasında kararsızca denge kurmaya çalışır gibiydi– elf ve insan, çocuk ve yetişkin. Yakında tıraş olmaya başlayacak, diye düşündü cüce. Tanis'in insan kanı hakkında daha fazla delildi bu. Cüce, bu yarımelfin, pürüzsüz yüzlere sahip elflerin bazılarından duyacağı münasebetsiz şakaları çekinceyle düşündü. Tanis, Sözcü'nün masasının önünde durdu, önceden hayır demesine rağmen kuru elmadan azar azar yiyen ve sesini çıkarmayan cüceye başıyla selam verdi.

"Uzun yayda daha fazla çalışma yapmanın zamanı geldi, Tanis," dedi Solostaran. "Sana bir öğretmen seçtim." Tanis hoşnutlukla Flint'e baktı, şaşırmıştı. "Fireforge Usta mı?" diye sordu emin

olamadan.

Flint meyveyi yutarak kafasını salladı. "Ben değilim, evlat. Uzun yay benim silahım değil, ama sana savaş baltasının bazı yönlerini göstermekten memnun olurum." Tam yarımelflere göre bir iş, hele şu gelişen insan kaslarıyla, dedi kendi kendine Flint.

"Savaş baltası elf silahı değildir," diyerek nazikçe cevap verdi Solostaran. "Hayır, Tanis, Lord Tyresian seni çalıştırmayı kabul etti."

"Fakat, Tyresian..." diye sesi titredi Yarımelfin, yine o hoşnutsuz bakış yüzünü sarmaladı.

"...saraydaki en iyi okçulardan biri," diyerek tamamladı Sözcü. "Porthios'un en yakın arkadaşı ve Qualinost'un en soylu ailelerinden birinin varisi. Senin için değerli bir müttefik olabilir Tanthalas, tabii onu öğrenciliğinle etkileyebilirsen."

Arada unutulan Flint, Tanis'e gözlerini kısarak baktı, gümüş kaptan şekerli bir armut aldı. Tanis ve Tyresian hiçbir zaman müttefik olamazlar, diye düşündü cüce saraydaki ilk gününde gördüğü lordu hatırlayarak. Sözcü'nün varisi Porthios'a bala üşüşen sinekler gibi yapışan dört beş kişilik soylu elflerden biri olan Tyresian'ın soyluları etkileme hüneri vardı. Fakat çok az elf Tyresian'ın yüksek standartlarını karşılayabilirdi. Saraylılar tarafından yakışıklı olduğu düşünülen Tyresian'ın keskin mavi gözleri –elfler arasında böyle gözler oldukça seyrektir– özenle kesilmiş kısacık saçları vardı. Ayrıca bir tepe cücesi ne kadar yetenekli de olsa Tyresian'ın gözünde yeterli değildi; Flint bir yarımelfin Tyresian'ın gözünde daha da aşağılarda olduğunu düşündü. Porthios'un babasının varisine karşı duyduğu gizli üstünlüğün ne kadarının Tyresian'ın fikirlerinden doğduğunu merak etti.

Tanis bir kez daha karşı çıkmaya cesaret etti. "Fakat Miral

Usta'yla olan çalışmalarım bütün günümü alıyor..."

Sinirlenen Solostaran, Tanis'in sözünü kesti. "Yeter, Tanthalas. Miral sana yeterince fen, matematik ve tarih öğretti, fakat o bir büyücü. Sana silah kullanmayı öğretemez. Tyresian senin öğlen vakti sarayın kuzeyindeki meydanda olmanı bekliyor. Eğer onunla daha önce konuşmak istersen, Porthios'un odalarına bakabilirsin."

Tanis ağzını açtı, sonra konuşmamanın daha iyi olacağını düşündü. Kısa keserek, "Evet, efendim," dedi ve inatçı bir şekilde mermer zemini geçerek dışarı çıktı.

Solostaran kapı çarpıldıktan sonra da kapıya bakmayı birkaç saniye daha sürdürdü. Flint çizimleri toparlamaya başlayınca ilgisini tekrar huzuruna kabul ettiği cüceye çevirdi. "Size bir şeyler ikram edeyim," dedi Solostaran, eliyle şimdi yarısı boşalmış olan gümüş kabı işaret ederek. "Biraz şarap? Kuru meyve?"

Flint, Sözcü'nün yanına gelmeden önce bir şeyler yediğini söyledi. Solostaran aniden tebessüm etti –Flint nedenini anlayamamıştı– ama sonra bu tebessüm soldu. Flint yuvarladığı parşömenleri koltuğunun altına sıkıştırdı, tam çıkmaya hazırlanıyordu ki Sözcü'nün sesi onu durdurdu.

"Tarihi tekrar yazmayı istediniz mi hiç, Fireforge Usta?" Sözcükleri istekliydi.

Flint durakladı, mavi gri gözleriyle Sözcü'nün yeşil gözlerine dikkatle baktı ve onun dostum diyebileceği bir elf tanımadığını düşündü. Afet'in Krynn'i değiştirmesinden sonra gelen kargaşa yıllarında Sözcü cübbesini sırtına geçirdiğinden beri birbiri ardına gelen tahttan indirme söylentilerine maruz kalmıştı Solostaran. Kendi kişiliğinin gücü sayesinde birkaç bin yıl öncesindeki Kith-Kanan'a uzanan soylu kanını takip edebilen elflerin azlığı ve elflerin kendi soylarının azalması korkusu

sayesinde yerini koruyabilmişti. Flint fırsat düştükçe yapılan memnuniyetsiz fısıltılara Solostaran'ın hâlâ dikkat etmesi gerektiğini düşündü. Bazıları Qualinesti'nin Ansalon'un geri kalanıyla daha fazla ticaret yapması gerektiğine inanıyordu. Diğerleri ise saf olmayan elflerin Abanasinya'ya çıkarılması gerektiğini düşünüyordu.

Tepe cücesi Sözcü'nün sorusuna bir cevap düşündü. Meyve kokusuyla dolu havayı derin derin içine çekti ve, "Eğer elimden gelseydi tarihi değiştirirdim. Büyükbabamın ailesi Afet yüzünden çok insan kaybetti." dedi.

Üç asır önce eski tanrılar dünyanın en etkili dini lideri İstar'ın Kralrahibi'nin kibrine karşılık vermişler ve Afet başlamıştı. Kıyım üzerine yıkım gelince dağ cüceleri büyük yeraltı krallığı Thorbardin'e çekilmiş ve kapıları kapatmış; bunun sonucunda akrabaları olan tepe cüceleri dışarıda kalarak, tanrıların verdiği cezaların acılarını çekmişlerdi.

Sözcü'nün kaşları kalktı, Solostaran'ın yüzünden cüceyle aynı şeyi hissettiği anlaşılıyordu, şaşıran Flint devam edemeyeceğini anladı. "Dağ cüceleri kapıları kilitledikleri için mi öldüler...?" diye sordu Sözcü ve Flint daha fazla konuşmak istemediği için başıyla onayladı.

Solostaran kalktı ve yavaşça temiz duvara doğru yürüdü. Alnındaki altın halka parıldadı. İçerideki iki kişinin nefeslerinin dışında oda sessizdi. "Her şeyi verirdim," dedi Solostaran, "Tanis'in gerçek yeğenim olması için; kardeşim Kethrenan'ın eşi Elansa'yla beraber bizimle olması için; ve kardeşim Arelas'ı bir kez daha görmek için her şeyi verirdim."

Sözcü'nün büyücüsü Miral, Kethrenan Kanan ile Elansa'nın ve Tanis'in doğumunun öyküsünü Flint'e anlatmıştı. Fakat diğer kardeşin varlığından bahsetmemişti. Sözcü konuşmak istiyormuş gibiydi ve Flint, Sözcü'nün sırları konusunda kendisine herkesten fazla güvenebileceğini biliyordu. Bir avuç

badem aldı ve bir tanesini ağzına attı, ardından "Arelas..." diye sordu.

Sözcü döndü. "En küçük kardeşim." Flint'in kalın kaşları kalkarken devam etti, "Onu az hatırlıyorum. Henüz küçük bir çocukken Qualinost'tan ayrıldı. Ve geri dönemeden öldü."

"Neden ayrılmıştı?" diye sordu Flint.

"O... hastaydı. Onu burada tedavi edemedik."

Ardından gelen sessizlik dakikalarca uzadı, Flint bir karşılık düşündü. "Bir çocuğun ölmesi çok üzücü," dedi.

Solostaran aniden ona baktı, yüzünde şaşkınlık çizgileri vardı. "Arelas öldüğünde bir yetişkindi. Qualinost'a dönüyordu ama buraya asla varamadı. Sözcü, Flint'ten biraz uzaklaştı, duygularını kontrol etmeye çalışıyor gibiydi. "Bir hafta daha yaşasaydı burada güvende olacaktı. Ama o zamanlar yollar bugünkünden bile tehlikeliydi." Sözcü oturdu.

Flint ne diyeceğini bilemiyordu. Kısa bir süre sonra Sözcü kendisini yalnız bırakmasını istedi.

* * * * *

Flint parşömen çizimlerini neredeyse aklından çıkararak Sözcü'nün kendisine verdiği Kule'nin güneydoğusundaki fazla yüksek olmayan binaya, küçük atölyesine doğru sıkıntıyla yürüdü. Son birkaç ayda burada çok fazla şey işlemişti; ince gümüş zincirlere bağlı yeşim kolyeler, saç teli inceliğinde altın yüzükler, cilalı kömür ve zümrütten bileklikler.

Atölye armut ağaçları içindeki dar bir sokağın sonundaydı. Gül dalları tahta kapısını sarıyordu. Flint annesinin sabah sefası çiçeklerine olan düşkünlüğünü hatırlayarak bitkiyi güllerin dibine ekmişti; şimdi pembe, mavi ve beyaz çiçekler beyaz, pembe ve sarı güllerle birbirine sarılmışlardı.

Atölye dilediği sürece onun hizmetindeydi ama bunu ne kadar isteyecekti, cüce işte bunu bilmiyordu. En başta baharın sonuna kadar kalabileceğini düşünmüştü aslında; ancak sonuçta hemen evine koşacaksa bu kadar seyahat etmenin anlamı neydi? Yine de hâlâ Solace'taki sıcak evi –ve bir maşrapa köpüklü bira– aklına gelip duruyordu. Elf birasının, gerçeğinin gülünç bir taklidi gibi olduğunu düşünüyordu cüce, yine de elfçiçeği şarabından iyiydi.

Sözcü'yle hemen her gün buluşmakla, daha fazla sipariş almak ve çekicini sallamakla meşgulken; baharın son gününün sessizce geçmesi ve yazın altın günlerinin cücenin önünde uzanması şaşırtıcıydı.

Genellikle atölyesinin penceresinin gece geç saatlere kadar Lunitari kadar kırmızı ışıldadığı görülebilirdi, ve ertesi gün Qualinost'ta uyanan ilk elfin örse vuran çekiç sesini duyması hiç nadir sayılmazdı. Birçokları cücenin çalışkanlığına hayranlık duyuyordu, bir o kadar kişi de Sözcü'nün kendilerini Fireforge Usta'nın yaptığı işlerden birinin alıcısı yapmasını umuyordu.

O öğleden sonra ağır ağır sıcak ocağa yaklaştı, demir çekicini kaldırdı ve cansız metal parçasını bir güzelliğe dönüştürmek için bir kez daha alevlere ve çekiç vuruşlarına başvurdu. Demircilikle meşguliyeti sırasında tüm zaman duygusunu yitirerek işinde saatlerini harcadı.

En sonunda Flint iç çekti, ellerindeki ve yüzündeki isi bir mendille sildi; atölye kapısının yanında duran meşe fıçıdan kepçeyle biraz su aldı. Dışarı çıkıp öğle üzeri güneşine girince yüzünde alnındaki kırışıklıkları rahatlatan bir tebessüm belirdi. Kapısının önündeki patika bir dizi toz ağacının arasından geçiyordu. Mat, narin dalları sanki hafifçe cüceyi selamlıyormuş gibi esintiyle beraber nazikçe eğildi ve yapraklar yeşil, gümüş ve tekrar yeşil yeşil ışıldayarak hışırdadı. Sanki çevresindeki tüm bu güzellik karşısında duyduğu kalp sızısını

azaltacakmış gibi eli yavaşça göğsüne gitti. Bir parçası da hâlâ Sözcü'nün hüznüne kederleniyordu.

Fakat sonra ağaçların üstünde birkaç sarı iz gördü, bütün hayatı boyunca kendisini rahatsız eden sıkıntıyı derinlerde bir yerde hissetti. Artık sabahlarda yaz akşamlarının serinliğinden daha keskin bir serinlik vardı, geç öğleden sonra güneşinin sarısı daha bir ağırdı. Ve şimdi de ağaçlar.

Hepsi sonbaharı işaret ediyordu; bu düşüncelerini Solace'a ve vallen ağaçları arasına sıkıştırılmış evlere götürdü. Dev ağaçların oluklu kenarlarına düşen yaprakların çeşit çeşit renklerinin dokunuşlarını henüz gösterdiğini düşündü ve tekrar iç çekti. Sonbahar yolculuk zamanıydı. Ait olduğu yere, eve gitmeliydi.

Ardından gerçekten ait olduğu yerin Solace olup olmadığını düşündüğünü farketti. Yıllar önce, dünyada kaderini bulmak için fakir köyünü terkettiği günlerden sonra her şeyden çok arayışın yarattığı yorgunluk yüzünden oraya yerleşmişti. Tepeyurtlu basit bir cüce için elflerin arasında yaşamakla insanların arasında yaşamanın ne kadar farkı vardı? Sonuçta, farklı olan kendisiydi; arada fazla bir fark göremedi. Bunun yanında, diye düşündü serin havayı derin derin içine çekerken, başka hiçbir yerde bulamadığı bir huzur vardı burada.

* * * * *

Flint saatler sonra başını işinden kaldırdı ve saatin –karşıt ağırlıklarını iki parça granitten oluşturarak meşeden yaptığı saatin– akşam yemeği zamanına yaklaştığını gördü. Her nasılsa düşünceleri ne yemekte, ne de Porthios'un etrafındaki kalabalığın üyelerinden biri olan ve '*Flint yapımı*' eşyaların saraylılar arasında son moda olduğunu anladıktan sonra cücelere karşı duyduğu hoşnutsuzluğunun üstesinden gelen Leydi Selena'ya yaptığı gümüş güldeydi.

"Zamanı geldi!" diye söylendi; çekicini bıraktı ve kömürleri ocağın üzerine yığdı. Birkaç hafta arayla aynı töreni yapıyordu. Yüzünü ve kollarını leğende yıkayarak terini ve ocağın dumanını üzerinden attı. Bir çuval aldı, taş duvarların arasındaki bir dolabı açarak çuvalı garip eşyalarla doldurdu. Hepsi tahtadan yapılmıştı, Flint sevgiyle kenarlarını düzeltmiş, üzerlerini cilalamıştı. Aniden pencerede bir gölge, bir görüntü kendi gölgesinin üzerinden geçti. Flint doğrulup bekledi. Başka bir iş miydi yoksa? İçi sızladı. Elf çocuklarının günlerdir kendisini beklediğini biliyordu, birkaç haftada bir sokaklarda görünüp gördüğü her çocuğa el yapımı oyuncak hediye eden cüceyi bekliyorlardı. Kimsenin kendisini geciktirmemesini umdu.

Flint dışarıda bir hışırtı duyduğunu sandı, kontrol etmek için yavaşça kapıya gitti. Ama ne bir şey duydu, ne de gördü.

"Fireforge, yaşlanıyorsun. Şimdi de olmayan şeyler görmeye başladın," diye söylendi kendi kendine geri dönüp çuvalı doldururken.

Tahta oyuncakların her birine dokunduğunda derinlerden bir yerden bir sıcaklık hissetti. Maden biçimlendirilmeye uygundu; soğuk madde çekice boyun eğip, ocağın iradesiyle şekillendikçe kişiye güç veriyordu. Ama tahta farklı, diye düşündü cüce, bir flütü okşayarak. Tahtayı şekil alması için, değişmesi için zorlamazsın, dedi kendisine, içinde ne yattığını bulursun. Bir elinde bıçak diğer elinde tahtayla oturduğu, elindekinin kalbinde hangi hazinenin yattığını aradığı zamanlarda duyduğu muhteşem huzurdan daha fazlasını bilmezdi Flint.

"İnsanlar da böyledir derdi annem," diye açıkladı, şimdi yakın bir arkadaş kadar tanıdık olan atölyesine. "Bazıları bu maden gibidir derdi," dedi ve çiçek şeklindeki bir broşu boş odaya gösterdi. "Düzene girmek için zorlanabilirler. Uyum sağlarlar. Bazılarıysa bu tahta gibidir," dedi ve yumuşak tahtadan

oyulmuş ufak bir sincabı gösterdi. "Eğer onları zorlarsan, kırılırlar. İçinde ne olduğunu görmek için yavaş ve dikkatli çalışmalısın."

" '*İşin püf noktası*' derdi annem," dedi alçak sesle kapının yakınındaki taş sıraya doğru, " '*kimin hangisi olduğunu bilmektir.*' "

Flint bekliyormuş gibi durakladı. Mobilyalarına konuşma yapan bir adamın muhtemelen pek fazla arkadaşı yoktur, diye düşündü. Sözcü, Miral ve şehrin çocukları hariç geri kalan herkes ona çekingen bir kibarlıkla yaklaşıyordu. Ama sırtını tokatlayacak, ona meyhanede bira ısmarlayacak kimse yoktu, hikayeler anlatıp dinleyeceği, açık yolda arkasını koruyacak kimsesi yoktu.

"Belki de Solace'a, eve dönmenin zamanı gelmiştir," dedi yumuşakça, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı.

Tam bu anda kapının dışından bir gümleme, ardından da hemen kesilen bir '*Of*' sesi geldi. Sadece bir an bekledi ve parmak ucunda kapıya yürüdü. Aniden dışarı atladı; elindeki yontulmuş sincabı savaş baltası gibi tutarak "*Reorx'un şimşeği! Savaş!*" diye gürledi. Ani bir toz bulutu ve "Tanis, yardım et," çığlığıyla tepesi sarı bukleli ince biri toz ağacı ve armut ağaçlarının arasından kaçtı. Turkuvaz elbisesi, koyulaşan alacakaranlık göğünü yansıtıyordu.

"Lauralanthalasa!" diye seslendi Flint, gülerek. "Laurana!" Ama Sözcü'nün kızı gözden kaybolmuştu.

Elf kız Tanis'i çağırmıştı, ama Flint, Yarımelf'ten bir iz göremiyordu. Laurana'nın çağrısından anlaşıldığı kadarıyla Tanis'in Tyresian'la öğleden sonraki ok dersi bitmişti.

Flint gülümseyerek atölyesine geri döndü. Sırtına çantayı atıp atölyenin kapısından çıktığında hâlâ sırıtıyordu. Qualinost'un merkezinde, toz ağacı korularıyla taçlandırılmış Gökler

Salonu'nun dibinde bir meydan vardı. Aydınlık bir yerdi, bir yanı tırmanmak için özellikle yetiştirilmiş gibi duran ağaçlarla, diğer yanı yosunlu havuzlara akan ufak bir çayla sınırlandırılmıştı. İkisinin arasında koşmaya, bağırmaya ve her türlü gürültülü oyunu oynamaya yetecek kadar yer vardı. Bu meydan tam çocuklara göreydi.

Adımları Flint'i bu meydana getirdiğinde güneş ufukta batmaya başlamıştı. Bilekleri, boyunları ve dizleri büzülmüş pamuklu elbiseler içindeki çocuklar tıknaz cüce görüş alanına girip köprüyü geçerken oyunlarını bıraktılar. Çocukların hepsi ona baktı, kimse sessizliği bozmaya cesaret edemiyordu. Flint ters ters baktı, kalın kaşları çelik rengi gözlerini neredeyse örtecek kadar aşağıdaydı, homurdandı. Meydanı geçti, bütün meraklı gözlere sırtını dönmüştü.

En sonunda turkuvaz elbiseli bir elf kız koşarak cüceye yetişti ve gömleğinin kolunu çekti. Flint hızla döndü, gözleri çelikten çakmak taşları gibi parlıyordu. *Of hayır!* diye düşündü, asık yüzünü bozmadan. Karşısındaki Laurana değil miydi? "Sen?" dedi. Diğer çocukların beti benzi atmıştı, ama Laurana hâlâ duruyordu. Flint devam etti. "Beni mi izliyorsun?"

Laurana başını eğdi ve sivri kulaklarından biri buklelerinin arasından fırladı. "Evet, tabii ki," dedi.

"Ne istiyorsun?" diye hırladı. "Bütün gün seni bekleyemem. Bazı insanlar bütün gün oyun oynamak yerine çalışıyor, biliyorsun. Çok önemli bir siparişi Kule'ye götürmeliyim ve güneş de neredeyse batmak üzere."

Elf kız alt dudağını ısırdı. "Kule diğer tarafta," dedi en sonunda, yeşil gözleri parlayarak.

Bir çocuğa göre muhteşem bir kendine güven, diye düşündü Flint; soylu kanından olmalı. Yoksa Tanis'in arkalarında bir yerde uzanmış olmasının verdiği cesaret mi?

"Evet?" diye sordu cüce. "Benden ne istiyorsun?"

"Daha fazla oyuncak!"

Flint şaşırmış gibi yaptı. "Oyuncak mı? Nerede?"

Laurana kıkırdamaya başladı ve cücenin kolunu çekti. "Çuvalda. Çuvalın içinde oyuncaklar var, Fireforge Usta. Kabul edin. Hemen."

Homurdandı. "Mümkün değil." Ama çocukların çığlıkları –"Evet." "Oyuncaklar!" "Geçen sefer tahta bir minotor almıştım." "Tahta bir kılıç istiyorum."– cücenin cevabını boğdu. "Off, tamam," diye mırıldandı yüksek sesle. "Bir bakacağım ama çuval muhtemelen ağzına kadar kömürle dolu. Sizin de hak ettiğiniz bu zaten." Elini çuvala sokup içindekileri yaklaşan çocuklardan sakladı.

Yaklaşık altı metre uzakta olan Tanis, sesli bir şekilde iç çekti ve sırtını dayamak için yeni bir armut ağacı seçti. Yüzünde toy bir delikanlının sıkıntısı vardı– yine de buradaydı ama.

"Eğri çiviler," dedi Flint eli çuvalın içini altüst ederken. "İşte içinde bunlar var. Paslı bir kaşağı, eski at nalları ve bir aylık *quith-pa*. Hepsi bu.

Çocuklar Laurana'nın başı çekmesini beklediler. "Hep böyle diyorsun zaten," dedi.

"Tamam," diye içini çekti cüce. "Bir fikrim var. Çuvala elini sok ve bir şey çıkart."

Kız başını sallayarak onayladı. "Güzel." Bir elini çuvalın ağzına doğru yaklaştırdı. "Yalnız yavru deniz ejderhasına dikkat et," dedi cüce. "Isırır."

Laurana narin elini hızla geri çekip Flint'e baktı. "Benim denememi ister misin?" diye önerdi en sonunda Flint. Laurana tekrar başını salladı.

Yüzünde neşeli bir sırıtışla çuvalın dibinden bir şey çıkardı. Laurana yutkunup ellerini çırptı, şimdi Sözcü'nün soylu kızı değil, sıradan bir elf kızıydı. Hâlâ kaşları çatılı duran cüce nesneyi kızın eline bıraktı.

Elf kızının eli kadar bir flüttü bu, ama tek kelimeyle kusursuzdu, Flint'in Solace'tan getirdiği vallen ağacı parçasından yontulmuştu. Flint sesinin diğer ağaçların sesinden daha iyi olacağını biliyordu; Laurana flütü dudaklarına götürdüğüne haklı olduğu kanıtlandı Fıkırdayan tonlar çayın suyu kadar berraktı.

"Çok teşekkürler," dedi Laurana ve hazinesini incelemek için eğilen Tanis'e doğru koştu. Laurana'nın kardeşi, Gilthanas adlı oğlan ve diğer elf çocuklar Flint'i sıkıştırarak çuvalda kendileri için bir şey olup olmadığına bakması için yalvarıyorlardı.

"İtmeyi bırakın," dedi huysuz bir sesle, "yoksa burada bir saniye daha durmam, biliyorsunuz." Her nasılsa, cücenin homurdanmalarına karşın çuval boşaldığında meydandaki her çocuk elinde kusursuz bir oyuncak tutuyordu. Laurana'nın flütü gibi ufak müzik aletleri, avuçta oynatılabilecek küçük kuklalar, renkli atlar tarafından çekilen minyatür arabalar, parmağa bağlanan bir iple aşağı yukarı sallanan tahta diskler vardı.

Bütün oyuncaklar tahtadan yapılmış, ateş ışığı altında sevgiyle yontulmuştu. Flint haftalarca boş zamanlarını bu işe ayırıyor, dolabı dolduruyor ve yeteri kadar yapınca meydandan geçmek için bir bahane uyduruyordu. Sadece çuvalında oyuncaklar olduğu zaman meydandan geçmesini rastlantı kabul ediyordu. Sadece kaşlarını çatıyordu.

Boş çuvalı katlarken çocuk topluluğuna göz attı. Tanis'in meydanın kenarında, havuzun etrafında toplananlardan uzakta durduğunu gördü. Bacak bacak üstüne atmış, Flint'in zayıf gölgelerini görebildiği balıkları sessizce izliyordu. Tüm bu elf güzelliklerinin ortasında Tanis'te Flint'e kesinlikle tanıdık

gelen, delikanlının insan özellikleriyle ilgili bir şey vardı. Elfler iyi bir halktı, ama Flint arada bir aklının daha az mesafeli halklarla geçirdiği zamanlara kaydığını farkediyordu. Herhalde meydana bu şekilde dört beş kere gelmişti; kendisi elindeki tahta oyuncakları dağıtırken, Tanis her seferinde diğer çocuklara sırtını çeviriyordu. Çocuk şımarıklıkları zamanı geçmişti Tanis'in ama hâlâ... tam olarak büyümemişti. Bunu Tanis'in ilgilenmez havaları yüzünden düşünmüyordu. Cüce oyuncakları dağıtmak için her gelişinde delikanlının elflere benzemeyen gözlerinin kendisinin üzerinde olup olmadığına bakıyordu. Flint oğlanı yanına gelmesi için çağırabilirdi ama bunu hiç yapmadı. Sadece onun düşünceli bakışlarını izliyordu ve sonra ona tekrar baktığında Tanis gitmiş oluyordu.

Ama bu sefer farklı olacaktı. Son oyuncağın –tahta bir bezelye atıcısı– orada olup olmadığından emin olmak için elini cebine attı, hâlâ oradaydı.

Çocuklar meyve soslu, geyik etli, tereyağlı, balıklı ya da *quith-pa* ve hindili akşam yemeklerini yemek için eve gitmiş, dağılmışlardı. Ortalıktaki tek kişi Tanis'ti. Sözcü'nün vesayetindeki çocuk kollarını dizlerine dolamış, çenesini dizlerinin üstünde havuzun kenarında oturmuş Flint'i izliyordu ela gözleriyle. Tam elflerin giydiği uçuşan tunikler ve cübbelerin aksine, Que-Shu insanlarını hatırlatan bol bir beyaz gömlek, açık kahverengi deriden pantolon giymişti. Diğer elflerin taşıdığı narinliğe sahip olmayan dayanıklı vücudunu doğrulttu. Kızıl kahverengi saçlarının birazını arkaya attı.

"Tanthalas," dedi Flint başını sallayarak.

Yarımelf, Flint'in selamına başıyla karşılık verdi. "Fireforge Usta."

İkisi de ilk hamleyi diğerinin yapmasını bekleyerek doğruldu. En sonunda Flint eliyle havuzu gösterdi.

"Balıkları mı izliyorsun?" diye sordu. Parlak bir başlangıç diye düşündü.

Tanis başını sallayarak onayladı.

"Neden?"

Tanis düşünceli düşünceli değil, şaşırarak baktı. En sonunda cevabı verdiğinde sesi neredeyse duyulmuyordu. "Bana birilerini hatırlatıyor." Yarımelf bakışlarını kaldırmamıştı. Flint başını salladı. "Kimi?"

Tanis somurtarak başını kaldırdı. "Buradaki herkesi."

"Elfleri mi?"

Yarımelf onayladı.

"Neden?" diye yüklendi tekrar Flint.

Tanis yerdeki yosunu tekmeledi. "Ellerindekilerle tatmin oluyorlar. Asla değişmiyorlar. Ölüm haricinde buradan ayrılmıyorlar."

"Peki sen farklı mısın?" diye sordu Flint.

Tanis dudaklarını düz bir çizgi haline getirdi. "Bir gün buradan ayrılacağım."

Flint, Yarımelfin bir şeyler söylemesini bekledi ama görünüşe göre Tanis konuşmanın kendi bölümünün bittiğini düşünüyordu. Tamam, diye düşündü Flint, deneyeceğim. En azından bu sefer gölgelere karışıp gitmedi. "Bugünkü okçuluk dersi nasıldı?" diye sordu cüce.

"İyiydi." Oğlanın sesi sıkkındı, gözleri tekrar havuza çevrilmişti. Uzaktan muhabbet eden ve bağrışan çocukların neşeli sesleri geliyordu. "Tyresian, Porthios ve arkadaşları, hepsi oradaydı," diye ekledi.

Porthios'un arkadaşlarının Yarımelf hakkındaki fikirlerini

düşününce bu durum çok korkunç geliyordu. Flint, Sözcü'nün vesayetindeki bu çocuğu nasıl neşelendirebileceğini düşündü. "Yemek vakti," dedi. Sonra da, muhteşem bir konuşma, Fireforge Usta, diye düşündü. Bu çocukta muhabbet etmeyi zorlaştıran ne vardı?

Tanis hafifçe gülümsedi ve başıyla katıldığını gösterdi. Evet, tabii ki yemek zamanı gelmişti. Yarımelf üç adım atarak başka bir armut ağacına yaslandı.

Flint tekrar denedi. "Bana katılmak ister misin?"– bir elf çocuğuna ne teklif edilebilirdi? Tanis'in otuz yılı kendisini insanlar için genç bir adam yapsa da, otuz yaşında bir elf yetişkin kabul edilmekten yıllarca uzaktaydı. "Akşam yemeğinde?"

"Elfçiçeği şarabı da vardır belki?" diye sordu Yarımelf.

Flint, çocuğun kendisiyle eğlenip eğlenmediğini düşündü. Cüce kokulu içkiyi öğürmeden içebilecek duruma gelmişti– bazı durumlarda, mesela, elf şarabı saray törenlerinin bir parçasıydı. "Ah, Reorx'un sakalı," diye homurdandı Flint ve titredi.

Tanis, Flint'i inceledi. Dudaklarında yarım bir tebessüm vardı. "O şaraptan hoşlanmıyorsun," dedi en sonunda.

"Hayır. Ondan tiksiniyorum."

"O zaman niye içiyorsun?" diye sordu Tanis.

Flint, Yarımelf'e dikkatle baktı; gerçekten meraklanmış görünüyordu. "Bir yabancı olarak buraya uyum sağlamaya çalışıyorum."

Çok uzak olmayan bir yerden bir çocuğun gülüşü ve ona eşlik eden tahta bir flütün sesi geldi. En azından bir anne-baba Flint'i hatırlayacaktı. Tanis, Flint'e ters ters baktı. '"Elflerden biri mi olmaya çalışıyorsun?" diye sordu neredeyse hor görerek.

Flint düşündü. "Eee..." dedi, "Qualinost'tayken, Qualinesti'liler gibi davran. Annem böyle derdi ya da buna benzer bir şey işte." Pişirilen geyik eti kokusu burnuna geldi ve midesi guruldadı ama duruşunu bozmadı. Of, nasıl da yemek yemek istiyordu. Bu konuşmayı hiç başlatmamış olmayı diledi. Yarımelf bakmayı sürdürdü fakat gözlerinde bir güvensizlik vardı, cüce aniden bu bakışın kendisine değil, Porthios, Tyresian ve arkadaşlarına yöneltilmiş olduğunu düşündü. "Hiç uğraşmayın, Fireforge Usta," dedi Tanis.

"Ne?" diye sordu Flint.

Tanis ağaçtan yarısı olgunlaşmış bir armut kopardı, yosunun içine attı ve ayakkabılarının topuğuyla ezdi. "Uğraşmayın. Sizi asla kabul etmezler. Kendileri gibi olmayan kimseleri kabul etmiyorlar." Meyveyi bir tarafa tekmeleyip başka hiçbir şey söylemeden uzaklaştı. Bir süre sonra ağaçların arasında kaybolmuştu.

Flint yavaş yavaş atölyesine döndü, kapıyı kapattı ve boş çuvalı dolaba koydu. Her nedense canı yemek istemiyordu.

- 4 -
Bir Ders

A.S. 288, Sonbahar başı

Tanis büyük adımlarla Flint'in atölyesinin önündeki sokaktan geçti, ayakkabıları mavi ve beyaz zemin üzerinde hışırdıyordu. Aptallığı için kendine lanet etti. Cüceyi niçin terslemişti? Flint Fireforge'un iyi niyetli olduğu belliydi; Yarımelf neden iyilikle karşılık vermemişti?

Nereye gittiğine fazla dikkat etmeden yoluna devam eden Tanis, kendisini Qualinost'un merkezindeki Gökler Salonu'ndan geçerken buldu. Şimdi alacakaranlıkla örtülen açık alanın zemininde elf şehrini merkez alarak yapılmış Ansalon'u gösteren bir mozaik yatıyordu; kuzeybatıda Solace ve Kristalmir Gölü'ne, kuzeydoğuda Que-Shu'ya ve güneyde Pax Tharkas'a kadar olan toprakları gösteriyordu. Yarımelf nedense haritanın sadece bir yerine bakıyordu: Solace, cücenin evi kabul ettiği yer. Acaba nasıl bir yerdi.

"Düşünsene, ağaçtaki bir evde yaşıyorsun," dedi, fısıltısı boş meydanın üzerindeki sessizlik tarafından yutuldu. Elflerin serinliğini hiç kaybetmeyen taş binalarını düşündü. Ağaçtaki bir ahşap ev sıcak olabilir miydi?

Qualinost ve Solace arasındaki Geçityolu kasabasını gösteren gevşek taşı tekmeledi; kırık parça yuvarlandı. Yaptığından pişman olarak ve kimsenin kutsal haritayı bozduğunu görmemiş olmasını dileyerek dizlerinin üstünde, çıkan parçanın arkasından fırlayıp yerine yerleştirdi. Ardından kalçalarının üstüne oturdu ve açık alana baktı.

Serin alacakaranlık havası lezzetli akşam yemeği kokuları ve sofra sohbetlerinin sıcak yankılarını getirdi. Tanis yavaşça doğruldu ve Gökler Salonu'nun etrafına baktı; etrafında elf evlerinin mor kuvarstan sivri tepeleri, kavisli kenarlarında yuvarlak ağaçların tepelerindeki yavru kuşların gagalarına benzeyen dikdörtgen lamba ışıkları görünüyordu. Kemerli köprüleriyle, akşam göğündeki güneş ışınlarını hâlâ yansıtan Güneş Kulesi'nin altın rengiyle; şehir harikulade bir manzaraya sahipti. Qualinesti elflerinin dünyadaki en güzel şehrin kendi şehirleri olduğuna inanmaları anlaşılabilir bir şeydi. Ama elfler aynı yerde yaşayıp ölmeye nasıl katlanabiliyorlardı.

Bu tatminsizliğim, diye merak etti Tanis, babamdan mı geliyordu? İnsan tarafımdan mı?

Tanis bakışlarını koyulaşan gökyüzüne kaldırdı; kendisi izlerken, akşam çöktü ve yıldızlar tam tepesinde belirdi. Bir zamanlar Gökler Salonu'nun nadir ve değerli bir nesneyi koruyan gerçek bir yapı olduğu ve Kith-Kanan'ın onları saklamak için geride sadece haritanın bulunduğu zemini bırakarak büyüyle nesneyi ve binayı gökyüzüne kaldırdığı efsanesini düşündü. Küçük bir çocukken diğer genç elfler kendisine haritanın merkezinin '*uğurlu nokta*' olduğunu söylemişlerdi; orada dur, içten bir dilek tut ve arzuladığın şey gerçekleşsin, diye iddia etmişlerdi.

"Oraya çıkıp gökteki gizli yeri görmek istiyorum," diye şevkle fısıldadı. "Ansalon'un her yanını görmek istiyorum. Flint gibi yolculuk yapmak istiyorum… macera yaşamak… ve dostlar..."

Utanarak etrafına bakınıp kimsenin kendisini görmüş ya da duymuş olmamasını umdu, bununla beraber beklemeye devam etti– tabii ki sihirli bir şeylerin dileğini yerine getirmek için belirmesini umarak değil. *Şüphesiz değil,* dedi kendi kendine. Bunlar bir çocuğun düşleriydi, genç bir adamın değil. Birkaç dakika daha bekledi, sonra armut ağaçlarının arasından gelen

bir esinti onu ürpertti ve eve gitme vaktinin geldiğini hatırlattı.

Ev neredeyse artık, diye düşündü.

* * * * *

"Tarih," dedi Üstat Miral ertesi gün Tanis'e, "Muazzam bir nehir gibidir."

Yarımelf başını kaldırdı. Hocasına ne demek istediğini sormaması gerektiğini biliyordu. Miral ya kendisi açıklardı ya da Tanis'in bunu ortaya çıkarmasını sağlardı. Her iki yolda da sorular Yarımelf'e kızgın bir el hareketinden başka bir şey kazandırmazdı.

Bugün her nasılsa, Miral'ın, Sözcü'nün sarayındaki odasının loş ışığı altında, konuşkanlığı üzerinde görünüyordu.

"Muazzam bir nehir," diye tekrarladı. "Ufak, temiz akıntılarla, tek seslerle başlar, diğer akıntılarla sularını birbirine katana kadar kıyılardan hızla geçerler, ardı ardına katıldıkça daha da genişlerler, ta ki binlerce cılız akıntının küçük sesleri muazzam bir nehrin gürlemesinde toplanana kadar." Geniş bir el hareketi yaparak benzetmesini düşlemeye daldı.

"Evet?" dedi Tanis, aceleyle. Yarımelf gölgeli odada gözlerini büyüttü; kendini bildi bileli büyücünün odasının pencereleri kapalıydı.

Parlak ışık, diye açıklardı Miral, yaptığı küçük büyülerin temeli olan bitki ve baharatların gücünü azaltıyordu. Ayrıca koyu kırmızı cübbesinin başlığı içinde tuttuğu neredeyse renksiz gözleri güçlü ışıktan zarar görebilirdi. Tanis uzun zamandır Sözcü'nün çocuklarına hoca olarak neden bir büyücü tuttuğunu merak ediyordu; Miral bir ara Laurana, Gilthanas ve Tanis'e ders vermişti –Miral saraya geldiğinde Porthios'un hocalardan ders alacak zamanı çoktan geçmişti– Laurana da şimdi bir elf leydisinden ders alıyordu. Diğer taraftan Miral ve Gilthanas

daha en baştan uyuşamamıştı; Sözcü'nün en küçük oğlu artık sadece silah dersi alıyordu– Porthios'un soylu, fakat parasız arkadaşı Ulthen veriyordu bu dersi.

Tanis bu garip büyücüyü seviyordu, Miral, Yarımelf'e kibar bir soğuklukla davranmayan saraydaki birkaç kişiden biriydi. Belki Miral'ın kendisine karşı olan davranışlarındaki fark büyücünün Qualinesti dışında geçirdiği yıllarla alakalıdır, diye düşündü Tanis; ayrıca Miral, elflerin dışında büyümüş bir elfti. Bir gün Qualinost'u terketmek için bir neden daha, diye düşündü Yarımelf.

Miral kemikli parmağını Tanis'e çevirdi, başlığı bir parça arkaya düşmüştü. Kirpikleri ve kaşları, cübbesinin başlığından fırlayıp omuzuna inen saçları gibi açık sarıydı, hatta Laurana'nın buklelerinden bile daha açıktı. Miral, raf raf kitapları, büyülü iksirleri, gece geç saatlerde Kule'nin koridorlarını adımlayarak yaptığı egzersiz alışkanlığıyla –bu alışkanlığı genç elflerin alaylarına ve çeşitli iddialarına sebebiyet veriyordu– karanlıkta çok fazla zaman geçiren birinin renksiz bakışlarına sahipti.

"Muazzam nehir," diye devam etti Miral ve Tanis başını sallayarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı, "derin ve sonsuz bir deniz olur. Tarih işte bu deniz gibidir."

Büyücü, Tanis'in yüzündeki şaşkınlığa gülümsedi, keskin hatlarına şahin görüntüsü verdi bu ifade. "Buna rağmen büyük denizler ve nehirler üzerinde çalışmak kolay olabilir– savaşlar ve geçen asırlarda olan büyük olaylar. Bazen geçmiş en iyi şekilde birer birer, damla damla; dünyayı şekillendiren küçük derelerin, basit hayatların müziğini dinleyerek anlaşılabilir."

Büyücünün konuşmasıyla sağa sola savrulan Tanis odadaki kapalı dolaplardan kaçmayı başarmış baharatların kokusunu içine çekti; Miral'ın er-geç asıl noktaya geleceğini biliyordu. Başka bir soylu elf bu derslerden hoşlanmayabilirdi, ancak

Tanis, Miral'la geçireceği saatleri iple çekiyordu. Tarih gibi, çalışılacak başka konular da vardı; yazılar, göklerin hareketi, canlıların yapı ve alışkanlıkları. Bunların hepsi Yarımelf'e ilgi çekici geliyordu. "Mesela," dedi Miral, orman geyiği derisiyle kaplanmış geniş bir yastığa yaslanırken; eliyle Tanis'e kendi oturduğu yere benzeyen daha ufak ama rahat sandalyeyi işaret etti, "sana Joheric'ten bahsetmiş miydim?"

Tanis kafasını hayır anlamında sallayınca, büyücü hikayeyi anlatmaya başladı:

"Bildiğin gibi Tanis, elfler iyinin şekil almış halidir; ırkları Krynn'deki ilk ırktır." Tanis diğer ırkların da kendilerinin ilk olduklarına inanıp inanmadıklarını sormak için ağzını açmıştı ki, büyücü bakışıyla onu durdurdu.

"Elfler Gritaş'ın geçişinden diğer daha zayıf ırkların etkilendiğinden daha az etkilenmiştir ama..."

"Bana Gritaş'tan bahsetsenize," diye böldü Tanis, hikayelerin öğleden sonra Tyresian'la yapacağı ok dersini kaynatmasını umarak.

Miral kızgınlıkla baktı, ışık sanki büyücünün hoşnutsuzluğunu yansıtıyormuşcasına, gölgeler, ikilinin etrafında iyice derinleşti. "Sana Gritaş'tan bahsetmiştim. Şimdi..." Büyücünün sesi boğularak devam etti. "... Bizler diğer ırklara nazaran Gritaş'tan daha az etkilendik, ama taş –ki biliyorsun taş kaosun şekil almış halidir– nereye giderse orada düzen bozukluğu yaratır.

"Geldiğim yer olan Silvanesti'de..." Bu Tanis için yeni bir bilgiydi. Soru sormak için doğruldu ama büyücünün sert bir bakışıyla yeniden arkasına yaslandı. "Silvanesti'de, Silvanost'un ana şehrinin yakınlarında bir elf lordu ve iki çocuğu yaşıyordu; Panthell adında bir oğlan ve oğlandan birkaç yaş küçük Joheric adında bir kız. Kardeşkıyımı Savaşları'ndan önce adet olduğu

gibi oğlan babasının unvanının, topraklarının ve servetinin varisiydi. Kız ise, yani Joheric, genç bir elf lordunun kendisiyle evlenmek istemesini sağlayacak kadar büyük bir çeyize sahipti ama babasının unvanlarından hiçbiri ona kalmıyordu."

"Bu şekilde olması adil görünmüyor," diye araya girdi Tanis.

Miral başıyla onayladı ve cübbesine daha fazla sarındı. "Joheric de böyle düşünüyordu," diye devam etti büyücü. "Bu durum Joheric'e acı veriyordu, kendisinin daha iyi bir evlat olduğunu açık açık görüyordu. Elf kadınları şimdiki gibi silah kullanmayı öğreniyorlardı; ama şimdiki gibi normal kullanımdan daha çok törenlerde kullanıyorlardı. Gerekli olunca dövüşün çoğunu erkekler yapıyordu.

"İşte, Joheric kılıç kullanmada o kadar iyiydi ki kalede yaptıkları çalışmalarda Panthell'i yeniyordu.. Ağabeyinden daha güçlü ve akıllıydı. Fakat küçük çocuk olduğu için hak ettiğini düşündüğü her şeyin değersiz kardeşine geçeceğini biliyordu. Panthell'in zayıf bir dövüşçü olduğunu, ahlaki yönünün zayıf olduğunu herkes görebilir diye düşünüyordu. Onun hırsızdan farkı olmadığını, hırslı ve korkak olduğunu, üstelik fazla akıllı olmadığını biliyordu."

Tanis'in midesi guruldadı ve büyücünün iki sandalyenin yakınındaki, uzanamayacağı alçak sehpanın üzerine koyduğu *quith-pa*'lara baktı. Yarımelf dün akşam Sözcü'nün ailesiyle sofraya oturmak için geç kalmıştı; Flint'le yaptığı konuşmanın pişmanlığı da günün ilk saatlerine kadar kendisini uyutmamıştı, en sonunda uykuya dalmış, geç uyanınca da Miral'ı görmeden önce kahvaltı edecek zaman bulamamıştı.

Büyücü mide gurultusunu ve arzulu bakışı doğru yorumladı ve başka bir dilde bir emir fısıldadı; sehpayı elf ellerinin yardımı olmaksızın Yarımelf'e doğru kaydıran bir emirdi bu.

Tanis teşekkür etti, bir dilim *quith-pa*'yı armut reçeline batırıp

ağzına attı.

Miral devam etti. "Joheric tüm yeteneklerinin, becerilerinin kendisine bir şey kazandırmayacağını düşündükçe daha çok acı çekiyordu. Savaşa gidip evine zafer getirmeyi arzuluyordu. Bir süre sonra Ejder Savaşları ona bu fırsatı verdi. Savaş babasını dövüşmeye sürükledi, babası da oğlunun şiddetli itirazlarına rağmen Panthell'i diğer elf askerlerle beraber savaşmaya yolladı. Joheric her nasılsa evde kaldı; kendisini onurla savunabileceğinden emin olana kadar kılıç kullanmasını geliştirdi, ok atma becerisini arttırdı. Aylar geçmişti ama alayından ayrıldığından beri Panthell'den haber alınamıyordu."

"Öldürülmüş müydü?" diye sordu Tanis.

"Joheric'in babası da bundan korkuyordu. Oğlu ve varisinin yakalanmasından korkuyordu. Joheric babasına gitti ve erkek kardeşini bulacağına dair yemin etti. Bu yemini kimse çok fazla ciddiye almamıştı, çünkü sonuçta o bir kızdı ve sadece yirmi beş yaşındaydı– yani senden daha gençti. Gecenin karanlığında kaleyi terketti ve Silvanesti ormanlarına dalıp kardeşinin alayının peşine düştü."

"Onu bulabildi mi?" diye sordu Tanis, ağzı *quith-pa* ile doluyken. Kum renkli pantolonuna düşmüş bir kırıntıyı aldı.

Miral başını salladı. "Buldu, ama umduğu şekilde değil. Bir elf alayı insanlarla savaşırken Panthell'le karşılaştı. Dövüşe dövüşe kardeşine yaklaştı ve orada dehşetlerin en büyüğüyle karşılaştı..." büyücünün sesi titredi. "Sence orada neyi öğrendi, Tanis?" diye sordu Miral.

Tanis başını kaldırdı ve yutkundu. "Neyi?"

Miral devam etti. "Panthell insanların tarafında dövüşüyordu."

Yarımelf vücudunun ürperdiğini hissetti. O kadar hızla doğruldu ki, oda gözlerinin önünde griden siyaha döndü. Bunun

geçmesi için kafasını salladı. Miral kendisine ne söylemeye çalışıyordu?

Büyücü, Yarımelf'in gözlerine bakmadan acımasızca devam etti. "Joheric çok kızmıştı, kardeşine seslendi, kardeşi kendisine döndüğünde elindeki kılıçla ona saldırdı. Elflerin Panthell'in katılıp, başlarına geçtiği insan bölüğünü aradıkları anlaşılmıştı. Elfler insanları öldürüp, Joheric'i bir kahraman olarak eve götürdüler."

"Kahraman mı? Kardeşini öldürdüğü için mi?" dedi Tanis, boğazı düğümlenmişti. Silvanesti elflerinin daha soğuk, Qualinesti'lilere göre daha çıkarcı olduğunu duymuştu ama bu...

"Bir haini öldürdüğü için," diye düzeltti Miral. "Babasının varisi oldu ve bir elf generali olarak büyük başarılar kazandı." Durdu ve öğrencisine baktı.

Tanis dehşet içindeydi. "Bu kadar mı?" diye sordu, sesi istemeden yükseliyordu. "Kardeşini öldürdü ve bunun için ödüllendirildi mi?"

"Hayatının geri kalanı boyunca hep üzüldü," dedi Miral. "Yıllar sonra bile düşlerinde kardeşi tarafından takip edildi; çığlıklar içinde uyanana kadar ona saldırışını görüyordu kabuslarında, hem de ardı ardına."

Tanis düşündü, gölgeler içindeki odaya baktı, zırhlı bir elf kadını savaşta kardeşini katlediyordu. "Başka bir elfi öldürmenin bedelini kötü rüyalarla ödemek hafif kalıyor," dedi en sonunda.

"Bu rüyalara bağlı," dedi büyücü.

İkisi de kısa bir süre sessizce oturdu, sonra Miral eğildi. "Sana anlattıklarımdan bir ders çıkardın mı?"

Yarımelf *quith-pa*'dan son bir ısırık aldı, biraz daha düşündü.

"Bir kişi tarihin yönünü değiştirebilir," diye önerdi.

Büyücünün yüzü katıldığını belli etti. "Güzel. Başka?"

Tanis iyice düşündü, ama başka bir sebep bulamadı. Büyücü biraz daha yakına eğildi, gözleri kristal parçaları gibiydi. "Hangi tarafta olduğuna karar ver, Tanis."

Ürken Yarımelf'in yüzü beyazladı. "Ne dediniz?" diye sordu zayıfça.

"Hangi tarafta olduğuna karar ver." Ardından büyücü uzaklaştı.

* * * * *

Sabah dersinin tam bu anında Laurana gelmişti. Miral ara verdiğini söyledi. Bunda hiç şüphesiz genç öğrencisinin yüzünde hâlâ duran şaşkın ifadenin etkisi de vardı. Bu gencin er ya da geç acı gerçeği öğrenmesi gerekir, diye düşündü büyücü; Tanis hangi ırktan olduğuna karar vermeden yarı-elf ya da yarı-insan olarak hayatına devam edemezdi. Genç öğrencisini yaralamak onu üzüyordu, keşke aynı noktaya dokunacak daha nazik bir yol bulabilseydi. Eğer Tanis sarayla arasına bir duvar öremezse hayatı boyunca acı ve sıkıntı çekecekti.

Ne yazık, diye düşündü büyücü.

* * * * *

Tanis birkaç dakika sonra en genç kuzeninin kendisini gün ışığındaki çocuk eğlencelerine çekme çabasını başından savarak döndü.

"Kıştan önce böyle birkaç günümüz daha var," diye karşı çıkmıştı Sözcü'nün kızı. "Gözlerini açıp kapayacaksın ve kış varmış olacak, Tanis."

Kız güldü ama Tanis biraz ürpermişti. Şimdiden kış rüzgarlarını

kemiklerinde hissedebiliyordu. Bir şekilde mevsimlerin değişmesi diğer elflere olduğundan daha fazla anlam ifade ediyordu ona. Belki de bu mevsimle beraber kendisinin de değiştiğini hissedebilmesindendi; zira büyüyordu. Belki de geçen mevsimler elflerin göreceğinden daha azını görecek olan ırklara daha farklı geldiği içindi; bir yarımelf, bir elfin yaşamayı umduğu hayatın yüzyıllarca azını yaşardı, ama aynı zamanda insanların umduğundan daha fazlasını görürdü.

Büyücü ve öğrencisi yeni bir konuya geçtiler– kanatların yapısına. Miral bu sabah ağaçların arasında gezerken ölü bir serçe ve kahverengi bir yarasa bulmuştu; o ve Tanis odaya baharatlı yağ kokusu yayan ışığın altında, masanın üzerindeki bir tepside yatan yaratıkları incelediler. Başbaşa durmuş ölü yarasa ve kuşu incelerken bile aralarında bir gerilim vardı. Tanis dikkatini tekrar Miral'ın dersine vermek için kendini zorladı.

"Peki yarasa ve serçe arasındaki farkı görüyor musun, Tanis?" diye sordu Miral. Nefesi defne yaprağı kokuyordu.

"Sanırım," dedi Tanis. Yarasanın kanadındaki hassas çizgileri parmağıyla takip etti. "Yarasada kanatlar parmak kemikleri arasında uzanan deriden oluşmuş, baş parmak haricinde hepsi çok uzunlar." Masada hareketsiz yatan serçeye döndü. "Kuşta ise, parmaklar yok ve kanatlar kollardan uzanan tüylerden oluşuyor."

"Güzel," dedi Miral sessizce. "Sanırım bugünlük yeter. Uçmak hakkında garip fikirler edinmeni istemiyorum."

Tanis, Miral'la beraber gülümsedi. "Korkarım bunu denersem sonum bu zavallılar gibi olur." Dalgın dalgın masada yatan hayvanlara baktı.

"Yaşam ve ölüm doğanın bir parçasıdır," dedi Miral, Tanis'in bakışını yakalayarak. "Ve ölümden bir şeyler öğrenebilirsek ne

mutlu bize." Tepsiyi yana itti ve konuşurken içmeleri için kendilerine şarap doldurdu. "Şimdi, sanırım bir başka hikaye için zamanımız kaldı. Ne dinlemek istersin?"

"Siz," diye cevapladı Tanis. "Sizin hayat hikayenizi duymak isterim."

Büyücünün gözleri Yarımelf'in ciddi ifadesine bakarken odadaki gölgeler derinleşti. Taş zemin serinlik yayıyor gibiydi, Yarımelf ürperdi. Miral bir karar vermek üzereymiş gibi görünüyordu, şaraptan bir yudum daha aldı ve sordu, "Benimle ilgili anlatılacak ne var ki?"

"Yaptığınız tüm seyahatler?" diye ısrar etti Yarımelf.

Miral masadan diğer tarafa döndü. "Genç, budala bir elfin amaçsız arayışları, hepsi bu," dedi büyücü omuzunu silkerek. "Sonunda Qualinost'a gelene kadar hayatımın çok az önemi vardı."

Tanis şaraptan bir yudum daha içti, sonra tekrar içti, zayıf bir cesaret kazanmıştı. "Buraya nasıl geldiniz? Silvanesti'de olduğunuzu söylemiştiniz. Niye Qualinost'a geldiniz?"

"Vakit öğleyi geçti. Okçuluk dersine geç kalmadın mı?"

"Başka bir hikaye için zamanımız olduğunu söylemiştiniz," dedi Tanis inatla.

Miral iç çekti. "Senin, orta yaşlı bir büyücünün hayatı hakkında tatmin edici açıklamalar yapmadan gitmeyeceğini görüyorum. Gel bakalım. Tyresian'la ders yaptığın yere kadar sana eşlik edeyim. Yolda konuşabiliriz."

Kadehlerini bitirdiler ve Tanis, Miral'ı hol boyunca takip etti, büyücü kapıyı dikkatle kilitledi. Miral'ın ricası üzerine odasının dışındaki koridorların ışığı az yakılıyordu. Ayrıca yine rica üzerine burada hiçbir zaman muhafız olmuyordu.

"Benim hakkımda ne biliyorsun, Tanis?" diye sordu Miral ağır ağır koridorda yürürlerken.

Tanis adımlarını büyücüye uydurdu. İkisi de yürürlerken çok az ses çıkarıyorlardı; Yarımelf'in ayağında deri ayakkabılar, büyücünün ayağında ince terlikler vardı. "Sözcü'nün kardeşinin, Arelas'ın arkadaşı olduğunuzu biliyorum. Ve ben küçük bir çocukken buraya geldiğinizi biliyorum." Tanis büyücünün kendisinin hâlâ bir çocuk olduğunu söylememesini umarak kızardı.

Büyücü nedense ikili koridordan geçerken mermer zemindeki gri damarlara dalmıştı. Duvarlardaki şamdanlar parlak meşaleler tutuyordu, büyücünün odasından uzaklaşmışlardı; bir ışık dairesinden karanlığa adım attılar, ardından tekrar aydınlatılmış bir daireye girdiler. En sonunda Miral konuştu, sesi başlığının derinliklerinden gelir gibiydi.

"Uzun zamandır arkadaştık," dedi büyücü boğuk bir sesle. "Arelas'ın saraydan uzakta büyüdüğünü biliyor musun?"

Tanis başını sallayarak onayladı, ardından başında başlıkla önüne bakan Miral'ın kendi yürüdüğü tarafı görmediğini anladı. "Evet, tabii ki," dedi.

"Arelas üç kardeşin en genciydi. Solostaran ise en büyükleriydi. Kethrenan ondan bayağı küçük ve Arelas da Kethrenan'dan birkaç yaş ufaktı. O daha çok küçükken saraydan uzağa yollanmıştı– bazıları çok zayıf olduğunu ve burada yaşayamadığını söylüyor," dedi Miral. "Schallsea Boğazı'nın ve dağların ardındaki, buradan birkaç hafta uzaklıktaki Caergoth yakınlarındaki bir grup rahibin yanına yollanmıştı. Ondan kısa bir süre önce de ben bir grup büyücünün çömezi olarak oraya varmıştım."

"İnsanların şehrinde yaşayan iki elfin kolaylıkla arkadaş olabileceğini, hiç yalnızlık çekmeyeceğini düşünebilirsin," diye

devam etti Miral. "Ama öyle olmadı. Yıllarca aynı şehrin yakınında yaşadık, pazarda birbirimizin yanından konuşmadan, sadece selamlaşarak geçtik. Hiçbir zaman eve, Qualinost'a dönmedi. Hiçbir zaman Silvanost'a dönmedim." Miral durakladı, Tanis yol arkadaşının doğru sözcükleri aradığını neredeyse duyabiliyordu. Bir kapının yanından geçerlerken, Lord Xenoth, Sözcü'nün yaşlı danışmanı, gümüşi gri cübbesini savurarak belirdi, ama ikiliye bakmadan yanlarından geçti.

"Xenoth en baştan beri benden hoşlanmadı," diye mırıldandı Miral. "Sebebini bilmiyorum. Ona karşı hiçbir şey yapmadım. Saraydaki konumunu tehdit edecek biri değilim, ki tek umursadığı da saraydaki konumu gibi gözüküyor."

Bir pencerenin yanından geçerlerken kuvarsdaki bir yarıktan fışkırmış bir eğreltiotuna değmemek için Tanis yana çekildi. "Ama sonuçta Arelas'la tanıştınız," dedi Tanis.

Miral sağa dönerek avluya giden geniş merdivenlere yöneldi. "Büyü sayesinde tanıştık. Bir gün Caergoth pazarında Arelas hastalandı. Hep zayıf bir elf olmuştu. Ben yakınlardaydım ve yardımına koştum. Senin de bildiğin gibi hünerli bir şifacı olmasam da hafif rahatsızlıkları giderecek birçok büyü bilirim." Tanis itiraz edecekti, ama Miral karakteristik el hareketlerinden biriyle nazik sözleri geri çevirdi ve elf sessiz kaldı. Miral gerçekten küçük bir büyücüydü ama arkadaş canlısı karakteri ve zamanını paylaşmaya gönüllü oluşu onu nispeten sevilen birisi yapıyordu.

"Yine de," dedi Miral, "Arelas'ın acısını azaltacak kadar iyiydim, sonraki günlerde de onu ziyarete gittim. Sonunda arkadaş olduk."

Sözcü'nün sarayından avluya açılan çift kapılara gelmişlerdi. Kapılar cilalanmış çelikten yapılmıştı– bu onları özellikle sürekli savaş durumlarında değerli kılıyordu, o zamanlarda silahların yapıldığı çelik, altın ya da gümüşten daha değerliydi. Her bir

kapı iki elf yüksekliğinde bir elf genişliğindeydi, buna rağmen elf zanaatkarlarının hüneri sayesinde herhangi bir elf fazla güç kullanmadan bu kapıları açabilirdi. Tanis kapıdan on iki metre kadar uzaktaki bir sütunun dibinde kibirle uzanmış Tyresian'ı görecek kadar araladı kapıyı. Miral gölgelere çekildi ve Yarımelf kapının kanadını tekrar kapadı.

"Qualinost'a nasıl geldiniz?" diye sordu Tanis. "Ve Arelas'a ne oldu?"

Miral başlığıyla tekrar yüzünü örttü. "Bu başka bir sefere kadar beklemeli belki de. Bu ayrılmak üzereyken anlatılacak bir öykü değil." Ama Tanis'in bakışı üzerine devam etti. "Arelas, Qualinost'u ziyaret etmeye karar vermişti ve benim de ona eşlik etmemi istedi. Batı elflerinin topraklarını görmeyi hep istiyordum zaten, böylece kabul ettim. Qualinost'a saraydan refakatçi isteyerek gidebilirdik sanırım, ama Arelas, Qualinost'a sessizce gelmeyi istiyordu– nedenini hiçbir zaman öğrenemedim. Birçok yönden ketum biriydi.

"Afet'ten birkaç yüzyıl sonraydı, kötü zamanlardı. Yollarda sık sık haydut çetelerine rastlanırdı. Ama Arelas yanımızdaki küçük grupla beraber sağ salim buraya ulaşacağımıza dair güvence verdi."

Miral başını eğdi, nefes almakta zorlanıyor gibiydi. Duyduğu öykü Tanis'i hayrete düşürmüştü; büyücünün bu acılı deneyimi tekrar yaşamasını hiç istemeseydi keşke.

Sonunda büyücü derin bir nefes aldı. "Arelas yanılmıştı. Caergoth'tan rahatça yelken açıp Abanasinya'ya vardık ve karadaki ilk haftamız olaysız geçti. Ardından Solace'a bir günlük mesafedeyken küçük seyahat grubumuz insan haydutların saldırısına uğradı. Saldıranlardan birini öldürdük, ama onlar da yanımızdaki muhafızları öldürmüşlerdi."

"Ya Arelas?" diye sordu Tanis. Kapının ardından sabırsız ayak

sesleri geldi; kendisini okçuluk dersine götürmeye gelen Tyresian'dan başkası olamazdı.

"Bir... bir patlama oldu," dedi Miral yumuşak bir şekilde, kapı açılmaya başlarken bir adım geri çekilerek. "Arelas kötü yaralanmıştı. Elimden geleni yaptım. Buraya gelmemi, kardeşinin bana sarayda bir yer bulabileceğini söyledi. Görüyorsun, yakın dostum Arelas bile kendi başıma bir yer bulabilecek kadar iyi bir büyücü olmadığımı biliyordu."

Bu sırada Tyresian kapıdan bağırarak, fırladı, "Tanthalas Yarımelf! İki saattir..." İkisini birden gördü ve büyücüyü açıkça görmezden geldi. "Geç kaldın!" diye çıkıştı Yarımelf'e.

Tanis kızgın elf lordunu görmezden geldi. "Ve sonra buraya geldiniz," dedi Miral'a.

Miral başını sallayarak onayladı. "O zamandan beri de buradayım. Silvanesti'de olduğumdan daha mutluyum, sanırım. Hâlâ Arelas'ı özlüyorum. Hâlâ onu rüyalarımda görüyorum."

Tyresian arkasında sessiz bir öfke içindeyken, Tanis merdivenleri çıkan büyücünün ardından sevecenlikle baktı.

* * * * *

"Başını kaldır," diye çıkıştı Tyresian. "Şu kolunu düz tut. Ayaklarını böyle aç. Nişan alırken gözünü hedeften ayırma. Tanrı aşkına, birisini mi öldürmek istiyorsun?"

Diğer taraftaki Leydi Selena güldü. Koyu sarı saçlı, menekşe gözlü, asil görünüşlü bir elf leydisiydi, ama hatlarında belirsiz bir sertlik vardı. Yine de anne babasının ölümüyle kendisine kalan muhteşem servet birçok elf lordunun gözünde onun çekiciliğini artırmıştı.

Tanis iki saatini Tyresian'ın koca avluda duvar işlevi görsün diye getirilmesini emrettiği saman balyalarına ok üstüne ok

atarak geçirdi. "Bu sayede yoldan geçenlere ok atmayacağına nispeten emin olabiliriz," dedi Tyresian; Litanas, Ulthen ve Selena'yı daha fazla gülmeye şevklendirerek. Porthios bir sıraya oturmuş, Tanis'in on atışının dokuzunu kaçırmasına neden olan bir dikkatle Yarımelf kuzenini izliyordu.

"Arkadaşlarından gitmelerini isteyemez misin?" diye sordu Tanis, mavi gözleri kısılan Tyresian'a.

"Sırf sen üzerinde gergin bakışlar hissetmeyip rahat olasın diye savaş alanını boşaltacaklarını mı sanıyorsun, Yarımelf?" diyerek sert çıktı Tyresian. Litanas kahkahalarla güldü ve Tanis yüzünün kızardığını hissetti. Porthios haricindekilerin Tanis'in performansını bayağı eğlendirici bulduğu belliydi.

Tanis'in kolları ağrıyordu, parmakları uyuşmuştu. Hissiz elleri bir oku yere düşürdü, oku yosunlardan çıkarmaya çalışmasını ve parmaklarının istediklerini yapmayışını etrafındakilerin büyük bir neşeyle karşılaması tepesini attırdı. Aslında Tanis'in parmaklarının yapmak istediği şey Tyresian'ın gırtlağına sarılıp sıkmaktı, ancak bu duyguyu kontrol altında tutmaya çalıştı. Leydi Selena'nın kahkahası da çok asap bozucuydu. Kahkahası yükseliyor sonra da başlangıç tonuna iniyordu. Sadece bu bile tüylerini diken diken etmeye yetiyordu, ama Litanas ve Ulthen bu kahkahayı bayağı çekici buluyor görünüyorlardı.

"Yakınında duran bir düşmana karşı savunmasız kalıyorsan, uzaktaki bir düşmana karşı kendini korumada becerikli olman pek işe yaramaz," dedi Tyresian bilgiç bilgiç.

Yapma ya, diye düşündü Tanis, ancak Tyresian eline ağır bir çelik kılıç verince yüzünü buruşturdu. Yüzünde pis bir gülüşle duran Tyresian'a karşı acele bir savunma yapmak için kılıcı zorlukla kaldırdı. Tyresian maharetle bir adım geri çekildi ve kılıcının yanıyla öğrencisinin göğsüne vurdu; Tanis kolu bacağı birbirine girerek geri düştü, düştüğünde kılıcı elinde değildi.

Nefes nefese atılan tiz kahkahalardan ve düşüşün şiddetinden canı yanarak yatıyordu, taş sırada kıkırdayan soylu elflere bakmayı istemiyordu.

Aniden Selena'nın ince çığlıkları, haykırışa dönüştü. "Pantolonunu yırtmış!" diye bağırdı ve kahkahalara boğuldu. Tanis aşağıya baktı; kılıcı pantolonun sağ yanını kesmiş, düşüşü de yırtığı büyütmüştü; kıllı baldırı uygunsuz bir şekilde Porthios'un arkadaşlarının gözü önüne çıkmıştı. Sonunda başka bir ses diğerlerine katıldı; Tanis ayağa kalkıp gözlerindeki yaşları silerken Porthios'un arkadaşlarını çelik kapılardan saraya soktuğunu gördü. Tyresian eğilip yerden rahat bir hareketle aldığı kılıçla selamladı düşmüş Yarımelf'i ve arkadaşlarının ardından gitti. Kapıda durdu, güçlü eliyle kanatlardan birini tutuyordu.

"Yarın görüşürüz, Yarımelf," dedi ve sırıttı.

Selena'nın içeriden gelen gülüşü Tanis'i titretti.

- 5 -
Okların Savaşı

Tanis ertesi sabah ruh hali bulutlu gökyüzünün öfkesiyle uyumlu bir halde, elinde okları ve yayıyla avluya çıktığında Laurana kendisini bekliyordu. Miral sabah için ona izin vermişti, Tanis de okçuluğunu, Tyresian eleştirecek bir şey bulamayana kadar geliştirmek istiyordu.

Ancak Sözcü'nün kızı avcı yeşili bir elbise içinde, ayağında altın süslü sandaletler, yüzünün iki yanından sarkan kalın buklelerle oradaydı. Taş duvarın üstüne oturmuş bacaklarını sallandırıyordu; ileride olacağı çekici kadının ve şimdi her istediğini yapabilen çocuğun ipuçlarını veriyordu. Tanis içinden homurdandı.

"Tanis," diye haykırdı ve duvardan atladı. "Muhteşem bir fikrim var."

Yarımelf iç çekti. Onunla nasıl başa çıkacaktı? Kendisi otuz, o ise on yaşındaydı, kendisine kıyasla hâlâ bebekti; on beş yaşındaki bir insanla beş yaşındaki bir insanın arasındaki yaş farkına benzer bir fark vardı arada.

Kız sahip olduğu güzelliğin etrafındakileri nasıl etkilediğini bildiği halde Tanis küçük elf kızı çok seviyordu. "Ne istiyorsun, Laurana?"

Ellerini göğsüne dolamıştı, Yarımelf'in karşısında doğruldu. Çenesi şımarık bir ifade taşıyor, yeşil gözleri neşeyle pırıldıyordu. "Evlenmeliyiz diye düşünüyorum."

"Ne?" Tanis yayını düşürdü. Almak için eğildiğinde kız Tanis'i

tuttu ve yere doğru çekti. Sakince diz çöktü Tanis, kızı ayağa kaldırdı ve doğruldu. "Bunun olacağını sanmıyorum, Lauralanthalasa Kanan."

"Ah, ne zaman başım derde girse herkes tam ismimi kullanır." Suratını astı. "Hâlâ benimle evlenmen gerektiğini düşünüyorum."

Tanis yüksek taş duvara doğru eğilmiş bozuk hedefe nişan almaya hazırlandı, ama Laurana önüne atlayıp dans etmeye başladı. "Yaralanmak mı istiyorsun?" diye sordu. "Otur şuraya." Solundaki sırayı işaret etti. Dün Leydi Selena ve diğerlerinin oturduğu sıraydı bu.

Laurana şaşırtıcı bir şekilde itaat etti.

"Neden, Tanis?" dedi ahenkli bir sesle, Tanis oku atarken. Ok hedefi ıskalayıp samanların iki ayak üstüne, taş duvara çarpıp zararsızca yere düştü.

"Çünkü çok küçüksün." Bir başka ok çekti ve gözlerini kısarak hedefe baktı.

Kız içini çekti. "Herkes böyle diyor." Ok hedefin yaklaşık bir metre kadar sağına gitse de en azından samanları bulmuştu. "Ya büyüdüğüm zaman?"

"O zaman da ben çok yaşlı olurum."

"Çok yaşlı olmayacaksın." İnatçı bir şekilde konuşuyordu, dudağı titredi, gözyaşları tepelerindeki fırtına bulutları kadar tehditkardı. "Porthios'a yarımelflerin ne kadar yaşadığını sordum o da bana söyledi. Zamanımız var."

Tanis döndü. "Porthios'a benimle evlenmek istediğini söyledin mi?"

Kız neşelendi. "Tabii ki."

Sözcü'nün varisinin son zamanlarda niye bu kadar soğuk

olduğu belli olmuştu. Tanis acıyla, Sözcü'nün kızının ortalıkta dolaşıp saraydaki Yarımelf piçle evlenmek istediğini söylemesini istemiyor, diye düşündü. Oku düşünmeden bıraktı ve ok hedefin bir kaç santim uzağındaki kumaş kaplı samanlara saplandı. Sonraki ok ilk okla hedef arasına gitti.

Laurana dikkatle izliyordu. "Fena değil, Tanis. Peki, benimle evlenecek misin? Bir gün?"

Tanis oklarını toplamaya gitti. Geri gelirken kararını verdi. "Elbette, Laurana," dedi. "Seninle bir gün evleneceğim."

Kız ellerini çırptı. "Çok güzel," diyerek sevindi. "Gidip herkese söyleyeceğim." Koşarak avludan çıktı.

Yarımelf kızın gidişini izledi. Tamam, Lauralanthalasa, diye düşündü, herkese söyle. Özellikle de Porthios'a.

* * * * *

Sabahın ilerleyen saatlerinde gökyüzü hâlâ bulutlarla kaplıyken, Tanis, Gökler Salonu'na doğra ilerleyip dört saatlik okçuluk çalışmasını kafasından atmaya çalışırken '*gelecekteki eşi*'ni gördü. "İşte buradasın!" dedi küçük, nefes nefese bir ses düşüncelerini bölerek. Yarımelf altın ve yeşil renklerde eteğini daha rahat koşabilmek için dizlerine kadar çekmiş, kendisine doğru koşan Laurana'yı gördü. Parlak kumaş, gün ortasının gri ışığıyla tam bir tezat içindeydi.

Laurana son zamanlarda elf çocuklarının yumuşak oyun giysilerinden vazgeçerek, bir çocuk gibi giyinmeyi bırakıp bir elf kadını gibi giyinmeye başlamıştı. Belki de yeni kıyafetleri saray kurallarının sınırlamalarının sonucuydu, gerçi dürüst olmak gerekirse, Laurana görgü kuralları ve protokolün karışıklığıyla diğer elflere nazaran daha az ilgileniyordu. Büyüdükçe bu doğallığını muhtemelen kaybedecek, diye düşündü Tanis içini çekerek ve birdenbire kendisini çok yaşlı

hissetti.

"Gitmeliyiz," diye cıvıldadı Laurana. "Gilthanas onu meydana giderken görmüş!"

"Kimi görmüş?" diye sordu Tanis.

"Fireforge Usta'yı!" dedi Laurana sanki bu çok açıklayıcıymış gibi.

Tanis içinden homurdandı. Çocuklar ve oyuncakçı arasındaki toplantıyı izlemek şimdi yapmak istediği bir şey değildi, ancak Laurana elini sıkı sıkı tutuyordu ve onun yanında sürüklenmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Onlar meydana vardıklarında cüce demirci etrafında kahkahalar atan çocuklarla birlikte oradaydı; Laurana hemen kalabalığa daldı. Tanis içini çekti ve her zamanki gibi ağaçlara yaslanmaya gitti. Bir süre sonra çocuklar yeni oyuncaklarını denemek için oradan ayrıldı ve kalabalık dağılmış oldu. Laurana cücenin kendisine verdiği hediyeye dalmıştı; küçük, kağıt kanatlarını gerçekten çırpan bir kuş. Tanis ellerini cebine soktu ve uzaklaşmaya başladı.

"Tamam evlat, dur bakalım orada!" dedi arkasından huysuz bir ses ve Tanis omuzuna inen ağır eli hissedince zıplayıp irkildi. "Bu sefer kaçmayacaksın."

Tanis arkasını döndü ve cüceyi karşısında buldu. Fireforge Usta'nın gözleri cilalanmış parlak çelik gibiydi. Tanis ne diyeceğini bilemediği için sessiz kaldı ama yüreği hoplamıştı.

"Şimdi," diye başladı cüce dikkatlice, "Basit bir oyuncağın insana kaygılarını unutturmayacağını biliyorum– bazıları hariç tabii." Dönüp mutlu çocuklara şefkatle baktı. "Keşke herkes için bu kadar kolay olsaydı." Gözleri Tanis'in gözleriyle tekrar buluştu. "Ama ne olursa olsun senden bunu almanı istiyorum." Bir paket uzattı ve Tanis tereddütlü ellerle paketi aldı.

Ne yapacağını bilemeden beceriksizce iple uğraştı, ama sonunda düğüm gevşedi ve kağıt açıldı. Tanis elindeki nesneye baktı ve midesi kasıldı. Tüm ayrıntılarıyla yapılmış bir çift tahta balıktı elindeki. İkisi de bir pınarın taşlı yatağına benzeyen tahta bir tabanın üzerindeki çubuğa ince altın iplerle bağlanmıştı.

"İşte," dedi cüce yumuşak bir sesle, "sana göstereyim." Kısa ve kalın parmak ucuyla çubuğa dokundu ve çubuk dönmeye başladı. Balıklar ipleri üzerinde narin bir şekilde aşağı yukarı gezerek tabanın etrafında tur attı. Sanki orada Tanis'in avucunda özgür ve zarif yüzüyorlardı.

"Eğer bir oyuncak almaktan utanıyorsan, buna '*ahşap heykel*' diyebilirsin," diye önerdi cüce ve göz kırptı.

"Bu harika," diye fısıldadı Tanis ve yüzünden bir tebessüm geçti.

* * * * *

Öğleden sonra Tyresian bir kez daha peşinde Selena, Ulthen ve Litanas'la avluya geldiğinde Tanis orada bekliyordu, balık heykeli duvarın üzerindeydi. Birkaç saniye sonra Porthios çift kanatlı kapıdan içeri girdi. Tam bu anda bir yağmur damlası alanı çaprazlamasına bölen patikalardan birinin üzerine düştü ve üzerinde fırtına bulutları renginde dizine kadar inen tuniği olan Tyresian başını kaldırıp sinirli sinirli kurşuni gökyüzüne baktı.

"Bugün dersi iptal etsek iyi olur," dedi elf lordu, ve Porthios hariç diğer arkadaşları homurdandı. Sözcü'nün varisi gruba sadece sıkıntıyla baktı. Kaşları birbirine yaklaştı, yüzü her zamanki öfkeli halini aldı.

Litanas'ın, "Şimdi eğlenmek için ne yapacağız?" diye mırıldandığını duydu Tanis. Selena eldivenli eliyle ağzını kapadı

ve kıkırdadı. Tanis utanmıştı.

Ama bütün sabahı, şimdi boş verilmek için saman balyalarına ok atarak geçirmemişti. Bir ok çekti ve hedefe nişan aldı. Sesini kasıtlı olarak yumuşatarak, "Biraz ıslanmaktan kaçınacak kadar narin değilim, Lord Tyresian. Eğer siz öyleyseniz içeri girebilirsiniz. Belki hizmetkarlardan biri sizin için ateş yakar. Ben buradayım. "dedi.

Kısa saçlı elf lordu, çenesinden tepesine kadar kızardı. "Devam ediyoruz," dedi sert bir şekilde.

Tanis avlunun üzerinde uçarken parıldayan mavi, kırmızı okları hedefe doğru atarken yağmur henüz başlamamıştı. Birkaç ok duvarda tangırdadı, ancak Tanis gittikçe saman balyalarını vuruyordu. Hatta yuvarlak hedefi de dört beş kere vurdu, ama tam ortasını, ejderha gözünü vurmayı başaramamıştı. Tyresian yine aynı nakarata başladı. "Omuzunu sabit tut. Dirseğini geri al! Lağım cücesi gibi ok atıyorsun, Yarımelf. İki gözünü de aç. Hedefin ne kadar uzakta olduğunu bilmek istersin herhalde, değil mi?"

Yüzü ağır hava yüzünden ter içinde kalan Tanis en sonunda bir oku merkez hedefin iki santim yakınına isabet ettirdi. Tanis muzafferane bir şekilde Tyresian'a ve muhabbet eden yorumcu kalabalığına döndü.

Menekşe gözlerinin altından koyu dumanlar görünen Selena, bir pelerin gibi Ulthen'e sarınmış, elinde olmadan kıkırdıyordu. Ulthen kadının kahkahasını bastırmak için elini kadının ağzına doğru uzatınca orta boy, açık renk saçları kadının omuzuna düştü. Litanas'ın kahverengi gözleri alayla gülerken kısıldı. Lord Xenoth, Sözcü'nün danışmanı kapıda duruyordu, herkesin aksine yüzü cansızdı. Diğer taraftaysa Porthios etkilenmemiş görünüyordu; Flint'in oyuncağını eline aldı ve aylak aylak çubuğu çevirerek balıkları döndürdü.

"İşte," diye bağırdı Tanis umutsuzca. "Ne sorun var? Neredeyse ejderha gözünden vuruyordum!" Gözyaşlarını zor tuttuğunu korkuyla farketti. Eğer şimdi ağlarsam Caergoth'a taşınmam gerekir, diye düşündü.

Porthios balıkları boş sıraya bıraktı ve Tanis'in pürüzsüz yayını almak üzere ona yaklaştı. Yüzünde huzursuz bir gurur ifadesi vardı ve Tanis bir an için kuzeninin olayların tersine dönmesinden utandığını sandı.

"Böyle." Elf lordun sesi pürüzlüydü.

Porthios hiç güç harcamıyormuş gibi yayı gerdi, çelik uçlu ok Tanis'in tahta ve kumaşa saplı okunu yardı. Tek kelime etmeden yayı Yarımelf'e verdi ve çift kanatlı çelik kapıya doğru dönerek uzaklaşmaya başladı. Tanis bir anlığına kuzeninin derin gözlerinde bir kez daha yenilgi gördü.

"Benden daha yakına atamadın ki!" diye itiraz etti Tanis ve Porthios döndü. Birkaç yağmur damlası üstlerine düştü ve Tanis, Selena'nın Litanas'a üzerindeki ince pelerin yüzünden içeriye girmek istediğini söylediğini duydu. Diğer taraftan Tyresian'ın kahkahası geldi.

Sırtını izleyenlere dönen Porthios'un yüzünde ilk defa bir sevecenlik izi gözüktü. Tanis'e doğru yaklaştı ve kolunu tutarak, "Senin okuna nişan aldım, küçük kuzenim, ejderha gözüne değil," dedi yumuşakça. Sözcü'nünkilere benzeyen yeşil gözleri uyararak parıldadı.

"Şimdi öyle diyorsun, tabii," dedi Tanis yüksek bir sesle, böyle demek istememesine rağmen. Yumruklarını sıktığını farketti. Bir yağmur damlası Porthios'un başına düşerek koyu sarı saçlarını düzleştirdi. "Ejderha gözünü ıskaladın!"

Tyresian'ın hemen yanı başında bittiğini hissetti ve düz bir sesle "Bu bir meydan okuma gibi gözüküyor, lordum. Bakalım bizim asabi yarı-insanımız size karşı ne kadar başarılı olacak,

Porthios," dediğini duydu.

Porthios'un yüzündeki sevecenlik yok oluverdi. "Bana meydan mı okuyorsun?" dedi sakin bir şekilde.

Herkes ona bakıyordu. Tanis hemen kararını verdi. "Evet, meydan okuyorum!"

"Bu adil değil, Lord Porthios," diye seslendi Ulthen oturduğu sıradan. "Yarımelf derslerine yeni başladı. Sizin biraz üstünlüğünüz var."

"Seni yenerim, Porthios," diye bağırdı Tanis korkusuzca.

Porthios dikkatli bir şekilde Tanis'e baktı ve ona yaklaştı. "Bunu yapma, Tanis," diye mırıldandı. "Beni bunu yapmaya zorlama."

Fakat Yarımelf'in tepesi atmıştı. "Seni her koşulda altedebilirim, Porthios!" dedi. İnce ince yağan yağmur alanı kaplamıştı. "Koşulları sen belirle."

Porthios iç çekti ve ayaklarının dibindeki yosuna baktı. "Adam başı dört ok," dedi en sonunda, "senin yayını kullanacağız, Tanis."

Hizmetkarlar ipeğe bürünmüş soylu gençlerin yağmurdan korunması için ufak şemsiyeler getirdiler. Lord Xenoth ortadan kayboldu ve sonra başlıklı bir pelerinle geri geldi.

Tyresian kendini hakem ilan etti ve saçları köşeli kafasına yapışmış, sivri kulakları sürekli yağan yağmurdan bükülmüş bir halde Tanis ve Porthios'un arasındaki yerini aldı. "Porthios Kanan koşulları belirledi; Tanis Yarımelf ilk atışı yapacaktı. Dört atış yapılacak." Sesinin askeri tonu ıslak duvarlarda gümbürdüyordu. "Ejderha gözünü vuran on puan alır. Yuvarlak hedefin diğer yerlerini vurmak beş puan. Hedefin dışındaki saman balyalarını vurmak iki puan. Balyaları ıskalamak–" kötü kötü gülümsedi
"–okçuya on puan kaybettirir." Öksürdü. "Bu korkunç havada

zatürre kapmak her iki okçuya da elli puan getirir, ama umarız bu olmaz." Fazladan iki tane pelerinle dönen Litanas bu şakayı alkışladı. "Kırmızı oklar Porthios'a, kobalt oklar Tanis'e. Yarışmacılar başlasın."

Yağmur hızlanmıştı. Defnelerin seyrek yaprakları sanki gök tanrılarından birinin salladığı orman parçaları gibi yere düşüyor, havalanıyor, sonra yerde hareketsiz kalıyordu. Tanis pozisyonunu aldı ve yağmurun eğimi arasından nişan aldı. Arkasındaki kalabalık beklediğinin aksine sessizdi, belki bu sükunetin arkasında nezaketten çok yağmur vardı. Ulthen ve Litanas deniz elfleri gibi görünüyorlardı, pantolonları dizlerine kadar ıslanmıştı. Sarı ve beyaz tentenin en uygun yerini seçen Selena daha iyi görünüyordu.

Neredeyse hiç düşünmeden oku bıraktı Tanis. Ok havada yalpaladı ve hedefin sağ taraftaki kumaşının katlarına doğru gidip, arkadaki boz rengin üzerine parlak mavi sıçratarak oraya saplandı.

"Yarımelfe iki puan!" dedi Tyresian. "Sıra Porthios'ta."

Sözcü'nün varisi yüzünde uysal bir ifadeyle Tanis'in uzattığı yayı aldı. "Unutma, Tanis, bunu ben istemedim." Tanis sanki daha önce hiç karşılaşmamışlar gibi duygusuzca karşılık verdi kuzeninin bakışına.

Porthios bir ok aldı, kolunu geri çekti ve Tanis utanç içinde donakaldı.

Porthios sağ elini kullanırdı. Fakat bu yarışmada yayı çevirip güçsüz eliyle geriyordu. Tanis yüzünün beyazladığını, ardından kızardığını farketti. Porthios'un kullanmadığı koluyla atış yapıyor olması hiç uğraşmadan Yarımelf'i yenebileceği anlamına geliyordu. Porthios çok az hedef alarak kırmızı tüylü oku sağlam bir şekilde ejderha gözüne sapladı.

"Tam elfe on puan!" diye bağırdı Tyresian.

Bir sonraki atışlar da aynı sonucu getirdi; Porthios'un yirmi puanına karşılık Tanis'in dört puanı vardı.

"Vazgeçmek için geç değil," dedi Porthios sakin bir sesle, ikinci kez hedefi on ikiden vurduktan sonra yayı Tanis'e uzatırken. Porthios'un arkadaşları ilk defa sessizdi. "Yağmuru bahane edip bu maskaralığı bitirebiliriz."

İki yarışmacının etrafındaki yosunları delen sağanak gibi saplandı sözler. Tyresian bile şemsiyelerden birinin altına gitmişti. Yağmur altında sadece iki rakip duruyordu. Yarımelf çizgiye gitti.

Üçüncü turda Tanis'in atışı yağmuru yararak hedefe ilerledi– ve hedefi ıskaladı, arkadaki duvardan bir parça taş düşürdü.

"Eksi on!" diye bağırdı Tyresian. "Bu durumda: Tanis Yarımelf üç atışta eksi altı. Porthios iki atışta yirmi."

Porthios içini çekti ve yarışmayı iptal etmekten başka bir şey istemediğini belirten bir hareket yaptı. "Devam et," dedi Tanis. "At."

Hâlâ sol elini kullanan Porthios, bu turda daha da az zaman harcadı ve oku havada kavis çizerek merkezden bir karış uzağa saplandı. Tyresian'ın sesini ancak duyuyor gibiydi. "Beş puan. Yarımelf eksi altı, Porthios yirmi beş."

"Artık kazanamazsın," diye üsteledi Porthios. "Bırakalım şu işi."

Tanis çenesinin kasıldığını hissetti. Tanis önceki atışlarından daha fazla önemseyerek atışını yapmaya çalışıp, ejderha gözünü vurduğunu hayal ederken Porthios kafasını çevirdi. Yarımelf gözlerini kapattı, bu atışta tanrıların yanında olmasını diledi. Lord Xenoth'un, Selena'nın ve diğerlerinin kibirli bakışlarını düşündü ve öfkenin içinde kaynadığını hissetti. Yağmura karşı gözlerini kıstı, nişan aldı ve oku bıraktı.

Kobalt tüylü ok hafif bir kavis aldı ve Tanis'in kalbi sıkıştı.

Sonra ok tekrar yere doğru yöneldi ve ejderha gözünü tam ortasından vurdu.

"On puan. Tanis dört puanda, Porthios yirmi beş."

Porthios, Tanis'in kendisine verdiği yayı geri çevirdi. "Bırak artık, Yarımelf. Sen bu spora daha yeni başladın. Bırak artık."

Tanis bir an için Porthios'un gözlerinden tekrar yayılan sevecenliğe neredeyse dayanamayacaktı. Aniden etrafında olanları acı içinde farketti– ıslak yosunun nemli yeşil kokusu, yakındaki ağacın dibine düşmüş çürümüş elmaların kokusu, fırtınadan kaçmak için ladin dallarının arasına saklanmış bir serçenin zayıf sesi.

Sonra Tyresian konuştu. "Rekabet etmek için ok yerine '*insan*'a daha uygun bir araç seçmeliydin belki de, Yarımelf." Tanis içindeki öfkenin köpürdüğünü hissetti.

"At, Porthios," diye diretti. "Ya da çekil."

Bu oyundan sıkıldığı açıkça belli olan Porthios, Tanis'in isteği üzerine kollarını kaldırdı ve göz ucuyla hedefe baktı. Ok hedeften on adım kadar uzağına düştü.

"Yarışma sonucu: Porthios on beş puanla kazandı. Bir elf sporundaki hünerini göstermeye uğraşan yarı-insansa dört puan aldı," dedi sert bir şekilde Tyresian ve saraya girmek üzere çamurlu topuklarının üzerinde döndü.

Selena ve Litanas bile Tyresian'ın sözlerinin ağırlığı karşısında yutkunmuşlardı, ancak Tyresian'ın ardından gri yağmura rağmen donuk donuk parlayan çelik kapıya doğru gittiler. Sadece Ulthen karşı çıktı. "Adil değil, Lord Tyresian," diye itiraz etti. "Elinden gelenin en iyisini yaptı."

Tyresian'ın cevabı basitti. "Ve bu yeterli olmadı, değil mi?"

Avlu boşalırken Porthios ağaç dallarını ince sazlar gibi sallayan

yağmurun farkında değilmiş gibi Tanis'in önünde tereddütlü bir şekilde duruyordu. Elf lordunun şahine benzeyen yüzünde utanca benzer bir ifade görünüyordu. "Tanis, ben..." dedi ve durakladı.

Tanis cevap vermedi, yalnızca eğilip yerdeki yayı aldı; sonra duvara doğru yürüyüp tüyleri yosun parçalarının etrafındaki çamurdan sırılsıklam olmuş mavi ve kırmızı okları toplamaya gitti.

"Tanis," diye tekrarladı Porthios, yüzü bir kez daha kişiliğinin gücünü gösteriyordu, sırası gelince Sözcü olacaktı.

"Rövanş istiyorum," dedi aniden Tanis.

Porthios şaşırdı ve üst dudağı duyduklarına inanamadığını belli edercesine yukarı doğru eğrildi. "Sende hiç akıl yok mu, Tanthalas? Ben seksen yaşındayım, sense otuz. Bu saçmalıkla kendimi yeterince küçük düşürdüm zaten. Laurana'yla yarışır mısın, tanrı aşkına? Benim için aynı derecede gülünç bu iş."

Tanis kasten Porthios'u anlamazlıktan geldi. "Belki bu sana gülünç geliyordur, Porthios, ancak benim için çok ciddi. Rövanş istiyorum."

Porthios'un omuzları teslimiyetle düştü. "Yağmur yağıyor, Tanis. Elimde yayla seninle tekrar yarışmak istemiyorum..."

"Yayla değil," diye ısrar etti Yarımelf. "Yumruklarla."

"Ne?" diye bağırdı elf lordu. Tanis neredeyse kuzeninin düşüncelerini duyabiliyordu; *bir anlaşmazlığı çözmek için tam insanın başvuracağı bir yol.*

Lord Xenoth hariç bütün izleyiciler kuru elbise ya da baharatlı şarap için içeriye girmişti. Xenoth ise muhtemelen ikilinin alçak seslerini dinlemek için kapının çevresinde dolanıyordu. Kabarık, beyaz saçları, kırışık dudakları ve gümüş cübbesiyle ellerini göğsünde kavuşturmuş haliyle birkaç dişini kaybetmiş

ama merakını kaybetmemiş uzun tüylü yaşlı bir kediye benziyordu.

Güzel, diye düşündü Tanis. *Sözcü'ye rapor etmek için bir şeyler mi arıyorsun? Bu işine yarar.*

Ve Porthios'un suratına yumruğunu indirdi.

Bir saniye sonra Sözcü'nün varisi boylu boyunca çamura uzanmıştı, yerinden çıkan bir parça yosun hâlâ havada duruyordu, bir başka durumda çok komik olabilecek şaşkın bir ifade vardı Porthios'un yüzünde. Yağmur yüzünden uzun ipek tuniğinin renkleri; sarı, yeşil ve mavi boyalar elf lordunun kollarından akıyordu. Gerçekten şaşkınlıktan altüst olmuş gibi görünüyordu, Tanis kahkahalara boğuldu.

... bir saniye sonra kendisini küçük bir şeftali ağacına yapışmış buldu. Kocaman bir Kararık Orman kirpisiyle kafa kafaya gelmiş gibiydi. Dalların yüzünü tırmaladığını hissetti, etrafındaki dalların çatırdadığını duydu ve ıslak, olgun meyvelerin üstüne düştüğünü hissetti. Ezilmiş şeftalilerin kokusu burnuna doldu.

Kavga hemen kızıştı. Porthios kendini korumak için dövüşüyordu, Tanis ise saf öfkeyle kavgaya başlamıştı. Porthios daha yaşlı ve hızlıydı, Tanis'i alt edebilirdi. Ama yarımelfin insan kanı Tanis'e elf lordunun bükemeyeceği bir güç veriyordu. Böylece Porthios başlarda Tanis'in üstesinden gelirken, bir süre sonra Tanis dövüşün kendi tarafına döndüğünü hissetti.

"Çocuklar! Çocuklar!" Bu yeni ses Tanis'in beynini bulutlandıran öfkeye işledi. Kan Tanis'in kulaklarında gürlemesini kesmişti, bu sayede Yarımelf, Lord Xenoth'u farkedebildi. Yaşlı danışman, Porthios ve Tanis'in etrafında kontrolsüzce dönüyordu, üçü de tepelerine inen yağmurun farkında değildi. Porthios'un tuniğinin kumaşı soluk yeşilimsi

sarıya dönmüştü, tuniğin ön tarafı da omuzundan karnına kadar yırtılmıştı. Elf lordunun ağzından bir kan deresi akıyordu ve bir gözü kapanmak üzereydi. Xenoth'un cübbesinin önü çamur içindeydi. Tanis kendi kıyafetlerine baktı; çamur içindeki ayakkabısının teki sıralardan birinin altında yatıyordu. Pantolonunun kum rengi yapış yapış çamurun altında kaybolmuştu. Ve yay –tüm bunları başlatan silah– ayaklarının dibinde parçalara ayrılmıştı. Aynca kan lekeleri gömleğini benek benek yapmıştı, yine de ufak tefek yara ve yarıklar dışında bir şeyi yoktu.

Sonra Tanis'in nefesi midesinde kaldı. Flint'in heykeli çatlamış ve kırılmış bir halde granit patikada yatıyordu.

Hırıltıyla soluyan danışman, Porthios'un saraya girmesine yardım edip, "Seninle görüşeceğiz, Yarımelf!" diye bağırırken Tanis dizlerinin üstüne çöktü ve oyuncağın parçalarını şefkatle topladı. Balıklardan biri kırılmamıştı ama onu çubuğa bağlayan ince zincir kopmuştu. Çubuğun kendisi de kayıptı. Ve taban –taşlı bir derenin dibi görünümündeki hoş parça– ortasından çatlamıştı. Tanis parçaları bir araya getirdi, çubuğu beş adım ötedeki çamur birikintisinin içinde buldu, sonra hepsini gömleğinin ön tarafına sardı.

Başını kaldırdı. Kapı Xenoth ve Porthios'un arkasından kapandı, gri avluda yalnız başına kalmıştı.

Yağmur devam ediyordu.

* * * * *

Güneşlerin Sözcüsü hızla koridordan geçti, orman yeşili pelerini muhteşem bir fırtına bulutu gibi arkasından dalgalanıyordu, altın süsleri garip, metalik yıldırımlar gibi parıldıyordu. Fakat Sözcü, sarayı geçip aile odalarına doğru ilerlerken hizmetkarların ve saray sakinlerinin korkarak yolundan çekilmelerinin sebebi Sözcü'nün gözlerinde çakan

yıldırımlardı. Hepsi deneyimlerinden Sözcü'nün kolay kolay kızmayacağını biliyordu, ancak tepesi atmışken yoluna çıkacak kadar talihsiz olanlara çok yazıktı.

"Tanis!" diye seslendi sert bir şekilde Yarımelf'in yatak odasına açılan kapıyı iterken. "Tanthalas!"

Odada ışık yakılmamıştı ama pencerelerden birinden akan Lunitari'nin kırmızı ışığı altında bir karaltı vardı, yatakta doğruldu.

"Tanthalas," diye tekrarladı Solostaran.

Karaltı oturdu. "Evet." Ses düz, sabit, ağırdı.

Sözcü çakmaktaşıyla küçük bir lambayı yakmak için ilerledi. Yatağa çökmüş şekle baktı ve nefesi kesildi.

Yaralar ve çürükler Tanis'in solgun kolları ve yüzünün üzerinde belli oluyordu. Kendisini kaldırdı, derin bir nefes aldı ve yan tarafını tutarak hızlı bir şekilde doğruldu.

Solostaran sarayda bulunduğu yıllar boyunca duygularını soğuk bir maskenin arkasına saklamayı öğrenmişti. Şimdi çok sevdiği yeğenine yönelttiği soğukkanlı bakışı devam ettirirken –iz ve çürükler sanki günlük hayatın bir parçasıymış gibi– o deneyimlerden yararlanıyordu.

Sözcü durmaya devam etti, sıcaklıktan yoksun bir sesle, "Adil olmak gerekirse, Porthios'un neler olduğunu anlatmayı reddettiğini söylemeliyim. Görünüşe göre oradaki herkesi de sessiz kalmaları için –hatta Lord Xenoth'u bile, ki bu beni şaşırttı– yıldırmış, zorlamış ya da kandırmış. Bugün avluda neler olduğunu sen anlatacak mısın?"

Yataktaki karaltı sessizliğini korudu. Ardından Tanis dizine baktı ve başını salladı.

Sözcü'nün sesi sert bir şekilde devam etti. "Nedense

suskunluğun beni şaşırtmadı, Tanthalas. Ve seni konuşman için zorlamayacağım, aslında bunu yapabilirim. Bu Porthios ile aranızda halletmeniz gereken bir şey gibi görünüyor. Ama sana tek bir şey söyleyeceğim." Bir an durakladı. "Dinliyor musun?"

Karaltı başını sallayarak onayladı ama yukarıya bakmadı.

Sözcü devam etti. "Güzel. O zaman şunu dinle: Bu bir daha olmayacak. Asla. Oğlumun ve... yeğenimin çamurlarda yuvarlanıp, bir... bir..."

"Bir insan gibi," diye tamamladı Tanis yumuşakça. Sözcük akşam havasında dağıldı.

Solostaran içini çekti ve bunu söylemenin bir başka yolunu düşündü ardından açık olmanın en iyisi olduğuna karar verdi. "Evet, dediğin gibi. Bir insan gibi dövüşmesine izin vermeyeceğim."

Yataktaki karaltı bir süre daha bekledi ve tekrar başını salladı. Solostaran yaklaştı; Tanis elinde bir şey tutuyordu. Tahta bir balıktı bu. Sözcü'nün yüzünden bir şüphe dalgası geçti.

"Tüm bunların kırık bir oyuncak yüzünden olduğunu söyleme sakın," dedi.

Tanis cevap vermeyince, Solostaran iç çekti ve gitmeye hazırlandı. "Miral'ı merhemlerle beraber yollarım. Biraz uyu." Ses tonu daha nazik olmuştu. "Sana yollayabileceğim bir şey ya da birileri var mı, Tanthalas?"

Cevap geldiğinde o kadar yumuşaktı ki, Sözcü kelimeleri zor duydu.

"Flint Fireforge."

- 6 -
Yeni Bir Arkadaş

nları ocağa yakın bir yere atabilirsin, evlat" dedi Flint, atölyesinin karışıklığında yol gösterirken.

Rahatladığı için inleyen Tanis ağır çuvalı bıraktı. Çuval yere düştü.

"Harfi harfine uygulayacağını sanmıyordum," diye homurdandı Flint soluğu kesilmiş Yarımelf'e, kendisi omuzundaki çuvalı dikkatli bir şekilde yere indirdi.

"Özür dilerim," dedi Tanis yorgun bir şekilde, ağrıyan omuzunu ovuyordu.

Maden toplama yolculuğundan henüz dönmüşlerdi ve Tanis cücenin kendisini kandırmasına nasıl izin verdiğini merak ediyordu. Bir ya da iki saat önce, sabah güneşinin altında ellerinde çuvallar varken, Flint şehrin güneyinden gidecekleri yolu göstermişti. Güzel geçen bir milden sonra orman Flint'in demir cevheri dediği, paslı görünüşlü taş yığınlarıyla karmakarışık olmuş yerden fırlayan kayalığa dönüşmüştü. Tanis on dakika sonra cücenin omuzuna yüklediği ağırlığın altında sendelerken bulmuştu kendisini.

"Bunları taşıması için at getirmek daha kolay olmaz mı?" diye sormuştu Tanis, sıkılı dişlerinin arasından.

"At mı?" demişti Flint öfkeli bir horultuyla. "Sen deli misin? Reorx aşkına! Aklı başında hiçbir cüce madenini taşıması için o deli hayvana güvenmez."

Tanis cüceyle tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Flint

sanki içinde tüy varmış gibi çuvalı omuzuna atmıştı –içinde Tanis'in taşıdığının beş katı maden vardı– ve şehre dönmeye başlamıştı. Tanis takip edip, elinden geldiğince ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Bir yandan da kendisine Flint bir daha '*güzel, küçük bir yürüyüş*' önerdiğinde ihtiyatlı olması gerektiğini hatırlatıyordu.

Sözcü bir hafta önce akşamın geç bir saatinde cüceye Yarımelf'i saraydaki odasında ziyaret etmesini rica eden bir not yolladığından beri Tanis, Flint'i her gün ziyaret ediyordu. O akşam önemli pek fazla şey konuşmamışlardı –hava ve Solace, metal işçiliği ve yontuculuk– ama Tanis biraz hırpalanmış gözükse de bu buluşmadan hoşnut kalmıştı. O günden beri Yarımelf'in yarası beresi neredeyse geçmişti, ama o ve Sözcü'nün varisi arasındaki yaranın iyileşmesi daha fazla zaman alacaktı.

"Ama bu kayayı demir haline nasıl getireceksin?" diye sordu Tanis, cüce ocağın ağır kapağını atölyenin dışına taşırken.

"Ancak yaparak öğrenebilirsin," dedi Flint. "En azından babamın babası, yaşlı Reghar Fireforge böyle dermiş.. Ya da annem öyle dediğini söylerdi."

Fırın yuvarlaktı, cücenin boyundaydı, kalın, kavrulmuş tuğlalardan yapılmıştı. Dibi küçük bir delikle baca biçimindeydi, bunun altındaysa miğfer büyüklüğünde bir maden eritme potası vardı. Flint'in yönlendirmeleriyle Tanis ocağı yarıya kadar demir, sert kömür ve Flint'in kireçtaşı dediği tebeşiri andıran bir kayayla doldurdu. Flint ocağın dibindeki küçük bir kapıdan kömürü yaktı, Tanis de kapağı yerleştirmesine yardım etti.

"Sırada ne var?" diye sordu Tanis.

"Bekleyeceğiz," dedi Flint, isli ellerini birbirine vurarak. "Kömür bir kere ısınmaya başlayınca demir kayanın dışına

erimeye başlar, mucuru dışarıda bırakır ve potaya akar. Ama bu bir gün sürer, o yüzden biz de başka işlere el atabiliriz."

Flint çanakta toplandıktan sonra demirin nasıl gözükeceğini gösterdi Tanis'e: '*domuz demiri*' denen ağır, siyah bir yığın; gerçi Tanis pek domuza benzetememişti ama.

"Kılıçları ve hançerleri bundan mı yapıyorsunuz?" diye sordu Tanis, ve Flint kahkaha atmaya başladı.

"Sana biraz demircilik dersi lazım, evlat," diye yorum yaptı cüce.

"Bana mı?" diye sordu Tanis. Cüceyi demirci ocağının başındayken izlemişti, Flint'in madeni arzu ettiği şekle sokmak için ne kadar güç ve istek sarfettiğini biliyordu. Demir kadar sert bir şeyin kendi istediğini yapmasını Tanis nasıl sağlayabilirdi ki?

Flint'in gözlerindeki kıvılcımlar tartışmanın yersiz olacağını söyledi Tanis'e. Cüce domuz demirinin kılıç yapmak için fazlasıyla kırılgan olduğunu anlatırken Yarımelf dikkatle dinledi; tekrar erimesi için ısıtılması gerekiyordu. Flint, Tanis'e domuz demirini bir potaya koymayı ve potayı da ateş çukurundaki kömürlerin ortasına nasıl yerleştireceğini gösterdi. Kömürler sıvı mücevherler gibi gözükene kadar Tanis'e körükleme yaptırdı. Demir erirken dışarıya siyah, kıvrımlı dumanlar verdi. Soğuduğunda işlenmiş demir olacak, diye açıkladı Flint, ve domuz demiri kadar kırılgan olmayacak.

"Ama eğer bu kadar yumuşaksa muhtemelen iyi bir kılıç olamayacaktır," diye itiraz etti Tanis.

Flint başını sallayarak onayladı. Bir çift ağır maşayla, bir parça işlenmiş demiri kızarana kadar kömürlere tuttu. Demiri örsün üzerine koydu ve kömür tozuna benzeyen siyah bir toz serpti üzerine. Flint bunun *Reorx'un Nefesi* olduğunu söyledi.

"Bilirsin, uzun zaman önce," dedi Flint, "uğursuz bir şef demircisine keskinliğini hiç yitirmeyecek bir kılıç siparişi vermiş. Demirci başaramazsa ölümle cezalandırılacakmış. İmkansız bir görev gibi gözüküyormuş ama demirci Reorx'un sevdiklerinden biriymiş, tanrı demircinin yumuşak demir kılıcının üstüne üfleyerek onu sertleştirmiş bu sayede kılıcın kenarı her zaman parlak ve düzgün kalmış."

Flint çekicini kullanarak ışıyan maden parçasını katladı ve ardından yassı hale getirdi. Tekrar kömürde ısıttı ve daha fazla siyah toz serpti. Bir kez daha yassı hale getirerek dövdü. Bunu birkaç kere tekrarladı.

"Şimdi elimizde," dedi Flint tatminle ve sıcak maden parçasını maşayla tutarak, "çok kolay bir şekilde kırılacak kadar narin olmadan güçlü olacak kadar sert bir maden parçası var. İşte bu, Tanis, çelik."

Yeni bir ışıkla parıldayan madene baktı Tanis. Altın güzeldi, ve elfler gümüşten çok hoşlanırdı ama bu karanlık zamanlarda Krynn'deki en değerli madde çelikti.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Tanis.

"Ben bir şey yapmayacağım," diye karşılık verdi Flint. "Sen yapacaksın."

"Ben çelik dövemem ki!"

"Deneyene kadar ben de dövemezdim," dedi Flint hırçın bir şekilde ve Tanis'in eline ağır bir çekiç tutuşturdu.

Açıkçası bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. Tanis iç çekti. İlk olarak ne yapacağına karar vermeliydi, ama bu kolaydı. Ne zamandır Porthios'unki gibi bir av bıçağı istiyordu.

Cüce çeliği nasıl ısıtacağını, örs üzerinde onu maşalarla nasıl tutacağını ve çekiçle vururken ısının elini yakmasını nasıl engelleyeceğini Tanis'in ellerini yönlendirerek gösterdi.

"Sağa sola sallama, evlat," dedi Flint. "Çeliğe şekil veren kolların kadar arzularındır da. Nasıl görünmesini istediğini düşün. Görüntüyü açık ve temiz bir şekilde gör. Sonra çeliğe vur ve neler olduğuna bak."

Tanis, Flint ya da Miral'dan bir şeyler öğrenmenin Tyresian'dan öğrenmekten çok daha kolay olduğunu düşünürken talimatları izledi. Bıçak şekil almaya başlamıştı.

Tanis sıcak bir şeylerin kolundan göğsüne doğru tırmandığını hissetti. Sadece dövmenin verdiği sıcaklık, dedi kendine ama her nasılsa sadece bu kadar olmadığını biliyordu, belki de Flint'in örsün önünde durup cansız maden parçasının içindeki bıçağı keşfettiği ve ateş ile çekiç, kalp ile akılla onu serbest bırakmaya çalıştığı zamanlarda hissettiklerinin birazını anlamıştı.

"Şimdi hâlâ sıcakken söndür," dedi Flint ve Tanis ince, sivri şerit halindeki çeliği örsün yanında duran yarı dolu fıçıya daldırdı. Buhar fırının ışığı altında kırmızıya dönerek havaya karıştı. "Suya daldırmak madeni daha sert yapar," diyerek açıkladı Flint.

Tanis siyahlaşmış, pürüzlü çeliği sudan çıkardı ve dikkatli bir şekilde baktı. "Pek bıçağa benzemiyor."

"Saçma," diye homurdandı Flint. "Bıçağın orada, sağlam. Sadece cilalanmaya ve biley taşıyla keskinleştirilmeye ihtiyacı var. Bunu yap, bir kabza tak, göreceksin."

Tanis gülümsedi. Şerit orantısız gibi duruyordu ve tam olarak yassı değildi, ama bu onun bıçağı olacaktı. "Teşekkürler, Flint," dedi, ancak cüce başını salladı.

"Bunu yapan sensin, ben değil," diyerek cevap verdi Flint.

* * * * *

Flint düşündü. Sonbahar günleri azalıyordu. Toz ağacının yaprakları güneşte cilalanmış altın gibi parlıyordu, meşe yaprakları ise dövülmüş bakır gibiydi. Şimdi ise günün ilk ışıkları çimlerdeki ve ağaçlardaki kırağılardan yansıyordu. Sabah yavaş yavaş ilerledikçe kırağılar eriyecek, güneş sokaklardaki nemli sisi yakacak ve akşam üstüne doğru açık hava serin olsa da, şehre saçılan ılık ışık miskinlik duygusu yayacaktı.

Flint'in atölyesinin arkasında yosunlu taşlardan oluşan alçak bir duvar vardı, onun ardındaysa sarmaşık duvarlı toz ve çam ağaçlarından oluşmuş korusunda son bulan küçük bir çayır uzanıyordu. Qualinost'un sayısız bahçe ve avlusunun aksine bu çayır ve koruya özel bakım yapılmamıştı. Daha doğrusu, bu ikisi ormandan kalan şeylerdi, Kith-Kanan halkını Qualinesti'ye getirdiği zamanki haliyle bırakılmıştı. Şehrin olmadığı, elflerin olmadığı, sadece derin, gölgeli ormanın ve rüzgarın müziğinin olduğu zamanların bir anısıydı.

Bazen Flint demirhanenin dumanlı sıcağından uzaklaşır, gelip duvara otururdu; temiz havayı ciğerlerine çekerken kısa bacaklarını duvardan sallandırırdı.

Çayırdaki ağaçlar ona Qualinesti ormanından geçerek Solace'tan buraya yaptığı yolculuğu düşündürdü; bir kez daha yakında yolda olup olamayacağını merak ederken buldu kendini. Bugünler ılık ve parlak, dedi kendisine, ama çeliğin güçlü olduğundan ne kadar eminsem, kışın da köşe başında beklediğinden o kadar eminim. Buralarda kışın dokunuşu yumuşak olur şüphesiz, ancak dünyanın geri kalanında böyle olmadığını biliyorum. Eğer bunu deneyecek kadar budalaysan, Solace'tan bayağı bir uzakta yolun ortasında donarsın.

Ama gitmeye karar veremeden önce yapacak bir tane daha iş oluyordu sürekli. Leydi Selena'ya lale yaldızlı bir kadeh takımı sözü vermişti. Sadece bunları yapmak iki haftasını almıştı ama

bittikleri zaman da bir elf bakiresiyle evlenmeye hevesli genç bir soyluya aceleyle nişan takıları yaparken bulmuştu kendisini. Sonra da Sözcü'nün muhafızlarının kumandanı, atölyenin kapısından girmişti, kılıcının bozulan dengesi canını sıkıyordu ve dediğine göre elf demircilerin bu işi yapma şansı yoktu. Sorun Flint'in gözüne o kadar açık gelmişti ki –kabzadaki süs kılıcın dengesini tamamen bozmuştu– yardım etmese üzülürdü. Sakalları uzadıkça işler de gelecekti, bu kesindi.

Sözcü'nün selamlarıyla aldığı birkaç takım kıyafet haricinde, boynunda bağladığı koyu saçlarıyla, derli toplu bir şekilde kemerine sıkıştırdığı gür sakalıyla Qualinost'a ilk adım attığı günden pek farklı gözükmüyordu. Yine de ağır, demir tabanlı çizmelerini bir çift gri, yumuşak deriden yapılmış ayakkabıyla değiştirmişti; ayakları hâlâ bir elf ayağının iki katı kadar büyük olsa da, artık ayak sesleri gökgürültüsü gibi gelmiyordu.

Ve kıyafetleri... Yeşil Flint'in her zamanki rengi değildi, fakat Sözcü'nün dört gün önce kendisine gönderdiği terzi, Flint'in sonbahar takımları için ayırdığı pas rengi yünü görünce dilini şaklatıp başını sağa sola sallamıştı. Yaşlı elf zümrüt yeşilinde ısrar etmişti, ama Flint bunun çok süslü püslü olacağını söyleyip itiraz etmişti. Yine de en sonunda Flint üzerinde bu rengi deneyince yaşlı terzi ellerini çırpmıştı.

"Tamamen sizi yansıttı, Fireforge Usta," diye açıklamıştı.

"Öyle mi diyorsun?" diye sormuştu Flint, cilalı gümüş aynadaki suretine kaşlarını çatarak.

"Tabii ki," diye cevaplamıştı terzi. "Gerçekten gösterişli gözüküyorsunuz."

"Öyle gözüküyorsun, Flint," demişti bir köşede oturan Tanis.

Gösterişli, diye düşünmüştü Flint, aynadaki yansımasına eleştirel bir gözle bakarken, sonra sırıtaral, "Evet, belki de öyledir," demişti. Tanis de gülmüştü.

Bir anda Yarımelf kahverengi kızıl saçları savrularak Flint'in çatık kaşlı atölyesinin –yandaki elf evleriyle oluşturduğu zıtlıktan dolayı olduğundan daha bodur gözüküyordu atölye– köşesinden fırladı.

"Ne şanslıyım. Misafir geldi," diye homurdandı Flint yüzündeki her zamanki gülümsemeyle. "Bizim afacan Laurana nerede? Seni gürültülü oyunlar oynamak için sağa sola çekiştirmeyişine çok şaşırdım."

"Denedi," dedi Tanis. Dolu bir ağaçtan iki tane elma koparark daha iyi olanı Flint'e attı; duvarda rahat bir nokta bularak sırtını dayadı ve güneş ışıklarının göz kapaklarına düşmesine izin vererek gözlerini kapadı. Flint hafif sivri kulaklarına ve gözlerinin zayıf eğimine rağmen Tanis'in şimdi bir insan çocuğuna daha çok benzediğini farketti. Bu, cücenin tekrar Solace'ı düşünmesine yol açtı ve ani bir ev özlemi cüceyi ele geçirdi.

"Bugün oyun oynayacak havamda değilim," diye devam etti Tanis. "Ayrıca Gilthanas da onunla beraberdi ve benim onlara katılmamı istediğini sanmıyorum." Gözlerini açtı.

"Hah," dedi Flint elma koçanını omuzunun üstünden atıp, ellerini sakalına silerek. "Laurana'nın kardeşinin böyle düşünmediğine eminim."

Tanis cüceye dönerek ciddi bir şekilde, "Artık benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Her zaman onu küçük kardeşim olarak görmüştüm, ama şimdi tek yapmak istediği Porthios'un peşinde yavru bir köpek gibi gezinmek. Ve açıkçası Porthios bana hiçbir zaman bir kardeş gibi davranmadı."

Yarımelf'in sert hatlarından bir gölge geçti. Flint iç çekti ve güçlü, nasırlı ellerinden birini Tanis'in omuzuna koydu. "Bak, evlat," dedi yumuşak bir sesle, "bazı kişilerin bazen neden, nasıl davrandıklarını söylemenin bir yolu yoktur. Ama bunu ona

karşı kullanma. Eminim hepsi geçecek."

"Neden böyle davrandığı konusunda biraz fikrim var benim," dedi Tanis ama ayrıntılara girmedi. Flint de Yarımelf'in hayatında gizliliğini koruması gereken bazı alanlar olduğunu hissetti. Tabii ki Flint, Porthios ve Tanis arasında olanları Laurana'nın ağzından öğrenmişti –kızın bunları nereden öğrendiğini ise ancak tanrılar bilirdi– ama cüce bu bilgileri yeni arkadaşına söylemekten vazgeçti.

Bir süre güneşin tadını çıkardılar, sonunda Tanis dışarıdaki dünyadan ve Solace'tan daha fazla bahsetmesini istedi cüceden. Bu genel konularıydı. Çocuk bu hikayelere asla doymuyordu.

"Dört haydut, muhafızları indirdikten sonra sen ne yaptın?" diye sordu Tanis. Flint, Son Yuva Hanı'nda sorun çıkaran dört haydudun hikayesini anlatıyordu.

"Tamam, anlatıyorum, evlat, durum kötü gözüküyordu. Bu yüzden çekicimi şöyle bir elimde tarttım–" daha iyi anlatabilmek için yerden rastgele bir sopa aldı "–ve sonra ben... hım... ve sonra..." Flint aniden Tanis'in kendisine bakan parlak gözlerinin bilincine vardı.

"Sonra ne yaptın, Flint?" diye sordu Tanis heyecanla. "Dörde karşı bir mi dövüştün?"

"Eh, tam olarak değil," dedi Flint. Birkaç kupa bira içtikten sonra böyle anlatmak kulağa hoş gelebilirdi. "İşte, yerde bir maşrapa duruyordu ve içerisi karanlıktı, ve bilirsin, bastığım yere bakmıyordum..."

"Ayağın takıldı," dedi Tanis, yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle.

"Kesinlikle hiçbir yere takılmadım!" diye dürüst bir şekilde gürledi Flint. "Onlara ufak bir numara yaptım ve çekicim

haydutların liderinin alnının ortasına iniverdi, aynen böyle." Yarı çürümüş bir elmaya sopayla vurdu. Elma sulu bir şekilde patlayınca Tanis tam anlatımı yakalamış oldu.

"Bu muhteşem!" dedi Tanis, ve Flint hiç önemli değilmiş gibi kahkaha attı.

"Bazen keşke Solace'ta doğsaymışım diyorum," dedi Tanis hafif bir sesle; uzaklara, kuzeye, Solace'ın olduğu tarafa bakarak. Elmanın koçanını attı ve Flint'e hoşçakal diyerek uzaklaştı.

* * * * *

Flint'in Qualinost'a geldiği ilk gün Sözcü'nün söylediği umut dolu sözleri doğru çıkarırcasına, Flint ve Sözcü geçen birkaç ay içinde beklenmedik bir şekilde arkadaş olmuşlardı. Altı ay önce birisi Flint'e gelip Qualinesti'nin elf lordunun kendisine arkadaş olacağını söyleseydi, Flint böyle komik bir şaka yaptığı için adama bir kupa bira ısmarlardı. Uzun ve kral duruşlu elf lorduyla, kısa ve basit cüce arasında dünyalar kadar fark olsa da, ikisi de kendi bakış açılarına göre birbirlerine adım atacak kadar açıktılar.

Bu sayede Flint kendisini Sözcü'yle yan yana sarayın bahçelerinde yürüyüp uzak diyarlardan ve çağlardan bahsederken, yemeklerde Sözcü'nün sağında otururken buldu. Tabii ki bazılarından şikayetler geliyordu ama Flint, Porthios ve Laurana'nın inatçılıklarını kimden aldıklarını keşfetmişti.

Özellikle son haftalarda Flint, Sözcü'ye Tanis'e olduğu kadar yakın olmuştu. Her biri göğüs zırhlarında gümüşle işlenmiş Güneş ve Ağaç sembolleri olan Sözcü'nün tören muhafızları Flint'i artık Kule'deki bekleme odasında durdurmuyorlardı. Bunun yerine onu gülümseyerek karşılıyorlar ve Sözcü'nün cam duvarlı bekleme odasının kapısını çalmak üzere kendisine eşlik ediyorlardı. Ayrıca Sözcü'nün özel hizmetkarları, Sözcü'nün masasındaki gümüş kaseyi cücenin sevdiği kuru meyve ve

yemişlerle dolu tutmaları konusunda kesin emirler almışlardı. Bugün, sonbahar güneşi camdan yere serilmiş yeşil hasırların üzerine akıyordu ve odadaki ışık ormandaki bir açıklığın ışığı gibi yumuşak ve ağırdı.

Sözcü, Tanis'in cüceyi bu kadar yakından takip ederek bir başbelası haline gelmemesini umduğunu söyledi.

"Hah," dedi Flint gürültüyle gülerek. "Dumanlı bir ocağın başında benim gibi huysuz bir cüceyle takılmanın ne kadar eğlenceli olacağını bilmiyorum. Ama Tanis için endişelenmeyin. O iyi bir genç."

Sözcü gülümsedi ve başıyla onayladı. "Evet, sanırım öyle." Ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerledi; sanki bir şeye karar vermek için duraklamış gibi uzaklara baktı. Sonra döndü ve açık gözleriyle cüceye dikkatle baktı. "Tanis benim için çok önemli, Flint, ve sanırım senin de iyi arkadaşın."

"Onun hangi şartlarda doğmuş olduğunu duyduğunu biliyorum. Kardeşimin, Kethrenan'ın bir grup insan haydut tarafından katledildiğini ve eşi, Elansa'nın saldırıya uğradığını." İçini çekti. "Ama o günlerin nasıl karanlık zamanlar olduğunu tam olarak anladığını sanmıyorum. O aylarda Elansa çocuğu içinde taşıdı, ama kendisi zaten ölmüş gibiydi. Kaybolmuştu. Ve çocuk doğduğunda o gitti. Ama Tanis, kardeşimin eşinin çocuğuydu. Ona sırtımı dönemezdim."

Sanki Sözcü bir arkadaşına olanları anlatmıyordu da ona karşı çıkan biriyle tartışıyordu. "Ve bu yüzden onu kendi çocuğum gibi yetiştirmek için yanımda buraya getirdim."

İç çekti ve cücenin karşısına oturmak için döndü. Flint sakalının ucuyla oynuyordu. Zor bir hikayeydi. "Bu kararımı önemsemeyenler oldu," dedi Sözcü yavaşça ve Flint başını kaldırdı. "Çocuğun doğum şartlarını herkes affedemedi. Bir çocuk, Flint– ufak bir çocuk! Kardeşimin ölümünde onun ne

hatası vardı? Elansa'nın ölümünde onun ne suçu vardı?" Hatırlanan acıların izi Sözcü'nün yüzünden titreyerek geçti.

"Peki onu kabul etmeyenler...?" diye sordu Flint yumuşak bir şekilde.

"Hâlâ öyleler, ve halkımın tümü gibi çok azı değişti. Tanis'in bunların ne kadarının farkında olduğundan hâlâ emin değilim– ama korkarım ufaklığın bana söylemediği şeyler var. Sadece iradesinin bunların üstesinden gelecek kadar güçlü olmasını dileyebiliyorum. Onu buraya getirmekle pek fazla iyilik yapmadım sanırım. Ama neden böyle olması gerektiğini anlıyorsun, değil mi Flint?"

Sözcü dikkatle cüceye baktı, koyu sarı saçları güçlü ışıkta parıldıyordu. "Bizim burada kendimiz için kurduğumuz huzurun dışında Afet'ten sonraki yüzyıllar karanlık yüzyıllardı, keder ve karışıklık dolu zamanlardı. Ve eğer ben onun hayatına mutluluğu getiremezsem, her birimizin içindeki keder nasıl iyileşebilir? Elfler için ya da Qualinesti için?" Sözcü başını salladı ve ardından hafifçe gülümsedi. "Sanırım konudan konuya atlıyorum." Doğruldu, Flint de onu takip etti. "Bu kadar zamanını aldığım için üzgünüm. Burada olup Tanis'e arkadaşlık ettiğin için mutlu olduğumu söylemek istiyordum aslında. Korkarım kuzenlerini bir yana bırakırsak sen onun ilk arkadaşı oldun."

Flint başını salladı ve kapıya doğru ilerledi ama dışarı çıkmadan önce geri döndü ve elf dostuna baktı, mavi gözleri düşünce doluydu. "Teşekkürler," dedi Flint boğuk bir sesle. "O da benim en iyi iki arkadaşımdan biri." Ve cüce kapıyı arkasından çekerek odadan çıktı.

* * * * *

Cücenin Qualinesti'deki ilk kalışı en sonunda bitti. O, Tanis ve diğerleri şehrin kenarında, iki nehrin, Gözyaşı ve Umut'un

kavşağındaki köprüde durdular. Sabah gri ve serindi ve havada kar gibi kokan bir keskinlik vardı.

"Demek gitmek zorundasın," dedi Tanis yavaşça, koyağa bakarak.

"Eh, sanırım zamanı geldi," diye cevapladı Flint. "Eğer şanslıysam karın ilk düşüşünü evde görürüm."

Tanis sadece başını salladı. "Seni özleyeceğim," dedi sonunda.

"Hah!" dedi Flint homurtuyla. "Beni on dakika içinde unutursan hiç şaşırmam." Ama cücenin gözlerinin etrafındaki yıpranmış deri buruştu ve Tanis gülümsedi.

Cüce köprüde toplanan küçük gruba hoşçakal dedi: aralarında dostu Sözcü, Laurana'nın koyağın kenarını keşfetmesini engelleyen kukuletalı büyücü vardı. Lord Xenoth orada değildi ve bu dikkat çekiyordu. Aynı şekilde Porthios ve arkadaşları da yoktu. Flint defalarca geri döneceğine dair söz verdikten sonra rehberini izledi ve köprüye adım attı, tabii soğuk taşlarda yankılanan birkaç küfür ederek.

Bir gülümseme ve iç çekişle, Tanis gri pelerinine daha sıkı sarıldı ve şehre yürümek için döndü.

- 7 -
Ormanda Ölüm

A.S. 308, Bahar Başı

Tlint atları hiç sevmezdi –onlara alerjisi olduğunu iddia ediyordu– ve ölse bile ata binmezdi– eh, belki sadece o zaman binerdi. Gri katırı Tezayak'ın boynuna vurdu ve Qualinesti'nin gümüş toz ağaçlarına ve geniş meşelerine saf bir saygıyla baktı.

Solace ve Güneş Kulesi arasında gidip geldiği yirmi yılın ardından Qualinost yoluna aşina olmuştu– ki bu Güneşlerin Sözcüsü'nün ziyaretçilere yol göstersinler diye kiraladığı özel yetiştirilmiş rehberlerin dışında yalnızca birkaç elfin iddia edebileceği bir şeydi.

Tabii ki arada sırada yanlış bir iki yere sapıyordu, ama ormandaki izlerden bir tepe cücesinin yolunu bulamaması bir cüce için pek zavallı bir bahane olur, diye düşünüyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, şu anda nerede olduğundan pek emin değildi. Tekrar Tezayak'ın üstüne çıktı, ormanın zengin toprak kokusunu içine çekti. Bir sincap yakındaki meşeden ona laf attı ve bir yığın yeşil yaprağı cücenin üstüne döktü. Cüce kalın parmaklarıyla uzanıp becerikli bir şekilde yaprak demetini yakaladı ve hayvanın olduğu yere geri yolladı. "Bunları yuvan için sakla!" diye bağırdı. "Yanılmıyorsam bu günlerde aklında ailevi görevlerin olmalı." Bir başka sincap yakındaki bir dalda belirdi ve ilk hayvan kızgın cüceye son bir kez daha laf atıp uzaklaştı.

Flint derin bir nefes çekti. Yaz ayıydı, Qualinost'a dönme vaktiydi. Elf şehrinde ilk kalışından sonraki sonbahar Solace'a dönüşü zor olmuştu. Flint, Solace kasabasının evlerine dallarıyla ev sahipliği yapan vallen ağacı korusunun saçaklarına geldiğinde kar yağmaya başlamıştı. Elf rehber aniden gözden kaybolmuş ve Flint yerdeki küçük evine doğru karlar içinde zahmetle yürümek üzere yalnız bırakılmıştı. Köşeye büzülmüş bir fare dışında evi boş ve soğuktu.

Yirmi yıl önce ateşin sıcaklığı ve Son Yuva Hanı'nın dostluğu haricinde kasvetli bir kış geçirmişti; sonraki bahar düşüncelerinin güneydeki ormana ve Qualinost'a yöneldiğini, Tanis'in nasıl olduğunu merak ettiğini farketti.

Bir hafta geçmeden Flint handa bir yabancıyla karşılaştı; bu kişinin Sözcü'nün mesajını getiren bir Qualinesti elfi olduğu anlaşıldı. Mesaj şöyleydi: *Flint istediği zaman geri dönebilirdi*. Ve geri döndü. Qualinost'taki sonraki kalışı tekrar insan halkını özleyene kadar, bir yıldan fazla sürdü. Sonunda birkaç değişimle ziyaretlerini ayarlayarak şimdiki hale getirdi; baharın başından sonbaharın sonuna kadar Qualinost'ta yaşıyordu. Son zamanlarda ise Solace'taki neşesiz küçük evine neden döndüğünü düşünür olmuştu.

Güneşlerin Sözcüsü, cücenin şehre duyduğu sevginin onu güneye çekeceğini bildiğinden ona her bahar birilerini göndermekten vazgeçmişti, ta ki bir bahar sabahı cüceyi Qualinost'un batısındaki köprüyü patırtıyla geçerken bulana kadar. Yüksekte midesi bulanan Flint, köprüyü bir Caergoth liman işçisinin bile tüylerini diken diken edecek paragraflarca küfür etmeden geçmezdi.

Gelişi elfleri her zaman eğlendirirdi.

Şimdi de önünde birkaç saatlik yol vardı. Yüklü Tezayak'ı, bir kez olsun itiraz etmeden adım atmasını umarak topuklarıyla dürttü. Doğal olarak hayvan duraklamıştı.

* * * * *

Han-Telio Teften iyi bir ticaret seferi geçirmişti. Makamsız bir şekilde ıslık çaldı ve kimbilir kaçıncı kez son yıllarda elf olmayanlarla ilişkilerde rahat bir tutum izleyerek ticaretle yaşayanların hayatlarını kolaylaştıran Güneşlerin Sözcüsü'ne şükretti.

Bu yolculuk boyunca ellinci kez ince uzun elini çadır bezinden heybenin içine kaydırırken genç elfin kahverengi gözleri parıldadı; her seferinde farkında olmadan çantayı neredeyse tamamen kapalı tutan kayışın düğümünü daha fazla sıkıyordu. O ve atı patikanın genişlediği bir yere, küçük bir açıklığa gelince ufak bir deri torba çıkardı ve içindekileri avucuna döktü. Üç tane beyaz opal, yıpranmış esmer elinde yarı şeffaf bir şekilde parladı.

"Güzel," diyerek içini çekti. "Geleceğimin anahtarı."

Solundan bir hışırtı geldiğinde ihtiyatlı bir bakışla başını kaldırdı. Haydutlar yıllardır Qualinesti'nin iç yollarında neredeyse hiç görülmüyorlardı, ancak son aylarda kayıp yolcuların haberleri geliyordu. Olaysız geçen birkaç dakikadan sonra Han-Telio opallere hayranlık duymaya devam etti ve bunlar karşılığında alacağı muhteşem şeyleri listelemeye başladı.

"Bir ev, ilk önce bu," diye düşündü. Ve tabii ki mobilyalar. Ve Ginevra'mın güzel kokulu bitkiler yetiştirmesi için bir arsa.

Ginevra, tabii ki evlilik masraflarının yarısını karşıladığı takdirde kendisiyle evlenmeye söz veren çekik gözlü elf kızıydı. Bu akıllıca sözü Han-Telio'yu aylarını yollarda geçirmeye teşvik etmişti; güzel elf mücevherlerinin, ipek giysilerin, kuvars heykellerin ve tabii ki Ginevra'nın meşhur bitkisel şifalarının ticaretini yapıyordu. Ve şimdi, en nihayet masrafların kendisine düşen yarısını ödeyecek kadar kazanmıştı.

Yaratığı hemen görmedi. Dikkatini ilk çeken koku olmuştu– çürüyen çöpün tatlı kokusu. Koku ve atının aniden ürpermesi dikkatini çekti.

Han-Telio başını kaldırdı ve vücudunun kasıldığını hissetti. Patikada yaklaşık yirmi adım uzakta kocaman kertenkeleye benzer bir yaratık duruyordu. Derisi kül rengiydi, arkasındaki eski, kirli patikayla aynı renk tonundaydı. Kertenkelenin sert yüzünden elfin kolu boyunda kıvrık boynuzlar çıkıyordu. İki ön ayağında on beş santimetre uzunluğunda pençeler olan beş parmağı vardı. Ağzı hafif açıktı; her soluğu elf tüccara doğru kokuşmuş bir bulut yolluyordu. Kanatsız bir ejderhaya benzeyen yaratık dört elf büyüklüğünde boynuzlu bir vücuda, kendisinden biraz daha kısa kamçı gibi ince bir kuyruğa sahipti.

"Bir kara ejderi," dedi tüccar. Bu yaratıklar sevdikleri kıraç topraklarda bile seyrek görülürdü. Qualinesti'de daha önce hiç görülmemişlerdi. Elf tüccar yolculuklarında elf topraklarından çok uzaklara gittiği halde hiç kara ejderi görmemişti.

Ama onların güçlü olduğunu, fiziksel güçleri yetmediğinde muhteşem büyüler yapabildiklerini... ve ölümcül olduklarını biliyordu.

Han-Telio'nun atı korkudan kütük gibi kalmış; genişlemiş gözleri, titrek burun delikleri, kilitlenmiş ayaklarıyla duruyordu. Han-Telio dizginlere asıldı ama hayvan emirlerine ve tekmelerine önem verecek durumda değildi. Tüm orman sessizdi, sadece yukarıdaki meşe dallarının çatırtıları duyuluyordu.

"Atın hareket etmeyecek, elf."

Han-Telio bir kurtarıcının –tercihen eli elf tüccarın elinden daha ağır olan bir kurtarıcının– onunla beraber dövüşe girmeye hazır olarak bir yerlerden gelmesini umarak vahşice etrafına bakındı. Ses derin ama pürüzlüydü, sanki ses kumtaşının

ardından geliyordu. Derinlerden. Han-Telio korku selinin tekrar içinden aktığını hissetti.

"Bu doğru, elf. Ben konuştum."

Kara ejderi Ortak Lisan'da konuşuyordu.

Sesler Han-Telio'yu titreyerek hareket etmeye itti; opalleri tuniğinin ceplerine attı, yaratık iki adım ilerlemişken tüccarın elleri titriyordu; yaratık tehlikeliydi, sivri kenarlı kuyruğu kıpırdanıp duruyordu, elf tüccar kısa kılıcını çekmek için çadır bezinden heybelerini açmaya çalışıyordu.

Ama heybeleri bağlayan kayışın düğümü çabalarına direniyordu, umutsuzca birbirine girmişti. Kara ejderi bir adım daha yakınlaştı; koku artmıştı. Han-Telio kokuyu tanıdı.

Çürüyen et kokusuydu.

Ses tekrar gümbürdedi. "Nereye gidiyorsun, elf? Atın seni taşımak istiyormuş gibi görünmüyor."

Han-Telio neden cevap verdiğinden emin değildi. Belki zaman kazanmak için. "Ginevra'ya gidiyorum," diye yanıtladı, bir eliyle aniden dizginleri, diğeriyle heybeleri çekerek. Yarım yamalak soludu. "Eve, Ginevra'ya gitmeliyim."

Tüccar sonunda korkudan doğan kuvvetle düğümü kopardı ve kısa kılıcını çekti.

Han-Telio başını tekrar kaldırdığında kara ejderinin sanki hedefini büyülemek için başını salladığını, birkaç adım ötesinde durduğunu gördü. Tüccar izlerken ve çabalarına karşın büyülenmişken, yaratık önce bir ladin ağacının, sonra bir kuvars taşının önünden geçti. Rengi önce yeşil, sonra gül pembesi ardından kahverengi-gri ve son olarak da patika yaratığın arkasında kalırken tekrar kül rengine dönüşmüştü. Kamuflaj, diye düşünürken buldu kendini elf, amaçsızca. Aniden kabaran bir kabadayılıkla kılıcını yaratığa çevirdi.

"Böyle narin bir domuz değneğine benzeyen kısa kılıcın benim gibilere zarar veremez, elf," diye gürledi canavar, zırhlı yüzü iki kulaç uzaktaydı. Ardından kara ejderi aradaki boşluğu tüccarı omurgasına kadar sarsan ince bir çığlıkla parçaladı.

Tüccarın atı en sonunda korkarak harekete geçti, şahlandı ve kaçmak için hareketlendi. Ama kara ejderi hamle yaptı ve Han-Telio çığlık atıp atın üstünden atlarken, kara ejderi sivri uçlu çenesiyle atı boynundan yakaladı. Kara ejderi tüccarı müthiş bir hızla kuyruğuyla kırbaçladığı anda tüccar bir kez daha çığlık attı.

Patikanın kaya gibi sert zeminine çarpan elf vücudu neredeyse ikiye ayrılmıştı.

Üç tane opal, kan gölünün içinde yuvarlandı.

* * * * *

Flint katırının dizginlerini boşu boşuna kuvvetle çekip, hayvanını faydasızca Qualinost yolculuğuna devam etmesi için yıldırmaya çalışırken kükreme sesi geldi. Flint bir an için, tetikteki mavi gözleri Tezayak'ın boş bakan gözlerinden birkaç santim uzaktayken dondu kaldı. Sonra ince bir çığlık ormanda yankılandı, Flint sesin geldiği yeri anlamak için patikada dönerken eli savaş baltasına gitti. Tezayak arkasında sinirli sinirli ayaklarını sürüyordu.

Çığlık tekrar geldi, bu seferki daha yüksekti, ancak aniden kesildi. Tam karşıdan geliyordu.

"*Reorx'un gürlemesi!*" diye bağırdı cüce, kendisini Tezayak'ın sırtına atarken. "Yürü seni lanet olası katır, yoksa seni bir minotora verip seni yemesini zevkle seyredeceğim!"

Tezayak ilk defa karşılık verdi ve koca ayaklarıyla gidebildiği kadar hızlı şekilde lap lap ilerledi. Flint ilerlerken kısa kılıcını çekmişi. On dakika sonra –meraklı cüceye sonsuz bir süre gibi

gelmişti– Tezayak kesinlikle dövüşün olduğu yerde hırıltıyla durdu.

Cüce önce hayvanından inmeden sessizce durdu, böylesi bir kargaşayı yapan yaratığın hâlâ buralarda bir yerde pusuda olup olmadığını anlamaya çalıştı. Meşelerin sert yüzeylerinde kocaman yarık izleri vardı. Düzinelerce narin toz ağacı patikanın her iki yanında parçalanmış yatıyordu. Ayağının altındaki karışık toprak inkar edilemez bir şekilde sıçramış kanları gösteriyordu, kan hâlâ kırmızıdan kahverengiye dönüyordu. İleride kopmuş bir gül kuvarsının üzerinde sık bir çalının gerisinde kurumaya başlayan geniş bir kan lekesi vardı. Tezayak kaçacakmış gibi titredi. Flint katırı sakinleştirdi ve yavaşça semerden indi.

Etraflarındaki orman sanki Krynn'de hiçbir şey olmamış gibi sessizdi, sadece ormanın her zamanki gürültüsü vardı. Flint'in sağ tarafında nemli topraktan çıkmış ince kanotu çiçekleri vardı, ama Flint yeni açmış taze yapraklar yüzünden on adım ilerisini göremiyordu. Sağ elinde savaş baltası, sol elinde kısa kılıç bekledi. Eski kar, ham toprak ve tuzlu kan kokulu hafif bir esinti Flint'in siyah ve gri sakalının birkaç telini titretti.

Hiçbir şey olmadı.

Sadece biraz rahatlamış olarak, katırın dizginini kısa kılıcı tuttuğu eliyle kavrayıp ihtiyatla açıklığın etrafında yürüdü tıknaz cüce, bitkileri harap eden pençe ve darbe izlerini inceledi.

"Uzun kuyruklu bir yaratık olduğu belli," diye düşündü Flint, savaş baltasını tutan elini hiç gevşetmeyerek ve sürekli ağaçların altındaki çalılıkları keskin gözleriyle araştırarak. "Kertenkeleye benzeyen bir hayvan. Ama ormanda ne arıyor?"

Bir daire çizerek ilerlerken gözlerinin odaklanamadığını farketti. Bir meşe, bir kaya, bir diğer meşe ve bir düzine toz

ağacı bulanıklaştı.

"Bir orman kertenkelesi pek anlamlı gelmiyor," diye düşündü, bakışları yedi metre kadar uzaktaki yamru yumru bir meşenin üzerinde durdu. Düşünüp taşınırken görüntüye odaklanması kolaylaştı.

Bir ağaç gövdesinin ortasında çıkıntı yapan bir parça dal da kanla lekelenmişti. Onun üstünde ise gövde...

...kendisine bakıyordu. Ve gözler zeka belirtisi gösteriyordu.

Flint açıklıktan fırlayıp çalılıklara dalarken, kara ejderinin bıçak keskinliğinde çenesinin başının üzerinde kapandığını hissetti. Nemli toprağa daldı ve Tezayak'ın bağırdığını göremese de duydu. Sakalı toprak içinde kaldığında tekrar aceleyle doğruldu, ve çılgın gibi canavara bakındı. 2Reorx'un ocağı adına, bu şey de ne?' diye sordu kendi kendine.

Yaratık bir anlığına bir çamla meşe arasında göründü, tekrar hamle yaparak bir çamı devirdi ve açıklığa atıldı.

Doğrudan doğruya, daha yavaş hareket eden cüce akrabalarını hayrete düşürecek bir koşu tutturan Flint'e yaklaşıyordu. Elli adım kadar sonra Flint daha geniş olduğu için ağaçların arasından kendisi kadar çabuk sıyrılamayan Tezayak'ı yakaladı. Buna karşılık katır cüceden daha güçlüydü, bu yüzden yarış burun buruna devam etti. Arkalarında kana susamış kara ejderi, ağaçları yana iterek geliyor, kükrüyordu. Cüce ve katır, Flint nerede olduklarını bir türlü anlayamayana kadar çalılıkların içinde ilerlediler.

"*Reorx adına!*" diye güçlükle soludu cüce, katırı yarım adım arkasında, bir başka açıklığa geldiklerinde. Açıklığın merkezinde kocaman bir ölü meşe vardı– o kadar genişti ki, yedi sekiz adam kollarıyla gövdesini ancak sarardı. Bir tarafı gölgeli görünüyordu– hayır, bir çukur vardı.

Hayır, bir giriş vardı. Ağaçta bir kovuk vardı.

Kara ejderi arkalarındaki ağaçları parçalayıp gelirken Flint ağaçtaki girişe fırladı. Katır topuklarının dibinden onu takip ediyordu.

"Tezayak!" diye itiraz etti cüce, kokulu, terden köpürmüş katır onu meşenin karanlık olan iç kısmına iterken. Flint ağaçtaki deliğe doğru girerken, katırı geri itmeyi aklından geçirdi.

Ama giriş kaybolmuştu. Dışarıda kara ejderi kükredi ve itiraz edercesine çığlık attı, ağaca darbe üstüne darbe vurdu. Ardından büyü sözleri söylemeye başladı.

Flint kendisini tamamen karanlık içinde buldu, kısa kollarını titreyen katırın boynuna uzattı. En azından titreyenin Tezayak olduğunu sanıyordu.

"Tanrı'nın gökgürültüsü," diye mırıldandı. "Şimdi ne oluyor?"

El yordamıyla Tezayak'ın sırtındaki semere uzandı ve çakmaktaşı ve çelik çıkardı. Bir süre sonra ağacın gövdesinde kara ejderinin büyülü sözleri ve darbeleri yankılanırken, Flint el yordamıyla çam iğnesiyle kaplı zeminden bir çubuk buldu ve onu yaktı. Tezayak kendisini sinirli bir şekilde iten cüceye biraz daha yaklaşmıştı.

"Geri git, aptal," diye tısladı Flint. Tahta parçasını kaldırdı ve gövdenin zeminini inceledi. İnce bir toprak tabakası vardı– kalın parmaklarını daldırıp alttaki ahşabı hissetti.

Bir ağaç oyuğunun tahta olması şaşırtıcı olmayabilirdi, tabii parmakları zemine oyulmuş bir şeyleri hissetmemiş olsaydı.

Dirseğiyle Tezayak'ı yeniden itti, yerdeki bol toprağı alttaki oyma ortaya çıkana kadar temizledi.

"*Reorx'un çekici!*" diyerek nefes aldı. "Bir rün!" Elindeki meşaleyi önemsemeyerek biraz daha eğildi; aniden bir parça

kor kuru çam iğnelerinin ortasına düştü, iğneler bir parıltıyla tutuştu, birazdan bir daire şeklinde gövdenin tahta zeminine yayılacaktı. Katır doğruldu ve Flint'in kendisini alevlerin arasından çıkarmaya çalışmasına aldırmadan titredi.

Flint sonra neler olduğundan asla emin olamadı. Bocalayan katırın yularından kuvvetle çekiyordu, bir an sonra ise herhalde bir saniye önce bulunduğu yerin altında olan kocaman meşe bir odada bulmuştu kendini.

Odada rahat vermeyen yük katırının soluklarından ve biraz sakinlemiş cücenin sesinden başka bir ses yoktu. Flint geçici ışığını kaldırdı. Bu odaya bir alay adam rahatlıkla sığardı.

"Tanrılar adına, meşenin kalbindeyiz!" dedi, etkilenmemiş görünen katıra. Cüce öne doğru eğilerek kısa kılıcıyla zemine vurdu. "Bu ağaç hâlâ yaşıyor." Tekrar doğruldu ve odaya göz gezdirdi.

Alevin ışığı canlı ağacın bakır rengi duvarlarında titreşiyordu, ayrılan budaklar ve yumrular gölgedeydi; ancak ağacın içinin daha pürüzsüz ve yuvarlak yerleri görünüyordu. İçi oyuk kocaman köklere benzeyen birçok geçit bu odaya açılıyomıuş gibi görünüyordu.

Flint'in solundaki Tezayak iç çekti ve kişnedi, en sonunda biraz önceki panik halinden kurtulmuş gibiydi. Gözlerinde uyuşuk bir merakla etrafına bakındı. Sonra meşe odanın tam ortasında duran çok büyük bir su oluğuna benzeyen nesneyi farketti, hemen içgüdüleriyle hareket etti. Ayaklarını sürüyerek tahta oluğa yaklaştı ve titrek burun delikleriyle oluğun kenarını kokladı.

Temiz sıvı yaklaşık bir buçuk metrelik havuzu doldurmuştu. Yüzeyde bir zambak yüzüyordu– altın bir zambaktı bu. Yaprakları normal su bitkisi yapraklarıydı, ama çiçeği saf altındandı. Flint ilerledi ve saygıyla çiçeğe dokundu. Bu kadar

güzel bir şey kötü olamaz, diye düşünüyordu.

Dokunduğu anda çiçek açıldı ve odada berrak sesli dişi bir elfin sesi duyuldu.

> *Merhaba, merhaba, kapı hazır, yıldız gümüş, güneş altındır, nereye gidiyorsan at paranı, sonra tut ve dokun altına.*

Flint geri çekildi ve sanki güzel bir elf kadını pürüzsüz sesiyle köke benzer mağaralardan çıkacakmışcasına şüpheli gözlerle odaya bakındı. "Ne yapmalıyım?" diye fısıldadı ve cevap beklermiş gibi anlamsızca arkasına bakan Tezayak'a döndü. "Off, büyülü bir ağacın içinde beraber sıkışacak en uygun yaratık sensin herhalde," dedi cüce tiksinti dolu bir ifadeyle. "Tamam, kapıyı açmak için para at, dedi. Bir kapı," diye açıkladı Tezayak'a. "Buralarda gerçek bir kapı yokmuş gibi geliyor bana, bu yüzden belki bu çiçek bize yardım eder. Annemin dediği gibi, '*Eldeki kuş hafiftir.*' "

Flint elini cebine daldırdı ve Solace'ta tüm kış boyunca kazandığı parayı çıkardı: bir altın para. "Eh, burada açlıktan öldükten sonra beş parasız kalmışım kalmamışım farketmez," diye düşündü ve bala benzeyen sıvının içine attı parayı.

Sanki içinde, meşenin tahta etinde bir lamba yakılmış gibi aydınlandı sıvı. "*Yüce Reorx!*" diye mırıldandı cüce ve destek almak için Tezayak'ın yelesine sarıldı. Hayvan cesaretlendirmek istercesine cüceyi burnuyla dürttü. "Of, tamam," diye hareketlendi, sonra daha düşünceli bir şekilde devam etti. "Belki de parayı çiçeğin içine atmalıydım; konuşan zambak gibi gelmişti bana." Altın yapraklardan birine dokundu ve...

...bir sıcaklık cücenin bedeninden geçti ve katırınkine yöneldi– Flint bu sadık, sevgili hayvana hakettiği değeri hiç vermediğini

düşündü; cüce katırın yumuşak gözlerinde de benzer sıcak bir parıltı gördü. Flint daha sonra yüzlerce lavtanın müziğinin o anda mağarayı doldurduğuna yemin edecekti. Oda etraflarında soldu. Flint katırın göz kapaklarının kapandığını gördü, kendi gözlerinin de kapanmasına izin verdi.

Aniden oda gürültülü bir hale geldi ve Flint ayağının altında tahta değil taş hissetti. Gözleri açıldı.

Üzeri çam iğnelerine, çamura ve katır terine bulanmış bir şekilde, mis kokulu Tezayak'a sarılarak doğruldu. Etrafında ve biraz aşağıda ağzı bir karış açık Tanis, Miral ve diğer saray sakinleri duruyordu. Flint etrafına bakındı.

Güneş Kulesi'ndeki taht odasındaydı. Üstelik Solostaran'la beraber. Ve yanında bir katır vardı.

Tezayak ağzını açtı ve anırdı. Flint bunu, konuşması için bir giriş saydı.

"Eh," dedi. "Geri geldim."

- 8 -
Kavuşma

Flint saraydaki misafir odalarından birinde, çiçek kokulu baloncuklarla dolu kocaman bir banyoda Sözcü'nün cüce için hazırlattığı yemeği –şeftali soslu hindi, Flint'in kendi heybesinden güçlü Solace birası– mutlulukla hazmederek yatıyordu. Biri hariç bütün mataralar çatlamıştı; zorlu seyahat biranın tadını güzelleştirmemişti, ama içilebilecek gibiydi, en azından Flint'e göre.

Sarayın ahırında ise, Tezayak'a güzel yemler verildiğini biliyordu cüce. Görünüşe göre hayvan Flint'le beraber ışınlanmasının sıcak duyguları içinde başlangıçta cüceden ayrılmak istememişti. Flint, hikayesini Solostaran'a ve sarayın geri kalanına anlatırken –ve Xenoth'un diğerlerine nadir rastlanan ve büyü kullanan bir kara ejderinin son birkaç haftadır koyağın batısında görülmekte olduğunu açıklamasını dinlerken– gri katır, cüceyi Güneş Kulesi'nin etrafı boyunca takip etti, sevgi dolu bir şekilde burnunu ona sürttü, kıllı çenesini cücenin omuzunda dinlendirdi ve kendilerine fazla yaklaşanlara ölümcül çifteler attı. En sonunda cüce onu ahıra bırakıp, havuç ve yarım şeftaliyle besledikten ve kendisini yıkayıp besleyecek olan ahırdan sorumlu kişiyle tanıştırdıktan sonra hayvan ayrılmaya razı oldu.

Flint hikayesini sadece Sözcü bir kıta Kule muhafızının kara ejderini avlamak için yollanmasını emrettiği zaman kesti. Araştırma zorlu olacaktı, çünkü cüce nerede saldırıya uğradığını tam olarak bilmiyordu. Sadece Qualinost'tan birkaç mil uzaktaki bir patika olduğunu biliyordu, çalıların arasından

paldır küldür koşturduğu için de meşe ağacını nerede bulduğunu çıkartamıyordu.

Sözcü böylesi korkunç bir saldırıdan hemen sonra Flint'in yalnız kalmasını istemediği için, cücenin sonraki birkaç saati sarayda, eğer ihtiyaç duyarsa cüceye yardım edebilecek Miral'la birlikte geçirmesi için ısrar etmişti. Flint itiraz ederek, kendisinin yarı yaşındaki bir cüce kadar dinç olduğunu iddia etmişti, ama Solostaran şaşırtıcı derecede inatçı olduğunu kanıtlamıştı.

Şimdi, Miral küvetin yanındaki sıralardan birine yayılmış otururken cüce banyo suyuna dalmış, kalın kırçıllı sakalını suyun altında tutuyor, sakalların arasından kaçan baloncukların yüzeye çıkışını izliyordu. Atölyesindeki odasını böyle muhteşem bir buluşla donatabilir mi, diye düşünüyordu. Normalde cüceler sudan nefret ederlerdi– soğuk, akan su, balıklara, kurbağalara ve daha beterlerine ev sahipliği yapan dikkatsiz bir cüceyi Reorx'un demirhanesine gönderecek kadar derin ve tehlikeli sulardan. Ama bu tamamen farklıydı.

"Bir *sla-mori*'ye rastladın," diye açıkladı Miral, Flint'e.

"Yok, hayır, sanmıyorum," diye cevap verdi dikkati dağınık bir şekilde. "Lord Xenoth o kertenkelenin bir kara ejderi olduğunu söyledi. Kara ejderi ve *sla-mori* arasında bir bağlantı varsa bilemem tabii," diyerek kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı.

Büyücü yüzündeki teri silip kızıl başlığını tekrar kafasına geçirdi; yüzü kasvetli görünüyordu; gözlerinin altındaki deri halkalarla lekelenmişti. Sabırlı bir şekilde konuşmaya başladı. "*Sla-mori*, eski dilde '*gizli yol*' ya da '*gizli geçit*' anlamına gelir," diye açıkladı. "Efsaneler Qualinesti'de bunlardan bir sürü olduğunu söyler, ama onları bulmak neredeyse imkansızdır. Görünüşe göre meşe ağacı bu girişlerden biriymiş."

Şimdi Flint'in ilgisini çekmeyi başarmıştı. "Bu... bu *Sla-mori*

nereye açılıyor?" diye sordu cüce.

"Önemli yerlere açıldığı ortada," dedi Miral heyecansız bir şekilde. "Sonuçta Güneş Kulesi'nin taht odasında buldun kendini." Durakladı, düşüncelerini toparlamaya çalışıyor gibiydi, her zaman boğuk olan sesi iyice çatallaştı. "Bazı elfler Gritaş'ın Qualinesti'deki *Sla-mori*'lerden birinde bulunabileceğini bile söyler. Ama en ünlüsü Pax Tharkas'a açıldığı söylenen *Sla-mori*'dir" dedi Qualinesti'nin güneyindeki meşhur kalenin adını anarak. "Bazıları Kith-Kanan'ın vücudunun Pax Tharkas Slamori'sinde yattığını söyler."

"O zaman birden fazla *Sla-mori* mi var?" diye sordu Flint, kokulu suda saçları yüzünü kaplayana kadar batarak. Flint yukarıdaki kızıl-pembe tavanı seyrederek iç çekti.

Miral cücenin yüzeye çıkmasını bekledi. "En yaşlı elflerin anlattığı hikayeler vardır, Qualinost ve etrafının birçok *Sla-mori*'ye ev sahipliği yaptığını söylerler, girişleri gizliymiş ve sadece onları açabilecek uygun güçle kutsanmış elfler –ve gördüğüm kadarıyla cüceler– giriş yapabilirmiş." Büyücü izahatını kesti. "Sorun nedir?" diye sordu.

Cüce doğrulmuştu ve lüks odaya kaygılı gözlerle bakıyordu.

"Kova arıyorum," dedi Flint.

"Kova mı?" diye sordu Miral. Aniden güldü. "Hayır, hayır, biz suyu kovalarla boşaltmıyoruz." Ayağa kalktı ve küvetin sonuna yürüdü.

"O zaman büyüyle mi boşaltıyorsunuz? Büyü hakkında hissettiklerimi biliyorsun," dedi Flint, yüzünden tekrar endişeli bir ifade geçerken. "Bu küvet büyülü mü?" Böyle bir buluş illa büyüyle mi desteklenmeli, diye düşündü aniden üzülerek. Tepe cüceleri büyüye hiç güvenmezdi.

Miral sadece başını salladı. "Bu mekanizmalar yapıldığından

beri buraya gelmediğini unuttum. Bunlar gnom'lar tarafından tasarlandı."

"Gnom'lar mı?" diye sordu cüce kuşkulu bir şekilde. "Reorx aşkına!" Gnom'ların yaptığı bir şey asla düzgün çalışmazdı. Aslında muhtemelen hayatta kalacak kadar şanslıydı. Büyücünün kahkahalarını görmezden gelerek küvetin yanından atladı ve bir hizmetkarın taş sıraya koyduğu kalın sarı havluya sarındı.

Başını sallayıp gülümseyen büyücü kalın pamuklu cübbesinin kollarını dirseğine kadar sıvadı. Kolunu küvetin suyuna daldırdı, biraz arandı, sonra bir şeyi kuvvetle çekti. Nemli bir iç çekişle küvetin suyu azalmaya başladı. Miral'ın elinde zincire bağlı bir tıpa vardı.

"Su zemine akıyor," diye açıkladı Miral.

Flint kuşkulu görünüyordu. "Kusura bakmayın ama bu pek elverişli değil," demeye cüret etti. "Binanın temeli açısından çok kötü. Bu fikrin gnom'lardan çıkması şaşırtıcı değil bence. Ama itiraf etmeliyim ki, elflerden daha fazlasını beklerdim."

Miral kollarını tekrar aşağıya indirdi ve cüceye yeni yıkanmış bir gömlek verdi. "Biz tekrar tasarladık. Gnom'lar gideri – tıpanın gireceği deliği– üst tarafa koymuşlardı," dedi cübbeli elf. "Suyun gitmesi sonsuza kadar sürüyordu. Buharlaşmasını beklemek zorundaydın."

"Ama hâlâ..." diye itiraz etti cüce, kuru yaprak rengindeki pantolonunu giyerken.

"Su dairesel şekilde boru şeklindeki bir tesisatla zeminin altından gidiyor." Miral'ın elleri havada tesisatı anlatıyordu.

Flint dizlerinin üstüne çöktü ve küvetin altına dikkatle baktı.

"Bunu nasıl dolduruyorsunuz?" diye sordu.

"Kovalarla."

* * * * *

Flint daha sonra Tezayak'ı buldu; hayvan şimdi temizlenmiş, kaşağılanmış, parlamıştı– son noktayı da şakacı bir elf koymuştu; yelesi örülmüş ve pembe kurdelelerle bağlanmıştı. Flint hayvanın rahat etmesi için atölyesinin ve demirhanesinin yakınına geçici olarak bir ahır eklemişti– atölye ve ahır arasında fazladan iki tur atmasını gerektirmişti, çünkü Tezayak ahırın deriden yapılmış kapı mandalını beceriyle çiğnemiş ve Flint atölyesine vardıktan biraz sonra o da peşi sıra gelmişti.

Cüce en sonunda kapıyla küçük bir elma ağacı arasıma bir kütük sıkıştırarak hayvanı engellemeyi başarmıştı. Biraya batmış heybesini boşaltmayı bitiriyorken kapıda birisi belirdi.

Arkadan güneş geldiği için kapıdaki hemen tanınamıyordu ama elinde taşıdığı şeyin görüntüsü yeterince açıktı.

"Elfçiçeği şarabı," dedi Flint. "Bunu sadece Tanis Yarımelf yapabilir."

Tanis gülümsedi ve şişeyi tahta masaya bıraktı. "Ocaktaki ateşi yakarken bunu kullanabilirsin diye düşündüm," dedi. "Çıradan daha çabuk iş görür."

Tanis kolları kaslı göğsüne sarılı, Flint de tıknaz eli heybeden çıkardığı kahverengi ve zümrüt yeşili tuniklerin içinde karşılıklı durdular. Cücenin düşüncesine göre elbiseler muhteşem bir şekilde bira kokuyordu, ama gene de Flint saraya kabul edilmeden önce onları yıkaması gerektiğini düşünüyordu.

En sonunda Flint konuştu, sesi sertti.

"Artık tamamen delikanlı oldun, bir toz ağacı kadar uzunsun ve beni neredeyse tek kolunla kaldıracak kadar güçlüsün, artık orta yaşlı suratsız bir cüceyle beraber demirhanede

takılmayacak kadar iyisin sanırım."

Yarımelf cevap verdi, "Ben de bütün Ansalon kıtasını gezdiğin ve öfkeli bir kara ejderiyle dövüştüğün için seni sıkmamı istemeyeceğini sanıyorum."

İkisi de birbirlerini incelerken birkaç dakika sessizlikle geçti. Sonra sanki gördüklerinden tatmin olmuş gibi başlarını sallayarak selamlaştılar. Tanis granit bir sıraya oturdu, bir bacağını sıranın üstüne koydu ve kıvırdığı kaslı koluyla dizine sarıldı. İnsan ataları güçlü yapısından belli oluyor, diye düşündü Flint.

Cüce, bir mevsimden beri kullanılmayan demirhanesini düzene koymaya başladı ve beş ay önce, sonbaharın sonunda ayrılırken yaptığı temizlikten dolayı kendisini tebrik etti.

Yüksek bir şömineyi andıran ocak, küçük evin arka duvarının büyük bir bölümünü kaplıyordu. Taş ve harçtan oluşan baca, kalın bir ağaç gövdesi gibi arka duvardan çıkıyordu; arkasında bir kenderin –bu kronik meraklı yaratıklardan birinin sevgili ocağına yaklaşmasına izin verirse sonsuza kadar lanetleneceğini düşünüyordu– yerleşebileceği genişlikte bir delik vardı. Ocağın öndeki çıkıntısı elf ölçülerine göre tasarlanmıştı ve cücenin belini ancak geçiyordu. Bu uygunsuz yükseklik onun sürekli söylenmesine yol açıyordu.

"Eee," dedi Flint ince dalları ve ağaç kabuklarını ocağın içine atarken, "son beş ayda neler kaçırdım?" Şüpheyle şarap şişesine baktı, ardından tıpasını çıkardı ve çıraların üzerine bolca döktü. "Umarım bu bizi Xak Tsaroth'a kadar uçurmaz," diye mırıldandı. Çakmaktaşı ve çelik için ceplerini aradı ama sonra *sla-mori*'nin girişinde onları düşürdüğünü anladı. "Çakmaktaşı ve çelik var mı, delikanlı?" diye sordu.

Tanis cebine baktı, istenen şeyleri çıkardı ve birbiri ardına Flint'e attı. "Sağol," diye mırıldanarak nesneleri birbirine

sürttü. Cüceyi aceleyle kaçıran bir çatırtıyla çıralar alev aldı. Alevler küçüldüğünde ihtiyatlı bir şekilde çıraların üstüne biraz kömür attı ve onların alev almasını bekledi. Tanis'e baktı, artık yerel haberleri almaya hazırdı.

"Lord Xenoth hâlâ baş danışman, fakat Litanas, Porthios'un isteğiyle Xenoth'un yardımcılığına atandı," diye açıkladı Tanis, yakındaki bir yığın kömüre uzanıp alevlere kürekle kömür atan cüceyi izlerken. "Sözcü, Lord Xenoth'un duygularını incittiği için üzgün– sonuçta Xenoth, Solostaran'ın babası Güneşlerin Sözcüsü olduğundan beri danışmanlık yapıyor, ve Sözcü de onun işleri artık tek başına idare edemediğini düşünmesini istemiyor. Her ne kadar işte bu kesinlikle doğru gözükse bile." Son sözler acı bir tonda dile getirilmişti.

"Körükleri kap, evlat, bir el at," dedi Flint. Tanis fırlayıp aleti aldı ve ateşe hava üflemeye başladı. Bu arada Flint alevlerin her yanına kömür yığıyordu. "Yani Xenoth rahatsız mı oldu?" diye sordu Flint.

"Mutlu değil." Cevabın kısalığı danışmanın değişiklik hakkındaki düşüncelerini gösteriyordu.

Flint başını salladı, ve Porthios'un bu kahverengi gözlü dostu, cüceyi ya da Yarımelf'i özellikle seviyormuş gibi gözükmese de, Litanas hakkında iyi şeyler düşündü. Flint, Porthios'un arkadaşlarının Yarımelf'in hayatını zehir etmek için birbirleriyle yarıştığından uzun zamandır şüpheleniyordu. Porthios'un kendisi sadece uzakta duruyordu. Ama cüce, Tanis'e hayatının bu yönü hakkında nadiren bir şeyler sorardı ve Yarımelf de bu konuyla ilgili üstünkörü bilgilerden fazlasını vermeye hiç gönüllü olmamıştı.

Geçen sonbahar, Flint kış için buradan ayrılmadan önce, Litanas ve Ulthen'in arasında Leydi Selena'nın zengin elini tutmak için bir rekabet vardı. Elf leydisi bu ilgiyi sevmişti tabii ki, ama bu durum Litanas ve Ulthen arasındaki dostluğa zarar

vermişti.

Tanis körüklerle çalışırken Flint ateşi yığın yığın kömürle besliyordu ve en son gelişmenin her iki elf açısından da Leydi Selena'yla aralarındaki ilişkiyi nasıl etkileyeceğini merakla düşünüyordu. Litanas zengindi, soyluydu ve Lord Xenoth'un yanında bir mevkii vardı. Ama Xenoth isterse bir yardımcının saraydaki yerini kolaylıkla yerle bir edebilirdi.

Diğer taraftan Ulthen eski bir Qualinost ailesinden gelmesiyle övünüyordu, ama o –ve ailesi– yıllardır parasızdı; yıllar önce sıkışık mali durumları yüzünden Porthios'un küçük kardeşi Gilthanas'a silah dersleri vermeye başlamıştı.

Ne olursa olsun, Flint huysuz yaşlı danışmanın ters tarafında olmak istemezdi– yine de cüce sürekli hep o tarafta kalıyormuş gibiydi. Yaşı ve ayrıcalığı sayesinde Sözcü'nün politikaları hakkında rahat rahat eleştiriler yapabilen Lord Xenoth saraya dışarıdan gelenleri açık açık kınıyordu.

Ama Flint en sevdiği tahta saplı çekici eline alırken kafasında başka bir şey vardı.

"Hiç Gritaş hakkında bir şeyler duydun mu?"

Körüğün başında duran Tanis konuşmanın başka yöne dönüşüne şaşırmıştı. "Gargath'ın Gritaşı mı? Tabii ki. Her elf çocuğu bu hikayeyi ezberler."

"Miral bugün ondan bahsetti." Flint'in sesi ilgilenmiyormuş gibi geliyordu, dikkatinin çoğu ocağın üzerindeydi. "Hikayeyi elflerin bildiği gibi anlatsana," dedi Flint.

Tanis merakla arkadaşına baktı, ama –körükleri düzenli bir şekilde çalıştırmaya dikkat ederek– Miral'ın yıllar önce kendisine ezberlettiği şekilde anlatmaya başladı.

"Tarafsız Tanrı Reorx dünyayı oluşturmadan önce tanrılar o zamanda hâlâ yıldızların arasında dans eden çeşitli ırkların

ruhları için dövüşüyorlardı." Körüğün tahta tutacaklarının üzerindeki ellerinin yerini değiştirdi.

Flint cücelere anlatılan öyküyle bunun birbirine uyduğunu onaylarcasına başını salladı. Ocağa yakın duran masanın üzerindeki yığından bir el uzunluğunda ve serçe parmak kalınlığında bir demir çubuk aldı ve çubuğu kömürlerin içinde kızdırdı.

Yarımelf ezberden anlatmaya devam etti. "İyiliğin tanrıları ırkların maddi dünya üzerinde hakimiyetleri olmasını istiyordu. Kötülüğün tanrıları ırkları köle yapmak istiyordu. Tarafsız tanrılar ise ırkların maddi dünya üzerinde hakimiyetleri olmasını ve bunun yanı sıra da iyi ve kötü arasında seçim yapma özgürlüklerinin bulunmasını istiyordu– ki sonunda verilen karar bu oldu."

"Reorx insin tepene, evlat, şu körüklere basmaya devam et!" Tanis tempoyu artırarak maden parçasını maşalarla kömürlerin arasından alıp, çekiciyle döverek parçayı dikdörtgen haline getiren cüceyi izledi.

"Üç tane ırk doğdu: elfler, ogreler ve insanlar– elflere göre bu sırayla," dedi Tanis, tavana doğru zaten bilindik bir şey anlattığını ifade etmek için bakarak, omuzlarına inen saçları körüğe basarken sallanıyordu. "Ve Reorx bazı gönüllü insanların yardımıyla dünyayı meydana getirdi. Ama Afet'ten dört bin yıl önce Reorx'un kendilerine öğrettiği ustalıklarla çok övünen ve bunları kendi amaçları için kullanan insanlar Reorx'u kızdırdı. Tanrı ellerinden ustalıklarını aldı ama tamir etme arzularını bıraktı ve böylece gnom ırkı doğmuş oldu."

Yarımelf neredeyse kömürlerin üzerine üfleyen körükler kadar büyük bir nefes aldı. "Sonunda Reorx, Krynn dünyası üzerine tarafsızlığı getirecek bir mücevher yaptı. Mücevher, Lunitari'nin –kırmızı tarafsız ayın– özünü tutacak ve yayacaktı. Reorx, böylece Gritaş'ı Lunitari'nin üzerine yerleştirdi."

Tanis ara verdi. "Bunlar senin bildiklerinle uyuşuyor mu?" Flint başını sallayarak onayladı, bu arada dikdörtgeni örsün kenarına yerleştirmeye ve çekiciyle döverek metalin her ucundan küçük bir parmak uzatmaya yoğunlaşmıştı. Madeni tekrar silindir haline getirmek için parmaklara beceriyle hafifçe vurdu. Sonra ters çevirdi ve parmağı dikdörtgenin sonunda daire haline getirdi. Her zamanki gibi Flint kendini işin ritmine kaptırdığını hissetmişti: madenin üzerine dört, örsün üzerine bir vuruş, madene dört, örse bir.

Tanis araya girdi. "Bunu niye yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Çekici niye örse vuruyorsun?" dedi Yarımelf, daha yakından bakmak için körüklemeyi kesti. "Kasıtlı yapıyorsun gibi görünüyor– yani ıskalıyormuşsun gibi değil."

"Basmaya devam et! Reorx adına, senin yerini alması için bir lağım cücesi mi tutayım?" diye şikayet etti Flint. "Tabii ki bilerek örse vuruyorum. Çekicin demiri Tezayak'ın ahır için yaptığım bu mandala her vuruşumda ısınıyor. Çekici bu sıklıkta örse vurunca çekiç soğuyor. Anladın mı?" Gösterdi. "Şimdi, devam et."

Tanis arkadaşına güldü. "Gnom'lar kırmızı aya kadar uzanan mekanik bir merdiven yapmış ve bazılarının Gricevher dediği Gritaş'ı ele geçirmişler."

Flint çabucak çubuğun diğer ucunu dövdü ve çubuğun üzerine dikey şekilde gelmesini sağladı.

"Ama mücevher kaçmış ve uçarak uzaklaşmış." Tanis'in sesi ezberden okuma tonunu kaybetmiş ve heyecan kazanmıştı. "Taş, Krynn üzerinde tahribata yol açmış. Geçtiği yerlerde yeni hayvanların, bitkilerin doğmasına neden olmuş; eskiler şekil değiştirmiş."

Flint şimdi bir tarafında delik, diğer tarafında kilit diliyle açık şekilde kapı mandalına benzeyen çubuğu tekrar ısıttı.

"En sonunda," dedi Tanis, "gnom'lar mücevheri aramak için iki orduya ayrılmışlar. Gargath isimli barbar prensinin yüksek kulesinde olduğunu anlamışlar."

Kare çubuğu her bir ucundan bir çift dayanıklı maşayla tutarak bayağı bir güç verdi ve bir tam dönüşle mandalı büktü. Çubuğun dört kenarı mandalın ortasında dört çizgili bir süs olmuştu. Flint mandalı yarıya kadar soğuk suyla dolu bir fıçıya daldırdı ve ardından çıkartıp Tanis'e gösterdi.

Yarımelf kaşlarını kaldırdı, ama pompalamaya ve konuşmaya devam etti. "Prens taşı teslim etmeyi kabul etmemiş ve iki grup ona savaş açmış. En sonunda kaleyi aldıklarında taşın ışığı o alanda patlamış. Gnom'lar tekrar görebildiklerinde iki grup değişmiş."

Flint gururla mandala bakıyordu. "Bunu Solace'ta iyi paraya satabilirim," dedi Yarımelf'e.

"Meraklı Gnom'lar," dedi Tanis, "kender olmuşlar. Zenginlik arzulayanlar ise... hımm..." Tanis durdu ve yüzü kızardı.

"Eee...?" dedi Flint, hâlâ mandalı sergiliyordu.

"... cüce olmuşlar," diye tamamladı, biraz utanmış şekilde.

"Ah," dedi cüce. "Körüğü artık bırakabilirsin."

Tanis dudağını ısırdı ve cüceyi inceledi. "Senin bildiğinle aynı hikaye mi?" diye sordu.

Flint gülümsedi ve başını salladı. "Aynı eski terane," dedi.

* * * * *

Miral o akşam minderine uzandı ve yakınlarda görünen kara ejderi hakkında raporlar geldiğinden beri kendisini bir türlü

rahat bırakmayan aynı rüyaya sürüklenip durdu.

Çok küçüktü, bir çocuk kadardı, muazzam bir mağaranın yarığına sinmişti. Yerin çok altında olduğunu biliyordu ama bir yerlerden gelen ışık içerisini loş bir şekilde aydınlatıyordu.

Küçük Miral'ın kendisine yönelmiş, kokusunu arıyormuş gibi uzanmış açık gagamsı kara ejderi çenesini görebileceği kadar ışık odanın karanlığını deliyordu.

"Dışarı çık," diye gürledi yaratık. "Sana zarar vermeyeceğim."

Miral ürperdi ve girişten daha uzağa çekildi, rüya gördüğünü biliyordu ama bu kabusta olacak hiçbir şeyi durduramayacağını da biliyordu.

Ejderhaya benzer yaratık pençeli ayağını yarığa uzattı. Çocuk Miral gidebildiği kadar geriye sindi ve utanarak annesini çağırdı. Yan yan hareket etti ve sağ tarafını yarığın birbirine yaklaşan bölümüne doğru bastırdı.

Bir kez daha, bu rüyada hep olduğu gibi, sağ kolunda serin havayı hissetti– ölü, hareketsiz hava. Miral kabusun en korkunç bölümünün önünde olduğunu biliyordu; kendisini uyanıklığa atacak ve bir daha uyuyamayacağını anlamasını sağlayacak bölüm.

Miral hâlâ yarığı bütün gücüyle iterken sağ kolunu bir el kavradı.

- 9 -
Bir Macera

Ertesi gün güzel başladı, aydınlanan hava açık ve temizdi. Yeşil yapraklara düşen günün ilk ışıklarında kırağı pırıldasa da, bir saat sonra ortadan kayboldu, gün ılık ve yumuşak olacağını belli ediyordu.

Sla-mori'yi aramak için gezmek Tanis'in fikriydi: Yarımelf macera için yanıp tutuşuyordu. Flint ocağına bakıp hangi işleri erteleyeceğini düşündü, en sonunda kabul etti. Silahlı diğer elf gruplar kara ejderini aramak için zaten dışarıdaydı; özellikle Güneşlerin Sözcüsü bu nadir canavarı öldüren avcıya hatırı sayılır bir ödül vereceğini söyledikten sonra.

Tanis sarayın mutfaklarını yağmaladı ve seher vaktinden sonra içinde bir somun kahverengi ekmek, bir sarı peynir, kendisi için bir matara şarap ve cüce için bir testi bira olan bir çuvalla geldi. Savaş baltası ve kısa kılıçla silahlanmış Flint, şehri batıdan koruyan koyaktaki yüz seksen metrelik köprü boyunca bir yandan söylenip, bir yandan da Tanis'in uzun yayını taşırken Yarımelf'e yol gösterdi. Cüce hava elementallerinin kadim ırkının, havanın kendisinden oluşan yaratıkların, nehirlerin üstündeki bölgeleri koruduğunu, Qualinost'a köprü haricinde bir yoldan girmeye çalışanları engellediğini duymuştu. Huysuz bir elementalin köprünün yanında, kolunu bacağını çekip kendisini yüz seksen metre aşağıdaki koyağa fırlatmak üzere bekliyor olması Flint'in durum hakkındaki fikirlerini pek değiştirmiyordu.

Tanis kuzeyi işaret etti. "Daha önce hiç *Kentommenai-kath*'a gitmemiştim," dedi. "Haydi gidelim."

"Kara ejderini avlayacağımızı sanıyordum," dedi Flint.

"*Kentommenai-kath*'ta ya da herhangi başka bir yerde arıyor olmamız farketmez. Duyduğuma göre, kertenkelenin bizi bulması bizim onu bulmamızdan daha olasıymış."

"Bu güvenimi tazeledi," dedi şikayet edercesine Flint, Tanis'in arkasından zahmetle yürürken. Koyağın kenarından özellikle uzak duruyordu. "Şu *Kentommenai-kath* da ne?"

"Bir elf *Kentommen* olduğu zaman, elfin henüz töreni yaşamamış yakın bir akrabası Umut Nehri'ne bakan açık bir alanda sabaha kadar tek başına nöbet tutar."

"Beni bu kadar zorlama evlat," diye kızdı Flint. "*Kentommen* ne?"

"Bir elf doksan dokuzuncu yaşına girdiğinde –yani bir yetişkin olduğunda– yapılan tören. Porthios birkaç ay sonra *Kentommen*'i kutlayacak. Tahminime göre de Gilthanas, *Kentommenai-kath*'ı yapacak."

Patika sık toz ağaçları ve çam ormanlarına doğru kıvrılıyordu, zaman zaman kenara bu kadar yaklaşmak Flint'in avuçlarını terletiyor, arada bir ormana doğru sapmaları ise onu rahatlatıyordu. Sonunda, yaklaşık bir saat sonra *Kentommenai-kath*'a vardılar. Patika koyağın doğusuna bakan beyaz, yeşil ve siyah likenlerle benekli, güneş banyosu yapan eflatun bir granite açılıyordu. Flint uzakta parlayan Güneş Kulesi'ni görebiliyordu; elflerin evleri pembe gövdeli dalsız ağaçlara benziyordu. Qualinost'un merkezindeki orman, Koru, Gökler Salonu olması gereken bir açık alanın kuzeyinde görünüyordu.

Kuşların çığlıkları havada hafifçe duyuldu. *Kentommenai-kath*'ın ortasındaki koca eflatun granit neredeyse düzdü, fakat üzeri, içinde temiz su olan el büyüklüğünde çukurlarla beneklenmişti. Kaya koyağın kenarına doğru hafifçe meyil alıyordu.

"Burası *Kentommen* olan elfin akrabasının Habbakuk'a dua etmek için diz çöktüğü yer, duada kadın ya da erkek elfin geçireceği yüzyıllar boyunca doğayla uyum içinde olması için tanrının onu kutsamasını ister," dedi Tanis saygıyla.

Flint, *Kentommenai-kath*'ın etrafında gezindi, seyahat çizmeleriyle kayayı aşındırdı; toz ağacı, meşe ve ladin ile çevrili eflatun, yeşil ve beyaz açıklığa hayran oldu. Huzur alanın içine işlemişti. Tanis'e baktı ve gezinmeye devam etti.

"Flint, hayır!" diye haykırdı Tanis, yüzü dehşet içindeydi.

Flint ileriye baktı... ardından... aşağıya. Üç tarafta hafif bir meyile sahip olan kaya bu tarafta aniden bitiyordu. Cüce iki yüz metre kadar, belki de daha fazla bir düşüşten otuz santim uzaktaydı.

Kanının donduğunu hissetti. Sonra güçlü bir el yakasına yapıştı ve onu geri çekti. Tanis ve cüce pürüzlü kayalar üzerinde dengelerini kaybederek, güvenli sert granitin üzerine kondular. "Off." Yarımelf solgundu, cüce kayanın kadrini bilerek nemli eliyle kayayı okşadı. Beyni hâlâ dönüyordu.

"Ben..." diye durakladı Flint.

"Sen..." diye durakladı Tanis.

Cüce titrek bir soluk alıncaya kadar, uzatılmış bir an boyunca birbirlerine baktılar. "Burada kenar biraz aniden geliyormuş," dedi.

Yarımelf'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Biraz," diye onayladı.

Flint huysuz haline geri dönerek, yuvarlanırken tuniğinden düşen para kesesini aldı. "Düşme tehlikesi içinde değildim," diyerek güvenini tazeledi.

"Ah, evet," dedi Tanis, biraz fazla hızlı olmuştu. "Kesinlikle

değildin."

"Belki şimdi durup biraz topar– yani durup öğle yemeği yesek," diye ekledi cüce.

Tanis başını sallayarak onayladı ve yemek çuvalını getirdi. Sessiz bir anlaşmayla kenardan bir on adım daha uzaklaştılar.

"Doğrusunu istersen kendim için üzülmezdim," dedi Flint. "Sadece gidip kendini uçurumdan düşürdüğünü Sözcü'ye nasıl anlatırdım bilmiyorum." Tanis sesini çıkarmadı.

Sabah ortası güneşinin altında ekmeği böldüler. Flint en büyük peynir parçalarını, ekmeğin en tatlı yerini, meyvelerin en tazelerini Tanis'e verdi. Uçurumdan yeteri kadar uzakta durup kısa bir süre manzaranın tadını çıkardılar, sonra Qualinost'a dönmeye karar verdiler; Flint'in demirhanede yapacak işleri vardı.

Maceracılar geri dönüş yoluna başlarken sorunlar da başladı. *Kentommenai-kath*'a gelirlerken patika kollara ayrılmış olmalıydı, ama ikisi de bunu farketmemişti. Geri dönerlerken yanlış yola saptılar. Sonra hava kendini belli etmeye başladı. İlk olarak tek bir bulut güneşin önüne sürüklendi.

"Annemin dediği gibi, '*Bir bulut kendini yalnız hisseder,*' " diye belirtti Flint. Kısa bir zaman içinde bir alay gri bulut üstlerinden geçti. Bulutlu gök korkutucu bir biçimde alçaldı, Tanis bir an için bulutların tepelerine düşeceğini sandı, ama sadece yağmur başladı– büyük, soğuk damlalar. Çok geçmeden cüce ve Yarımelf sırılsıklam olmuş ve üşümüştü, Flint, "Daha fazla macera yok... daha fazla macera yok..." diyerek şikayet etmeye başlamıştı.

Eğer o kestirme yol işi çıkmasaydı bu kadar kötü olmayabilirdi her şey. Tanis istemediğini ifade etmişti, ama Flint sadece meydan okurcasına ona baktı ve ana patikadan ayrılan, zar zor gözüken bir diğer küçük patikayı gösterdi.

"Bütün Krynn'i gezenin ben olduğumu sanıyordum," diye sızlandı Flint, "Anlaşılan o ki yanılmışım."

Tanis sonraki on dakikayı cüceyi ikna etmekle geçirdi, tabii ki yollarda tecrübesi olan Flint'ti, ormanları avucunun içi gibi bilen oydu, ve evet, yoldaki kestirmeyi farkedecek kadar dikkatli olan yine Flint'ti. Üstelik önceki gün korkunç bir kara ejderiyle hemen hemen silahsız bir şekilde dövüşmüştü. Ve böylece, yağmurdan ıslanmış ağaçlara açılan belirsiz patikadaki çalıların arasına daldılar.

Kaygılı bir şekilde kara ejderine bakınarak her adımda daha da ıslanarak ormanda daha da ilerlerdiler.

İki saat sonra, yağmur hızını kesmeden yağarken, kara ejderi avına çıkmış bir gruba rastladılar ve eve eli boş dönen avcılara eşlik ettiler. Qualinost'un dış sokaklarına geldiklerinde Flint öksürüyordu; Tanis, cücenin üzerindeki sırılsıklam tuniği, pantolonu ve çizmeleri çıkarıp onu battaniyeye sarıp ocağın karşısındaki bir sandalyeye oturturken, cücenin de ateşi çıkmıştı. Tanis içeriyi daha fazla ısıtabilmek için ocağı yaktı.

Şimdi, öğlen sonrasının ilerleyen saatlerinde, Tanis bir kap geyik etini ateşin üzerinde pişirirken, Flint'in hapşırığı sandalyeyi tehlikeli bir şekilde geri savurmuştu, Tanis fırlayıp sandalyeyi yuvarlanmadan önce yakaladı.

"Off!" diye homurdandı Tanis, büyük ahşap sandalyeyi iterken dizleri neredeyse yere değiyordu. "Çok uzun boylu olmadığını biliyorum, Flint, ama biraz enlisin galiba." Bayağı bir güç harcayarak sandalyeyi düzeltti, ancak cüce pek minnettar görünmüyordu.

"Düşsem ne fark eder ki? Nasıl olsa ölüyorum!" dedi cüce suratsız bir şekilde. Sözcü'nün hediyesi olan kumaş bir mendile akortsuz bir trompet gibi ses çıkararak burnunu sildi. "En azından böyle yere serilmişken tabutum için de hazır olurum."

Flint yün battaniyeye iyice gömüldü ve büyük parmaklı ayağını buharı üzerinde tutan su dolu kovaya soktu. Ocağın parlayan kömürlerine ne kadar yakın olsa da sıcaklık iliklerine işlemiş soğuğu ve dişlerini birbirine vurarak titremesini bir türlü alamıyordu.

"Gördüğün gibi hemen hemen buz gibiyim. Resmen ölmüş bile olabilirim," diye şikayet etti Flint.

"Sana biraz elfçiçeği şarabı kaynatayım mı? İçine baharat da atarım."

Flint ters ters baktı. "Neden kılıcını çekip acımı hemen dindirmiyorsun? Reorx'un yanına elf kokuları içinde gitmeyeceğim!"

"Flint," dedi Tanis ağırbaşlı bir şekilde. "Çok fena hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum. Ama sadece üşüttün. Öldüğün falan yok."

"Hah, nereden biliyorsun?" diye hırladı Flint. "Hiç öldün mü?" Muazzam bir şekilde tekrar hapşırdı, soğana benzer burnu batan güneşin parıltısıyla uyum içinde kızarmıştı. Tanis sadece başını sallayabildi. Tuhaf bir mantık vardı bu cücede.

"Daha fazla macera yok," diye kükredi Flint. "Kara ejderi yok. Bana her gün ogre yollayın farketmez. *Sla-mori* yok. Cehennem'in elf yorumunun kıyısında yağmur altında yürümek yok." Yeni bir yaylım ateşi için güç toplama amacıyla durakladı. "O banyoda yıkandığım için bunlar geldi başıma. Cüceler iki günde bir suya girecek yaratıklar değildir!" Son cümle Tanis'in kulağına "*Züzeler iki cünde bir zuya direcek yaratıklar teğildir,*" gibi geldi.

Bir gün önce ocağın başında rahat rahat oturduğumuza inanmak çok zor, diye düşündü Yarımelf.

Flint burnunu çekti ve tekrar sümkürdü. Başının tepesine sıcak

bir bez koymuştu, siyah battaniyeye örtünmüştü, neredeyse küçük panayırlardaki ucuz büyücüler gibiydi. "Seni dinleme hatasına son kez düşüyorum," dedi kimbilir kaçıncı kez.

Tanis, cüceye çay yaparken elinden geldiğince gülümsemesini gizledi ve sıcak kupayı kıllı ellerine tutuşturdu. "Yağmur durdu. Tyresian'la çalışmaya gitmeliyim."

"Bu saatte mi? Tamam, beni burada yalnız başıma ölüme terket," dedi Flint. "Ama geri geldiğinde, '*N'aber, Tanis, nasılsın? İçeriye gir ve bu yaşlı cücenin gününü mahvet,*' dememi bekleme. Sonuçta ölmüş olacağım. Akşam olmadan önce bir iki saatin var. Sonra görüşürüz," dedi Tanis'e el sallayarak. "Ya da, muhtemelen görüşemeyiz," diye ekledi suratını buruşturarak.

Tanis kafasını salladı. Flint bu haldeyken sefaletinin tadını çıkarması için onu yalnız bırakmak en iyisiydi. Çaydanlığın cücenin uzanabileceği bir yerde ve kovadaki suyun yeterince sıcak olduğundan emin oldu. Sağlığa yararlı bir porsiyon eti Flint'in yemesi için tahta tabağa koydu, ardından yayını ve okunu toparlayarak cüceyi terketmeye hazırlandı.

Yarımelf cücenin atölyesinin kapısına kadar, gelmişti ki, iki ziyaretçiyle karşılaştı– Güneşlerin Sözcüsü ve Lord Tyresian.

Tyresian cüceyi görmezden geldi ve, "Sen derslerine hep geç mi kalırsın?" diye çıkıştı Yarımelf'e, ardından Sözcü'ye dönüp ateşli bir tartışmaya devam etti. Tek taraflı bir tartışma gibi görünüyordu; Solostaran bugün soğukkanlı gibiydi, elf lordunun kuvvetli yorumlarına cevap vermek yerine başını sallıyordu, ama onay olarak yorumlanabilecek bir şeyler söylemiyordu.

Tyresian, Flint'in onu tanıdığı yirmi yıl içinde, ne kadar mümkünse, kendine daha çok güvenir hale gelmişti. Elflerde çok nadir görünen kısa saçına rağmen elf lordu yakışıklıydı;

keskin, düz hatları ve sonbahar göğü renginde keskin gözleri vardı. Tyresian, cücenin kaba odasının girişinde olduğu halde Sözcü'yle konuşurken nezaketle jestler yapıyordu; basit, kumru grisi bir tunik giymişti. Etkili bir tavrı vardı.

"İnsanlar kara ejderi gibi böylesi nadir ve tehlikeli bir yaratığın buralarda görünmesinin yabancılarla," tam burada lordun bakışı Flint'e döndü ve ardından mantıksızca Yarımelf'e baktı, "ilgili politikalarınızın yanlışlığı yüzünden olduğunu söylüyorlar."

Solostaran durdu ve elf lorduna döndü, Sözcü'nün yüzünde en sonunda duygularının bir gölgesi belirdi. Ama her nasılsa, eğleniyormuş gibiydi. "Bu ilginç bir yargı, Lord Tyresian," dedi. "Buna nasıl ulaştığınızı anlatır mısınız?"

"Lütfen, anlayınız, ben kendi görüşlerimi belirtmiyorum, Güneşlerin Sözcüsü, bunlar başkalarından duyduğum şeyler," dedi mavi gözlü elf lordu ifadesiz bir şekilde.

"Tabii ki," diye karşılık verdi Solostaran, ince ince alay ediyordu.

"Ayrıca sizin, Güneşlerin Sözcüsü olarak halkınızın görüşlerine önem verdiğinizi biliyorum," diye ekledi Tyresian.

"Lütfen, meseleye gelin." İkili Flint'in kapısında göründüğünden beri ilk kez Sözcü'nün sesinde sıkıntı belli oluyordu. Bununla birlikte, gelenlerin hiçbiri Flint'i henüz selamlamamıştı. Flint, Tanis'e baktı. Cücenin dostunun yüzü Flint haricinde başkasının– mesela Miral, Laurana ya da Gilthanas'ın yanında olduğu zamanlarda aldığı inatçı ifadeye büründü. Tezayak, Tanis'in şu halini görse gururlanırdı, diye düşündü cüce.

Flint araya girmek için ağzını açtı, ama Tyresian bir elini kısa sarı saçlarına götürürken konuşmaya devam etti.

Flint, elfin tuniğinin altına giydiği kısa kollu yaz gömleğinden görünen kollarının yaralarla dolu olduğunu gördü– hiç şüphesiz yakın dostu Ulthen'le yıllardır yaptığı kılıç kullanma çalışmaları yüzündendi bu yaralar.

"Kara ejderlerinin çok kullanılan yollar üzerinde gizli inleri tercih ettiği, böylece yolcuları tuzağa düşürdüğünü söylüyorlar. Birçok yolcuyu," burada Flint'e baktı, "engelleseniz de elinde mallarla krallıktan ve şehirden çıkan elflerin sayısı artıyor."

"Lord Tyresian..." Solostaran'ın sabrı tükenmişti, ama elf lordu saray adabını bırakacak kadar kendini kaptırmıştı.

"Elf olmayanların şu gnom küvetlerini saraya... takmalarının yanlış olduğunu söylüyorlar."

Flint horuldadı– soğuk aldıktan sonra bunu yapmak çok kolaydı: Tanis güldü. Tyresian kızardı ve ikisine birden dik dik baktı.

Solostaran gülme ve azarlama arasında kalmıştı. Bakışları çelik grisi gözlerini kırpıştıran Flint'e kaydı. "Sıcak elfçiçeği şarabı içer misiniz, Sözcü, Tyresian?" diye sordu cüce ve burnunu çekti. "Dostum hasta bir cüce için hazırlamayı önermişti."

Solostaran sırtını Lord Tyresian'a dönerek cüceye ve Tanis'e göz kırptı. "Bu güzel teklifinizden yararlanamayacağım, Fireforge Usta, ama teşekkürler. Lord Tyresian'ın da Tanthalas'ı aradığını sanıyorum."

Tyresian öfkesini zor kontrol ediyordu. "Sözcü, bu konuda bir taahhüt için ısrar etmek zorundayım."

Solostaran hızla döndü. "Israr etmek mi zorundasın?" diye sordu.

"Hareketleriniz ileride çocuklarınızı etkileyebilir, Sözcü," dedi Tyresian soğuk bir şekilde.

Solostaran bütün heybetiyle dikildi. Gözleri yeşil ateşle kavruluyordu. Aniden genç elften bir karış daha büyük gibi göründü– Flint'in küçük evinde daha da büyük görünüyordu tabii ki. "Böyle bir konuda herkesin içinde ısrar etmeye cüret mi ediyorsun?"

Tyresian'ın rengi soldu. Aceleyle özür diledi ve yanına Yarımelf'i de alarak çabucak uzaklaştı. İkisi henüz kapıdan çıkmışken Flint, Tyresian'ın öfkesini Tanis'ten çıkarmaya başladığını duyabiliyordu. "Sana dün gösterdiğim tekniği çalışmışsındır umarım, Yarımelf." İkisinin ayak sesleri uzaklaşırken bu tehdit dolu cümle havada asılı kaldı.

Sözcü arkalarından gidecekmiş gibi bir hareket yaptı; sonra eli yanına düştü ve tekrar Flint'e döndü.

"Bugünkü okçuluk dersinde Tanis'in yerinde olmak istemezdim," dedi Flint, kibarca burnunu mendile silerken. Ocağa doğru baktı. "Yiyecekler krallara layık değil ama –Tanis sıradan bir aşçı– ama en azından sağlığa faydalı. Eğer ölmek üzere olan bir cüceye katılmak isterseniz, buyurun." Zayıf zayıf öksürdü.

Cüce acıklı bir bakışla, neredeyse boşalmış kupasını tutarken, Solostaran kahkahalara boğuldu.

"Ölüyor musun, Flint? Hiç sanmıyorum. Aramızdaki en sağlıklı kişi sensin– hem fiziksel olarak, hem de diğer yönlerden."

Sözcü yanında sadece Flint varken resmiyetin bir bölümünü boş veriyordu; cücenin '*ölmeden önce bir maşrapa bira*' vızıldamalarını duymazdan gelerek Flint'in çayını tazeledi, sonunda kendisi de bir kupa sıcak elfçiçeği şarabının tadını çıkarmaya karar verdi. Flint'in şarabı hazırlamak için hareketlenmesini engelleyerek çömleği ısıttı, ufak bir kabın içinde bulduğu baharatlardan bir tutam şaraba attı. İçkisini yudumlayarak, Flint'in birkaç giysisinin bulunduğu sandığın

üstüne rahatça oturdu. Bana çayımı sunan tüm Qualinesti elflerinin lideri, diye düşündü Flint, kaderine şaşırarak.

"Sizin için bir demircilik işim var, Fireforge Usta, tabii eğer istiyorsanız ve yeterince sağlıklıysanız."

"Yeterince sağlıklıyım. Ayrıca ne zaman hayır dedim?" diye cevap verdi Flint, arkadaşıyla yalnızken saray adabını bir kenara bırakabileceğini çok iyi bilerek. Yine de Solostaran'ın biraz önce otoritesini sergileyişi bu dostluğu fazla germemesi gerektiğini hatırlattı ona.

"Efendim."

Solostaran hızlı bir bakış attı Flint'e, sonra dikkatli bakışını cücenin toplu kulübesinde gezdirdi; temiz ocağa ve iki sandalyenin üzerine serilmiş nemli giysilere –yirmi yıl önce Soiostaran'ın isteğiyle yapılmış zümrüt yeşili tunik de oradaydı– baktı. Kurudukça kırışan çizmeler ocaktan birkaç adım uzakta, Flint'in masasının altındaydı. Oda ıslak yün kokuyordu.

Sözcü en sonunda söze başladığında sesi bitkindi. Bir yudum şarap içti. "Maiyetimde olan birinin bu kadar küstahlık yapmasına neden katlandığımı merak edebilirsin," dedi.

"Aslında beni pek ilgi–"

"Bildiğin gibi Tyresian, Qualinost'taki en soylu ailelerden birinden geliyor– Üçüncüsünden. Tyresian'ın babası yıllar önce bana büyük hizmetler verdi– öyle ki eğer yanımda olmasaydı, ben Sözcü olamazdım."

Flint bunun ne tür bir iyilik olduğunu merak etti, ama Solostaran bunu bilmesini isteseydi söylerdi, diye düşündü. Höpürdeterek çayını içti, ayaklarını ateşe biraz daha yaklaştırdı ve bekledi.

"Tyresian saraydaki en iyi okçulardan biri," dedi Solostaran, düşünceleri uzaklardaymış gibi. Güneş öğlen sonrası göğünde

alçalmıştı ve Qualinost'un üzerine Flint'in ocağından yayılan turuncu ışıkla uyumlu, kaygan bir parıltı saçıyordu. İlkbahardan çok sonbahar gibi, diye düşündü cüce, sonra dikkatini tekrar sözlerine devam eden Solostaran'a verdi. "Tanis'i zorluyor, farkındayım –Evet dostum, söylediğimden fazlasının olduğunu biliyorum– ama Tyresian'ın hocalığının Tanis'i neredeyse onun kadar iyi bir okçu yaptığını unutamam.

"Beni üzen Lord Tyresian'ın bu kadar... bu kadar..." Solostaran sözcüğü aradı.

"... muhafazakar bir elf olması mı?" diyerek kelimeyi tahmin etmeye çalıştı Flint.

"... boyun eğmez olması."

Flint çayının geri kalanını yuttu, son yudumu içene kadar Sözcü'nün yüzüne bakmaya cesaret edememişti. Sivri kulakları altın saçlarının arasından görünecek kadar kafasını eğmiş kendisini dikkatle izleyen Solostaran'ı görmek için başını kaldırdı.

"Biz elfler size boyun eğmez geliyorsak eğer, Fireforge Usta," dedi Solostaran nazik ama ifadesiz bir şekilde, "diğer esnek ırklar telaş içinde çökerken, bizim gelenek ve sadakate '*boyun eğmez*' bağlılığımız sayesinde korunduğumuzu hatırlamaya çalışın. Bu yüzden dışarıdaki halklarla ticareti arttırırken bu kadar tedbirli oluyorum –ki bazılarına göre geleneklerden verilen en ufak bir ödün aforoz için yeterli– ve Tyresian ile Xenoth'un tereddütlerini bu yüzden çok ciddiye alıyorum."

Cüce başını sallayarak onayladı ve Sözcü canlı bir şekilde devam etti, "Ama burada olmamın bir sebebi var– sevgili dostumun son nefesini vermek üzere olduğu dedikoduları dışında. Bu dedikoduların asılsız çıkmasına da sevindim ayrıca."

Cüce, o kadar emin olmayın diyecekti ki, dilini tuttu. Sadece Sözcü'yü izledi. "*Kentommen* adı verilen töreni biliyor musun?"

Flint başıyla onayladı ve altın cübbeli lord devam etti, "Bu kışın çoğunu iki ay sonra Güneş Kulesi'nde yapılacak olan Porthios'un *Kentommen*'ini planlayarak geçirdik."

İkisi de birbirlerine kulübenin çıplak taş zemini boyunca baktı, sonra Solostaran bakışlarını demir ocağına çevirdi.

"Senden bu kutlamayı şereflendirecek özel bir madalyon yapmanı istiyorum. Porthios'a *Kentommen*'de böyle aziz bir madalyon hediye etmek istedim."

Güneşlerin Sözcüsü derin bir nefes aldı. "Bu merasimin elf soylularını tekrar bir araya getirmesini amaçlıyorum, Fireforge Usta. Korkarım son... değişiklikler... bazı bölünmelere yol açtı, ve bu törenin onların dikkatini tekrar," –gülümsedi– "değişmeyen elf geleneklerini devam ettirme vaadime çekmesini istiyorum.

"Söylememe gerek yok, dostum, bu törenin başarısı Porthios'un Sözcülüğe giden yoldaki iddiasını sağlamlaştıracak. Ve ona vereceğim madalyon bunun bir parçası olacak."

"Kafanızda bir tasarım var mı?" diye sordu Flint.

Solostaran doğruldu ve boş kupasını masaya koydu. "Bazı fikirlerim var tabii ki, ama senin neler tasarlayacağını görmek isterim. Tüm bunların dışında, Fireforge Usta, beni en iyi tanıyan sensin. Ve bu bilgi şimdi sana yarar sağlayabilir."

Solostaran sanki konudan apayrı bir şey düşünüyormuş gibi sessizleşti, ve Flint alçak sesle, "Tören için böylesi bir madalyon yapmaktan onur duyarım," dedi.

Solostaran başını kaldırdı ve gülümsedi; seyrek görülen bir sıcaklık geçti gözlerinden. "Teşekkürler, Flint." Cüce aniden Sözcü'nün ne kadar yorgun göründüğünü farketti. Sanki birçok geceyi rahatsız bir uykuyla ya da uykusuz geçirmiş gibiydi. Sözcü, Flint'in kendisine bakışındaki anlayışı farketti.

"Sözcülük yolu engebelerle doludur, Flint. Aileme bir bak."

Flint sonuçta ölmeyeceğine karar vererek yün battaniyeyi üzerinden attı ve tahta sandığına uzanıp beyaz yakasına toz ağacı yaprakları işlenmiş temiz bir keten gömlek çıkardı, Sözcü'nün terzisinin işiydi. Giysiyi başından geçirdi. "Tanis'in babası– yani kardeşinizin ölümünden mi bahsediyorsunuz?"

"Kethrenan ve Elansa'nın ölümünden," diye onayladı Solostaran, "ve en küçük kardeşim Arelas'tan. Anne babamın üç çocuğu vardı, ama sadece birisi hayatta kaldı. Qualinost duruma göre Sözcülük makamının Porthios'a değil, Gilthanas'a hatta Laurana'ya gittiğini görebilir."

"Arelas?" diye sordu Flint.

"Kethrenan'dan birkaç yıl sonra doğdu Arelas, ve o öldükten bir süre sonra öldü."

"Sizin için ne kadar acı bir zaman," dedi cüce yumuşak bir şekilde.

Solostaran yukarı baktı. "Hepimiz için acı doluydu. Kethrenan ölmüştü ve Elansa doğacak çocuğunu beklerken bir hayalet gibiydi. Sarayın üstünde koyamadığımız kara bir bulut vardı." Yeşil pantolonunu ve koyu kahverengi yün çoraplarını giymeye çalışan cüceyi izledi. "Caergoth'a giden bir ziyaretçiden Arelas'ın şehirden ayrıldığını ve buraya geldiğini öğrendik."

Gülümsedi. "Saraydaki değişimi görmeliydin, dostum. En küçük kardeşim Qualinost'u henüz küçük bir çocukken terketmişti, yıllar önce. Ve hiç gelmemişti. Ve tüm bu... acının ortasında, geri dönüyordu.

Kethrenan'ın ölümü çok büyük bir acı vermiş olsa da, bir kardeşimi kaybetmiş diğerini kazanmış gibi hissediyordum, en sonunda bu küçük kardeşi tanıyacak olmam biraz teselli veriyordu. Arelas'ı çok az hatırlıyorum, görüyorsun. Çok

ufakken ayrıldı saraydan."

Flint uzun uzun düşündü. Qualinost'un soylu bir ailesi neden çocuğunu uzağa yollasındı? Hiçbir şey dememiş olsa da soru gözlerinden okunmuştu herhalde.

"Arelas çocukken hastaydı. Birkaç kere neredeyse ölüyordu ve elf şifacılar ona yardım edemiyorlardı. En sonunda babam, yani Sözcü, onun Caergoth yakınlarındaki bir grup rahibin yanına gönderilmesini emretti. Schallsea boğazından geçip, babamın tanıdığı umutsuz hastalıklara şifa bulmakta çok başarılı olan bir elf rahibin yanına gönderildi.

Arelas orada iyileşti ve rahip onu bir yıl sonra buraya geri yolladı. Ama hemen tekrar hastalandı. Sanki Qualinost'taki bir şey onu tüketiyor, gücünü emiyordu. En küçük oğlunu kaybetmekten korkan babam onu tekrar Caergoth'a yolladı, temelli olarak. Hiç ziyaret yoktu. Burada nasıl olduğunu bilirsin. Qualinost'un en soylu aileleri burayı nadiren terkeder, bazen hiç ayrılmazlar. Ama Arelas'ın iyi olduğuna dair düzenli raporlar alıyorduk."

Flint, Sözcü'ye biraz daha yaklaştı. Atölyedeki tek ışık Solostaran'ın yüzüne tuhaf gölgeler düşüren ocağın parıltısıydı. "Arelas döndüğünde bir şey mi oldu?"

Solostaran kaşlarını çattı. "Buraya hiç varamadı. Haftalar geçti, annemin bu gecikme yüzünden öleceğini düşünmeye başlamıştım." Omuzlarını silkti. "Haberleri Miral'dan aldık. Kardeşimden bir mektup ve haydutların elinde nasıl öldüğünün hikayesiyle gelmişti Miral. Mektup, Arelas'ın Miral'a duyduğu sevgiyi ve minneti anlatıyordu ve ona sarayda bir yer bulmamı rica ediyordu." Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Miral'ın düşük seviyeli bir büyücü olduğu açık. Çok az büyü yapabiliyor, mide ve baş ağrılarını geçiriyor, önemsiz yanılsama büyüleri yapıyor. Sadece bu kadar."

Flint ilk defa elfçiçeği şarabı içtiğinde yaşadığı rahatsızlıktan sonra büyücünün nefes tıkanmasını nasıl geçirdiğini hatırladı. "Bu tür yetenekler hor görülemez," dedi.

Solostaran kapıya doğru ilerledi ve kapıya sarılmış çiçek açan güle nazik bir biçimde dokundu. "Miral zeki ve iyi bir elf, bir büyücü olarak çok becerikli olmasa da Tanis, Gilthanas ve Laurana için çok iyi bir hoca oldu. Burada yaşamasına izin verdiğimden dolayı hiç pişman olmadım."

Sözcü öğleden sonraki işleri için koşuşturan elflere baktı. "Geç kaldım," dedi sade bir şekilde, ve görüşmeyi burada bıraktı.

- 10 -
Büyük Pazar

Gyresian'la olan çalışmasını bitirdikten sonra Tanis kendisini sokaklarda gezinirken buldu. Sadece birkaç saat önce Flint'le kendisini sırılsıklam eden bulutlar dağılmıştı. Öğle sonrasının ağır ışığı yerini alacakaranlığın koyulaşan moruna bırakmıştı ve hava yaz çiçeklerinin tatlı kokusuyla doluydu.

Kuzeyde Güneş Kulesi parıldıyordu. Şehrin merkezinde, Gök Meydanı kollarını gökyüzüne açmıştı.

Kentin batı tarafında, en azından bazılarına göre Qualinost'un en harika şeyi vardı ve Tanis'in adımları o tarafa gidiyordu.

Topraktaki doğal bir oyuğun içine inşa edilmiş muazzam büyüklükte bir amfitiyatro. Oturulacak yerleri merkezdeki muhteşem kürsüyü kuşatan nazik, çimenli eğimlerin kendisiydi. Dairesel alan Qualinost'un meşhur olduğu çinili mozaiklerle döşenmişti; bu mozaik Kith-Kanan ve halkının Qualinesti'ye gelişini resmediyordu. Mozaik dairenin yüzeyini kaplıyordu. Tanis her zaman bu mozaikte gece göğündeki yıldızlar kadar çok parlak çinilerin olduğunu düşünmüştü.

Burada güneşin batışından sonra bin tane meşalenin titreşen ışığı altında, Kith-Kanan zamanında Qualinesti şairlerinin yazdığı eski dramalar oynanırdı. Filozoflar dairenin içinde dolaşarak nutuk atar, müzisyenler Qualinost halkı kendilerini izlerken sanatlarını icra ederlerdi.

Gündüzleri ise amfitiyatro başka bir göreve hizmet ediyordu; Büyük Pazar'ın kurulmasına. Qualinost'un en iyi zanaatkarları

parlak ipek bayraklar rüzgarda dalgalanırken mallarını yere serdikleri örtülerin üzerinde sergilerlerdi. Pazar günleri Kith-Kanan'ın mozaiği açılmış yeşil, ipek tenteler, ahşap tezgahlar ve yere serilmiş halılar altında kalıyordu; akla gelen her çeşit mal vardı: keskin kokulu baharatlar, vernikli kutular, mücevherli kabzalı parlak hançerler ve nemli havada dumanı tüten taze pastalar. Sıradan esnaflar da mallarını satmaya buraya gelirdi. Sepet örücüler, çömlekçiler, dokumacılar, fırıncılar; Qualinost'taki her elf, Sözcü'nün sarayında yer bulacak kadar şanslı –ya da zengin– değildi. Zenginliğin az kişide, sade halkın çoğunlukta olduğu diğer şehirlerin aksine Qualinost'ta aç kalan, sırtı açıkta kalan olmazdı. Bu elflerin çoğu sarayın pırıltısına hafif meraklı gözlerle bakar, günlük hayatlarına zarar vermedikleri sürece soyluların küçük entrikalarını ve saray eğlencelerini önemsemezlerdi.

Pazardaki elflerin çoğu Qualinost'un sıradan elfleriydi. Soylular en önemli festival günleri hariç, ihtiyaç duydukları şeyi almaları için hizmetkarlarını ya da kahyalarını gönderirlerdi. Bu durum onlara bir süreliğine soylu efendilerinden kaçma fırsatı tanıdığı için hizmetkarlara ve kahyalara da uyuyordu.

Bu elflerin tümü Kule'deki saraylılar kadar hoş ve nazikti– kıyafetleri yelek ve altın cübbeden çok, yumuşak güderi ve parlak yün dokumalardan oluşuyordu; bu kişilerden her zaman Tanis'in, Kule'nin geniş salonlarında ya da sarayın koridorlarında olduğundan daha rahat olmasını sağlayan bir sıcaklık yayılıyordu. Burada da alışılmamış görünüşü yüzünden bakışlara maruz kalıyordu, ancak bu bakışlar hoşnutsuz değil merak doluydu. Pazar alanındaki bakışlar keyifli gülüş ya da selamlardan oluşuyordu.

Tanis geldiğinde Pazar, alçalan güneş ışığı altında dağılıyordu. Taş merdivenlerden tüccarların eşyalarını topladığı meydana indi. Bakır bir bileklik denedi, sarı ve yeşile boyanmış oklarla dolu bir sadağı inceledi, ama ufak para kesesini sarayda

bırakmıştı, bu yüzden gün bitmeden son bir satış yapmayı uman esnafı hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalmıştı.

Tam pazardan ayrılıyordu ki bakışları tanıdık, uzun boylu birini yakaladı; kıvrak vücudu ve gür sarı saçları sayesinde bu mesafeden bile tanınıyordu. Gelen Laurana'ydı, yanında kardeşi Gilthanas da vardı.

Tanis nefesini tutarak bir çömlekçinin çardağının arkasına yavaş yavaş gitmeye çalıştı, ama yaşlı bir elf onu nazikçe geri itti.

"Dükkan kapalı," diye bilgilendirdi Yarımelf'i.

"Ama..." dedi Tanis.

"Pazar bitti," dedi elf kesin bir şekilde. "Yarın gelirsin."

Tanis geriye sendeledi ve arkaya dönüp kaçamadan Laurana'nın kendisini izleyen yeşil gözlerini gördü. Genç elf leydisi onu gördükten sonra kaçamazdı. Şimdiden Laurana'nın mercan dudakları neşeli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve yorgun pazar yerini görenleri hayrette bırakan bir kararlılık ve zarafet karışımıyla acele bir şekilde geçiyordu. Hem erkek, hem de kadın pazarcılar işlerini bırakıp saygı ve hayranlıkla onu izliyordu. Gilthanas ondan daha az memnun bir halde arkasından geliyordu.

"Tanis!" diye bağırdı Laurana, Yarımelf'e yaklaşırken. Sesi bir çan gibi yankılandı. Narin kollarıyla uzanıp kısa bir süre Tanis'e sarıldı, ardından Gilthanas'a dönüp, "Tanis'i neredeyse bir haftadır görmüyordum. Sanırım bizden kaçıyor." dedi.

Gilthanas gözüne düşen saçlarını geriye atarken bunun kendisi için bir sorun olmadığını belli ediyordu.

Tanis iç çekip rahatsız bir şekilde kıpırdadı, Sözcü'nün kızının elini tutmaya devam ettiğini güçlü bir şekilde hissediyordu– tıpkı üçlünün etrafındakilerin konuşmaya dikkat edip kaşlarını

kaldırdığını hissettiği gibi. Kızın elini tutmasından kurtulmaya çalıştı, Laurana elini bıraktı; hafifçe kalkan kaşları gözlerinin etrafını buruşturdu.

Şaşırtıcı bir şekilde Tanis'e sonraki gün Kule'de yapılacak büyük duyuruya gelip gelmeyeceğini sorarak Laurana'nın dikkatini başka yere çeken Gilthanas oldu.

"Ne hakkında?" diye sordu Tanis. Laurana bir adım geri gitti ve biraz yüzünü buruşturdu, ardından da fikrini değiştirmiş olmalı ki konuşmaya katıldı. Laurana otuz yaşındaydı ve yarı kadın, yarı kız gibi görünüyordu. Tanis onunla konuşurken Laurana'nın karakterinin hangi yönünün hakim olduğunu hiç bilmiyordu. Sonuç olarak ondan kaçıyordu.

"İlanın neyle ilgili olduğunu bilmiyorum," dedi. "Babam kimseye söylemiyor. Tek bildiğim babamın üzgün, Lord Xenoth'un memnun göründüğü, ki bu beni her zaman kaygılandırır.

"Bugün harika görünüyorsun, Tanis," dedi aniden. Yeşil saten elbisesi koyulaşan gün batımı altında titrek titrek parladı. Elf kültürüne göre '*yetişkin*' sayılması için daha çok yıl geçmesi gerekmesine rağmen tam yetişkin boyuna erişmişti; hâlâ ince yapılı, parlak ve çevikti; Tanis onun yanında kendisini ogre gibi hissediyordu.

Kızgın görünen Gilthanas elini kız kardeşinin koluna koyarak, "Laurana..." dedi uyaran bir ses tonuyla. Tanis kızardı ve kızın övdüğü giysilerine baktı: tüylerle püsküllenmiş deri bir yelek ve altında gök mavisi bir gömlek, en yumuşak yünden yapılmış kahverengi pantolon ve alışılmış elf çizmeleri yerine giydiği mokasenler{2}; bu onun için bırakması zor gelen bir alışkanlıktı.

Laurana aniden döndü ve Tanis o anda birkaç yıl önceki şımarık kızı gördü. Fakat sesi şimdi bir kadınınki gibiydi. "Gilthanas, istediğimi yaparım," diye çıkıştı. "Bunu tartışmıştık. Şimdi bırak."

Tanis kendini zor bir durumda buldu. Gilthanas'la geçirdiği günler, şehirde koşuşturmaları ya da ormanın içindeki gezileri gölgeli ve çok uzak geliyordu, sanki bir zamanlar gerçekten olan şeyler değildi de rüyaydı. Bir zamanlar arkadaştılar. Şimdiyse Tanis diyecek bir şey bulamıyordu, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Gilthanas ikisine birden bakıp başını salladı. "Gidiyorum o zaman." Birden dönüp, giden tüccarlar ve yük arabaları arasından uzaklaştı.

"Üzgünüm," dedi Tanis, Laurana'dan çok kendisine, ama elf kadını onu duymuş görünmüyordu. Elini tuttu ve Büyük Pazar boyunca Tanis'i yanında sürükledi.

"Babamın yarın için ne planladığını bilmiyorum," diye yakındı. "Tek bildiğim yönetimden hiç kimsenin çıkıp tek kelime söylemediği. En basit bir duyuru için dahi demetlerce parşömen, metrelerce kurdele, galonlarca balmumu gerekiyor herhalde."

Tanis kendisini gülümserken buldu. Biraz abartı dışında Laurana haklıydı.

"Belki yarını Ulusal Elfçiçeği Şarabı Günü ilan ederler," diye ileri sürdü Tanis.

Tanis çok nadir espri yapardı, bu yüzden de Laurana hemen anlamadı. Güldü. "Belki de her elfin her yemekte *quith-pa* yemesi kararı almışlardır."

Tekrar kıkırdadı ve Tanis aniden kendisini bir çocuk gibi hissetti– şimdiki gibi asık suratlı bir genç değil, başka şartlar altında olabileceği kaygısız çocuk gibi. Bu düşünce onu hem sevindirmiş, hem de üzmüştü.

Tanis söz konusu olduğunda her zaman olduğu gibi keder ağır bastı. "Büyük ihtimalle kara ejderiyle alakalı bir şeydir," dedi

Tanis.

Laurana ürperdi. "Muhtemelen haklısın. Saray muhafızları tüm gün dışarıdalar, ama hiçbiri yaratığı bulamadı."

Laurana derin düşüncelere dalmış gibiydi. Tanis, lafı şimdi nereye getirecek, diye düşündü.

Büyük Pazar'ın yaygarasını arkalarında bırakarak Kith-Kanan mozaiğinin sonuna varmışlardı. Laurana onu taş merdivenlere doğru götürdü ve çiçek açmış leylak çalılarının arasından geçirip ufak bir açıklığa çıkardı. Çalılar, Pazar tarafından gelen sesi kesiyordu; Tanis aniden ne kadar yalnız olduklarının farkına vardı.

Laurana elbisesinin cebinden kağıda sarılmış, küçük bir paket çıkardı. "Sana bir şey vereceğim," dedi. "Seni görme umuduyla bir haftadır yanımda taşıyorum."

"Nedir o?" diye sordu Tanis, şaşırmıştı; Laurana sadece gizemli bir şekilde gülümsedi. O anda tam olarak bir çocuk değildi. Tanis huzursuzca kıpırdandı.

"Göreceksin," dedi ve aniden parmak uçlarında doğrularak Tanis'in yeni uzayan sakallarını umursamadan yanağını öptü; dokunuşu bahar havası gibi serin ve yumuşaktı. Bir an sonra leylakların arasına daldı ve gözden kayboldu, geriye kalan sadece biraz önce durduğu yerde asılı kalan hafif güzel nane kokusuydu. Aklı karışan Tanis yanağına dokundu, ne yapmaya çalıştığından emin değildi. Omuzunu silkerek, küçük kutuyu açtı.

Bahar havasının ılıklığına rağmen ani bir soğukluk Tanis'in midesine saplandı. Avucunda taze yaprakların arasından sızan güneş ışığının altında parıldayan bir yüzük vardı. Basit bir şeydi, birbirine dolanmış yedi küçük sarmaşık yaprağı şeklindeydi; bunu kendisine veren elf kadını gibi pırıltılı, onun saçları gibi sarıydı. Güzel, narindi, bir aşığın parmağına

takılacak bir yüzüktü. Tanis yüzüğü yumruğunda sıkarak kafasını salladı.

Bir süre sonra hâlâ kafasını sallayarak leylakların arasından çıktı. Tanis ince yüzüğü yeleğinin cebine koydu, anlamını uzun uzun düşünene kadar orada duracaktı.

"İlginç," dedi soğuk bir ses.

Tanis hızla döndü. Merdivenlerin tepesinde başını öfkeyle sallayan, arkasında birkaç tane tüccarın geçmek için beklediği Lord Xenoth vardı.

"Tanthalas Yarımelf," dedi elf lordu meşum bir sesle. "Pişman olacaksın."

Tanis gözlerini kırpıştırırken Lord Xenoth öfkeyle uzaklaştı, hiç şüphe yoktu ki elf lordu haklıydı.

- 11 -
Geçmişten Bir Ziyaretçi

Çekicin sesi saf bir müzik gibi bahar havasında çınlıyordu. Flint kızıl kızıl parlayan çelik dilimin üzerinde çalışırken vahşi bir biçimde gülümsedi, metali yarıya kadar suyla dolu meşe fıçıya belirli aralıklarla daldırarak soğutuyordu. İsli kaşlarından ter aktı.

Evvelki güne geç başlamıştı, battaniyesini yatağa yaymış, bir kupa bira devirmiş –kırılgan sağlığı için tabii ki– ardından ocağı yakıp çarpık demir yığınlarını döverek birkaç tane küçük metal çubuk haline getirmişti. Çubukları şeritlere ayırmış ve kömürde yüksek dereceye kadar ısıtarak çeliğe dönüştürmüştü. Sonra şeritleri sıkıştırıp kalın bir dilim yapmıştı; metali sertleştirmek için sürekli levhayı ısıtıyor, ardından soğuk suya daldırıyordu.

Sonunda çelik parçasının inceliğinden ve düzlüğünden tatmin olmuştu, parçayı ocağın ateşinden maşayla aldı ve tekrar soğuttu. Metal soğuyana kadar buhar bulutları masal ejderhaları gibi tıslayarak havaya karıştı. Flint çeliği tezgahına koydu ve eleştirel bir gözle baktı. Hâlâ kaba ve hamdı –düz bir çelik şeridi kadar– ama çok yakında bambaşka bir şey olacaktı. Harika bir kılıç. Flint'in mavi gözleri parıldadı. Şimdiden çelik çubuğun siyahlaşmış yüzeyi altından silahın bitmiş halini görebiliyordu; pürüzsüz ve parlak.

Terini ve alnındaki kiri sildi ve köşedeki kovadan ince bir kepçeyle su içti. Alçak bir tahta tabureye oturdu ve bir anlığına gözlerini kapattı. Qualinost'a iki gün önce varmıştı, ama şimdiden sanki buradan hiç ayrılmamış gibi hissediyordu. Şehre ilk ayak bastığı günden bu yana ne kadar zaman

geçmişti? Gözlerini açıp pencereden bakarak, muhtemelen tam yirmi yıl, diye düşündü.

Güneş ışığının altındaki taze toz ağacı yaprakları zümrüt ve gümüş gibi parıldıyordu.

Lord Xenoth, Litanas, Ulthen ve Tyresian'dan ara sıra gelen soğuk bakışlara rağmen –bu bakışlar Flint'in Güneşlerin Sözcüsü ile olan yakınlığı sayesinde çok seyrek olarak sesli yorumlara dönüşürdü– kalbi Qualinost'ta rahattı. Cüce neredeyse Krynn üzerindeki herhangi bir yerden çok, elf başkentine ait olduğunu hissediyordu. Kimbilir kaçıncı kez Tepeyurt'taki cüce akrabalarının şimdi kendisi hakkında ne düşünüyor olabileceklerini merak etti.

Flint küçük çan sesini dumanlı havada duyunca küçük atölyesinin girişine baktı. Tezgahtaki çelik çubuğun üzerine aceleyle bir kumaş örttü. Sürprizin bozulmasını istemiyordu.

"Flint! Hâlâ hayatta mısın?" dedi Tanis Yarımelf gülümseyerek. "Bir cenaze töreni düzenlemem gerektiğini düşünüyordum."

Flint çabucak mendile uzandı ve burnunu çekti ve zayıf bir hava verdi kendisine. "Annemin dediği gibi, '*Tavuklarını kümesin diğer tarafından sayma,*' " dedi.

Anlamadığını gösteren bir ifade geçti Tanis'in suratından; Flint'in annesinin özdeyişleri genelde onu bu şekilde etkiliyordu. Sonra omuzunu silkti ve hızla ilerledi. "Yeni bir serüven için havanda mısın, Flint? Tekrar kara ejderini arayabiliriz diye düşündüm."

Haddini bilmez velet, diye düşündü ve gülümseyişi geri döndü.

"Bunu hâlâ kalım kafana sokamadın, değil mi, delikanlı," dedi sevimsizce. "Yapacak işim var. Bazıları gibi şehirde şıkıdım şıkıdım gezecek zamanım yok benim."

Tanis kıyafetlerine bakarak güldü. Önceki gün Büyük Pazar'da

Laurana'nın dikkatini çeken kıyafetler vardı üzerinde: mavi gömlek, püsküllü yelek ve yünden bir pantolon.

"Flint," dedi Tanis, gözleri dans ederek, "Bir gün tatil yap."

"Tatil mi?" diyerek buran kıvırdı Flint. "Bu kelimeyi hayatımda hiç duymadım."

Tanis buna kahkahalarla güldü.

Flint ters ters baktı. "Siz gençler saygı hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz, değil mi?" diye şikayet etti. Gençler... sözcük aklında yankılandı ve Solace'tan döndüğünden beri kaçıncı kez içine işledi. Tanis, cücenin elf şehrine ilk geldiği zamanki halinden çok uzaktı. İlk kıştan sonra bile Tanis'teki değişim kendisini hayrete düşürmüştü. Ne kadar... ne kadar çok insana benzer olmuştu. Özellikle diğer elflere kıyasla, hele çok az değişmiş görünen genç elflere kıyasla.

Flint'in kendisi ise Güneş Kulesi'ne ilk adım attığı günden bu yana, belki sakalında ve hâlâ ensesinde topladığı saçlarındaki birkaç grilik –eh, belki birkaçtan biraz fazla– dışında pek az değişmişti. Yüzündeki bazı çizgilerin derinleşmesini ve alnının biraz açılmasını –Flint'in sert bir şekilde inkar ettiği değişimi– bir yana bırakırsak, Flint hâlâ mavi gözleri parlak, şikayetleri bitmeyen aynı orta yaşlı cüceydi.

Ama Tanis farklıydı. Son yıllarda iyice uzamıştı. Sözcü kadar uzun değildi, ancak Flint'in konuşurken kafasını kaldırmasını gerektirecek kadar uzundu. Yarımelf ve elf akrabaları arasındaki farklar şimdi daha açıktı. Herhangi birinden daha güçlüydü ve göğsü hepsinden daha genişti, fakat güçlü bir insana kıyasla daha narindi. Yüzü de değişimin belirtilerini sunuyordu. Yüz hatlarında elflerin tipik pürüzsüzlüğü yoktu, sanki cilalanmış parlak bir beyaz taş gibi değil de, alelade bir taştan yontulmuş gibiydi. Çenesi köşeliydi, burun köprüsü düz ve güçlü, yanakları kemikliydi. Ve tabii ki gözleri diğer elflere

göre daha az badem biçimliydi.

Tanis'in Solace'ta yakışıklı olarak addedileceğini biliyordu Flint, ama burada... yaşayanların çoğu ona alışmış gibiydi, bakışların çoğu kesilmişti ya da yerini ara sıra yapılan mırıltılı yorumlara bırakmıştı. Ama bu yorumlar asla Tanis'i ya da Flint'i konuşanla yüz yüze getirecek kadar yüksek sesle dile getirilmiyordu. Yine de Tanis için zor zamanlardı. İnsanlar elflere ya da cücelere kıyasla daha çabuk olgunlaşıyordu, Tanis'in elf akrabalarına göre bir akşamda değişiyorlardı.

"Şimdi bir şeyler yapıyor olman gerekmiyor mu?" dedi Flint, kendisini Tanis ve üzeri örtülü kılıç arasına sokmaya çalışarak.

"Ne gibi?" diye sordu Tanis. Cücede bir gariplik sezmişti.

"Etrafta her ne yapıyorsan onu yapman gibi," dedi cüce aksi aksi. "Seni eğlendiremeyecek kadar hastayım, evlat. Dinlenmem lazım." Göz ucuyla Yarımelf'in numarasını yutup yutmadığına baktı.

Tanis kafasını salladı. Flint yine havasındaydı.

"Tamam, Flint. Biraz serüven arayalım diye önermeye gelmiştim" Flint'in gözleri büyüdü ve aniden şiddetle hapşırdı. "Ama sanırım ertesi güne kadar bekleyebilir." Yarımelf çenesini kaşıdı.

"Şuna tekrar ustura vursan iyi olur," dedi Flint, "ya da bırak uzasın. Eğer bir haydut gibi görünmek istemiyorsan ikisinden birini seçmelisin."

Tanis irkildi ve elini yanağında gezdirdi, birkaç günlük sakalının sertliğini farketti. İnsan babasından kendisine bir armağan– ya da tercihe göre lanet, diye düşündü Tanis. Bir yıl kadar önce fark edilir olmuştu sakalları ve Tanis hâlâ alışamamıştı. Flint'in yaptığı usturayı alması gerekiyordu.

"Mükemmel bir sakalı niye kesmek istiyorsun, bilmiyorum,"

diye yakındı Flint.

Tanis dalgın dalgın başını salladı. Bırak uzasın mı? Bunu yapamazdı. Flint bunu farketti ve üstelemedi.

"Tamam, Flint, seni şikayetlerinle başbaşa bırakıyorum," dedi Tanis. "Buraya aslında sana bir haber vermeye geldim. Yarın öğleden sonra sarayda bir duyuru yapılacak, Sözcü seni davet etmemi istedi."

"Duyuru mu?" dedi Flint, gür kaşlarını birbirine yaklaştırarak. "Ne hakkında?"

Tanis tekrar omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok. Sözcü bir gün boyunca Lord Xenoth ve Tyresian'la özel olarak görüştü. Sanırım neyle ilgili olduğunu beraber öğreneceğiz." Yarımelf gülümseyerek atölyeden ayrıldı. Küçük çan havada tekrar yankılandı. Flint, Tanis'in geri gelmeyeceğinden emin olana kadar uzun bir süre bekledi. Sonra ellerini birbirine sürterek örtüyü açtı. Evet, evet! Çok güzel bir kılıç olacaktı!

Bir süre sonra çekicinin müziği ılık bahar havasında tekrar duyulur oldu.

* * * * *

O gün Flint'in atölyesine birkaç misafir daha geldi. Tanis'in ayak sesleri çinili sokaklarda kaybolduktan bir süre sonra çan tekrar duyuldu. Flint kumaşı bir kez daha hızla kılıcın üstüne attı ve aceleyle önünde durdu.

Ama gelen Tanis değildi. Bir elfe göre bile yaşlı bir kadındı. Flint kadında da insan kanının izlerini gördüğünü düşündü. Zayıf ve inceydi, bir elfe göre garip giyinmişti; elfler akıcı giysileri tercih ederlerdi ama yaşlı kadın dökümlü yeşil bir dokuma ve neredeyse yere kadar uzanan, bu yüzden kendisini olduğundan kısa gösteren büzgülü yün bir etek giyiyordu. Aslında neredeyse cüceyle aynı boydaydı, ki cüce daha önce

böyle bir yetişkin elfle hiç karşılaşmamıştı. Üçgen biçimindeki suratından dikkatle bakan gözler yuvarlak ve elaydı– insan ataların bir başka iziydi bu da. Flint bu insan kanının Afet öncesindeki yüzyıllardan geldiğine iddiaya girebilirdi. Gözlerinin etrafındaki çehresinin genişliği ve çenesinin darlığı kadına kedimsi bir görünüm katıyordu. Diğer elflerin aksine elf mirasını yansıtan kulaklarını ortaya çıkararak gümüş rengi saçlarını örüp topuz yapmıştı. Parmakları vücudunun geri kalanıyla orantısızlık yaratacak kadar uzun ve narindi. Tanis gibi mokasen giyiyordu; üzerine eteğiyle uyum sağlayan koyu mor boncuklar işlenmişti. Üstüne leylak ve soluk yeşil benekli hafif bir kukuletalı pelerin giymişti.

Yanında eteğine ilişmiş yürümeyi henüz öğrenmiş bir ufaklık duruyordu; çocuk kırışık yüzlü kadına aşka benzer bir ifadeyle bakıyordu. Yünlü eteği ölümüne kavramasından son birkaç aydır ayakları üzerinde durduğu anlaşılan çocuk uysal bir şekilde Flint'e gülümsedi.

"Flink!" dedi ufaklık ve cüceyi işaret etmek için eteği tutan ellerinden birini gevşetmeyi göze aldı ve yaşlı kadına gülümsedi. "Flink!"

"Flink?" diye tekrarladı cüce, çocuğa yakından bakmak için eğilirken. Flint'in kaşları neredeyse çocuğun alnına değiyordu. "Seni Gökler Salonu'ndan hatırlamıyorum– Yo, hayır, hatırlıyorum! Geçen sonbahar. Daha o zamanlar yürümüyordun. Yanında ağabeyin vardı. Sana şey vermiştim, ne vermiştim?"

Ufaklık elini yeşil, bol tulumunun içine soktu ve başparmak büyüklüğünde bir gül kuvarsı, tüylenmiş bir *quith-pa* ve bir ardıçkuşu oyması çıkardı. Çocuk bu üç hazineyi Flint'in eline koydu ve tekrar gülümsedi. Cüce üçünü de inceledi, ciddi bir ifadeyle başını salladı ve taşla ekmeği geri verdi; ardından doğruldu ve sağ avucunda tahta kuşla elf kadına baktı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu pes bir ses tonuyla. Ses sanki

birkaç yüzyıl daha genç bir elften çıkmıştı. İnce parmağını uzatıp kuşu dürttü.

Kuşun tabanı üst tarafına göre şişmandı ve alt kenarına kadar dolanıyordu, böylece oyuncağın üstüne vurulduğunda yana yuvarlanıyor ve zıplıyordu. Flint bu basit oyuncağı iki parça tahtanın arasına tutturduğu ağır demir parçasıyla yapmıştı, bu sayede oyuncak hiç devrilmiyordu.

Flint oyuncağı zıplamasına büyülenmiş gibi bakarak birkaç kere dürttü. Neden sonra ela gözlü kadının bir cevap beklediğini ve ufaklığın oyuncağı istediğini farketti. Cüce kuşu geri verdi ve kadına başını salladı.

"Sen, Flint Fireforge'sun," diye belirtti. Bu bir soru değildi. Cüce tekrar başını salladı.

"Senden oyuncak satın almak istiyorum," dedi kısa ve ters bir şekilde.

"Eh," dedi Flint uzatarak, "Bu bir sorun olabilir."

"Neden?" diye sordu kadın.

Cüce döndü ve bir kalçasını meşe masaya yasladı. Ellerinden birini dizinin üstüne koydu ve kadına baktı. "İlk olarak, ben oyuncak satmam. Onları veririm. İkincisi, asla yabancılara bir şey satmam."

Kadının sert hatları gücenmiş bir ifadeye büründü, o kadar hızlı döndü ki eteğine tutunan çocuk neredeyse savruldu. "İyi o zaman, Fireforge Usta," dedi ve kapıyı açmak için uzandı.

Flint atölyenin metalik havasını içine çekti ve kadın tam kapının kolunu tutmuşken konuştu. "Tabii ki kendinizi tanıtma zahmetine girerseniz, bir yabancı olmazsınız," dedi kibarca, sol elinin tırnaklarını inceleyip, tırnaklarının arasına giren ocak kirini demir bir kıymıkla temizlerken.

Kadın durdu, sırtı Flint'e dönüktü ve düşünüyormuş gibiydi.

Hızla döndü, gözleri kırpışıyordu. "Ailea," dedi sert bir şekilde. "Beni yakından tanıyanlar Eld Ailea der." '*Eld*' elf dilinde '*teyze*' demekti.

Flint başını eğdi. "Ben de Flint Fireforge."

"Bunu bili–" diyordu ki iç çekip bekledi.

"Ve," dedi sanki kadın konuşmamış gibi, "yabancılara oyuncak satmam, ama bir arkadaşa verebilirim."

Kadın tekrar iç çekti ama ince dudaklarında hafif bir gülümseme yolunu bulmuştu. Uzun zamandır göz diktiği ödüle ulaşmış bir Abanasinya kedisine benziyordu. Ama sözcüklerinde sadece kızgınlık vardı. "Sizin böyle birisi olduğunuzu duymuştum, Fireforge Usta," diye yorum yaptı.

Flint hızla önünden geçti ve bütün kış boyunca Solace'ta yapıp yanında getirdiği düzinelerce oyuncağı göstermek için kutuyu açtı. Bazıları kara ejder korkusuyla kaçan bir katırın sırtındaki sallantıdan sağlam kurtulamamıştı, ama çoğu iyi durumdaydı. Kutunun içindekilere baktı, ufaklığın yutamayacağı kadar büyük olan bir düdük seçti ve çocuğa verdi. Çocuk öyle vahşi şekilde üfledi ki, cüce keşke başka bir şey verseydim, diye düşündü. Flint'in kalın elleri oyuncakları karıştırmaya devam etti, birini oraya birini buraya derken çocuğun bol deri tuniğinin ön cepleri bir düzine oyuncakla dolana kadar vermeye devam etti.

Birkaç dakika sonra ufaklık Flint'in kanepesinin ucunda mutlu bir şekilde oturuyor, yontulmuş hayvanları cücenin elbise sandığının üzerine diziyor ve ara sıra düdüğü öttürüyordu. Flint ocağın üstündeki bir kancaya asılı duran çaydanlığın içindeki suyun kaynamasını bekledi. Eld Ailea demlikteki kuru portakal yaprağı, tarçın ve siyah çay karışımı koklamak için durakladı. "Harika," dedi alçak sesle ve iç çekti. "Ufak bir çocukken

ailemle içtiğim bir içeceği hatırlatıyor bana."

"Nerede büyüdün?" diye sordu Flint hemen. Her yolculuğunda Solace'tan buraya getirdiği baharatlı içecek elflerden çok insanların uzmanlık alanıydı.

"Caergoth'ta," dedi. Flint kaşlarını kaldırınca devam etti, "babam Qualinesti'den sürülmüştü."

"Neden?" diye sordu Flint düşünmeden. Elfler neredeyse hiçbir zaman birilerini sürmezdi; bu suç Qualinesti kanununun en tehlikeli saydığı şey olmalıydı.

"Qualinesti'yi yabancılara açmak isteyen bir hareket başlatmıştı," diye açıkladı. "Sürüldü. Tabii ki ailemiz de onunla beraber gitti. Sonunda uzak akrabalarımızın olduğu Caergoth'a yerleştik." İnsan akrabalar, diye tahminde bulundu Flint; bağlantı oradan geliyor olmalıydı. "Bir grup rahibin yanında ebe olmak üzere yetiştirildim, yeterince büyüdüğümde de buraya geri döndüm."

"Neden?" Su kaynıyordu, Flint çaydanlığı ateşten uzaklaştırdı. Eli yanmasın diye kalın bir yün çorap kapıp –temiz sayılır diye düşündü, sadece bir gün giymişti– çaydanlığı masaya taşıdı ve seramik çömleklerde bekleyen çay yapraklarının üzerine sıcak suyu döktü.

Eld Ailea'nın yüzünden bir hüzün dalgası geçti, ama o kadar kısa sürmüştü ki Flint gördüğünden emin olamadı. "İnsanlardan başka arkadaşım yoktu, ben tamamen yetişkin olduğum sırada hepsi yaşlılıktan öldü. Bazı güçsüz büyüler bilirim –doğum sancısını azaltan iksirler, çocukları eğlendirecek yanılsama büyüleri ve bu türden şeyler– ama yaşlanmayı durduramıyor, çocukluk arkadaşlarımın ölmesini engelleyemiyordum."

Flint yaşlı elfin gözlerinin dolmasına neden olan bu uzun zaman önce ölmüş arkadaşların arasında insan bir sevgili olup

olmadığını merak etti. Kadın oturduğu yerde süzgeci farkında olmadan çayın içinde gezdirdi. Uzaklara bakıp sakin bir şekilde, "Annem ve babam öldü. Caergoth'ta çok az elf vardı. Yalnızdım, o yüzden buraya geldim."dedi.

Kalın bardaktan portakal ve tarçın kokulan yükseldi. Ufaklık bir elinde tahta bir inek, diğerinde koyun olmak üzere Flint'in yatağına sırt üstü uzanmış uyuyordu. Eld Ailea tekrar konuştu, aniden neşelenmişti. "Buraya daha uygunum."

Başını kaldırdı ve Flint'in gözlerindeki anlayışı görmüş olacaktı ki tüyleri diken diken oldu, yeşil kahverengi gözleri sertleşti. "Benim için üzülmeyin, Fireforge Usta," dedi. "Yolumu kendim çizdim."

Flint bir şeyler demek için etrafına bakındı.

"Bira istemediğinizden emin misin?" dedi Flint.

Eld Ailea haşin bir bakış attı Flint'e. Sadece "Bebeğe bakıyorum," dedi.

Oturup kısa bir süre çaylarını yudumladılar, sonra Flint öğle yemeği zamanının geldiğini farketti. Biraz *quith-pa* ve dilimlenmiş peynir çıkardı. Eld Ailea dolaptan tabakları getirdi. Flint yolculuklarından birinde Caergoth'ta bulunmuştu, bu yüzden şehir hakkında konuştular. Görünüşe göre Eld Ailea daha Flint doğmadan şehirden ayrılmıştı. Sonra Flint ufaklığın zıplayan kuşunu nasıl yaptığını gösterdi ve ona çok benzeyen bir tane daha yapıp elfe hediye etti. Eld Ailea da yüzyıllar boyunca doğumuna yardımcı olduğu bebeklerden bahsetti. "Güneşlerin Sözcüsü'nün ve kardeşlerinin doğumunda ebe bendim," dedi gururla. Ardından ebeliği nasıl bıraktığını, ama ufak bebeklere ve küçük çocuklara bakmayı devam ettiğini anlattı. "Bebekleri severim," diye açıkladı ilk defa canlılık göstererek. "Bu yüzden oyuncaklar için geldim."

Bir bahar gününü hoşça geçirmek için çok güzel bir yoldu.

Sonunda ekmeği ve peyniri bitirdiler. Eld Ailea tabakları yıkadı ve yerine koydu, Flint de Tanis'in kılıcı üstündeki çalışmasına geri döndü– ama ilk önce ocağa çok yakın bir yerde yatan çocuğu yataktan alıp Eld Ailea'nın dizine bırakmıştı. Çekicin vuruşu başlangıçta çocuğun uykusunu bölse de, sonunda onun daha derin uykuya dalmasını sağladı. Yaşlı kadın çocuğu sallayarak sessizce oturdu, çayını yudumluyor ve kılıçtaki değişimi izliyordu. Bir saat geçti, Flint başını kaldırdığında Eld Ailea'nın da uyuyakaldığını gördü. Yeşil elbiseli kolu masanın üzerine düşmüştü ve yanağı çocuğun başının üstündeydi. Cüce gülümsedi ve çalışmaya devam etti.

Atölyenin meşe kapısının küçük çanı tekrar duyuldu. Flint aceleyle kafasını kaldırdı ve kapıya atılıp Tanis'i dışarı çıkarmaya hazır-landı. Kılıç şekil almaya başlamıştı, ağzı pürüzsüzleşmiş ve sivrilmişti, kabzası muhteşem oyulmuş çelik gibi parıldıyordu. Flint cübbeli biri atölyeye girdiğinde derin bir '*oh*' çekti.

"Sizi rahatsız etmedim, değil mi, Fireforge Usta?" diye sordu Miral, ince dudaklarında sorgulayıcı bir gülümseme vardı. Rahatsız edici sesi fısıltıya dönmüştü. Ani bir bakışın ardından yavaş yavaş uyanan Eld Ailea'ya başını salladı. Dizindeki ufaklık kımıldandı ve mavi gözlerini açtı.

"Yok, hayır," dedi Flint, "Senin başka birisi olduğunu sandım..." Ocağın alevlerinden uzaklaştı ve bir mendille alnındaki ve sakallarındaki teri sildi.

"Tanthalas mı?" diye sordu Miral, gülümsemesi genişleyerek. Yaşlı kadın maksatlı bir şekilde doğruldu ve ufaklığa fısıldadı; çocuk dizlerinden kayıp yatağın üzerinde dağınık bıraktığı oyuncaklarını toplamaya gitti. "Aslında," diye devam etti büyücü, "ben de buraya Tanis'e bakmaya gelmiştim. Avluda okçuluk çalışmadığına göre burada senin yanında olması isabetli bir tahmin gibi gelmişti bana. Tabii onu uzaklaştırman

için bir sebebin yoksa..."

"Sürprizi bozmasını istemedim."

Miral'ın kapalı suratındaki ifade konuşmadan soruyu sormasını sağlamıştı.

Flint sırıttı ve ellerini ovaladı. "Bir hediye," dedi ocağın yanında soğumaya bırakılmış yarı bitmiş kılıcı işaret ederek. Eld Ailea kapıda durmuş gitmeye hazırlanıyordu. "Bir de geçen kış Solace'ta ona ok başları yapmıştım," diye ekledi Flint. "Sanırım ikisini beraber hediye edeceğim."

"Hmm?" dedi Miral. Aniden sanki dalgınlıktan kurtulmak istermiş gibi kafasını salladı. "Özür dilerim, Fireforge Usta. Ne yazık ki dün akşam çok az uyudum. Sözcü yarın öğleden sonra önemli bir duyuruda bulunacak– ama ne olduğunu sadece Lord Xenoth ve kendisi biliyor galiba. Hazırlıklar herkesi meşgul ediyor. Benim gibi küçük bir büyücünün bile yapması gerekenler var. Ve tabii Tanis'in de, tabii eğer onu bulabilirsem."

Yarımelf'i Büyük Pazar'da arayacağını söyledikten sonra Flint ve Eld Ailea'ya veda etti ve ufaklığın kafasını okşadı. Ufaklık elindeki tahta atla büyücüye vurmaya çalıştı; Miral zorlukla darbeden kaçtı ve kapıya yöneldi.

"Küçük bir büyücü," diye fısıldadı Eld Ailea kaşlarını çatarak. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Büyücü iyice uzaklaştıktan sonra bile Eld Ailea kapının ağzında dolanmayı sürdürdü. İki kere bir şey söyleyecekmiş gibi oldu sonra kendisini tuttu. Bu arada çocuk da sarmaşık gülün alt yapraklarını koparıp onları kapı girişine serpmekle meşguldü. "Size bir şey itiraf edeceğim, Fireforge Usta," dedi pes bir sesle. "Buraya gelme nedenlerimden biri Tanthalas'ı görmekti. Ben... ben artık bazıları tarafından sarayda hoş karşılanmıyorum. Bu yüzden onu burada bulabileceğimi umuyordum."

"Hmm?" diye sordu Flint, uzaklaşan büyücünün kızıl cübbesini izlerken. "Neden?"

"Onun annesini tanıyordum."

Daha fazla bir şey söylemeyi reddetti ve hemen ayrıldı.

- 12 -
Kılıç

Qualinost sessizdi. Gece koyu bir örtü gibi şehrin üstüne çökmüştü. Saat gece yarısından çok şafağa yakın olduğu halde Flint'in küçük atölyesinden hâlâ turuncu bir ışık sızıyordu. İçeride cüce yorgun bir şekilde tahta bir iskemleye çökmüş önündeki el işini inceliyordu. Kılıç bitmişti.

Ocağın kızıl parıltısında kusursuz pırıldıyordu, ışık kılıcın ustura keskinliğindeki ağzında dans ediyor, Flint'in yüzeyine oyduğu cüce güç rünlerinin olukları üzerinde oynaşıyordu. El kundağı pürüzsüz eğimlerden ve narin çelik kemerlerden oluşuyordu, sanki kabzadan dolanan sarmaşıklar çıkıyormuş gibi akışkan görünüyordu. Flint bile –mütevazılığı alışkanlık haline getirmiş bir cüce olarak– bu kılıçta özel bir şeyler olduğunu seziyordu. Tek dileği Tanis'in bunu beğenmesiydi.

Yarımelf'i mutlu etmeyi seviyordu. Belki bir gün Tanis'e Solace civarlarını gösterir ve Krynn'deki tek halkın elfler olmadığını görmesini sağlardı. Bu Tanis'i alacağı kılıçtan bile mutlu ederdi, diye düşündü.

Flint iç çekti ve doğruldu. Kömürleri ocağın içindeki küllerin altına yığdı ve loş odada parlayan mumu üfledi. Gümüş rengi ay ışığı altında atölyenin arkasındaki yatak odasına giden yolu buldu, çizmelerini çıkardı ve beklediği uykuya yuvarlandı. Bir süre sonra cücenin horultuları duyulmaya başladı, bir süre önce vurduğu çekici kadar ritmikti.

* * * * *

Gecenin en karanlık anıydı. Atölyenin kapısı sallanarak fakat sarsıntısız bir şekilde yavaşça açıldı, bu sayede çanlar hiç ses çıkarmamıştı. Bir gölge içeriye adımını attı, kapıyı arkasından dikkatlice kapadı. Durakladı, sonra tatmin olmuşcasına sessizce tezgaha yöneldi.

Kılıç, Solinari'nin pencereden dökülen soğuk ışığında soluk soluk parlıyordu. Karanlık pelerinli gölge, eldivenli elini kaldırdı ve sanki kılıcın ağzının keskinliğini test ediyormuş gibi parmağını kılıç boyunca indirdi. Ardından iki elini de kılıcın üstüne koydu. Çağlar önce toza dönüşen, isimleri unutulmuş insanların dilinde mırıldanılan sözcükler havada yayıldı. Büyü dili olduğu için büyücü ve sihirbazlar haricinde kimse kullanmazdı bu dili.

Mırıltı sona erdi. Son heceler toz zerreleri gibi havada asılı kaldı. Kılıç parlamaya başladı, ama ay ışığıyla değil içinden gelen bir ışıkla. Kızıl bir parlaklıktı, gittikçe sıcak, daha da sıcak oluyordu. En sonunda kılıç öfkeli bir ışıkla aydınlanarak alev rengine büründü. Kılıcın yanında yığılı okların bir bölümü de parladı. Aniden aydınlık halkanın dışından bir gölge ayrıldı ve sanki yabancı onu çağırmış gibi kılıca yöneldi. Gölge, kızıl ışık aniden azalana, kılıç ışığı içine emmiş gibi sönene kadar karşı koydu. Silah hafifçe sallandı ardından ışık söndü.

Atölyenin kapısı hafif gece rüzgarıyla sallandı. Horultular bölünmeden devam etti. Yabancı gitmişti.

- 13 -
İlan

Flint ertesi gün Tanis'e Büyük Pazar'da rastladı; Yarımelf önündeki levhada '*Leydi Kyanna: Tüm Boyutların Kahini*' yazan bir çadırın girişinde duruyordu. Levhanın altında daha küçük bir yazıyla '*Özel Fiyatlandırma Yapılabilir*' yazıyordu. Gece mavisi çadır ayların ve takım yıldızlarının gümüş rengi siluetleriyle dekore edilmişti. Çocukluktan birkaç yıl önce çıkmış birkaç elf, paralarını verip Flint ve Tanis'in yanından geçerek çadıra girerlerken kıkırdıyorlardı. Çadıra girerken açtıkları kapıdan tütsü kokuları yayılıyor ve bir ses "*Geleceğinizi görmeye hoşgeldiniz, güzel elfler,*" diyordu.

"Kahinler," diye homurdandı Flint. "Hepsi sahtekar ve şarlatandır. Sana Solace'taki Sonbahar Festivali'nden bahsetmiş miydim? Bakalım..." cüce uzun uzun düşündü. "Son Yuva Hanı'nda on tane haydudu benzettikten bir süre sonraydı galiba. Tanis cücenin kendisini kahinin çadırından uzaklaştırma çabalarına karşı koydu. "Geleceğime bir baktırsam," dedi. Cüce homurdandı ve çadır ile tezgahlar arasındaki çinili yolda sürükledi onu. Yarımelf aniden kendine gelmiş gibiydi. Leydi Kyanna'nın çadırına son bir kez uzun uzun baktıktan sonra garip bir mimik yaparak Flint'e döndü ve, "Ne diyordun?" dedi.

"Bir Solace sokak büyücüsü bana, beni görünmez yapacağını iddia ettiği bir iksir satmaya çalıştı," dedi Flint. yarımelfin önünde yaşlı bir elf bulunan ve kılıç satan bir tezgah önünde durmasına izin verdi. "Gözüme duru su gibi geldi ve şüphelendim, ama o bana '*Tabii ki de duru. Yoksa seni görünmez yapamaz, değil mi?*' dedi. İksirle eve döndükten

sonra–"

Tanis kılıçlardan birinin kabzasını okşamayı bıraktı. "Yani iksiri satın aldın mı?" dedi inanmayarak.

"Tabii ki o sokak büyücüsünün kurnaz laflarına inandığımdan değil," dedi Tanis'in tepkisini kontrol ederek, gözleri parlıyor, Yarımelf'i aceleyle kılıç tezgahından uzaklaştırmayı deniyordu. "Başından beri bunun bir hile olduğunu biliyordum. Tek istediğim onun bir şarlatan olduğunu kanıtlayacak deliller bulmaktı."

"İksiri içtikten sonra ne oldu?" diye sordu Tanis düz bir sesle, ilgisi hâlâ silah tezgahının üzerindeydi.

"Bunlar güzel kılıçlar. Belki–"

"Kalitesiz işçilik," diye araya girdi Flint, Yarımelf'in kolunu çekip, silah satıcısının öfkeli bakışlarını görmezden gelerek. "Bir kılıca ihtiyacın yok. Qualinost'ta kiminle dövüşeceksin? Her neyse iksiri içtim, birkaç gün önce bana iyi bira yerine sulandırılmış bira vererek beni kazıklayan büyük burunlu hancıdan bir ya da iki maşrapa bira aşırabilirim, diye düşünüyordum," dedi Flint yüzünde hain, neşeli bir sırıtışla. "Ama hanın koruması –ki yarı-hobgoblin gibi bir şeydi– beni görmeyi başardı ve... '*Hey!*' " dedi Flint öfkeyle, düşündüğünden fazlasını anlatmaya başladığını farketmişti. Kendisine ciddi bir ifadeyle bakan Tanis'e ters ters baktı.

"Ve...?" diye sordu Tanis.

"Ve başkalarının işine burnunu sokma!" dedi aniden. "Yapacak başka bir işin yok mu senin?"

Flint yavaş yavaş ve ustaca Tanis'i Büyük Pazar'ın ilgi çekici sergilerinden uzaklaştırıp, atölyesine götürdü. Sessizce içeriye girdiler, Flint kafasında ufak konuşmalar tasarlıyordu, ama sonunda ne diyeceğini bilemeden, üzerinde üstü siyah kumaşla

örtülü uzun ve ince bir şeyin uzandığı masaya doğru yürüdü.

"Bu ne?" diye sordu Tanis, yakına gelerek.

"Dün akşam bitirdiğim bir şey," dedi Flint ve kumaşı kaldırıverdi.

Kılıç donmuş, katı bir yıldırım gibi masanın üzerinde yatıyordu. Kılıcın yanında birkaç düzine donuk siyah ve korkutucu biçimde sivri ok başı vardı.

Tabii ki Tanis'in gözleri doğrudan kılıcın üzerindeydi. "Flint, bu bir harika," dedi yumuşak bir şekilde, soğuk metali okşamak için elini uzattı.

"Beğendin mi?" diye sordu Flint, gür kaşlarını kaldırarak. "Aslında bu bir hediye."

"Kime..." Yarımelf sustu ve yüzü sertleşti. Çok şaşırarak geçirdiği kısa anda Tanis'in kılıcı beğenmediğinden korktu; sonra Tanis'in yumruğunu sıktığını gördü ve arkadaşının çok güçlü bir duyguyla mücadele etmekte olduğunu anladı. "Bunu alamam," dedi Yarımelf en sonunda yumuşak bir şekilde. Kılıca imrenen gözlerle bakıyordu.

"Tabii ki alabilirsin," dedi Flint. "Hatta alsan iyi edersin, evlat."

Tanis bir süre daha tereddüt etti, sonra çekingen elleriyle kılıca uzandı. En sonunda kabzayı kavradı. Soğuk ve pürüzsüzdü, her nasılsa güzel bir his veriyordu. Sırtı ürperdi. Bu kılıç silahtan öte bir şeydi. Soğuk, güzelliğin bir parçasıydı.

"Teşekkürler, Flint," dedi tatlı bir şekilde. Flint elini sallayarak Yarımelf'i durdurdu. "İşine yarasın, o zaman mutlu olurum," dedi.

"Evet," dedi Tanis hararetle. "Yarayacak."

* * * * *

Flint, elflerin arasında geçirdiği bunca yıldan sonra bile Güneş Kulesi'ne her adım atışında korkuyla karışık bir saygı duymadan edemiyordu ve ana odanın yaldızlı kapılarının önünde bir süre durup gözlerini kapayarak, bunları uzun zaman önce inşa eden cüce zanaatkarlara sessizce saygılarını sunmayı unutmuyordu.

Muhteşem kapılar önünde savrularak açıldı, melek kabartmaları kapılar ondan uzaklaşırken bir anlığına gözlerinin kenarından cüceye bakıp meşum bir şekilde sırıtıyorlarmış gibi geldi. Flint bu fikri kafasından attı ve yol boyunca iki yüz metre yüksekliğindeki tavana bakmamaya çalışarak içeriye girdi.

Midemi burkan yol boyunca yukarı bakmak değil, cidden, dedi Flint kendine. Sadece her girdiğimde sürekli bakarak tadını kaçırmak istemiyorum.

Flint birçok saraylının geldiğini gördü ama Sözcü, Tanis gibi ortalarda görünmüyordu. "Çekicin ağır olduğunu ne kadar iyi biliyor-sam, onun da geç kalacağını biliyorum," diye şikayet etti ve başını salladı. Sakalları da ileri geri sallanmıştı. Bir süre kendi başına kalacağını anlayan Flint toplanmış elflerden uzaklaştı ve odada dizili sütunlardan birine dayandı ve duyurunun başlamasını bekledi.

Uzun, gümüş ve altın iplerle işlenmiş bol süslü yeşil, kahverengi ve kırmızı uzun tunikler giyen elfler salonda gruplar halinde duruyor; alçak sesleri Kule'nin yukarılarından yankılanıyordu. Flint, konuşmaların pek çoğunun Kule muhafızlarının kara ejderini yakalamada başarısız olmalarıyla ilgili olduğunu farketti.

"On beş ya da yirmi metrelik bir yaratığın yerini bulmak ne kadar zor olabilir ki?" diye şikayet etti yaşlı bir elf. "Bizim zamanımızda olsaydı yaratık günler önce ölmüştü."

Elflerden biri yaşlı olanın öfkesini azaltmaya çalıştı. "Orman

büyük ve büyülü. Sözcü yaratığı bulmak, kıstırmak ve öldürmek için en iyi adamlardan ve bir büyücüden oluşan özel bir alay kurmalı." Yaşlı elf başıyla onaylayarak diğerine katıldı.

"Herkes uzman olmuş," diye mırıldandı Flint.

Porthios'un arkadaşları, Selena ve Ulthen içeriye süzüldü ve sütunun diğer tarafında durmaya başladılar. Selena'nın narin kolu elf lordunun beline dolanmıştı. Ama cüce, kadının gözlerinin sürekli olarak yanındaki Ulthen'de değil, tahtın yakınında Lord Xenoth'la beraber duran yeni danışman yardımcısı Litanas'ta olduğunu gördü. Flint bir iki adım ilerleyerek onların kendisini görmemiş olmasını umdu. Sarışın Selena kendisini gördüğü zaman '*muhteşem cüce sanatı*'ndan yapmacık bir coşkuyla bahsetmeyi hiç ihmal etmiyordu, ancak cüce, Selena, Litanas ve Ulthen'in yabancıların sarayda bulunmasına karşı çıkan grubun bir parçası olduklarını biliyordu.

Selena'nın keskin sesi kulaklarına geldi.

"Eh, Litanas bana Tyresian'ın yolundan çekilmesi için Lord Xenoth'u tehdit ettiğini söyledi. Ama Litanas tartışmanın ne hakkında olduğundan emin değil. Sanırım Lord Xenoth bazı şeyleri Litanas'tan gizliyor. Ama bu hiç adil değil, çünkü Litanas saraydaki en ze–"

Ulthen onu susturmayı denedi. "Selena sesin..." dedi.

"Of Ulthen, karışma bana. Her neyse Litanas dedi ki..."

Ulthen suratını buruşturdu ve Flint genç lordun haddinden fazla "Litanas dedi ki," laflarını duyduğunu düşündü.

"Sözcü'nün, kara ejderi yakalanana kadar Kentommen'i erteleyeceğini duydum."

Ulthen'in sabırsız sesi duyuldu. "Of, Selena, saçmalama."

Selena'nın sesi neredeyse bir çığlığa dönüştü. "Saçmalama mı! Kara ejderinin tehlikeli hale getirdiği yollardan gelmenin ne kadar güvenli olacağını sanıyorsun?"

Ulthen –ve sütunun diğer tarafındaki Flint– kadının doğru bir noktaya değindiğini kabul etmek zorunda kaldılar. Belki de duyuru bunun hakkındaydı. İlk defa bir Kentommen iptal edilecekti; gelenekler törenin lordun doksan dokuzuncu yaş gününde yapılması emrediyordu ve ertelemek için büyük bir sorun olması gerekiyordu.

Sonra aniden yaldızlı kapılar savrularak açıldı ve Sözcü arkasında Laurana'yla içeri girdi. Kuleyi doldurarak yansıyan gün ışığı yeşil-sarı cübbesinde hafifçe parıldadı ve Solostaran bir kral zarafetiyle salonda ilerledi. Flint dostuna doğru gitti.

Sözcü birçok elfi selamlıyor, muhabbet ediyordu, ama Flint bugün Sözcü'de garip bir şeyler olduğunu hemen anlamıştı. Eğer Güneşlerin Sözcüsü, Flint'in kendisini tanıdığı yirmi yıl boyunca değişmişse, Flint değişikliklerin hiç farkında olmamıştı; Sözcü, Kule'nin kendisi gibi dimdik duruyordu, yüzü Kule'nin iç duvarları gibi ebedi bir dinginlikteydi. Ama bugün gözleri bir yaz ortası günü gibi açık ve sıcak olsa da, onlarda tedirgin bir bakış vardı.

"Fireforge Usta," dedi Sözcü, diğerleriyle konuşmasını bölmek istemeyerek yanında sabırla bekleyen cüceye. "Gelebildiğine sevindim."

"Siz istedikten sonra her zaman gelirim," dedi Flint. Sözcü'nün pürüzsüz çehresinde, altın halkasının altında ilk defa bir kırışıklık görüyordu.

Sözcü, cüceye gülümsedi, ama ifadesi solgundu. "Teşekkürler, Flint," dedi ve Flint biraz şaşırdı. Sözcü resmi bir toplantıda ilk defa kendisine ismiyle sesleniyordu. "Sanırım bugün senin gibi bir arkadaşa ihtiyacım olacak."

"Anlamadım," dedi Flint.

"Dostluğun bağları güçlüdür, Flint ama bazen çok fazla sıkabilirler." Sözcü'nün bakışları kalabalığın üzerinde parıldadı ve Lord Xenoth ile Litanas'ın üzerinde takıldı, sonra uzaklaştı.

"Ah, anlıyorum," dedi Flint katı bir şekilde. "O zaman sizi yalnız bırakayım."

"Hayır, Fireforge Usta," dedi Sözcü ellerini Flint uzaklaşamadan omuzuna koyarak. Ufak bir tebessüm izi gözüktü dudaklarında. "Ben başka tür bir dostluktan bahsediyordum, iki aile arasındaki dostluktan. Bu bağların bana –ve benden önce babama– geçmişte yardımı dokunsa da, bu dostluğa karşılık ödemek zorunda olduğum bedelden pişmanım."

"Ama o bedel ne?" diye sordu. Bir dosta bu kadar tatsız gelebilecek ne yapılmış olabilirdi?

Sözcü yumuşak bir şekilde başını salladı. "Korkarım yakında duyacaksın. Ama eski bir arkadaşla bir kadeh şarap içmek için zaman ayıracağına söz ver, Flint."

Flint onaylarken Sözcü bir kez daha gülümsedi, ardından salonun ortasındaki tahta doğru ilerledi. Kürsüye çıktı, diğerleri de ilgilerini ona çevirerek konuşmalarını kestiler. "Tanis nerede?" diye meraklandı Flint.

Porthios, Lord Xenoth'un yakınında, babasının solundaydı. Litanas görünüşe göre Sözcü gibi asil gözükmeye çalışıyordu, ama Flint'e göre şımarık bir horoza benziyordu. Porthios'un küçük kardeşi, Gilthanas, diğer tören muhafızlarıyla beraber tahtın sağında duruyordu. Muhafızlar üzerine Güneş ve Ağaç işlenmiş siyah deri yelekler giymişti. Kith-Kanan'ın Qualinesti ormanına ilk kez adım attığında taşıdığı bayrağın üzerinde de bu desen vardı.

Gilthanas muhafızlara altı ay kadar önce katılmıştı. Çocukluk yaşlarını henüz geçmişti, Laurana'dan biraz büyüktü. Porthios'un Gilthanas'ın o konuma getirilmesi için muhafızların komutanıyla sert ve uzun bir tartışma yaptığını biliyordu Flint. Gilthanas diğer muhafızların dimdik duruşunu taklit etmek için elinden geleni yapsa da, geleneksel selamlamada elinde tuttuğu kılıcı ince yapılı genç adam için fazla ağırmış gibi duruyordu. Flint başını salladı. Güçlü olmak için bu kadar çabaladığı için ona saygı duyması gerektiğini hissediyordu Flint, ama Gilthanas'ın neyi kanıtlamaya çalıştığını tam olarak bilemiyordu.

Sözcü işlemlerin başlaması için işaret verip, tüm sarayı selamlarken Flint arkadan dürtüklendi. Nereye gittiğine bakmayan geri zekalıya biraz akıl vermek için gözleri parlayarak arkasını döndü.

"Tanis," diye fısıldadı, dostunun en sonunda gelmesiyle rahatlayarak. Tanis nefes nefeseydi ve teni terden parlıyordu. "Reorx adına, neden geç kaldın?" diye fısıldadı hararetle.

"Hşşşt, Flint," dedi Tanis yumuşakça, konuşmasına başlamak üzere olan Sözcü'yü işaret ederek.

"Buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ediyorum," dedi Sözcü, tahtın etrafına toplanmış soylulara. "Sizinle paylaşacağım harika haberlerim var, hepimize mutluluk verecek haberler."

"Fakat ilk önce sizi buraya davet etmemin gizli sebebini itiraf etmeliyim." Gülümsedi. "Tabii ki, biliyorsunuz, açgözlü bir yaratık Qualinost etrafındaki kırsal bölgeleri harap ediyor. Birkaç kişi canavarın kurbanı oldu ve şehrin hemen dışındaki çiftçiler birçok hayvanın kaybolduğunu bildirdi. Danışmanlarım bu yaratığın, yani kara ejderinin, Solace yollarından birinin yakınında gizli bir barınak yaptığını söylediler. Canavarı avlamaya çıkan askerler yerini tam olarak bulamadılar, ama

onun izlerini buldular ve canavarın–" durakladı, "–beslendiği yerleri saptadılar."

Sözcü'nün hatları maiyetindekilere bakarken yumuşadı.

"Bu yüzden bir araya gelip canavarı arayacak gönüllüler istiyorum. Yaratığın bazı büyü yetenekleri olduğu için Büyücü Miral nezaket göstererek katılmayı kabul etti." Flint'in hizasındaki sütunlardan birinin yanında duran Miral başını eğdi ve kollarını birleştirerek onları cübbesinin içine soktu. "Ve Lord Tyresian avcıların başına geçmeyi kabul etti." Tyresian'ın sıkı gülümseyişi bir sırıtıştan çok yüz buruşturmaya benziyordu.

"En yeteneklilerinizin kara ejderinin bulunduğuna inandığımız bölgeye gitmeye gönüllü olacağınızı umuyorum. Gönüllüler var mı?"

İlk konuşan Porthios oldu. "Ben, gideceğim tabii ki."

Sözcü büyük oğluna bakarken tereddüt içinde kaldı. Gümüş rengi cübbesi heyecanıyla hışırdayan Lord Xenoth araya girdi, "Varisiniz olacağı kesin olan Porthios'u böylesi bir tehlikeye maruz bırakmak akıllıca olur mu, Sözcü?" Porthios gerildi ve kıpkırmızı oldu, Sözcü'nün yüzünde ise bir anlayış ifadesi parladı.

"Oğlum Kentommen'e girmek üzere, Lord Xenoth. Diğer erkeklere katılmasını engellemek çok ciddi bir hata olur diye düşünüyorum."

Porthios duruşunu gevşetti ve zorlukla gizlenmiş bir müteşekkirlikle babasına baktı, ardından danışmana da aynı güçte, kızgın bir bakış attı.

"O zaman ben de gideceğim. Onu korumak için," diye tekrar konuştu Lord Xenoth, ince bedenine hırslı bir duruş vererek. Tyresian güldü, başkalan da ona katıldı.

Araya girme sırası Miral'daydı. "Bütün saygılarımla, Sözcü,"

dedi büyücü, ellerini cübbesinin kollarından çıkararak, "Bence av genç ve güçlülerle sınırlanmalı, yaşlı ve zayıflarla değil."

Flint içinde bir öfke dalgası hissetti. Yabancılardan nefret eden, aksi Lord Xenoth'u pek sevmese de büyücünün herkesin içinde bu kadar acımasız olması –özellikle de sarayın uzun zamandır üyesi olan birine karşı– ona garip gelmişti. Xenoth itiraz etmek için ağzını açmıştı ki Sözcü buyurgan bir bakışla onu susturdu ve sessizce, "Hiçbir gönüllüyü geri çevirmeyeceğim, Miral," dedi.

Xenoth duygusuzca geri çekilen büyücüye sert bakışlar attı.

Selena, Ulthen'i dürttü ve Ulthen de sinirli sinirli aday oldu. Bu Litanas'ın da gönüllü olmasına yol açtı. Sonra yarım düzine kadar elf adını listeye ekledi. Flint aniden Tanis'in hareketlendiğini gördü. "Ben de gönüllüyüm, Sözcü," diye bağırdı.

"Tanis," diye itiraz etti Laurana.

"Tanis." Cüce de daha kısık bir sesle aynı anlamda fısıldadı.

"Yeni kılıcımı ve ok başlarını denemenin daha iyi bir yolu olabilir mi?" diye fısıldadı Tanis dostuna.

Lord Tyresian mermer duvarlardan yayılan soğuk gibi bir soğukluk yayarak Yarımelf'e ters ters baktı. "İşe yaramayan yaşlı bir adamın birliğimde olması zaten yeterince kötü, ama bir Yarımelf?"

Bu kadarı yeterliydi. "Bir de cüce, Lord Tyresian," diye çınladı Flint.

Sonra olanlar başka bir durumda komik sayılabilirdi. Flint ve Tyresian arasındaki elfler ikisinin arasında boş bir alan bırakarak ayrıldı ve geri çekildi. Solostaran'ın çınlayan sesi ilgileri tekrar çekene kadar ikili birbirini süzmekle meşguldü. "Önerinizi kabul ediyorum, Fireforge Usta ve Tanis." Tyresian

ağzını açıp tartışmayı devam ettirecekti ki, Sözcü sade bir şekilde, "Sözcü hâlâ benim, Lord Tyresian," dedi.

"Bunun anlamı ne sence?" dedi Selena fısıldayarak.

Tyresian hemen geri çekildi. "Çok iyi, Sözcü. Tabii ki en iyisini siz bilirsiniz."

Başka ses çıkmayınca Tyresian gönüllülere ertesi gün şafaktan bir saat sonra ahırda olmalarını söyledi. Ardından Sözcü'ye döndü ve diğerleri de onu izledi.

Asıl duyurunun yapılacağı an gelmişti.

"Tabii ki hepiniz kızım Lauranthalasa Kanan'ı tanıyorsunuz," dedi Solostaran. "Ve tabii ki artık bir kız çocuğu olma yaşını geçtiğini de biliyorsunuz. Geleceğinin kendisi için, hepimiz için, belli olması için bu günü seçtim."

Sözcü elini uzattı ve Laurana yanına yaklaştı; yeşil elbisesi ilerlerken fısıldıyordu, saçları gün ışığı altında erimiş altın gibi parıldıyordu. Zarif bir şekilde eğilerek önce babasını ardından diğerlerini selamladı. Kalabalığın içine baktı ve Yarımelf'i buldu, yeşil gözlerinde sorgular bir ifade vardı. Flint, Tanis'in omuzlarını silktiğini farketti ve neler olacağını merak etti.

Tanis'i görebilecek şekilde hafifçe döndü ve yarımelfin kızı dikkatle izlediğini farketti. Tedirgin görünüyordu ve elindeki ufak bir şeyle durmadan oynuyordu, ama Flint bunun ne olduğunu tam olarak göremedi. Laurana da diğerleri gibi ne olacağını bilmiyordu. Sadece Tyresian kendinden emin gibiydi; Xenoth'un kırışık yüzünde sıkıntılı bir hoşnutsuzluk vardı.

Sözcü kızına kederle gülümsedi, sonra bakışlarını dinleyenlere çevirdi. "Qualinos'un Üçüncü Ailesi ile olan dostluğumuz bizim için uzun süredir övünç ve neşe kaynağı olmuştur. Aslında Afet'i izleyen kargaşa dolu yıllarda bana güçlü elini uzatan ve ülkemizde üzerine titrediğimiz barışın devamını sağlamama

yardımcı olan Üçüncü Ailemin lordu olmuştu."

Dinleyenler başını salladı; bunu biliyorlardı.

"O zamanlarda Üçüncü Aile'nin lordunun –ismini aklımda tuttuğum, bu dünyanın sınırlarının dışına adımını atmış olan– genç bir oğlu vardı. Ben lorda olan minnetimi oğluna muhteşem bir hediye sözü vererek gösterdim. Üçüncü Aile Lordu'nun oğlu şimdi aramızda ve sizin de bildiğiniz gibi artık bu ailenin lordu o: Lord Tyresian."

Koyu kırmızı şarap rengindeki bir tuniğin içinde göz alıcı duran, uzun yakışıklı elf lordu Sözcü'nün önünde olabildiğince eğilerek onu selamladı. Fazla eğildi, diye düşündü Flint, sanki fazlası olabilirmiş gibi. Aslında sorun hareketin samimi değil gösteriş olsun diye yapılmış gibi görünmesiydi.

"Bu kutlu günde beni öne çağırdığınız için teşekkür ederim, Sözcü," dedi Tyresian. Yan yan Laurana'ya baktı, ama elf kadını onu farketmiş görünmüyordu. Gözleri Tanis'in üzerindeydi.

Sözcü, Tyresian'ı başıyla onayladı ardından kollarını kaldırdı, sanki hem kızını, hem de lordu kaplıyordu. "Şimdi size bir kutlama sebebi veriyorum," dedi çınlayan sesiyle. "Uzun zaman önce Lord Tyresian'a lütfedilen muhteşem armağanı ilan etmek benim mutlulukla yapacağım bir görev. Bütün Qualinost halkı bilsin ki, sevgili kızım, Lauralanthalasa, Üçüncü Aile'nin Lordu Tyresian'la karı koca olacakları güne kadar nişanlanmıştır."

Odada fısıltılar dolaştı, ardından dağınık ama gittikçe güçlenip toparlanan bir alkış başladı. Tyresian saraylıların önünde kızarıyordu ama Flint, Sözcü'nün çok bitkin göründüğünü farketti. Miral tahta yaklaştı –ki bu protokole aykırıydı– ve Sözcü'nün düşmesini engellemek için kimseye farkettirmeden ona destek oldu. Büyücü, Tyresian'a karanlık bir bakış attı.

Flint aceleyle Tanis'e baktı ama Yarımelf etrafındaki heyecanı farketmemiş gibiydi. Sadece karşıya bakıyordu, biraz önce

oynadığı küçük nesneyi yumruklarından birinin içinde sıkıyordu.

"Ama..." dedi Laurana ve durdu. Kendini ifade etme arzusu saray kurallarına saygısı ve babasına olan sevgisi arasında kaldı. "Neden söylemedin...?" diyerek sendeledi ve sustu. Alkış aniden durdu ve Kule'ye gerginlik hakim oldu.

"Ben sanmıştım ki..." diye tekrar denedi Laurana ve umutsuzca Tanis'e baktı. "Ama biz çok önceden birbirimize söz vermiştik..."

İçeridekiler– bazıları çok şaşırmış bazıları mutlu olmuştu, bazılarıysa olayların gittiği yöne hayret etmişti; kaygılı yarımelfe dönüp bakmaya başladılar.

Tyresian sinirli görünüyordu ama üzgün değildi. Porthios gözlerini kısıp öfkeyle Yarımelf'e baktı. Sözcü'nün yüzünde çok tasalı bir ifade vardı; ne de olsa çok az şey onurları kadar önemliydi elfler için. Laurana yalvararak Tanis'e baktı.

Tanis sanki irkilmiş gibi aniden gözlerini kırpıştırdı. "Off, hayır," dedi sadece Flint'in duyabileceği kadar alçak bir sesle.

"Bu doğru mu, Tanis?" diye sordu Sözcü. "Benim bilgim ya da onayım olmadan sözlendiniz mi?"

Tanis vahşi bir şekilde etrafına baktı. Sadece Flint'in gözlerinde anlayış vardı. "Ben..." dedi. "Evet, ama... çok uzun zaman önceydi..."

Flint yaklaştı ve dostunun dirseğini güçlü eliyle tuttu. "Kafanı topla, oğlum," diye fısıldadı. "Ya da sessiz kal."

Ama Tanis kekeledi, "Çocuktuk... ciddi değildik. Ya da ben öyle sandım."

Laurana'nın soluğu kesildi, ardından kimsenin gözlerine bakmadan salondan ayrıldı. Ayak sesleri duyuldu. Tyresian onu

takip etti. Söylemeye gerek kalmadan toplantı hemen dağıldı.

- 14 -
Kötü Sonuç

Bu küçük... sorunun üstesinden geleceğinize inanıyorum, Sözcü," dedi Tyresian düz bir sesle. Soğuk bir şekilde kadehini kristal sürahideki şarapla doldurdu ve dalgın dalgın gülümsedi. Yakut rengi sıvıyı döndürdü, Sözcü'nün özel odasındaki cam duvarlardan gelen gün batımı ışığı altında karanlık bir mücevher gibi parıldadı bardak.

Sözcü yorgun bir şekilde onayladı. "Tabii ki, Tyresian. Aslında ortada bir sorun yok." Sözcü'nün bardağı dokunulmamış olarak masanın üstünde duruyordu. Yüzü bitkin görünse de yeşil gözleri her zamanki gibi berrak, omuzları ise dikti.

Tanis endişeli bir şekilde olanları kapının yanından izliyordu, sanki bakmasalar hemen kaçacak gibiydi. Laurana'nın sözlerinden sonra başlayan kargaşa Lord Xenoth'un heyecanlanmış elfleri dışarı çıkarması sayesinde yatışmıştı. Sözcü sarayda özel bir toplantı yapmalarını önerdi. Sadece birkaç kişi çağrılmıştı: tabii ki Tyresian aralarındaydı, bu mesele onu doğrudan ilgilendiriyordu; Miral ve Porthios, Sözcü'nün yanında duruyorlardı: ve son olarak da Tanis orada bulunuyordu. Solostaran bir hizmetkarına kızını bulmasını emretmişti, ama hizmetkar onu hiçbir yerde bulamadıklarını söyleyerek geri dönmüştü.

Laurana'nın hareketleri herkes gibi Tanis'i de şaşırtmıştı– hatta en çok o şaşırdı. İçini çekti ve cebinde gizlediği yüzükle oynamamaya çalıştı. Sanki yüzük orada yanıyordu ve pantolonunda bir delik açıp parlayarak yere düşüp varlığını herkese gösterecekti.

Umutsuzca Flint'in burada olmasını diledi. Flint işleri yoluna koyacak sert sözler bulabilirdi, ama cüce davet edilmemişti.

"Kızımın çocukluktan henüz çıktığını unutma, Tyresian," diye devam etti Sözcü.

"Doğru. Ama çocukça sevdalar bazen en güçlü sevdalar olabilir, özellikle de önüne geçilmezse." Tyresian, Tanis'e bir bakış attı. Yarımelf, elf lordunun gözlerinde kötülük bekliyordu, ama adamın ifadesinde karanlık yoktu, sadece ılımlı bir merak vardı, sanki böyle bir rekabetin içinde –isteyerek ya da değil– Tanis'in yer almasına şaşırmış gibiydi.

"Tyresian," dedi Sözcü sonra ve ayağa kalktı. "Uzun zaman önce ailelerimiz arasında bir anlaşma yapıldı." Pencerelere doğru gitti ve tekrar elf lorduna dönmeden önce gün batımında oynaşan renklere baktı. Sözcü yorgunluğuna rağmen denetimi eline almış gibiydi.

"Ailemin verdiği söz her şeyin üstündedir, daha önemli bir şey yoktur. Ama dürüst olmak gerekirse, kızımın daha şimdiden bu genç yaşında geleceğini düşünmesini hiç istemezdim. Doğumundan önce iki yaşlı adamın onun için seçtiği biriyle nişanlanmasındansa, onu seven ve onun kalbini kazanan biriyle düğününün tadını çıkarmasını isterdim. Babanın benim için yaptıklarını küçümsediğimi sanma –Üçüncü Aile'nin Lordu benim çok yakın dostumdu– ama yine de bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum: Benim için bu dünyada kızımdan önemli çok az şey var. Eli senin olsa da, kanı her zaman benim olacaktır. Bunu unutma. Ve ona karşı, buna uygun davran."

Tyresian uzun bir süre Sözcü'ye baktı. Küstah gururu biraz olsun yüzünden silinmiş gibiydi. "Tabii ki, Sözcü," dedi en sonunda, sesi itaatkardı. "Rahatlatıcı sözleriniz için teşekkürler, olanlardan zaten hiç şüphelenmemiştim." Sert bir yarı reveransla lord, Sözcü'den uzaklaştı ve Tanis'in yanından hızla geçerek odadan çıktı.

"Doğru olan bu muydu?" diye sordu Sözcü, Tyresian gittikten sonra. Bu soruyu kimseye yöneltmemiş gibiydi, ama Porthios yanına yaklaştı.

"Tabii ki de doğru olan buydu, baba," dedi ağırbaşlı şekilde. "Sözünü tuttun. Bunun dışında neyin önemi var ki?"

"Evet," dedi Sözcü ama ima ettiği şeyin bu olmadığı açıktı.

"Eğer demek istediğiniz buysa Tyresian'a istediği şeyin garantisini verdiniz," dedi Miral. Sesinde Tanis'in daha önce hiç duymadığı bir sertlik vardı. "Altık tahta daha yakın duruyor."

Sözcü bu ifadeyi önemsemediğini belli ederek elini salladı. "Sadece evlilik sayesinde. Bunun çok az önemi var. Önünde ondan daha yakın olanlar var." Porthios'a baktı.

"Tabii ki," dedi Miral ama Sözcü'nün sözleri tedirginliğini hafifletmiş görünmüyordu.

"Bir süre yalnız kalmak istiyorum," dedi Sözcü ve Tanis derin bir '*oh*' çekti. Miral başını sallayarak onayladı. Porthios'la beraber, Sözcü'yü pencereden dışarı alacakaranlığa bakarken bırakmak için kapıda Tanis'e katıldı.

"Tanthalas," dedi Sözcü yumuşak bir şekilde. Tanis adımlarını durdurdu. "Yarınki avdan önce seninle konuşmak istiyorum." Tanis bitmek bilmeyen bir an boyunca bekledi, ama başka bir söz gelmedi, kapıyı arkasından kapatarak Miral ve Porthios'u takip etti.

Miral şimdiden koridorun sonunda gözden kaybolmuştu, yürüyüşü hızlı ve maksatlıydı, ama Porthios kapının dışında Tanis'i bekliyordu.

"Bunların hepsi senin hatan, biliyorsun," dedi Porthios. Derin gözlerindeki gölgeler koyulaştı ve çene kasları gerildi.

"Bilmiyordum, Porthios," demeyi başardı Tanis. Dili kurutulmuş

deri gibi kaskatıydı. "Laurana'nın ne yapacağını nereden bilebilirdim?"

Porthios onu duymamış gibiydi. "Sözcü'nün acısı senin ellerinden, Tanis. Bunu unutma. Ben kesinlikle unutmayacağım." Keskin sözler bir bıçak gibi saplanmıştı Tanis'in kalbine. "Laurana'yla oynadığınız çocuk oyunlarının onu üzmesine izin vermeyeceğim." Bunları söyledikten sonra topuklarının üstünde döndü ve hızlı hızlı yürüyerek uzaklaştı.

Tanis başını salladı. Niye herkes Laurana'nın yaptığı bir şey yüzünden onu suçluyordu? Bunun olmasını en az diğerleri kadar istememişti. Cebindeki pürüzsüz, narin yüzüğü sıkarak içini çekti. Bir an için içinden yüzüğü bütün gücüyle mermer zemine atmak geldi, ama sonra bu his azaldı. Yalnız başına koridordan geçerken yüzüğü cebinin derinliklerine attı. Flint'in nerede olduğunu merak etti.

* * * * *

Bu akşam ocağın başında çalışmak Flint'in düşüncelerini kemiren üzüntüyü almaya yetmemişti.

Sanki çekicin çınlamasıyla günün kötü olaylarının anılarını başından atabilecekmiş gibi ellerini hep meşgul etmişti. Ancak bu mümkün değildi, Tanis'in nerede olduğunu ve keyfinin nasıl olduğunu merak ederken buldu kendini.

Eh, etraf yakında sakinleşir, seni üzgün cüce, dedi kendisine. Laurana'nın acı sözlerini unutacaklar ve herkes Tanis'i rahat bırakacak. Ama derinlerde bir yerlerde bu sözlerin doğru olmadığını sezdi. Bu huzuru yıllar boyunca hiç bozulmamış elf şehrinde bir şeyler yerinden oynuyordu. Acaba Sözcü'nün yabancılarla –Flint'in kendisi dahil– alışverişe izin vermekle hata yapıp yapmadığını düşündü. Flint şimdiden kendisinin babasından öğrendiği teknikleri benimseyen elf demircilerin çalışmalarını etkilemişti. Belki de kendisinin orada bulunması

daha başka, daha önemli değişikliklere yol açmıştı.

Tanis'in uğramasını umuyordu.

* * * * *

Sarayın merkez kanadı üç bölümün en büyüğüydü. Kanatlar arkadan avluyu ve avlunun arkasındaki bahçeleri sarıyordu. Merkez kanadın ortasındaki koridor, sarayın Büyük Salonu'na doğru genişliyordu ve burada tavanda birkaç kemer vardı. Salonun dış yüzünde maharetle ağaç gövdelerine benzetilmiş, mermer dallarının ucunda gümüş ve altın renklerinin titreyerek parıldadığı sıralı pürüzsüz taş kolonlar vardı. Ağaç kolonlar Büyük Salon'un etrafında gezme imkanı tanıyordu, elf soyluları burada durup altlarındaki karmaşık törenleri; cenazeleri, taç giyme törenlerini ya da düğünleri izliyorlardı.

Tavanın merkezinde renkli camdan muazzam bir pencere vardı. Cam parlıyor, esrarengiz renkli ışık oyunları yapıyordu. Tanis bir süre gökyüzüne bakmak için durduğunda Solinari'nin yükseldiğini anladı. Ayın ışınları güneş şeklindeki pencereden içeri süzüldü. Laurana'nın nasıl olduğunu merak ettiğini farketti. Parlak saçlı elfin görüntüsü aklında belirdi. Tanis başını salladı. Anlaması zaman alacak bir konuydu bu– tabii bir gün anlayabilirse. Belki bahçenin taze havası düşüncelerini temizlerdi.

Bahar olmasına rağmen havada Tanis'e soğuk kışın kasvetli aylarını hatırlatan bir serinlik vardı; gri pelerinini omuzlarına daha bir sıkı sardı.

Alacakaranlık göğü açıktı ama ufkun batısında, ağaçların tepelerinin hemen üstünde ilk demir grisi bulutların toplanır gibi olduğunu gördü. Eğer orada, batıda Kharolis Dağları'nın sivri uçlu tepelerinde bir fırtına hazırlığı varsa, Qualinesti'ye gelmesi uzun sürerdi.

Sarayın bölümleri arasına yerleşmiş büyük bahçenin taş patikalarında dolandı. Çiğdem ve fulyalar şimdiden solmuştu, ve zambaklar çiçek açmaya başlamış; solgun, narin çiçekleri Tanis'i selamlayan yüzler gibi rüzgarda eğilmişti.

Süslü bir şekilde budanmış labirentin girişindeki kapıyı geçti ve köşeyi dönerek küçük bir mağaraya geldi. Aniden durdu.

Soluk alıp verme sesleri duydu ve ayakları çakılları çıtırdatırken sarışın bir baş kendisine döndü. Laurana'ydı. Kız doğruldu, küçük ellerinden birinde bir zambak vardı. Tanis yaklaşırken, Solinari'nin kızın pürüzsüz yüzünden yansıyan ışığında Laurana'nın ağladığını gördü.

Ama şimdi duygularını kontrol altına almıştı, kızın kendisine hakim oluşuna bakan Tanis onun Sözcü'nün kızı olduğunu görebiliyordu.

"Merhaba," dedi, kısık sesle.

Tanis kısa bir süre kızı inceledi. Uzaklardan, sanki rüyadaymış gibi, Qualinost'u koruyan koyaklardaki sulardan gelen kükreme sesini duyabiliyordu. Yakınlarındaki yapraklar akşam rüzgarıyla hışırdadı.

Kızın dikkat çeken elf hatları az ışık altında daha da dikkat çekiciydi. "Bugün için üzgünüm," dedi Laurana, zambağı bükerek. "Düşünmeden konuştum ve başını derde soktum. Ama Lord Tyresian'la evlenemem. O..." Devam edemedi. "Bunu babama açıklamalıyım."

"Sorun değil," dedi Tanis, onun dertlerini azaltacak başka bir şeyler söylemek istedi ama bu yeterli gibiydi; kız gülümsedi ve elini tuttu.

"Laurana, ben–" diye başladı Tanis ama durakladı. Kıza yanıldığını, Sözcü'nün sözünden dönmeyeceğini, kendisiyle oynadığı bu saçma oyunları bırakmasının en iyisi olacağını

söylemek istiyordu. Evlenme sözlerini çocukken vermişlerdi, ve artık çocuk değillerdi. Ne olursa olsun, Güneşlerin Sözcüsü kızına ailenin onurunu korumak için Tyresian'la evlenmesini emrederse, Laurana babasının siyasi varlığını yok etmek istemediği sürece elf lorduyla evlenmek zorundaydı.

Laurana aralıksız devam etti, "Babam beni dinlemeli." Tanis o anda kızın dışarıdan görünen soğukkanlılığına rağmen paniklemeye çok yakın olduğunu farketti.

Yüzüğü geri verebileceğini düşündü. Ama bunun kızın kalbini kıracağını biliyordu bu yüzden sadece, "Evet, haklısın. Sözcü seni dinlemeli," dedi.

Söylediği yalana yüzünü buruşturdu, ama diyebileceği başka bir şey yoktu. Sözlerinin Laurana'nın acısını bayağı azalttığı belli oldu, kızın mercan dudakları kıvrıldı ve bahçede beraber yürürlerken başka şeylerden bahsetmeye başladı. Yollar yükselen ay ışığının altında gümüşi renkteydi, bahçede çok az ayrıntı görülebiliyor olsa da güllerin çarpıcı kokusunu içlerine çekebiliyorlardı.

Saraya en yakın olan patikanın sonuna vardılar. Laurana tereddüt etti. "İçeriye ayrı ayrı girmeliyiz," dedi.

Tanis başını sallayarak onayladı. Saraya gizlice beraber girerken yakalanmanın sırası değildi.

"Sonra görüşürüz, aşkım," diye fısıldadı ve parmak uçlarında yükselerek Tanis'in yanağını öptü. Sonra ardında biraz sersemlemiş olan Tanis'i bırakarak bahçede hızla uzaklaştı.

"Çok zamanını almadı, değil mi?" dedi bir ses keskin bir şekilde ve Tanis hızla arkasını döndü. Sert bir nefes aldı. Porthios armut ağaçlarının birinin yanında –ağaç gibi– dimdik duruyordu. "Yalnızca birkaç saat önce nişanlandı ve sen yine de onunla karanlıkta sinsice geziyorsun."

Tanis şaşkınlık içinde bakarken genç elf lordunu ihtiyatlı bir şekilde süzdü. Porthios ne kadarını görmüştü?

"Düşündüğün gibi değil," dedi Tanis aceleyle ama Porthios sadece kaşlarını çattı.

"Hiçbir zaman düşündüğüm gibi olmuyor, değil mi, Tanis?" dedi. Gidecekmiş gibi hareketlendi ama durdu ve Tanis'e maksatlı bir bakış attı. "Bunu niye yapıyorsun, Tanis? Bir kez olsun gerçek bir elf gibi davranamaz mısın? Her zaman farklı olmak zorunda mısın?"

Tanis cevap vermeyi beceremeyince Porthios alacakaranlık içinde uzaklaştı.

* * * * *

Miral günün karmaşasının kabuslara yol açacağını biliyordu. İblisleri rüyalarından uzaklaştırmaya çalıştı. Büyü yapmak için gerekli malzemelerle dolu loş odasındaki masada oturup zayıf gözlerini yaşlar akana kadar mumun alevine bakmaya zorladı.

Fakat sonunda çabalarının işe yaramayacağı belli oldu. En nihayet acı dolu bakışını mumdan çekmek zorunda kaldı ve gözlerini kapattı. Göz kapakları birbirine değer değmez uyku ona sahip çıktı. Başı çaprazladığı kollarına düştü.

Yine mağaradaydı. Rüyalarında hep olduğu gibi yine ufak bir çocuktu. Işık on bin meşalenin gücüyle genç gözlerine doldu ve sesi boğulana kadar çığlık attı. Işık aktı, onun kontrolünde silkelenene kadar ışık içine girdi. Işıktan korkuyordu.

Aynı şekilde karanlıktan da korkuyordu. Işığın kenarlarında her çocuğun rüyalarındaki kötü yaratıklar bekliyordu– hepsi aç ve zalim olan onu sonsuza kadar bekleyecek ejderhalar, ogreler ve troller vardı. Çocuk Miral ışıktan karanlığa baktı ve ikisinden birini seçmeye çalıştı, ama küçüktü ve korkuyordu.

Sonra güzel bir banyoyu andıran bir sıcaklık onu kapladı. Lavtayla çalınan basit bir çocuk ezgisi duydu. Annesinin parfümünün kokusu –ezilmiş gül yaprağı– burnuna doldu. Annesinin birazdan burada olup kendisini ışıktan kurtaracağını, kendisine yemek vereceğini ve bir öykü anlatarak yatağa yatıracağını biliyordu. Sonuçta anneler bunun için vardı. Hevesle bekledi.

Ama annesi gelmedi, sabırsızlandı sonra da sonsuza kadar gelmeyeceğinden korktu.

Ayak sesleri duydu. İçgüdüsel olarak bunun annesinin ayak sesleri olmadığını, üstelik bu seslerin annesinin uzak durmasını tembihleyeceği biri tarafından çıkarıldığını anladı.

Küçük ellerini yumruk haline getirerek ağlamaya başladı.

Uyuyan büyücünün elleri de büyüyen korkuyla beraber kasılıp gevşiyor, kasılıp gevşiyordu.

- 15 -
Gece Ziyaretleri

araran gece gibi kasvetli görünen Tanis, Flint'in atölyesine varır varmaz cüce tarafından aceleyle kapı dışarı edildi, kapı da arkalarından kapandı.

"Nereye–?" diye itiraz etti Tanis atölyeyi sokağa bağlayan engebeli patikada tökezlerken. Flint kendisine hediye ettiğinden beri yanından ayırmadığı kılıcı kınında sallandı.

"Boşver," diye terslendi cüce, önünde son sürat giderken. "Gel haydi."

Bahar gecesi serindi ve dışarıda çok az elf vardı ama sokaktakiler cücenin Yarımelf'i atölyenin önündeki dar yolda, ardından Gökler Salonu'nun mozaikleri üzerinde ve ötesindeki ağaçlı patikada çekiştirirken dikkatle izlediler. Bahar kokuları – toprak, bitki ve çiçek– Tanis'in burnuna doldu, ama cücenin önünde sallanan başından başka bir şeye dikkat etmedi.

En sonunda Tanis mokasenli ayağını yere sağlamca bastı, boş eliyle bir dala tutundu ve Flint nereye gideceklerini söyleyene kadar yürümeyi kabul etmedi.

"Bir hanımefendiyi görmeye gidiyoruz," diye açıkladı cüce kısaca.

Tanis yüzünü buruşturdu. "Beni bu hale bir hanımefendi soktu, Flint. Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Flint kollarını göğsüne kavuşturdu ve en az arkadaşı kadar inatçı bir ifade takındı. "Bu hanımefendi senin anneni tanıyormuş. Onunla tanışmanı istiyorum."

Tanis ağzını hayretle açarak cüceyi şaşkınlıkla süzdü. "Saraydaki birçok kişi annemi tanıyor. Onun ne özelliği var?" diye sordu, kızmaya başlıyordu. "Bir büyücü mü? Annemi ölümden geri mi getirecek? Olay ne, Flint?"

"Of, aman evlat," diye sinirli bir şekilde cevap verdi Flint. "Odanda oturup üzülmeyi mi tercih edersin? Ya da atölyemde oturup üzülmek mi istersin?" Flint, Tanis'in kolunu kuvvetle çekti. "Haydi gel, evlat."

"Hayır."

Tanis'in sesi inatçıydı ve cüce daha fazla kol çekiştirmenin bir anlamı olmadığını biliyordu. "Tamam," dedi Flint. "Bu hanım annen ölürken yanındaymış."

Tanis ürperdiğini hissetti. "Öyle mi söyledi?"

"Hayır," diye karşılık verdi Flint. "Ben parçaları birleştirdim. Şimdi gel."

Tanis yolculuğun ilk ayağındaki gibi hızlı adımlar ve koldan çekiştirmece olmasa da, gönülsüzce cücenin tekrar kendisine yol göstermesine izin verdi. "O kim?"

"Bir ebe. Ama emekli."

"Nerede oturuyor?"

"Bilmiyorum."

Tanis tekrar durdu. "Peki evine vardığımızı nasıl anlayacağız?"

"Güven bana." Cücenin sesi sertti. Flint yürümeye devam etti; Tanis ya devam edecek ya da geride kalacaktı.

Dakikalar sonra ağaçların arasından çıkarak Qualinost'un Büyük Pazar'a bakan batı tarafına çıktılar. Açık alan gecenin bu saatinde neredeyse tamamen ıssızdı doğal olarak. Diğer tarafta ise gecenin mavi ışığı altında morun çeşitli tonlarında

parıldayan gül rengi kuvarstan evler yer alıyordu.

Flint yaklaşıp orta yaşlı bir elfe seslendi. "Ebe Ailea'nın evine nasıl gidebilirim?" diye sordu, yol boyunca koşuşturmaktan nefes nefeseydi.

"Eld Ailea mı?" diye tekrarladı adam, hayret içindeki bakışlarını Flint'ten Tanis'e kaydırarak. "Bu yoldan devam edin." İşaret etti. "Zamanınızı harcamayın. Çabuk!"

"Haydi Tanis!" dedi Flint, adama teşekkür etti ve işaret ettiği tarafa yürümeye başladı. "Nasıl şaşırdı ama."

Tanis gülümsedi ve kısa bacaklı cüceye ayak uydurmak için rahat adımlarla ilerledi. "Hangimizin baba olacağını merak etti herhalde."

Flint'in adımları hafifledi. "İşte bu ilginç bir düşünce," dedi cüce, kötü kötü sırıtarak. "Laurana'yla senin çocuklarını dizimde sallamak beni yormaz. Onlardan bana '*Flint Amca*' demelerini isteyeceğim..." Tanis'in yüzündeki ters bakışı görünce şakayı kesti.

Bir süre sonra bir kavşağa vardılar. "Şimdi hangi taraftan?" diye mırıldandı Flint. Elinde iplik sepetiyle sokaktan geçen bir elf kadına yolu sordu. Kadın hiçbir şey söylemeden elindeki sepetle, granit merdivenleri pencere çerçeveleriyle uyumlu, kuvarstan yapılmış uzun, dar bir evi işaret etti. Basamaklar karanlıktı ama ikinci katın penceresinin kapalı kepenklerinin altından sıcak bir ışık yayılıyordu.

Tanis tereddüt etti. "Flint, bilmiyorum..."

"Tabii ki biliyorsun," dedi cüce ve evin kapısına vurdu. Tanis'i ileriye iterek gölgelere çekildi.

Karanlıkta beklediler. Evin içindeki lamba alevini izleyip, merdivenlerden inen ve kapıya yaklaşan ayak seslerini dinlerlerken serin hava tüylerini ürpertti. "Geliyorum,

geliyorum, geliyorum," diye seslendi pes bir ses.

Bir süre sonra kapı açıldı ve Eld Ailea kediye benzer yüzünü uzatarak Tanis'e baktı.

"Doğum ne zaman başladı?" diye sordu.

"Ne?" dedi Tanis.

Kadının sesi sabırsızlandı. "Doğum sancıları ne zaman başladı?"

Tanis şaşkınlıkla ağzını açmıştı. "Kimin?"

"Eşinin."

"Ben evli değilim," dedi. "Sorunun bir kısmı da bu zaten. Çünkü Laurana..."

O sırada Eld Ailea, Flint'i farketti. Cüceden sonra yine Tanis'e baktı ve yüzünden neler olduğunu anladığı belli oldu. Kapıyı daha da açtı. "Sen Tanthalas'sın," diye fısıldadı.

"Evet."

"İçeriye gel, oğlum. Sen de, Flint."

Bir an sonra cüce ve Yarımelf, Flint'in hayatında gördüğü en kalabalık evlerden birinin içindeydiler. Düz olan her yerde ahşaptan, tahtadan ve gümüşten çerçeveler vardı; duvarın her santimi bunlarla doluydu. Ebe bu resimleri sokak kapısının arkasına bile asmıştı. Tabii ki bu resimlerin hepsi bebeklerin – yeni doğmuş bebeklerin, ufak çocukların, ufaklıkların– resimleriydi. Bazılarında ise bebeklerle birlikte anneleri de vardı.

Eld Ailea misafirlerini şöminenin önündeki minderli sandalyelere oturttu. Yarımelf, Flint'in yaptığı kılıcın kınını belinden çıkarıp şöminenin duvarına dayadı. Ardından yaşlı elf yardım tekliflerini elinin bir hareketiyle reddederek yeni bir ateş yaktı ve gece çayı için malzemeleri almak üzere mutfağa

gitti.

Flint alçak boylu tahta bir masadan bir resim aldı; kulak uçları sarkmış, badem şeklindeki gözleri uykuyla kapalı, ellerini çenesinin altına sincap gibi sıkıştırmış yeni doğmuş bir elfe aitti bu. Sol alt köşeye 'A' harfi karalanmıştı.

Ailea elinde içinde kuşüzümlü ve şekerli koyu kahverengi çörekler olan bir tabakla geri döndü. Flint gözlerini kapadı ve nefes aldı; karanfil ve zencefil kokusunu içine çekti. Bu lezzetli şeyler birayla tamamlanabilir, diye düşündü. Resmi tekrar masaya koydu ve ebeye verdiği tahta oyuncakların birkaçının orada durduğunu farketti.

"Ah, o, Clairek," dedi aniden ebe. "Bir arkadaşımın kızı, geçen ay doğdu. "Ve orada da" –masadaki diğer resimleri işaret ederek– "Terjow, Renate ve Marstev var. Hepsi geçen yıl doğdu."

"Senin emekli olduğunu sanıyordum," diye yorum yaptı cüce.

Kadın omuzlarını silkti ve bir tutam saçı başının arkasındaki gümüş topuzun arasından kaçtı. "Her zaman bebekler doğar. Ve birileri bana ihtiyaç duyduğunda '*Üzgünüm, emekli oldum,*' demem."

Her iki misafir de kadının hafif çöreklerinden birini iştahla yedikten ve siyah çaylarını bitirdikten sonra Eld Ailea ellerindekileri küçük masanın üstüne koymaya çalıştı, ama masa oyuncak ve resimler yüzünden darmadağınıktı. Sert bir şekilde başka bir dilde birkaç sözcük söyledi –Flint gözlerini kırpıştırdı– ve aniden resimlerin arasında yeterli alan açıldı. Demliği ve çörek tabağını misafirlerinin ulaşabileceği boşluğa koydu ve alçak bir tabureye oturdu. Minderli sandalyelerini kadına vermek için Flint ve Tanis fırladı, ancak kadın bunu geri çevirdi.

"Yaşlı bir hanımın sırtı için bu daha iyi," dedi göz kırparak.

Sanki yıllardan beri bu anı bekliyormuş gibi Tanis'e baktı. Yarımelf'in kıpırdanmalarını umursamayarak yüz hatlarını dikkatle inceleyerek mırıldandı, "Annesinin gözleri. Aynısı. Elansa'nın gözlerini aldığını sana söyleyen oldu mu, oğlum?"

Tanis gözlerini kaçırdı. "Gözlerim ela. Bana bir insanın gözlerine sahip olduğumu söylediler."

"Tıpkı benim gibi, Tanthalas," diye karşı çıktı Eld Ailea yumuşak bir sesle. Ateşin ışığı köşeli yüzünde titreşti ve gözleri nazik bir keyifle kırıştı. "Ayrıca insan atalarımın kısa boyunu da almışım. Toz ağacı kadar uzun olan bir orman elimin içinde ben... biraz bodur kalıyorum. Ama dünyanın bodurlara da ihtiyacı var, sanırım."

Neşeyle güldü, ancak Yarımelf ikna olmuş görünmüyordu. Devam etti.

"Kısmen insanım ama kısmen de elfim, Tanthalas. Kısa olabilirim ama narinim– bu bir elf özelliği. Gözlerim yuvarlak ve ela ama yüzüm sivri ve elf gibi. Kulaklarıma bak, Tanthalas, bazı elf hastalarımı çok şaşırtsa da, saçlarımı insanlar gibi toplasam da elf kulakları."

Güldü ve sıcak gözleri ışığın altında berraklaştı. "İnsanlar gibi değişime açığım. Fakat elfler gibi asla değiştirmediğim alışkanlıklarım var. Daha iyi bir yolu gösterenler sinirimi bile bozabilir."

Tanis'in bakışında merak vardı ve Flint, yalnızlık, diye düşünüyordu. Yarımelf konuştuğunda sesi acıydı. "Ama insan özelliklerini bir tecavüzcüden almadın, buna eminim."

Eld Ailea irkildi ve Tanis utandı. Çörek tabağını doldurmak için izin istedi, döndüğünde gözleri kırmızıydı.

"Özür dilerim, Eld Ailea," dedi Tanis.

"Elansa'yı severdim," diye karşılık verdi sade bir şekilde. "Yarım

asır sonra bile başına gelenleri düşünmek bana acı veriyor."

Tabağı Tanis'e verdi, Tanis de hiç bakmadan Flint'e uzattı. Sonra tekrar oturdu ve kollarını dizlerine doladı. Flint aniden Caergoth'taki genç elfin nasıl göründüğünü anladı, kıvrak, neşeli ve harika. Geçmişe mutlulukla bakıyor olmasını diledi.

"Tanthalas," dedi, "Bebekliğini ve erkekliğini karşılaştırmak için seninle tekrar görüşmeyi hep istiyordum. Şimdi öncekinden daha, çok daha sessiz olduğunu" –kendi kendine sessizce güldü– "ve etrafındakilere daha az güvendiğini söylemek zorundayım ki, sanırım her yetişkinden bu beklenir. Ama saraydaki hayatının kolay olmadığını görüyorum. Dostunla konuşarak senin hakkında daha fazla şeyler öğrenmeyi umuyordum. Seni buraya getirdiği için mutluyum."

"Neden benimle daha önce görüşmedin?" diye sordu Tanis. Gözleri karanlıktı.

Eld Ailea içini çekerek baharatlı çöreğe uzandı ve küçük beyaz dişlerini çöreğe geçirdi. Çiğneyip yuttu ve cevap vermeden önce ağzını mendille sildi. "Güneşlerin Sözcüsü seni bir elf gibi yetiştirmeye karar verince, henüz daha küçük bir çocukken seninle görüşmemin doğru olmadığını düşündüm, beni görmen sana sürekli olarak '*diğer*' yanını hatırlatmaktan başka bir şeye yaramayacaktı.

"Ancak şimdi yokluğumun bir hata olduğunu anlıyorum. Özür dilerim."

Tanis bakışlarını kadının yaşlı yüzünden ayırmadan el yordamıyla çay kupasını aradı ve bir yudum aldı. Eld Ailea tekrar doldurarak çayı ısıttı, Tanis tekrar bir yudum aldı.

"Sana ismini ben verdim, biliyorsun," dedi Ailea. ' "*Her zaman güçlü*' anlamına geliyor. Elf dünyasında yaşamak için çok büyük bir güce ihtiyacın olacağını bildiğim için sana bu ismi verdim. Sen de benim gibi, kendi parçalarının değerini anlayana kadar

Qualinesti'den uzakta yaşamak zorunda kalabilirsin."

Tanis hor gören bir sesle konuştu. "Bir hayvan gibi kendi parçalarımın değerini bilmek mi?"

Kadın gülümsedi. "Ben her iki ırkın da en iyi özelliklerini aldığımı düşünmeyi severim. Unutma, Tanthalas. Evet, kesinlikle vahşi, korkunç bir insandı baban. Ama onun aracılığıyla çoğu ondan daha iyi olan birçok insanla bağın var."

Tanis gözlerini kırpıştırdı. Flint yaşlı ebenin Tanis'in düşüncelerinde yeni bir ışık yaktığını görebiliyordu.

"Ben..." diye kekeledi, sonra bir yudumda bütün çayı içti. "Bunu düşünmeliyim."

Eld Ailea başını sallayarak onayladı ve konuşma diğer konulara kaydı, özellikle de bu akşam sarayda duyurulan haberlere. Görünüşe göre Eld Ailea bunları duymuştu.

"Lord Tyresian..." dedi. "Duyduğuma göre çok... muhafazakarmış."

Flint, "Onun doğumunda da ebelik yaptın mı?"

Ailea başını salladı. "Yo, hayır. Yani tam olarak değil, genç cüce."

Genç mi? Flint kafasını salladı ama sonra düşününce kadına kıyasla daha genç olduğu doğruydu.

"Nasıl '*tam olarak değil?*' " diye üsteledi Tanis.

Ailea tereddüt etti. Tanis bastırdı. "Taşıdığın insan kanı yüzünden, değil mi?"

Ailea tereddüt etti, sonra başını salladı. "Bunu konuşmak istemezdim ama konu açıldıysa, evet, Tyresian'ın doğumunun başlarında annesinin yanındaydım; işler yolunda gidiyordu ve sağlıklı bir bebek çıkacağı umudu taşıyordum."

Sonra sesi çatladı. "Sonra?" diye sordu Tanis.

Ailea ateşe baktı, sesi cansızdı. "Tyresian'ın babası odaya girdi ve eşine hizmet edenin kim olduğunu gördü. Bana dışarı çıkmamı emretti, ama ben dışarıda, evin yakınında durdum; sonuçta bana ihtiyaçları vardı. Estimia'nın yanında duracak bir tam elf arattı, ama kimse uygun değildi."

"Bunu öğrenince çocukların öğretmenine bebeği doğurtmasını emretti," diye devam etti ebe. "Zavallı kız daha önce hiç doğuma girmemişti, bebeği nasıl çıkaracağını bilemezdi. Ama Tyresian'ın babası –konağın taş duvarlarının ardından bile duyabileceğim bir sesle– herhangi bir tam elfin, kısmen insan olan birinden daha iyi olacağını söyleyerek bağırdı."

Tanis bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Eld Ailea devam etti. "Sonra Tyresian'ın annesinin çığlığını duydum." Ailea'nın yüzü sanki o anı yaşıyormuş gibi çarpıldı. "Kapıya koştum. Beni içeriye almaları ve Estimia'ya yardım etmeme izin vermeleri için yalvardım, ama Tyresian'ın babası dışarı çıktı ve beni zorla uzaklaştırdı. Eğer gitmezsem beni tutuklatacağını söyledi."

"İlginç, hele Qualinost'ta hapishane olmadığını düşünürsek," dedi Flint.

Eld Ailea kalktı ve duvardan güzel bir elf kadının resmini aldı.

Engebeli resmin üzerinde ince parmaklarını gezdirdi. "Tyresian yaşadı, ama Estimia öldü."

Kadın odada dolaştı, Flint ve Tanis ilerleyişini ateşin ışığı altında izlerken bir çerçeveye dokundu, bir yanağı okşadı. Kapıya varınca döndü ve sade bir şekilde, "Tyresian'ın babası ölümün benim hatam olduğunu söyledi."

Tanis'in soluğu kesildi. "Nasıl?"

Başını eğdi, işgüzar bir şekilde dökümlü gri eteğini silkeledi. "Beni dışarıya atma fırsatı bulmadan önce yanlış bir şeyler

yaptığımı söyledi."

"Bu çok saçma," diye patladı Flint. Tanis başını salladı, yüzü öfkeliydi.

Ailea da başını salladı. "Evet, saçma," dedi sakin bir şekilde. "Zayıflıklarım var ama beceriksizlik bunlardan biri değil." Mutfağa elinde kupalar, demlik ve tabakla geri döndü, Flint de kadına yardım etmek amacıyla odanın girişindeki bebek portrelerine göz atan Tanis'i bırakarak arkasından gitti.

"Atölyemdeyken," dedi Flint, gece yarısı olduğu halde konuşmayı sürdürmeyi umarak, "bana Sözcü'nün doğumunda ebe olduğunu söylemiştin."

"Onun ve kardeşlerinin," diye ekledi Ailea, bir zamanlar, atölyeye gittiği günkü eteğe benzer bir eteğin parçası olduğu belli olan yünlü bir havlu ve kurulanacak bir tabak verdi Flint'e. "Neden sordun?"

"Üçüncü kardeşlerini merak ettim de."

"Arelas mı? Neden?"

"Sözcü, hasta olduğu için Arelas'ın saraydan uzağa yollandığını söyledi, ama kardeşinin hastalığının ne olduğunu söylemedi. Sen biliyor musun?"

Ailea evin arkasındaki kuyudan doldurduğu kovadaki temiz suyla demliği çalkaladı. "Kimse bilmiyordu. Ufakken iyiydi ama yürümeyi öğrendiği sıralarda, eh, değişti."

Flint gür kaşlarının altından baktı. "Değişti mi? Nasıl?"

Eld Ailea'nın sesi bebeklere masal anlatmaya alışkın birinin tonuna döndü. "Bir gün," dedi, "O, kardeşi Kethrenan, annesi ve ben Koru'ya piknik yapmaya gittik," Güneş Kulesi ve Gökler Salonu'nun arasındaki ağaç kaplı alandan bahsediyordu. "Arelas gezinmeye başladı ve kayboldu."

"Onu buldunuz mu?"

"Başlangıçta bulamadık. Bütün alanı taradık ama sanki yer yarılmış içine girmişti. Hiçbir iz bulamadık." Demliği cüceye verdi. "Birisi onu bulmuş olmalı ama kim olduğunu hiç öğrenemedik. Üç günlük sonuçsuz aramalardan sonra – Solostaran'ın babası neredeyse Qıualinesti'deki her askeri çağırmıştı– küçük Arelas sarayın avlusundaki yosunların üzerinde uyurken bulundu. Bahçelere açılan girişten –ya da birisi muhafızları aşıp onu bırakmıştı– içeriye girmiş olmalıydı. Sıcak tutsun diye de bir örtüye sarılmıştı."

Flint eski bir bezle bakır demliği son kez parlattı ve mutfak masasının ortasına bıraktı. "Hastalanmış mıydı?"

"Hem de çok. Onu bulduğumuzda ateşi vardı. Günlerce ölümün eşiğindeydi. Bildiğim bütün ilaçları yaptım. Yapabildiğim bütün büyüleri yaptım ama tedavi edemedim. Sadece etkileri hafifletebiliyordum. Hiç kimse yardım edemiyordu. Sonunda Sözcü, Arelas'ın Qualinesti dışındaki elf bir rahibe yollanmasına karar verdi."

Eld Ailea içinde bulaşıkları yıkadığı seramik kabı temiz suyla çalkalarken Flint tezgaha yaslandı. Konuşma yaşlı kadına bir şeyler hatırlatmış gibiydi, kabı ters çevirip Flint'in dirseğinin yakınına, tezgahın üstüne bıraktıktan sonra devam etti. "Solostaran ve Kethrenan kolay doğmuşlardı– bir çocuk ne kadar kolay doğabilirse artık. Ama Arelas... doğumdan önce de... sağlam değildi. Annesinin içindeki pozisyonu tersti. Doğum bir günden fazla sürdü, en sonunda pens kullanmak zorunda kaldım, ki asla yapmak istemem.

"Her nasılsa o zaman işe yaramıştı," dedi neşeyle. "Kolundaki küçük kesik haricinde bir hasar yoktu. O da hemen iyileşti ve ufak bir iz bıraktı. Hilal şeklinde bir iz. Bu iz bana, bazı yerlerde erkekliğe ulaşan gençlere yapılan izleri hatırlatırdı."

"Şimdi, gelin, Fireforge Usta," dedi canlı bir şekilde, güçlü kollarını cücenin omuzlarına koydu ve cüceyi etrafında döndürdü. "Bakalım genç Tanthalas neler yapıyor."

Odaya geri döndüler. Tanis ön kapının yakınındaki açık bir dolabın yanındaydı. "Bütün bu resimleri sen yapmışsın," dedi, dönerken kızıl kahverengi saçları deri yeleğin üzerinde hışırdadı.

"Hatırladığım kadarıyla yaptım," dedi Ailea, kafasını çevreleyen bir topuz olan örgüyü başının arkasında düzelterek.

"Burada benim resmim de var mı?" Rastgele soruyormuş gibi yapmaya çalıştığı için sesi sert çıkmıştı. Flint ebenin Tanis'i hayal kırıklığına uğratmamasını istedi.

"Burada yok, hayır." Cevapla birlikte Tanis'in omuzları düştü.

"Senin resmini odamda tutuyorum," diye ekledi ve girişteki odadan, mutfak kapısının solundan, yukarı uzanan taş merdivenlere doğru hızlı adımlar artı.

Flint ve yarımelf üstlerindeki merdivenlere bakarak birbirlerine sessizce göz attılar. Gece yarısını çoktan geçmişlerdi ve birkaç saat sonra kara ejderi avı için kalkmak zorundaydılar, ama Flint şimdi Tanis'i aceleyle yatağa götüreceğine ölse daha iyiydi.

Eld Ailea bir anda en üst basamağa varmıştı, Flint, kadının büyü marifetleri arasında ışınlanma da var mı, diye düşündü. Birkaç yüzyıl yaşındaki birine göre olağanüstü hızlıydı.

"İşte," dedi ve Tanis'e süslü, altın işlemeli, gümüş bir çerçeve verdi, gümüş bir zincirin ucunda da çelik pandantif vardı. "Pandantif Elansa'ya aitti. Ölmeden önce bana vermişti."

Tanis saygılı bir şekilde bir eline resmi diğer eline pandantifi aldı, sanki ilk önce hangisini inceleyeceğini bilmiyordu. Yarımelf'in yeşilimsi kahverengi gözleri nemli gibiydi, ama bu ışığın etkisi de olabilirdi. "Demek gördüğü yüz buydu," diye

fısıldadı Yarımelf, Flint ise kendisini ateşe bakmak için dönerken buldu. Duman gözlerine kaçmıştı işte.

Eld Ailea, Tanis'in omuzunun üstünden baktı. "Sağlıklı bir bebektin, Tanthalas– annesi bu kadar güçsüz bir bebek için olağanüstü sağlıklıydın."

Tanis yutkundu ve Eld Ailea devam etti, sesi birkaç adım uzaktaki Flint'e ancak geliyordu. Cüce, yaşlı ebenin acı çeken anneleri rahatlatıp, ağlayan bebekleri sakinleştirirken bu sesi mi kullandığını merak etti. "Elansa, Kethrenan'ı çok seviyordu, Tanthalas. Sanırım daha hamileliğin başlarında onsuz yaşamamaya karar vermişti, ama bebeğin ondan olma umuduyla hayatta kalıyordu."

Tanis'in yüzü sertleşti. "Sonra beni gördü," dedi, "Gerçeği öğrendi." Resmi ebeye geri vermeye çalıştı ama ebe almadı.

"Hayır, Tanthalas." Eld Ailea'nın sesi hafifti. "Seni gördüğü zaman, senin baktığın bu yüzü gördükten sonra fikrini değiştirmiş gibiydi. Bebeğini emzirecek kadar canlanmıştı ama bu onun için çok fazlaydı. Kethrenan'ın ölümü ve sonrası onu çok güçsüz kılmıştı." Ebenin sesi azaldı. "Ölene kadar seni bırakmadı."

Sessizlik odayı karanlık gibi doldurdu, sadece birinin ağır ağır nefes alışı duyuluyordu– Flint'in. Bunu farkeden cüce boğazını temizledi ve öksürdü.

Birbirlerinin gözüne bakmadıkları bir duraklamadan sonra, "Ya pandantif?" diye sordu Tanis.

Eld Ailea onu yarımelften aldı. "Çelik, çok değerli. Kethrenan evlendikleri zaman bunu ona vermiş. Elansa hiç çıkarmazdı. Haydutların bunu almamasının bir nimet olduğunu düşünüyorum. Son aylarda bütün gücünü –ki o da çok azdı– bundan alıyor gibiydi." Kadın Flint'e doğru ilerledi ve kolyeyi gösterdi. Sarmaşık ve toz ağacı yaprakları birbirine geçmiş 'E'

ve 'K' harflerine dolanmıştı. İşlemeler yuvarlak süsün kenarını süslüyordu.

Daha fazla söyleyecek bir şey yoktu. Flint ve Tanis yorgunluktan ayakta duramıyorlardı ve görünüşte yorulmak bilmez ebe bile bitkin görünüyordu. Sessizce anlaşmışlar gibi adımlarını gitmek için kapıya yönelttiler; Eld Ailea, Tanis'in şöminenin yanına bıraktığı kılıcını getirmek için hareketlendi. Kınından tuttu, sonra durakladı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Bu kılıç..."

Tanis gururla "Flint yaptı," dedi.

"Evet, biliyorum," dedi biraz kekeleyerek. "Çok güzel. Ama..."

Ebe düşüncelerini toplarken cüce ve Yarımelf bekledi. Derin bir nefes aldı, aniden bir karara varmış gibiydi. "Flint." Sesi sertti. "Buraya gel."

Flint kadının tarafına yaklaştı, kaygılı bir biçimde ela gözlerine baktı. "Bu pandantifi kılıca ekleyebilir misin?" diye sordu. Bu silahı bozar mı?"

"Eh, elbette bu yapılabilir ve hayır, kılıca zarar vermez, ama..."

"Sürekli orada duracak. Bu yapılabilir mi?"

Cüce başını salladı. Kadının ifadesi onu yakaladı; telaş ve korkunun huzursuz bir karışımı vardı kadının yüzünde. Kılıcın kabzasındaki açık bir kıvrımı işaret etti. "Onu buraya tutturabilirim."

Kadının eli cücenin kabza üzerindeki elini kavradı "O zaman tuttur," diye üsteledi. "Bu akşam."

"Ama geç oldu..." diye kaçamak cevap verdi Flint.

Eld Ailea cücenin kolunu sıkıca tuttu. "Bu akşam yapılmak zorunda. Yapacak mısın? Becerebilir misin?" Flint ebeye bu

kadar yakın dururken kadının bitkinliği gördü, yıllarını ve hareketli kişiliğinin gölgelenişini. Söz verdi ve Ailea da onun kolunu bıraktı.

Flint, Gökler Salonu'nda Tanis'ten ayrıldı. Yarımelf kuzeye doğru Sözcü'nün sarayına ilerledi. Flint arkadaşının kılıcını taşıyarak eve gitti.

Cüce sonraki iki saati ebenin rica ettiği şeyi yaparak geçirdi.

* * * * *

Miral, Sözcü'nün saraydaki özel odalarının önünde nöbet tutan iki siyah yelekli muhafızın yanından neredeyse hiç ses çıkarmadan geçti; muhafızlar onu selamlayıp devam etmesini işaret ettiler. Karanlıkta rahattı, sadece arada bir meşaleler gözlerine acı veriyordu. Hızlı hızlı merdivenlere giden koridoru aştı. Ama avluya ineceğine yapının ikinci katına giden merdivenleri çıktı.

Lord Xenoth'un odalarının önünde, kapının dışına kadar çıkan horultuyu duyarak durakladı. Sonra içerisinin boşluğunu ve karanlığını ortaya koyacak şekilde aralık duran Tanis'in kapısının önünden geçti. Miral, yarımelfin Qualinost'un çinili sokaklarında yürüyüp günün olayları yüzünden ıstırap çektiğini hayal etti.

Büyücü başarıyla Porthios'un ve Gilthanas'ın kapılarını da geçti. Laurana'nınkinin önünde durdu. Kapının altından ışık sızıyordu ve içeriden ayak sesleri geldiğini duydu.

Hafifçe kapıyı çaldı. Ayak sesleri kesildi, sonra kapıya yaklaştı. Laurana'nın sesi alçaktı. "Kim o?"

"Ben Miral, Leydi Laurana. Bu uygunsuz saatte sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ancak sizinle konuşmalıyım."

Laurana kapıyı açtı. Miral, genç prensesi neredeyse her

gördüğünde yaptığı gibi nefesini tuttu. Hareli ipekten bir sabahlık içinde göz alıcı gözüküyordu. Su rengi saçlarının pırıltısını ve kıvrılmış dudaklarının mercan tonlarını ortaya çıkarmıştı. Bir an Miral'ın dili tutuldu: sonra kontrolünü kaybettiği için kendini azarladı.

"Seninle özel olarak konuşabilir miyim, Laurana? Bugün Sözcü'nün ilan ettiği nişanın hakkında."

Laurana'nın alışılmamış yeşil gözleri genişledi ve yanakları kızardı. "Elbette... ama burada olmaz."

"Tabii ki olmaz," dedi Miral yumuşak bir sesle. "Peki ya avluda? Kimseyi rahatsız etmek istemiyorum. Uzun sürmeyecek."

Laurana başını bir yana eğerek düşündü. "Giyinmem için bana zaman ver. On dakika sonra orada olurum." Sonra kapıyı kapattı.

* * * * *

Laurana kararlaştırılan zamanda, daha uygun giysiler içinde; bir pelerin ve gri saten bir elbiseyle avludaki taş sıralardan birine oturmuştu– yıllar önce Porthios ve Tanis'in okçuluk yarışmasına tanıklık eden sıraydı bu. Ama şimdi armut ve şeftali ağaçları Solinari'nin gümüş ışığı altında yıkanıyorlardı ve çiçeklerin kokusu neredeyse bıktırıcıydı. İki katlı mermer binanın çelik kapısı ay ışığında parıldıyordu. Laurana pelerinine sıkı sıkı sarındı.

Miral kızın önündeki çinili yoldan geldi, kırmızı cübbesi gecenin derinliğinde neredeyse siyah görünüyordu. Heyecanlı gibiydi. Başlığı hafifçe geri düşüp, solgun yüz hatlarını ve neredeyse renksiz gözlerini ortaya çıkarmıştı.

"Evet, Miral?" diye sordu Laurana nazikçe. "Babamın ilanıyla ilgili bir şey olduğunu söylemiştin."

"Ben... ben çok üzüldüğümü söylemek isterim." Büyücü başını eğdi. "Senin Tyresian yerine Tanthalas'ı tercih ettiğini biliyorum, ki bu senin tarafından önemli bir beğeni bence." Sevimli bir şekilde gülümsedi, Laurana onu izledi. "Tanthalas senin gibi birine uygun olmaktan çok uzak, aldığı... vahşi mirasa bakmasak bile. Onun zaptedilemeyen eğilimlerini dizginleyebileceğinden eminim. Sonuçta bütün insanlar zalim değildir ve ben de uzun zamandan beri Tanthalas'tan etkileniyorum."

Başını hafifçe aşağı eğdi ve başlığı tekrar yüzünü örttü. Laurana büyücünün Tanis hakkındaki övgüleri ve yergileri arasında bocaladı. "Teşekkürler. Ama bence–"

"Sana daha uygun biri var!"

Laurana yüzünden bir hayret ifadesinin geçmek üzere olduğunu farketti, ama yıllardır aldığı saray terbiyesi sayesinde bunu gizlemeyi başarmıştı. Konuştuğunda sesi dikkatli bir şekilde tarafsızdı. "Peki, o kim, Miral?"

"Ben."

Kelimenin gece havasında aralarında yankılanması bittiğinde Laurana ayaktaydı. "Sen!" dedi zayıfça. "Of, ben–"

Miral'ın sesi ısrarcıydı. "Lütfen beni sonuna kadar dinle, Laurana. Eğer beni reddedersen, bu konuyu bir daha hiç açmayacağım. Yemin ederim."

Laurana çılgınca, babasının böyle hassas bir konunun üstesinden nasıl geleceğini düşündü. Miral yıllardır sarayın sadık bir üyesiydi ve Arelas Amca'ya yaptığı hizmetlerden dolayı babasının sevgisini kazanmıştı. Benzer bir durumda Solostaran büyücüye konuşma şansı verirdi, Laurana bunu biliyordu.

"Lütfen otur, Laurana. Çok sürmeyecek."

Oturdu. Tyresian'ın kendisi için çok yaşlı olduğunu düşünüyordu ve Tyresian sadece ağabeyi Porthios'la aynı yaştaydı. Diğer taraftaki büyücü ise ondan on yıllarca daha yaşlıydı. "Ben evlenmek için çok gencim, Miral."

"Ama sözlenmek için değilsin. Tanis'le öyle yapmadınız mı? Sözlenmedin mi? Nişanlanmadın mı?"

Miral davet beklemeden Laurana'nın yanına oturdu.

"Seni ilk kez yıllar önce gördüm, Arelas'ın haberini buraya getirdiğimde. Bu öyküyü biliyor musun?" Laurana sesine güvenmeyerek başını salladı. Aniden avlunun gece ne kadar sessiz ve ıssız olduğunu farketti. Muhafızların sarayın içinde yaptıkları gibi avluda da devriye gezip gezmediklerini hatırlamaya çalıştı.

"O zamanlar ufacık bir kızdın– ama ne kız! Böyle bir mükemmellik görmemiştim. Biraz şımarıktın doğru, ve alımlıydın; asil bir elf kızından çok biraz erkek çocuğu gibi davranıyordun. Ama belki de, diye düşündüm, bu kuvvet Kith-Kanan'ın soyundan geliyordu."

Laurana büyücüden uzaklaştı, ama büyücünün eli hızla uzanıp kızınkini yakaladı. Kızın tahmin edemediği kadar güçlüydü. Ve gözleri... garip bir şekilde, başlığının gölgesinin içinde olsalar bile, karanlıkta onun gözlerini görebiliyordu. Korku omurgalarından soğuk bir şekilde yakaladı kızı. Büyücünün sesi Qualinost gecesinin sessizliğini yararak devam etti.

"Seni izlemeyi seviyordum, Laurana. Sana hocalık yapmaya gönüllü oldum, ki bunun anlamı budala kardeşin Gilthanas'a da hocalık yapacağımdı. Ve Tanis'e. Biliyorsun, Tanis'i sevdim ve ona güvendim. Sonuçta ikiniz kardeş gibi büyütülmediniz mi? Bana ne zararı olabilirdi ki? Ama dün Tanis hakkında yanıldığımı anladım." Miral elini daha fazla sıkmıştı ve Laurana karşı çıkmak için ses çıkardı. Bu ses korkusunu kırdı ve

Laurana ayağa kalktı, büyücü onu geri oturtmaya çalıştı.

"Bekle," diye tısladı büyücü. "Laurana, beni seç. Çok nüfuzlu değilim, ama herkesin düşündüğünden daha güçlü bir büyücüyüm. Onların ikisinin toplamından daha fazla güç ve zenginlik verebilirim sana. Yeter ki sabırlı ol."

Laurana kalbi korkuyla çarparken birkaç adım geri gitti. Miral yavaşça ayağa kalktı. "Cevabın ne?" diye sordu hevesle.

Saray terbiyesiyle ilgili bütün düşünceler uçtu Laurana'nın aklından. Tek düşünebildiği kaçmaktı. Büyücüyü aşkından vazgeçirmek onu şu anda ilgilendirmiyordu. Kaçmak ilgilendiriyordu ama. Sözcü bu akşam olanları duyduktan sonra Miral'ın sarayda kalmasına asla izin vermezdi.

"Beni rahat bırak," dedi, bütün gücünü toplayarak, sesine olabildiğince güçlü bir hava verdi. "Sarayı terket. Eğer sabah gitmiş olursan olanları babama anlatmayacağıma söz veriyorum. Böylece saraydan kovulmanın utancından kurtulacaksın."

Büyücü doğruldu. Laurana döndü ve ay ışığı altında kapıya doğru uzun adımlarla yürüdü. Arkasından büyücünün mırıldandığını duydu ve koşmaya başladı. Fakat çelik kapıya birkaç adım kala büyü beyninde patladı, tökezledi. Bayılmıştı.

Odasının dışındaki koridorda uyandı. Biri yüzünde kaygılı bir ifadeyle elinde lamba taşıyan iki saray muhafızı vardı başında; başı ve omuzları Miral'ın dizindeydi. Kafası karışık, başını kaldırdı. "Miral?" Laurana etrafına bakındı. "Buraya nasıl geldim?"

"Koridordan geçerken kapının açıldığını duydum," dedi yumuşak bir sesle. "Bugünün sizin için çok yorucu olduğunu biliyordum, hasta olduğunuzu ya da bir şeye ihtiyacınız olduğunu düşünüp acele ettim. Ben yaklaşırken bayıldınız. Hatırlamıyor musunuz?"

Laurana zayıf bir şekilde arkasına yaslandı. "Ben... hiçbir şey hatırlamıyorum. Odamın içinde yürüyüp durduğumu hatırlıyorum, sonra aniden, burada uyandım." Yine de önemli bir şeyi unutmuş olduğunu düşünüyordu. Hatırlayamadı, başını salladı.

Büyücünün saydam gözleri anlaşılmazdı. Bir elini cübbesinin içine soktu ve bir paket kum yaprak çıkardı. "Bunu bir kupa sıcak suya atın, hanımefendi. Zihninizi rahatlatacak ve uyumanızı kolaylaştıracak. Suyla beraber size bir hizmetkar da yollayacağım."

Hâlâ düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu, bekledi, ardından başını salladı. Miral ve muhafızlardan biri ayağa kalkmasına yardım etti. Ardından büyücü koridorda gözden kayboldu. Kendisine endişeyle bakan muhafızların arasında, kapısının önünde durdu. Koridorun aşağısında Lord Xenoth'un kapısı aniden açıldı ve danışman –garip bir şekilde, baştan aşağı giyinmiş olarak– dışarı çıktı. Laurana onu görmezden geldi. Tanis ve Flint'e yönelik dar kafalı yaklaşımına hâlâ kızıyordu.

Düşüncelerini toplamaya çalışırken danışmana olan kızgınlığı kayboldu. Bir şeylere, bazı anılara uzanamıyordu. Neydi bu?

Artık her neyse, eğer önemli bir şeyse sonra hatırlardı. Muhafızlara iyi geceler diledi ve kendisini tekrar odasına kapattı.

- 16 -
Görüşme

Ertesi gün Sözcü'nün hizmetkarlarından biri şafaktan hemen önce, ahırlara atı Belthar'ı kontrol etmeye giden Tanis'in yanına geldi. Solostaran'ın kendisini derhal bekleme odasına beklediğini bildirdi.

Fakat Tanis, Sözcü'nün Kule'deki odalarına geldiğinde kapının dışında duran muhafızlar Sözcü'nün şu anda başka biriyle görüştüğünü, kendisiyle birazdan konuşacağını söyledi. Tanis onlara teşekkür etti ve karanlık bir köşede oturacak bir yer bulmak için koridorda ilerledi.

Sözcü'nün odasının kapısı açıldı ve Porthios dışarı çıktı. Muhafızlara selam verdi ve görünüşe göre köşedeki yarımelfi farketmeyip ters tarafa doğru yürüdü. Tanis rahatlayarak derin bir nefes aldı ve Porthios gözden kaybolunca kapıya yöneldi. Muhafız onu hemen içeriye alarak kapıyı arkasından kapattı. Tanis, Sözcü'nün kendisine neler söyleyeceğini merak ederek yutkundu.

Sözcü makamında oturmuş, yağ lambasının ışığı altında bir tomar parşömene bakıyordu. Sözcü'nün yeşil cübbesindeki altın süsler lambanın ışığında pırıldıyordu. Kapı kapandığında sanki parşömenleri aslında okumuyormuş gibi hemen indirdi ve başını kaldırdı. Oda, cam duvarları sayesinde şafak öncesinin loş ışığı altında pembe gri parlıyordu.

"Tanthalas," dedi Sözcü, sesi dingindi. Oturması için Tanis'e yer göstermedi, Tanis de bu yüzden ayakta bekledi.

"Beni görmek istemişsiniz, Sözcü," dedi Tanis. Sözcü'nün

karşısında daha önce böyle hissettiğini hatırlamıyordu. Bugün korktuğunu farketmişti.

Sözcü başını salladı. "Dün zorlu bir gündü, Tanthalas," dedi kısık sesle. Ayağa kalktı ve elleri arkasında odayı adımlamaya başladı. "Lauralanthalasa'nın elini bir başkasına vermeye söz vermenin çok zor olduğunu biliyorum, ama fazla seçeneğim yoktu. Bu söz iki aile arasında çok uzun zaman önce verilmişti. Sayısız sözleşme, pek çok anlaşma elflerin Güneşlerin Sözcüsü her zaman sözünü tutar inancına dayanır. Ne yapabilirim ki?"

Sanki Tanis'le konuşmuyor kendi kendine tartışıyordu. "Kızımı kurtarmak için tahttan inip, Sözcü olmayı mı bırakayım?"

Tanis zorlukla nefes aldı. Tahttan çekilmek mi?

Ama Sözcü kafasını salladı. "Peki bu neye yarar? Porthios yerimi alır ve verilen söz onun omuzlarına biner ve çok az şey değişir. Gördüğün gibi, Tanis, sözümü tuttum. Ailemizin onuru bunu gerektirirdi." Delici bakışlarla Tanis'e baktı ve yarımelf gayriihtiyari yüzünü buruşturdu.

"Ve Tyresian da Laurana için kötü bir seçim değil," diye devam etti Sözcü, ve Tanis kalbinin gümbürdediğini hissetti. "Bu yüzden zor bir iş olduğunu bile bile bunu yapmaya karar verdim. Nişanı ilan ettim."

"Şimdi, söyle bana, Tanis, işler niye bu yönde gitti?" diye sordu Sözcü. "Kızım evime getirip kardeşi gibi yetiştirdiğim bir çocukla nasıl sözlenebilir, bunu anlamıyorum ve kimse de bana açıklayamıyor. Ve de ilk defa Laurana'yı benimle..." Sözcü bir an durakladı, gözleri karardı. Ama bu an kısa sürdü ve krallara yakışır duruşu geri geldi. "Benimle konuşmayı istemezken buluyorum. Söyle bana, Tanis. Neden kendi kızım bana meydan okuyor?"

Tanis başını salladı. Dürüstçe "Bilmiyorum," dedi.

"Ama sen bilmelisin, Tanis," dedi Sözcü sesi acıyla dolarak. "Çocuklarım arasında Laurana'ya en yakın hep sen oldun. Ve şimdi sandığımdan da yakın olduğunu farkediyorum." Gözleri yeşil yeşil parladı.

"Hayır, öyle değil," dedi Tanis, kalbi deli gibi çarpıyordu. "Uzun zaman önce oynadığımız bir oyundu bu, sadece bir oyun."

"Bir oyun mu?" dedi Sözcü. Sesi yumuşaktı ama Tanis'i ürperten bir keskinlik taşıyordu. "Bu ciddi bir konu, Tanthalas," dedi Yarımelf'e doğru ilerleyerek, cübbesi etrafında dalgalanıyordu. "Ailemizin bütünlüğü, sarayın uyumu, şehrin üzerine kurulduğu huzur; hepsi tehlikede. Oyun oynanacak zaman değil!"

Tanis başını salladı, yüzü sıcakladı. Bir şeyler söylemeyi denedi, herhangi bir şey, ama söyleyecek kelime bulamadı.

"İlk olarak, Laurana bütün sarayın önünde bana karşı çıkıyor," diye devam etti Solostaran. "Benim her zaman sevdiğim ve bana saygı duyduğunu düşündüğüm senin, bundan ders çıkardığını, yaptığın şeyin etkilerini gördüğünü umuyorum. Ama sonra olaydan sadece birkaç saat sonra onunla avluda gezdiğini, onun kollarını sana doladığını ve öptüğünü, birer..." Sözcü'nün sesi titredi ama sonra kendini topladı. Gözleri parlamış, sesi sertleşmişti. "Onunla karanlık bir oyun oynuyorsun, Tanis. Sen bu sarayın bir üyesisin ve sarayın kararlarına saygı göstermelisin. Benim himayemdesin. Onun erkek kardeşisin, o da senin kız kardeşin."

Sözcü'nün gözleri genişledi, yüzünü güçsüz bırakarak gözlerdeki öfke çekildi. Omuzları düştü ve doğrulmak için masasının kenarını kavradı.

"Özür dilerim, Tanis," diye fısıldadı.

Tanis, Sözcü'nün sandalyesine oturmasına yardım etti.

"Geçen güne zemin hazırlayan şeyler beni çok zorladı," dedi Sözcü. Şarap sürahisini işaret etti ve Tanis, Sözcü'nün kupasını doldurdu. "Dünden beri saraydakiler bana geyiğe saldıran av köpekleri gibi gözüküyor. Peki, ben onlara ne diyebilirim? Bu çocuk benim varisim ve kız kardeşi diye kabul ettiğimiz kadınla evlenecek– zaten gerçek kızkardeşi de değil aslında mı, diyeyim? Sözümü bozduğumu mu söyleyeyim?" Kafasını salladı. "Anlamaya çalış. Benim kızdığım sen değilsin. Ben saraya, senin ve soyun hakkında dar kafalı düşüncelere kızıyorum."

Tanis içini çekti. Umutsuzca Sözcü'ye inanmak istiyordu ve kendisine babalık yapan adamın gözlerinden o eski sıcaklık geçti.

"Size gerçeği söyledim," dedi Tanis. "Laurana'yı tabii ki seviyorum, ama kardeşim gibi seviyorum. Şimdi de ne yapacağımı bilmiyorum." Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, "Laurana bazen çok inatçı olabiliyor."

Sözcü neredeyse gülüyordu. En azından dudaklarından bir tebessüm geçti. "Eh, buna inanırım. Çocukluk arkadaşı yakışıklı bir elf lordu oldu. Ne hayal ettiği belli. Onun erkek kardeşi gibi yetiştirilse bile, Laurana bunun doğru olmadığını biliyor."

Tanis ne diyeceğini bilemeden bekledi, ancak konuşma bitmiş görünüyordu. Bir süre sonra yalnız başına koridordaydı.

- 17 -
Av

Tanis güneşin doğuşunu Gökler Salonu'nun en uygun yerinden izledi. Solgun ışınlar Güneş Kulesi'nin üzerinde bakır gibi parıldıyor ve şehrin kristal ve mermer binalarının üzerine kıvılcım gibi düşüyordu. Güneş ufukta yükselirken birikmiş, alçak, koyu renkli bulutlara takıldı. Güneş bulutları adeta tutuşturdu; bulutlar birkaç dakika içinde koyu griden parlayan kızıla döndüler. Bulutlar bir önceki günden daha kalabalık görünüyordu. Tanis yolunu tekrar saraya çevirdi, üç yaşındaki kestane rengi aygırının, Belthar'ın bulunduğu ahıra doğru ilerledi.

Qualinost'un soyluları gri granit ahırın dışında toplanmışlardı bile. Tyresian siyah deri pantolon ve çelik göğüs zırhı içindeydi, aygırının, Primordan'ın tepesinden Ulthen'e emirler yağdırıyordu. Miral ahırın duvarlarından birine yaslanmıştı, büyü yapmak için gerekli malzemelerin bulunduğu kumaş çantaları, alışılmış kırmızı cübbesinin yerine giydiği başlıklı kırmızı tuniğinin belinden sallanıyordu. Dizine dek uzanan tuniği büyücünün ata binmesini sağlamak için ortalarından kesilmişti. Tanis'in isimlerini hatırlayamadığı birkaç soylu elf ahırın kapısının solunda muhabbet ediyorlardı. Yakındaki Litanas büyücünün beygirini eyerledi. Porthios bir tarafta durmuş, ağzını açmadan etrafına bakıyordu; kardeşi Gilthanas üzerinde siyah muhafız üniformasıyla Porthios'un göze çarpan rahatsızlığını taklit ediyordu. Tanis, Belthar'ı almak için ahıra girdiğinde kuzenlerini selamladı. Daha sonra atını ahırın bahçesinin kaldırım taşlan üzerinde gezdirirken saray tarafından Xenoth'un, güney tarafından ise Tezayak'a binmiş

Flint'in geldiğini gördü. Tanis'in kılıcı Flint'in yan tarafında sallanıyordu. Hayvanın diğer tarafında ise cücenin savaş baltası duruyordu.

"İşte unutulmayacak bir ikili– katıra binmiş bir cüce ve Kith-Kanan'ı tanıma ihtimali olacak kadar yaşlı bir elf," diye bağırdı Ulthen, Gilthanas'a doğru. Gilthanas ağabeyine baktı ve yüzündeki gülümsemeyi sakladı. Porthios sinirlenmiş gibiydi. Tanis, cücenin kılıcını getirmesini beklemek için Belthar'ın dizginlerini tutarak Sözcü'nün varisinin yanında durdu.

Ahıra önce Lord Xenoth vardı. Ayak bileğine kadar inen, tepelerinde toplanan fırtına bulutları renginde cübbesi bacaklarının arasında dalgalanıyordu. Tyresian'a nereden at ödünç alabileceğini sordu; görünüşe göre danışmanın bir atı yoktu.

"Tanrılar adına, Xenoth, bu kıyafet içinde ata ancak kadın eyeriyle ve yan olarak binilebilir!" diye mırıldandı Porthios, Gilthanas ve Yarımelf'e. "Laurana bile normal eyerle at sürüyor. Tanis gidip yardım et. Akis'e binebilir."

Tanis dizginleri Gilthanas'a verdi ve uzun adımlarla Lord Xenoth'a yardım etmeye gitti. Son günlerin kargaşasına rağmen, Tanis ava katıldığı, şimdiden birkaç elfi katletmiş ölümcül bir canavarı aramaya gittikleri için mutluydu. Heyecanın kendisini aniden ürperttiğini hissetti. Porthios ya da Tyresian'ın geyik avlarından birine hiç davet edilmemişti– sadece en soylu elfler gidiyordu bu avlara. Ama bu sefer Tyresian onu durduramamıştı. Orman yollarında atını dörtnala sürerken yanından geçtikçe belirsizleşecek yeşil dalları hayal ederken gözlerini kapadı. Muhteşem olacaktı.

Xenoth ahırın loş ışığında bölmelere dikkatle bakarak geziyordu, görünüşe göre, belki de bir zamanlar olduğu biniciye göre, kendisine uygun bir binek arıyordu. Tanis, Akis'in bölmesine gitti ve hayvanı çağırdı. Kısrağın alacalı kafası yarım

kapının üstünden belirdi. Nazik hayvan cevap olarak hafifçe kişnedi; Tanis ve o, yıllardır arkadaştı. Kulaklarını oynattı ve Tanis'in ceplerini içinde elma ya da benzer şeyler var mı diye süzdü. Tanis tuniğinden bir tane havuç çıkarttı, yarıya böldü ve avucunun içiyle hayvana verdi. Lastik gibi dudaklarıyla ufak havucu arayıp, kıtırdatarak ağzına atarken Tanis onu izledi. Diğer yarıyı da burnunu çekerek aradı.

"Kusura bakma, geri kalanı Belthar'ın," dedi ve sonra sesini yükseltti. "Lord Xenoth, sizin için bir at buldum."

Xenoth ahırın diğer ucunda, Tyresian'ın bile zorlukla kontrol ettiği kocaman savaş atı Müttefik'in bölmesinin önünde durakladı. Danışman başını salladı, gümüş rengi saçları gri ışıkta pırıldıyordu. Hayvanı işaret etti. "Buna bineceğim," dedi. "Hazırlayın."

Müttefik, tahta perdenin üzerinde hamle yaptı, dişleri elfin porsumuş elini ufak bir farkla ıskalamıştı. Xenoth çığlık atarak geri sıçradı. Tanis başını sallayarak Akis'i bölmesinden çıkardı ve ahır görevlisi atı yola hazırlamak için fırladı.

"Akis'e binin," dedi Tanis. "İyi, nazik bir attır."

Xenoth'un yüzü öfkeyle kızardı. "Bu atı idare edemeyeceğimi mi söylüyorsun?" diye sordu. Tekrar atı gösterdi. Müttefik, danışmanın gözünün önünde sallayıp durduğu lokmayı ısırmak için çıldırıyordu.

Tanis içini çekti ve biraz daha yaklaştı. "Kith-Kanan'ın bile bu atı idare edemeyeceğini söylüyorum." Arkasından ayak sesleri duydu ve Xenoth'un tiz sesinin diğer gönüllülerin dikkatini çektiğini tahmin etti.

Xenoth'un gözleri biraz büyüdü; sesi titredi. "Zamanında çok iyi bir biniciydim, Yarımelf."

"Buna eminim, Lord Xenoth." Tanis paniklemiş bir atı

sakinleştirecek bir sesin bu çıldırmış elfi de sakinleştireceği düşüncesiyle sesini alçak tutmaya çalışıyordu. "Ama şimdi bir atınız bile yok. At binmeyeli uzun bir süre geçmiş. Neden daha... kolay... bir atla başlamıyorsunuz?" Arkasından sesler duydu, bayağı bir izleyicinin toplandığını anlayınca ensesi karıncalandı. Bu şamatayı çabucak bitirmek için ilerledi ve bir eliyle danışmanın ipek gömleğini tuttu.

"Bırak beni!" diye çığlık attı Xenoth. "Bir... bir... Yarımelf piç tarafından itilip kakılamam!"

Tanis'in arkasındaki birkaç elf nefesini tuttu, diğerleri kahkaha atmaya başladı. Tanis göğsünün kasıldığını, yumruklarının sıkıldığını hissetti. Danışmana doğru bir adım attı. Elfin gözleri korkuyla büyüdü. Xenoth'un arkasından Müttefik tekrar dişlerini gösterdi.

"Tanis. Lord Xenoth." İsimler itaatsizliğe izin vermeyecek bir tonda söylenmişti. Tanis döndü.

Porthios'tu. "Tanis, atına git. Xenoth, Akis'e biniyorsun ya da bu ava katılmıyorsun."

Porthios öfkeli bir tanrı gibi duruyordu, altın işlemeli yeşil av giysisi Sözcü'nün tören cübbesi gibi parıldıyordu. Gözlerinde öfke vardı. Diğerleri biraz utanmış gibi görünerek geri çekildiler. Porthios, danışman Müttefik'ten şimdi ava hazır hale gelmiş Akis'e gidene kadar bekledi. Tanis, Ulthen ve Miral arasından hızla geçerek büyük adımlarla ahırın çift kanatlı kapısına gitti. Ama Porthios'un sesi onu durdurdu.

"Tanis," dedi Sözcü'nün varisi. "Üzgünüm."

Porthios'un başka bir şey söyleyip söylemeyeceğinden emin olmayan Yarımelf bekledi. Sonra omuzlarını silkti ve dışarı, Belthar'a gitti.

* * * * *

Yarım saat sonra gönüllüler hazırdı. Xenoth, cübbesini uyluklarına kadar çekip, siyah dizlikler içindeki uzun, sıska bacaklarını gözler önüne sererek Akis'e normal bir şekilde binmişti. Aslında orta halli bir binici gibi gözüken Xenoth grubun sonuna yakın duruyordu. Tyresian, Porthios ve Gilthanas baştaydı.

Tanis'in aygırı çiğle kaplı kaldırım taşlarını eşeledi ve burnundan nemli, soğuk havaya karışan bir buhar çıkardı. "Ata binmeyi istemediğinden emin misin, Flint?" diye sordu Yarımelf.

"Binemeyeceğimi çok iyi biliyorsun," dedi cüce aksi aksi, yüzü sadece üç saatlik uyku yüzünden soluk ve yorgundu. "Atların beni deli gibi kork– yani hasta ettiğini biliyorsun."

Bunu vurgulamak için yüksek sesle hapşırdı ve mendiline borazan gibi sümkürdü. Tanis'in atı cevap verirmişcesine kişnedi.

"Sana bir şey soran oldu mu?" dedi Flint kızgın kızgın, bir yandan da ters ters bakıyordu hayvana. Aygır gözlerini yuvarlayarak gözlerinin beyazını gösterdi, gemini dişlermiş gibi kulaklarını oynattı.

"Siz ikiniz, bu kadar yeter," dedi Tanis, dizginleri sıkarak.

At tekrar burnundan nefes verdi, sanki cücelerin tuhaflıklarını anlayamıyorum der gibiydi. Gerçi bazen Tanis de anlayamıyordu.

Tanis sürekli artan ışık altında atlarına binen diğer saray üyelerine ve genç soylulara baktı, ama onlar Tanis'e pek ilgi göstermiyorlardı. Çoğu Xenoth'la yaptığı tartışmayı insan tabiatının bir örneği olarak algılamıştı, ayrıca hiçbiri Xenoth'un da elf soğukkanlılığına yakışır bir şekilde davranmadığını da görememişti.

Hâlâ heyecanının o sızısını duyabiliyordu ama. Son günlerdeki

olaylar ne olursa olsun, en sonunda ona da diğerleriyle at sürme şansı verilmişti...

Toplanan elfleri inceledi. Tyresian atının üstünde, siyah eldivenli elleri dizginlerde, dimdik, gururla duruyordu. Porthios gri atıyla elf lordunun yanındaydı ve Gilthanas tam arkalarında, ince bacaklı, gergin başı güzel bir demirkırı kısrağın üzerindeydi.

Açık havada yüksek, tatlı bir boru sesi duyuldu ve Tanis, Belthar'ın dizginlerini çekerek atını diğerlerinin yanına sürdü. Tyresian'ın dik bakışı bir an üzerinde titredi, ancak ilgilenmeyen bir bakış gibiydi. Elf lordu ilgisini diğer arkadaşlarına verdi.

Tanis dizinin yanında asılı sadaktaki oklarını kontrol etti; evvelki akşam Flint'ten ayrıldıktan sonra bir saatini sapları cücenin yaptığı çelik ok başlarına takmakla geçirmişti. Sert metal kara ejderinin pullu derisi için birebirdi. Ardından yanında asılı duran Flint'in kılıcını ayarladı. Silah hantaldı– mesela, oklarla indirilmiş bir geyiği öldürürken bir kısa kılıç ya da uzun bir hançer daha çok kullanılırdı. Ama birkaç elf büyüklüğünde kana susamış bir kertenkelenin peşindeydiler. Hangi silahın en iyi hizmeti vereceğini kim bilebilirdi?

Ayrıca, Tanis kılıcı bırakamayacak kadar çok gurur duyuyordu onunla. El kundağı şafak ışığında sanki bir şekilde orada donmuş gümüşi bir duman gibi soğuk soğuk pırıldadı. Elkundağının tam ortasında...

"Flint!"

Cüce oturduğu katırın sırtından başını kaldırdı.

"Annemin kolyesini kılıca takmışsın," dedi Tanis. Tyresian ve Miral, Yarımelf'in tarafına baktı.

Cüce huysuz bir sesle cevap verdi. "Eh, Ailea'ya yapacağımı

söylemiştim, değil mi? Gecenin ortasında iki saat üzerinde çalıştım. Muhafazada delikler açtım –eklemeliyim ki bu biraz kalbimi kırdı– ardından pandantifi yerleştirdim ve bir zincirle ikisini birleştirdim." Kızgınlıkla homurdandı. "Küçük hanımın endişeleri için yaptıklarıma bak."

Tanis gülümsedi ve omuzlarını silkti. Ebe uzun zamandır '*küçük hanım*' sayılmıyordu ama Yarımelf, cücenin ebeyle kendisini ayıran birkaç yüzyıla rağmen onu sevdiğinden şüpheleniyordu.

Tyresian'm sesi muhabbetlerini böldü. "Herkes hazır mı?" diye sordu yavaşça. Tanis, elf lordunun hakkını vermek zorundaydı; tam bir komutandı.

Tanis kılıcını okşadı. Kılıcın ve sağ bacağının yanındaki bir sadak okun yanı sıra, kısa yayı da sırtında asılıydı ve yaratık birini yaralarsa diye yanına bir matara şarap almıştı. Tanis her şeyi kontrol etti ve başını salladı. Hazırdı.

Tanis'in adını hatırlayamadığı bir elf lordu atını ileri sürerek toplanmış grubun karşısına geçti. Av başlamadan önce kutsama töreni yapacaktı. Sert gri gözlü, keskin yüzlü, ince boyunlu bir elfti.

Gönüllüler başlarını eğerken "*Bugün Kiri-Jolith'e dua ettik, iyilerin savaş tanrısına,*" dedi gri gözlü elf lordu. "*Topraklarımızı yağmalayan, birçok akrabamız elfi öldüren bu korkunç yaratığı ararken ve onunla karşılaştığımızda yanımızda olmasını istedik.*"

Tanis, Flint'in arkasında homurdandığını duydu. "O yaratık dört gün önce '*akrabanız cüce*'lerden birini de öldürüyordu," diye mırıldandı. Tanis dönerek cüceyi susturdu.

"*Ayrıca Habbakuk'un, hayvan hayatının tanrısının da yardımını istedik. Senin doğadaki yeteneklerin ve doğayla uyum içindeki irfanın bugün yanımızda olsun.*"

"*Ve eğer, içimizden biri dönmeyi başaramazsa, Habbakuk, onun ruhu kabul bulsun.*"

"*Öyle olsun.*"

"Öyle olsun," diye tekrarladı diğerleri.

Sonra boru çalan tekrar üfledi borusunu ve avcılar atlarını Qualinost'un batı tarafına mahmuzladı. Şehrin güneybatıdaki muhafız kulesinin önünden gürültüyle geçerek Qualinost'u kuşatan iki köprüye doğru ilerlediler. Ardından *Ithal-inen*'i, Umut Nehri'ni taşıyan koyağı geçen uzun köprünün ayağını geçtiler. Koyağın kenarında durdular. Tanis sağlarında, göremedikleri bir yerde, kısa süre önce Flint'le piknik yaptıkları *Kentommenai-kathh*'ın olduğunu biliyordu. Flint'in tam arkasındaki yüz seksen metrelik uçuruma bakıp, Tezayak'ı kalabalığa doğru çektiğini gördü. Cücenin yüzünde terin parlaklığı vardı.

Tyresian saray muhafızlarının komutanına başıyla işaret verdi. Komutan atını bir adım ileri sürdü ve bir arada duran gönüllülere seslendi. Sesi etraflarında salınan toz ağaçları gibi koyakta savruldu. Sabah esintisi soğuktu ancak Tanis'in heyecanı onu ısıtıyordu.

"Kara ejderi en son olarak güneyde, koyağın batısında görüldü," dedi muhafız komutanı. Eliyle işaret etti ve bir düzine göz, yaratığın her an çalılardan çıkmasını bekliyormuş gibi sola baktı.

Komutan devam etti ve avcıların bakışları kendisine geri döndü. "Birkaç şeyi unutmayın: Bir, kara ejderlerinin vücudu hareket ettikleri yerin rengine dönüşür. Bu çok etkili bir kamuflajdır."

Tanis atını Flint'e doğru götürdü ve cücenin yarı korkuyla yakınlardaki meşeye baktığını gördü. Sanki kara ejderlerinin ağaç kılığına girebileceğini düşüyormuş gibiydi.

"Bu yaratıklar akıllıdır," diye bağırdı komutan. "Ortak Lisan'ı konuşabilirler. Bu yüzden ne söylediğinize dikkat edin. Mesela, taktiklerimizi arkadaşlarınızla konuşmayın. Yaratık sizi duyar ve anlar."

Gilthanas kısrağını Flint'in diğer tarafına sürdü. Sözcü'nün küçük oğlu tören muhafızlarının siyah deri yeleklerinden giymişti. Sabah esintisi sarı saçlarını yüzünün arkasına attı. Laurana'ya çok benziyor, diye düşündü Tanis, Porthios'un benzediğinden daha çok. Gilthanas son yıllarda bayağı değişmişti, ama tabii ki hiçbir şey Tanis'in değişimine yetişemezdi. Yine de Gilthanas artık bir çocuktan çok elf lorduna benzemeye başlamıştı. Muhafız üniformasının içinde küçük, neredeyse kaybolmuş görünse de, kısrağında dimdik duruyordu. Yeşil gözleri gururluydu.

"İlaveten," dedi muhafız komutanı, Tanis'in ilgisini tekrar kendine çekerek, "Kara ejderleri kurbanlarını ısırarak ya da kuyruklarıyla kamçılayarak öldürmeyi tercih etseler bile büyü de kullanabilirler. Buna dikkat edin. Kara ejderlerinin büyülerine karşılık koruma olarak büyücü Miral bizimle geliyor."

"Of, harika," diye mırıldandı Gilthanas. "Miral. Yandık."

Tanis elinde olmadan Flint'e baktı ve Gilthanas'a gülümsedi. Gilthanas açıkça şaşırarak gülümsemesine karşılık verdi. Tanis, Gilthanas'ı artık tanımadığını anladı. Çocukken birbirlerine çok yakınlardı, ama artık büyümüş ve ayrı düşmüşlerdi. Gilthanas, Tanis'i bir kenara atarak talihini sarayda denedi. Dostluğu ve itibarı orada aradı.

Porthios'un yardımıyla bunlara bol bol kavuşmuştu.

"Kara ejderleri," diye bağırdı komutan, "soğuk havada çok yavaş hareket ederler. Bu yüzden bu kadar erken yola çıkıyoruz. Yaratık kendisini güneşte ısıtmadan onu kıstırmayı

umuyoruz. Bulutlara bakarsak," birçok elf batıda toplanan fırtına bulutlarına doğru bakarak mırıldandı, "hava bizim yanımızda olabilir."

Komutan, Lord Tyresian'ı selamladı. Tyresian karşılık verdi. Elf lordu gönüllülere doğru kolunu kaldırdı. Umutla bekleyen avcılara sessizlik hakim oldu.

Zayıf sarı ışık doğu ufkunda yayıldı, ama batı tarafı sanki gece örtüsünü kaldırmamış gibi hâlâ karanlıktı. Fırtına güç toplayarak, bulutları daha da yükselip koyulaşarak, uzaktaki dağların üzerinde birkaç gündür bekliyordu. Gece vakti gökyüzünü kaplayan, toprağı tehdit eden kocaman bir kara gölge gibi doğuya ilerlemeye başlamıştı. Dönen bulutlarda şimşekler çaktı. Tanis şimdiden gök gürültüsünün havayı dolduran hafif sesini hissedebiliyordu.

Boru tekrar öttü ve Tyresian avcıları köprüyü geçmek üzere hareketlendirmek için siyah eldivenli elini kaldırdı. Muhteşem bir çığlıkla elfler atlarını mahmuzladı, üçlü sıra halinde köprüye girdiler, Tanis kendisini onlarla beraber bağırırken buldu, ses ciğerlerinden sabah havasına patlıyordu. Dünyanın kendisi kadar eski bir çığlıktı bu, ölüm ve yaşam kadar eskiydi.

"Reorx beni kurtarsın," diye mırıldandı Flint, Belthar ve Gilthanas'ın kısrağıyla beraber Tezayak da köprüye yaklaşırken. "En azından ortadayım. Oğlum," aniden yarımelfe döndü, "eğer kenardan düşecek gibi olursam bana söylersin, değil mi?" Tanis kabul edince cüce başını eğdi ve Tanis, Flint'in saçları yüzünü gizlemeden önce gözlerini sımsıkı kapadığını gördü.

"Onun derdi ne?" diye sordu Gilthanas sert bir şekilde. "Hasta mı?"

Tanis başını salladı. "Dua ediyor. Bu bir cüce geleneği." Cücenin yuvarlak yüzünden geçen bir tebessüm gördü. Bir süre

sonra bu tebessüm yerini atların toynaklarının artık tahta üzerinde değil de, koyağın batı tarafındaki çiğnenmiş kaya üzerinde olduğunu anlamasıyla derin bir iç çekişe bıraktı.

Yeşil ormanda hava çam ve mantar kokularıyla dolu, tazeydi. Neredeyse tedavi edici bir koku kafasını rahatlattı ve duyularını güçlendirdi. Çalılardaki küçük orman hayvanlarının çıkardığı her hışırtıyı duyuyor, gökyüzüne uzanan her yaprağın çizgilerini görebiliyordu. Elfler ormanın derinliklerine doğru bükülen patikalarda atlarını koştururken ağaçlar hızla yanından geçti.

Batıdan topluca ilerleyen fırtına bulutlarıyla birlikte, arada sırada serpiştiren yağmurla hava serinliğini korudu. Saray muhafızlarının izcileri grubun önünde ilerledi, ama bir şey bulamadılar. Avcılar sadece sincaplar, kuşlar ve kış uykusunda zayıflamış bir dağsıçanı gördüler. Sincaplar ve çizgili sincaplar hemen uzaklaştı. Dağsıçanı bir tümseğin üzerindeki kütüğün tepesinden avcıların geçişini izledi.

Patika sadece iki atın yan yana geçebileceği genişlikteydi. Bazı kısımlarda çalılar büyümüş, patikaya kadar inmişti. "Bundan hoşlanmadım," dedi Tanis, Flint'e. Flint başıyla onayladı. Yarımelf elinin sürekli kılıcının kabzasına gittiğini ve birbirine sarılmış 'E' ve 'K' harflerini okşamakta olduğunu farketti.

Avcılar arasındaki konuşmalar uzun süredir kesilmişti. Tek ses arada bir cıvıldayan kuşlardan, gıcırdayan eyerlerden ve atlara alerjisi olan bir cücenin burnundan geliyordu. Flint hapşırınca Xenoth eyerinde döndü ve "Hişşt," diye tısladı.

"Elimde değil," diye sertçe karşılık verdi Flint, sadece Tanis'in duyabildiği bir sesle.

Tanis, Tyresian'ın aniden kolunu kaldırdığını gördü ve sıra durdu. Atsız izcilerden biri elf lordunun yanında duruyordu. Bir eli Tyresian'ın aygırının parlak boynundaydı, diğeriyle ilerisini işaret ediyordu. Ses arkalara gelmiyordu.

"İlk izi buldular!" diye fısıldadı Gilthanas, Flint ve Tanis'e dönüp. Cüce dizginleri o kadar sıkmıştı ki parmakları bembeyaz kesildi.

"Nasılmış?" diye sordu Tanis.

Cevap çocukların kulaktan kulağa oyunundaki gibi sıradan süzülerek geldi: Beş parmaklı izler, dördü öne biri geriye basmış, ıslak çamura, sadece birkaç saat önce. Yaratık hiç şüphesiz yemek arıyordu.

"İşte buradayız," dedi Flint, katı bir sesle. İki tarafa da baltasına sarılarak baktı. "Öğle yemeği."

"Kara ejderinin geldiğini duymaz mıyız?" diye sordu Tanis.

"Şart değil," diye cevapladı Flint. "Bizi bekliyor olabilir."

Yüzleri katı gönüllüler tek sıra haline geldiler; eğer canavar çalıların arasından fırlarsa bu sayede daha az avcıyı öldürecekti. Devam ettiler, herkesin eli silahındaydı. Çoğu elfte kısa kılıç vardı.

Öğlen vakti, avcılar farkına varmadan geldi ve geçti. Dinlenme ve yemeği düşünmenin sırası değildi. Uzun bir süre izi kaybettiler, ama bir saatlik bir aramadan sonra eskisinden daha taze olarak tekrar buldular. Avcılar bir süre dar, çamurlu bir patikadan izleri sürerek eşkin gittiler. Tanis alçak dallar yüzünden sık sık başını eğmek zorunda kalıyordu.

Öndeki atlar binicileri dizginleri sertçe çekmiş gibi aniden arka arka gittiler.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Flint, Tanis'in arkasından.

Yarımelf üzengilerde yükseldi. Patika bir açıklığa doğru genişliyordu. Xenoth, Porthios ve Lord Tyresian'a ateşli ateşli bir şeyler anlatıyormuş gibi elini kolunu sallıyordu, ama ikili sanki Xenoth orada değilmiş gibi karşıya bakıyordu.

Gilthanas eyerinde rahatça döndü ve cücenin sorusunu cevapladı. "İleride bir koyak var. Xenoth etrafından dolaşmak istiyor. Tyresian üzerinden atlayabileceğimizi söylüyor."

"Üzerinden atlamak mı?" diye sordu Flint. "Bir katırla hem de." Dehşet içindeydi.

Tanis, Belthar'ı Gilthanas'ın yanından geçirdi, diğer avcıların sinirli bakışlarına aldırmadan sıranın başına doğru koşturdu. Tyresian ve Porthios'u selamladı. Üçü koyağı inceledi– iki elf boyunda derinliği vardı ve bir at ya da elfin çıkamayacağı kadar dik görünüyordu. Bir köprüden arta kalanlar yarığın dibinde paramparça yatıyordu.

"O kadar da geniş değil," dedi Tyresian.

"Atlayabiliriz," diyerek ona katıldı Porthios.

"Atlar elbette atlayabilir," dedi Tanis, "ama Flint ne yapacak?"

Tyresian deri ve gümüş içindeki sıralı avcıların arasından sıranın sonuna baktı. Sıranın sonunda Flint ve Tezayak kısa, bodur halleriyle bir garip duruyordu.

"Onu bırakın," dedi Tyresian, mavi gözleri sertti. "Etrafından dolaşan bir yol bulur." Porthios rahatsız rahatsız kıpırdandı, konuşmaya başlayacaktı ama sesini çıkarmadı.

"Etrafından dolaşan yol mu?" diye terslendi Tanis. "Bu koyak göz alabildiğine uzanıyor!"

"Kimse cüceye sen de gel demedi," diye cevapladı Tyresian. "Geri dönsün o zaman."

"Yalnız başına mı? İçinde serbest gezinen bir kara ejderi olan ormandan mı?"

Elf lordunun yüz hatları gerildi. "Bu avda benim emrim altındasın," diye fısıldadı, "Bir okçu ve kılıç kullanıcısı olarak da yetersizsin, Yarımelf."

"Lord Tyresian," dedi Porthios uyararak, komutan dönerek elf soylulara baktı.

"İçinden çıkılmaz bir durumdayız," diye bağırdı Tyresian. "Bu koyağı aşıp Qualinesti'nin bu tarafında elfleri katleden ve hayvanları kaçıran yaratığı arayabiliriz. Ya da utanç içinde geri döneriz." Her birinin yüzüne doğrudan bakıp inceleyerek, bir süre elfleri gözden geçirdi. "Kim devam etmek istiyor?"

Grup bir süre sessiz kaldı. Sonra Gilthanas kısrağını öne sürdü ve diğer tarafa bakmadan ağır adımlarla Tyresian ve Porthios'un arasından geçti. Koşuya başlayan at ve binicisi incelikle koyağın üzerinden atladı, havada pürüzsüz bir yay çizdi ve çakıl taşı ve tozlan kaldırarak karşı tarafa kondu. Gilthanas ilerledi ve selam verdi.

Ulthen, Litanas, Miral, Porthios ve diğer birçok soylu çabucak Gilthanas'ın arkasından gittiler ve koyağın diğer tarafında atlarını birbirlerinin etrafında döndürerek beklediler. Bir süre sonra sadece Tyresian, Tanis, Flint ve Xenoth kalmıştı. Tyresian sinirli bineğine hükmederek kibirli bir gülümsemeyle üçüne baktı. "Eeee?"

Xenoth boş boş konuştu. "Lord Tyresian, bizi burada bırakmayı gerçekten düşünmüyorsunuz herhalde..."

"O zaman arkamdan gelin." Elf lordunun sesi acımasızdı. "Müttefik'e binmeyi isteyen sendin, Xenoth. Bu koyağı aşacak kadar iyi bir binici olduğuna eminim."

"Ama bu ihtiyar at–"

"Dene!" Tyresian kılıcının yüzüyle Akis'in kıçına vurdu. At fırladı, Xenoth dizginleri düşürdü ve hayvanın yelesine sarıldı. Hayvan kenara birkaç adım kala durdu ve Sözcü'nün yaşlı danışmanını sırtından yere, sert zemine fırlattı. Xenoth'un gümüş rengi elbisesi birbirine girdi. Tyresian, Primordan'ın sırtında neredeyse hiç çaba harcamadan koyağı aşıp karşı

taraftakileri dağıtırken danışman ayağa kalkmaya çabaladı. Elf lordu biri hariç bütün binicileri patikadan aşağıya götürmüştü.

Sadece Porthios orada oyalanıyordu. Sonunda ellerini ağzına götürerek bağırdı, "Tamam! Saraya dönün!" Diğer gönüllüleri izledi.

"Tanis," dedi Flint, "onlarla git. Dediği gibi Lord Xenoth ve ben geri döneriz."

"Ne?" diye itiraz ederek atına tekrar binen danışman. "Beni koruması için bir cüce mi bırakacaksın?"

Flint homurdandı. "Ne koruması?" diye ters ters sordu. "Senin yerine Tezayak'ı korurum." Gri katırın boynuna vurdu. "Tanis, Belthar buradan rahatlıkla atlar. Sen git."

Tanis gözlerini kısarak cüceye baktı. "Ayrılmayacağız. Eğer kara ejderiyle karşılaşırsak Xenoth bile işe yarayabilir."

Cüce, Xenoth'un gözlerine bakmadı. "Onu sayma," dedi. "Tabii onu yem olarak kullanmayı düşünüyorsan başka." Flint zayıf ve kuru danışmanı inceledi. "Öyle yapsak bile..."

Xenoth ilerleyerek Akis'i Qualinost'a giden kayalık yolda eşkin koşturdu. Flint ve Tanis ses çıkarmadan izlediler. Sonunda Xenoth bir kıvrımdan dönüp gözden kaybolmak üzereyken Flint bağırdı, "Çok uzaklaşma! Kara ejderi seni yakalayabilir!"

Danışman durakladı, benekli kahverengi atı başını arkaya doğru silkip heyecanla sağa sola koşturdu. Tanis kaşlarını çattı. "Bir terslik var," dedi. "Ata bak. Akis normalde sakindir."

Gün kararmaya başlamıştı; garip, vakitsiz bir alacakaranlık ormanın üstüne çöktü. Etraftaki ağaçlar neredeyse görülemiyordu. Toz ağacı yapraklarına hiç rüzgar çarpmıyordu. Sincaplar ortadan kaybolmuştu; daha biraz önce aceleyle çalılarda koşturuyor, koyağı çevreleyen patikalarda oynuyorlardı.

"Flint..."

Cüce şimdiden baltasını hazırlamıştı. "Anladım, oğlum. Kuş yok. Hayvan sesi yok. Sanki..." Etraflarına dikkatle baktı ve dönen Xenoth'a el işareti yaptı.

Tanis cümleyi onun yerine tamamladı. "Sanki hayvanların hepsi yok oldu."

Alçak bir gürleme havada yankılandı. Flint ve Tanis birbirlerine baktılar. "Gökgürültüsü mü?" diye sordu Tanis. "Umarım," diye yanıtladı Flint.

Xenoth geri dönüyordu, aralarında otuz kırk adım kadar kalmışken fırtına çıktı.

Ve aniden fırtına kara ejderinin şeklini almıştı.

"*Yüce Reorx!*" diye gürledi cüce. Xenoth'un solundaki çalılar titredi; yapraklar ve ince dallar bir gücün etkisiyle bulanıklaşıp havada çırpındı. Yeşil gri bir leke ağaçların dibindeki çalılardan fırladı. Danışman çığlık attı ve Akis vahşi canavarın önünde çöktü, yaratığın çenesinin bir hareketiyle boynu kırıldı. Danışman düşüp sırtını vurdu. Canavar atı parçalamakla oyalanırken danışman yüzünde acıyla yavaşça yuvarlandı. Kara ejderinin ata yaptığını görünce Xenoth'un yüzü dehşetle kasıldı. Ayağa kalkıp Tanis ve Flint'ten uzağa, diğer tarafa çılgınca koşarak, çalılara daldı.

"Xenoth!" diye bağırdı Tanis. Belthar'ın sırtına atladı ve Flint de Tezayak'a bindi. İki hayvandan Tezayak birkaç adım önde patikalardan birinden koşuyordu.

"Xenoth orada daha güvende, oğlum," diye bağırdı Flint ve Tanis'i düşen bir meşenin ufalanan gövdesinin arkasından çekti. Ağaç ve koyak arasında en fazla iki metre vardı.

Kara ejderi boynuzlu gövdesini tamamen açıklığa sürüdü, kaplanmış sivri kafasını kaldırdı ve meydan okurcasına kükredi.

Ardından kayalık alanda mevzilenip ağzını açtı ve büyü sözcükleri söylemeye başladı. Arada tekrarladığı kelime '*Xenoth*'tu.

"Tanrılar adına!" Yarımelf cüceye doğru geri çekildi. "Ne yapıyor?"

Flint soruyu yanıtlamadı ama yalnızca "Akıllı bir yaratık," diye mırıldandı.

"Onunla… onunla anlaşabilir miyiz?"

Flint kolunu yakaladı. "Bunu tavsiye etmem, oğlum."

Yaratık tekrar kükredi ve büyüye devam etti. "*Xenothi tibi, Xenothi duodonem, Kenothi viviarandi, toth,*" diye seslendi tekrar tekrar.

"Flint, diğerlerini uyarmalıyız," dedi yarımelf.

"Yaratık bunu bizim için yapmış anlaşılan," diye fikrini dile getirdi cüce ve koyağın diğer tarafını işaret etti. Tyresian, Miral ve Litanas ne yapacaklarını bilemez bir halde kenarda toplanmışlardı. Atla karşıya atlayınca, binici ve hayvan yaratıktan sadece üç buçuk metre uzakta olacaktı, bu da yaratığın kamçı gibi kullandığı ölümcül kuyruğunun menzilinde olacakları anlamına geliyordu. Şimdiden canavarın sinirli vuruşları arkasında hilal şeklinde parça parça olmuş bir alan bırakmıştı.

Yaratığın kafasındaki koca boynuzlar sivri ve korkunç görünüşlüydü. Yarı kapalı gözleri büyüyü okurken sarı sarı görünüyordu, "*Xenothi morandibi, Xenothi darme a te vide, toth.*" Pençeli ön ayaklarını kayalık zemine vuruyor, çalılara doğru çakıl taşları atıyordu.

Cüce tekrar "*Yüce Reorx!*" diye bağırdı.

Gri gözleri dehşet içinde ve donuk bakan Xenoth çalılardan

çıkıp açıklığa girdi. Canavarın çağrısına karşı koyamıyormuş gibi ona yaklaştı. Okunan büyünün şiddeti artmıştı. Koyağın karşı tarafındaki soylulardan biri dehşetle bağırdı. Tanis doğruldu. "*Xenoth!*"

Tyresian koyağın diğer tarafından bağırdı, "Yarımelf! Olduğun yerde kal." Ama Tanis kütüğün üstünden atladı ve koşarken bir oku yaya yerleştirdi. Flint baltasını sallayarak onu takip etti.

Yaratık kuyruğundan gagamsı burnuna kadar yaklaşık yirmi metre uzunluğundaydı, vücudu kabuklu bir zırhla kaplıydı. Tanis canavarın vücudunun koca eğimi hizasında eğilerek kendisinin sağ tarafına, kara ejderinin başına nişan aldı. Ustura keskinliğindeki uzantı önce toz ağacı fidanını parçaladı, ardından danışmana vurdu. Xenoth'un çığlığı çağıldayarak son buldu.

"Tanis, kıpırdama!" sözleri koyağın karşı tarafından geldi. Yarımelf olduğu yerde kaldı ancak kara ejderine bir ok daha attı.

Aniden toynaklar Tanis'in yakınındaki çamur sıçramış kayalarda çatırdadı. Beyaz gri kısrağının üzerinde kırmızı cübbesiyle Miral hızla kara ejderine ilerledi. Bir yandan da büyü sözleri söylüyordu. Kara ejderi yeni bir büyüye başlamışken, Miral'ın parmaklarından şimşekler çakarak yaratığa doğru fırladı.

Ardından gelen patlama Flint ve Tanis'i birbirlerinin üstüne yıkarak açıklığı sarstı. Afallamış bir halde avcıların geri kalanının açıklığa akışını izlediler.

Pençeleri kaya sertliğinde toprakta delikler açarken kara ejderinin çığlıkları açıklığı doldurdu. Bir alay elf soylusundan yağan oklardan uzaklaşmak için çalılara kaçmaya çalıştı. Tanis ve Flint oturmuş sadece olanları izliyorlardı.

Sonunda kara ejderi ölmüştü. Bir yanı baştan aşağı kavrulmuştu, oklar derisine girmişti, bir gözünde de ok vardı.

Üç metre kadar uzakta Miral dirseklerine dayanarak doğruldu, yüzü külden kararmıştı. Bir eli de kanıyordu.

Xenoth'un yüzü açıklığın çamurlu, sert zemininde yatıyordu; kırmızı bir leke gümüş rengi cübbesini ıslatmış, toprağa sızıyordu. Kara ejderinin kırbaç gibi kuyruğu göğsüne vurmuştu. Litanas, Xenoth'un yardımcısı, yanında diz çöktü, anlaşılmaz bir şekilde bağırdı.

Sonra aniden, sanki bütün elfler gözlerini Tanis'e çevirdiler. Flint bile şüpheyle ona bakıyordu. "Ne var?" diye sordu Yarımelf.

Litanas kenara çekildi ve Tanis ne olduğunu gördü.

Xenoth'un kalbinde yarımelfin oku saplıydı.

- 18 -
Ok

Tanis surattan surata baktı, her birinde aynı suçlayıcı bakış vardı. Sadece Flint yarımelfin danışmanı katletmiş olduğuna inanmış görünmüyordu.

"Gördünüz!" diye bağırdı Tanis. "Hepiniz gördünüz! Oku sağa, canavarın vücuduna attım. Yaratık, Xenoth'a kuyruğuyla vurduğunda Xenoth solumdaydı. Okum onu nasıl vurabilir ki?"

"Yine de vurdu, Tanis," dedi Porthios sessizce.

Tyresian eliyle işaret etti ve birkaç elf Yarımelf'i yakalayacakmış gibi öne çıktı. Flint elinde hâlâ kavradığı baltasıyla sıçradı ve kendisini Tanis ve yaklaşanlar arasına attı. Silahını kaldırdı ve şiddetle ilerleyen elflere baktı. "Durun!" diye bağırdı. Savaş için donanmış ve kavgaya hazır bir cücenin görüntüsüyle açıkça şaşıran soylular durdu.

"Bu sefere ölümü göze alarak katıldık," dedi öfkeyle. "Öyle değil mi?"

Lifanas'la beraber Xenoth'un başında diz çökmüş olan Ulthen ayağa kalktı. Pelerinine kan bulaşmıştı. "Ama ölümü kara ejderinin pençelerinden bekliyorduk, Fireforge Usta, okçu arkadaşlarımızdan birinden değil."

Elfler mırıldanıp homurdandı. Danışman birçok saraylı tarafından sevilmezdi, bu yüzden ölümü aslında gerçek bir üzüntüye yol açmamıştı. Bütün şaşkınlık ölümünün bir elfin elinden olmasından kaynaklanıyordu.

"Onu Tanis'in öldürdüğünü kim söylüyor?" diye sordu cüce.

Tyresian gürültüyle içini çekti. "Tanis'in okuydu, Fireforge Usta. Şimdi şu..."

Ama Flint bastırdı. "Ok ona isabet ettiğinde Lord Xenoth ölmüştü."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Tyresian alayla. Tyresian'ın arkasındaki Litanas sarı kızıl oku Xenoth'un göğsünden çıkarıp kendi yolculuk pelerinini eski amirinin üstüne serdi. Birkaç soylu uzakta durmuş, kara ejderinin cesedini dürtüyor, alçak sesle konuşup Tyresian ve Tanis'e bakıyorlardı.

Flint kollarını göğsüne kavuşturdu, kalın ellerinden birinde hâlâ baltasını sıkı sıkı tutuyordu. "Gördüm."

"Gülünç ol–"

Flint araya girdi, sesi açıklıkta gürleyecek kadar yüksekti. "Oradaydım, Lord Tyresian. Sen ve diğerleri koyağın diğer tarafindaydınız. Benim görüş alanım açıktı. Sizin değildi."

"Tartışmışlardı," dedi Tyresian inatla. "Tanis, Xenoth'u ahırda tehdit etmişti. Kim Yarımelf'in insan tarafının onu intikam almaya teşvik etmediğini söyleyebilir? Ve Yarımelf'in en yakın arkadaşı olan bir cücenin sözüne kim güvenir?" Litanas ve Ulthen'e döndü. "Ellerini bağlayın. Qualinost'a döneceğiz ve bu davayı Güneşlerin Sözcüsü'ne sunacağız."

Porthios ve Gilthanas tarafından desteklenen Miral en sonunda ayağa kalkmıştı. Kanayan sağ eli pelerininin içinde, sendeleyerek ilerledi. Gözleri acı ve öfkeden parlıyordu. "Hata yapıyorsun, Tyresian."

Tyresian dikildi. "Büyücü, komutanın kimde olduğunu unutma."

"Komutanın sende olması sana bilgelik bahşetmez, Lord Tyresian," diye cevapladı büyücü.

Flint araya girdi. "Lord Xenoth'un bedenini inceleyelim. Belki

oradan bir şeyler bulabiliriz."

Birkaç elfin kayalık alanda danışmanın cesedine doğru sürüklendiği uzun bir duraklamadan sonra Tyresian başını salladı ve cesedin başındaki kalabalığı iterek yolunu açtı. Flint de ardından gitti. Dizlerinin üstüne çöken elf lordu nazik bir şekilde Xenoth'un yüzündeki pelerini kaldırdı. Danışmanın çehresi ölümle boşalmıştı ve şaşırtıcı bir şekilde hiç yara yoktu. Beyaz saçları esintiyle hareket etti. Sanki birazdan mavi gözlerini açıp konuşacakmış gibiydi.

"Daha da açın, Lord Tyresian," diye hatırlattı Flint. "Göğsüne bakın."

Elf lordu derin bir nefes alıp pelerini çekti. Kara ejderinin bıçak gibi kuyruğu Xenoth'un göğsünü yarıp çökertmişti. Gilthanas'ın nefesi kesildi ve fena oldu. Porthios destek olmak için elini kardeşinin koluna koydu.

"Ok nerede?" dedi Flint.

"Burada." Bu yeni ses Litanas'a aitti. Diğer elflerden ayrılıp oku Tyresian'ın siyah eldivenli avucuna koydu. Okun üçte biri kanla lekeliydi. Kahverengi gözleri öfkeli Litanas oku işaret etti. "Lord Xenoth'un kanı," dedi.

Cüce soğukkanlılığını korudu. "Bunun Xenoth'un kanı olduğunu reddetmiyorum," dedi Flint.

"Ok da kesinlikle Tanis'in," dedi Tyresian inatçı bir sesle.

"Evet," diye kabul etti Flint. "Bunu da tartışmıyorum. Ok başını ben yapmıştım zaten."

Tyresian pelerini tekrar Xenoth'un gövdesine ve başına örttü ve doğruldu. "Daha ne, cüce," diye çıkıştı ve Flint'in önünde yükseldi.

"Reorx adına, beynini kullan, elf! Okta garip bir şeyler

farketmiyor musun?" Flint konuşurken elinden geldiğince küçümsemişti Tyresian'ı.

Porthios, Tyresian'ın yanına geldi ve oku inceledi. En sonunda Sözcü'nün varisi dikkatle konuştu. "Kana bulanmış ama üzerinde başka iz bulunmayan, düzgün bir ok."

"Doğru," dedi Flint başını sallayarak.

"Ne olmuş?" Tyresian'ın sesi kibirle titriyordu. "Bunun yarımelfin oku olduğunu kabul ettin. Başka ne var?"

Porthios küçük bir ses çıkardı. Flint'in mavi gri bakışı, gözleri aniden anlayışla pırıldayan Sözcü'nün oğluna döndü. "Anladın, değil mi?" diye sordu.

Porthios başını salladı ve açıkladı. "Eğer Tanis'in oku kara ejderinin kuyruğundan önce Lord Xenoth'u vursaydı, ok kara ejderi tarafından parçalanırdı. Gördüğünüz gibi ok sağlam."

Komutanın mavi gözleri genişledi. Ardından bir kolunu yana savurdu, Gilthanas, Miral'ın üzerine düştü. "Oku yine de Xenoth'u bulmuş. Yarımelf onu öldürmemişse ne olmuş. Tanis hâlâ iğrenç bir hatadan dolayı suçlu."

Flint ve Tyresian uzun bir süre kıpırdamadan durdu; bakışları kilitlenmişti. Miral'ın sesi sonunda onları tutan büyüyü bozdu. "Tüm bu konuşma arkadaşımızın bedenini Qualinost'a götürmüyor," diye belirtti yorgun bir şekilde. "Hemen dönmemizi ve bu konuyu Sözcü'yle müzakere etmemizi öneriyorum."

Tyresian durakladı. "Bir sorum daha var," dedi. "Kara ejderini kim öldürdü. Tanis mi?"

"Belki de büyücü öldürmüştür?" diye mırıldandı Litanas. Birkaç elf onaylarcasına başlarını salladı. "Şuraya, eline baksanıza. Koyağın diğer tarafından bile parmaklarından çıkıp yaratığı vuran şimşeği gördük."

Porthios bakışlarını hâlâ Gilthanas'tan destek alan büyücüye çevirdi. "Bize elini göster, büyücü," diye emretti.

Miral'ın başlığı solgun yüzünün gerisine düşmüştü, gözlerini ışık yüzünden kısmıştı. Sağ elini ihtiyatla pelerininin içinden çıkardı. Pelerinin kolları paçavraya dönmüştü. İki parmağının tırnağı düşmüştü ve bütün parmakları uçlarından avucuna kadar kararmıştı. Kırmızı çizgiler büyücünün bileğinden dirseğinin yakınlarındaki bir yaraya kadar uzanıyordu.

Bu sefer diğerlerinin üzerine çıkan ses Flint'indi. "Bu kadar güçlü büyü yapabildiğini bilmiyordum, Miral."

Büyücü şaşırmış göründü. "Ben de bilmiyordum." Yıkılmak üzereydi.

"Ne oldu?" diye sordu Porthios nazikçe.

Büyücü konuşurken kekeledi ve bembeyaz olmuş yanaklarında kırmızı lekeler belirdi. "Canavarın Flint ve Tanis'i tehdit ettiğini gördüm," dedi Miral. "Büyücüyüm ama zayıf bir büyücüyüm. Normal şartlar altında böylesi bir canavara karşı gücüm yoktur. Sadece yaralanırsanız size yardım edeyim diye gelmiştim.

"Canavarın Tanis'e yöneldiğini görünce, sevdiğim bir dostumun daha vahşi bir ölüme kurban gideceği düşüncesine dayanamadım. Ben... Arelas'ı düşündüm, biliyorsunuz. Bir an sonra atımla beraber Tanis ve Flint'in yanındaydım ve... daha önce hiç bilmediğim bir gücün içimden aktığını hissettim." Büyücünün solukları kesik kesikti ve sesi neredeyse fısıltıya dönmüştü. "Sanki çok yüksekten düşüyormuşum gibi bir sarsıntı hissettim ve elim... bana acı verdi. Sonra etrafımda tüm bu olanlarla uyandım."

Sol elinin hareketi danışmanı, ölü kara ejderini, parçalanmış ağaç kabukları ve yapraklarla darmadağın olmuş kan lekeli açıklığı gösterdi. Ardından Miral bayılarak yere yığıldı.

Av grubu yavaşça ormanda ilerledi. Yağmur gecikiyordu; tehditkar bulutlar günün olaylarıyla gerilen sinirleri daha da geriyordu. Xenoth'un cesedi Litanas'ın atının sırtına yatırılmıştı ve Litanas –Tyresian'ın emriyle– Ulthen'le beraber gidiyordu. Hayvan burnundaki kan kokusundan ürkmüş, gözlerini deviriyordu.

Porthios ve Gilthanas atlarını Flint ve Tanis'e yakın tutuyorlardı. Elf kardeşler bir şey demeseler bile hareketleri her şeyi yeterince açıklıyordu. Dava, Sözcü'nün önüne getirilene kadar ona bekçilik yapacaklardı.

Miral ayılmıştı ve kendisine destek olan soylulardan birinin atını paylaşıyordu, kendi atıysa arkadan geliyordu.

Qualinost'a geri dönüş hiç bitmeyecek gibiydi. Gökgürültüsü tepelerinde duyuluyor, rüzgar esiyordu ama gergin havayı rahatlatacak yağmur bir türlü yağmıyordu.

Şehrin sınırlarına yaklaşırlarken Gilthanas gelişlerini muhafızlara bildirmek için kısrağını önden sürdü.

Güneş Kulesi kurşuni gökte bir hayalet gibi belirmişti. Şehrin güney girişinde dört tane muhafız onları bekliyordu.

"Bu muhafızlar biz Sözcü'yle görüşene kadar göz altında tutulacağı odasına giderken Tanis'e refakat edecek," dedi Gilthanas.

Flint itiraz etti. "Yani bu," eliyle Tyresian'ı işaret ederek, "Tanis orada kendini savunma şansı bulamadan Sözcü'ye hikayeyi mi anlatacak? Elf adaleti bu mu?"

Porthios konuştu. "Lord Tyresian'ın seferin kumandanı olarak Güneşlerin Sözcüsü'ne rapor verme hakkı var."

"Sen orada olacak mısın?" diye sordu Flint, Porthios'a.

"Elbette. Gilthanas da olacak. Eğer yeterince gücü varsa Miral

da gelecek."

"O zaman ben de geliyorum," diye cevap verdi cüce. "Sözcü'ye olanları Tanis'in tarafından anlatacağım." Flint çenesini sıktı; onu caydırmanın mümkün olmayacağı belliydi.

Qualinost sokaklarından saraya gidene kadar parlak siyah özel üniformaları içindeki iki muhafız, hâlâ atı üzerindeki Tanis'e eşlik ettiler. Kasvetli üçlü yanlarından geçenlerin bakışlarına maruz kaldılar, ama şehir sakinleri Sözcü'nün vesayeti altındaki bir kişinin iki saray muhafızıyla gezmesinde hiçbir gariplik bulmuyor gibiydiler.

* * * * *

"Çekilin yolumdan!" Tanis birkaç saat sonra saraydaki odasının dışında kükreyen derin bir ses duydu. Yarımelf avluyu gören ikinci kat penceresinden ayrıldı. Gürültünün kaynağını merak etti.

"Oradaki kim?" diye sesi geldi muhafızlardan birinin ama Tanis kafasını salladı. O sesi tanımıştı.

"Kim olduğumu çok iyi biliyorsun," diye bağırdı Flint. "Şimdi bırak şu saçmalığı. Tanis'le konuşacağım ve seni uyarıyorum, beni engellemeye kalkma."

"Ama, Fireforge Usta, Tanis bir tutuklu," diye itiraz etti muhafızlardan biri. "Konu–"

"Tutuklu falan anlamam," diye terslendi cüce. "Güneşlerin Sözcüsü'nün emriyle geldim buraya. Şimdi bırakın geçeyim yoksa Reorx adına sizi..."

Tanis cücenin çelik gözlerindeki bakışı hayal edebiliyordu, birden anahtarların şıngırdadığını duydu. Ağır kapı içeriye doğru açıldı ve cüce odaya girdi.

Miral'ın da cüceyle gelmiş olması Tanis'i şaşırtmıştı. Büyücünün

sağ eli sarılıydı ve yüzü gözleri gibi renksizdi, ama halinden memnun görünüyordu.

Muhafız kapıyı kapattı; cüceyle aralarında bir kapının olması onu mutlu etmiş gibiydi.

Flint'in yüzündeki kızgınlık onun da en az Miral kadar keyifli olduğunu gizlemeye yetmiyordu. "Sözcü'ye her şeyi açıkladık," dedi cüce oturmayı reddederek. Bir geyik avını resmeden yeşil, kahverengi ve turuncu renklerle dolu kalın el yapımı kilimin üzerinde ayakta durmayı sürdürdü.

Miral, Tanis'in çalışma masası olarak kullandığı ince yapılı masanın yanındaki çadır bezi kaplı toz ağacından yapılmış sandalyeye gitti. Vücudunu yavaşça sandalyeye bıraktı. Tanis kulplu bir sürahiden su ikram etti büyücüye, ancak büyücü yorgunca kafasını yana salladı.

"Arkadaşın," dedi Miral başıyla Flint'i işaret ederek, "açıklıkta olan her şeyi Sözcü'ye anlattı– Xenoth'un atılan oklardan metrelerce uzak oluşunu, senin yaratık saldırırken danışmanı korumak için yaptığın ok atışını..."

"... ve Miral'ın gümbür gümbür açıklığa dalışını, kara ejderine büyü yapışını," diye ekledi Flint.

"Yaratığı kimin öldürdüğü konusunda bir tartışma çıktı. Büyücü kara ejderini öldürenin senin okun olduğunu iddia ediyor. Diğerleri ise yaratığı haklayanın büyücünün ateşi olduğunu söylüyorlar."

Tanis '*diğerleri*'nin kim olduğunu kolaylıkla tahmin edebilirdi. Tanis pencerenin kenarına yaslandı ve kollarını göğsüne doladı. Av giysilerini çıkarmış, deri bir gömlek ve pantolon giymişti.

Miral araya girdi. "Tanis'in oku yaratığın gözündeydi, ben sadece biraz duman ve ateş çıkardım."

Flint kaşını kaldırdı. "Senin '*biraz ateş ve dumanın*' yaratığın

dikkatini dağıtmaktan fazlasını yaptı." Yarımelf'e baktı. "Daha da önemlisi, büyücü senin okunun garip bir şekilde hedeften sapmasına bir açıklama getirdi."

Tanis bir şey demeden Miral'a baktı. Büyücü gülümsedi. "Kara ejderlerinin büyü gücü fazladır, senin de bildiğin gibi benimki az. Ama bir şekilde o açıklıkta beni eyerimden düşürecek ve yaratığı neredeyse öldürecek kadar güçlü bir şimşek yollayabildim."

"Evet?" diye sordu Tanis, büyücünün lafı nereye getireceğini kestiremiyordu.

Miral sandalyede biraz doğruldu ve sol eliyle bir işaret yaptı. Sağ eli kıpırdamadan sandalyenin kolunda duruyordu. "Bu sadece bir varsayım olsa da, o anın duygularının ateşi altındayken, yaratık büyüsünü bıraktı ve ben, her nasılsa, bilmeden onun yönünü değiştirip kara ejderine geri yolladım."

"Bu mümkün mü?" Tanis'in yüzü kuşkuluydu.

Büyücü omuz silkti ve tekrar arkasına yaslandı. "Bilmiyorum. Bu sadece bir varsayım. Ama eğer öyle olduysa –bunun biraz büyük bir '*eğer*' olduğunu biliyorum– aynı şekilde çok güçlü bir büyü, bir okun da yönünü değiştirebilir."

Tanis hayretle büyücüye baktı. "Yani dediğin..."

Miral derin bir nefes aldı. "Lord Xenoth'un başına gelen bir kazaydı, senin bir suçun yoktu." Düşüncelerini toplamak için biraz durakladı. "Ayrıca ölümün eşiğindeyken Lord Xenoth'u kurtarmak amacıyla çok onurlu ve cesaretli bir şekilde davrandın."

Flint, Tanis'in masasına uzanarak tahta bir kaseden bir avuç şekerli badem aldı. "Sözcü büyü uzmanlarıyla bunun makul bir açıklama olup olmadığını konuşacağını söyledi. Ardından da, "Böylece, görünüşe göre aklandın, muhafızlar kapından

çekilecek," diye ekledi.

Tanis geriliminin en sonunda azalmasıyla birlikte son kırk sekiz saatte sadece dört saat uyumuş olduğunu farketti. O esnerken büyücü ve cüce sırıtıyordu.

"Evlat, iki günde on yıl yaşlanmış gibi görünüyorsun," dedi Flint, kanlı gözlerinin altındaki torbaları farketmediği belliydi.

"*Yaşlandım.*"

Başka bir şey söylemeden cüce ve elf büyücü odadan çıktı; biri atölyesine, diğeri saraydaki odalarına gitti. Tanis yatmak için hazırlanmak üzere giysi dolabına yöneldi. Deri gömleği tam çıkarmıştı ki, kapısının çalındığını duydu. Gelenin Flint olduğunu düşünerek üzerine bir şey giyme zahmetine girmeden kapıyı açmaya gitti.

İnce bir ses onu selamladı ve Laurana koridorun gölgelerinden çıkıp odasına girdi. Her zamankinin aksine tereddütlü gibiydi, ama bunun Tanis'in çıplaklığıyla ilgisi yoktu herhalde. Odadaki tek ışık Tanis'in masasındaki lambadan geliyordu ve Tanis'in arkasındaki pencereden ay ışığı süzülüyordu. Lambanın ışığı kızın gümüş elbisesinin iplikleri üzerinde titreşti. "Tanis."

Tanis hiçbir şey söylemedi. Sadece bu konuşmanın çok uzun sürmemesini umdu. Aniden kendisini o kadar yorgun hissetmişti ki, tüm dikkatini elf prensesine veriyordu.

"Ben..." Tereddüt etti ve tekrar denedi. "Babam bu sabah yaptığınız görüşmeden bahsetti." Yanından geçti ve biraz önce Flint'in durduğu kalın kilimin üzerinde durdu.

Tanis kafasını sallayarak kapının ağzında durmaya devam etti. Sözcü'nün Kule'deki özel odasında Solostaran'la bu sabah mı konuşmuştu? Yarımelf'in uykuya çok ihtiyacı vardı. Başı döndü ve kapının taş kasasına tutundu.

"Senin beni sevmediğini söyledi," diye devam etti Laurana.

"Benim umduğum şekilde sevmiyormuşsun." Başını kaldırdı, ama heyecanı elbisesinin bileğindeki dantelleri düzeltiş şeklinden belli oluyordu.

Tanis aniden, bu konuşmayı yapmak onu ne kadar da zorluyor, diye düşündü. Konuşmayı olabildiğince kısa ve dürüst yapabilmeyi umdu. "Sen benim kız kardeşimsin," dedi nazikçe.

"Bu doğru değil!" diyerek itiraz etti Laurana. "Aynı evde büyüdük diye öyle olmak zorunda değil. Seni sevebilirim, Tanis, ve seviyorum." Tanis'e yaklaştı ve narin parmaklarıyla elini kavradı.

Tanis için için inledi, derinlerde kızın doğru söylediğini biliyordu. Laurana evlilik yoluyla onun kuzeniydi ve bu bağlantı bile çok inceydi. Kesinlikle öz kardeşi değildi. Acaba Tanis öyle olmasını istemiş miydi? Ufak çantasının dibinde yatan yüzüğü düşünerek kafasını salladı.

"Laurana, lütfen anla," dedi Tanis, sesi bitkindi. "Seni seviyorum ama–"

"Ama bir kardeş gibi mi?" diye bitirdi Laurana iğneleyici bir şekilde ve aniden ondan uzaklaştı. "Babama bu sabah söylediğin buydu, değil mi? '*Onu sadece kardeş gibi seviyorum.*' "

Odada sadece kızın gürültülü nefesinin sesi duyuluyordu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi acı doluydu.

"Bir aptal gibi davrandım, değil mi? Artık seni rahatsız etmeyeceğim, Tanthalas, kardeşim. Sana teşekkür etmeliyim, gerçekten, gözlerimi açtığın için."

Yüzü odanın kuvars duvarları kadar soğuktu ama Tanis, Solinari'nin ışığının kızın gözyaşlarında parladığını görüyordu.

"Senden nefret etmeyi öğrenebilirim, Tanis!" diye bağırdı ve onu iterek koridora çıktı. Tanis arkasından bakıyordu.

Koridorda gözden kaybolmadan önce durdu ve döndü. Sesi neredeyse tekrar sakinleşmişti. "Yüzüğü at, Tanthalas." dedi ve ardından gitti.

Tanis kendisine kızdı. Bu işi halletmenin daha iyi bir yolu kesinlikle olmalıydı. Kafasını salladı ve içini çekti. Sonra kapıyı kapattı.

- 19 -
Madalyon

A.S. 308, Yaz başı

Haftalar Lord Xenoth'un ölümü hakkında daha fazla tartışma yapılmadan geçti. Danışman için ölümünden iki gün sonra sessiz bir cenaze düzenlendi. Gerçeği söylemek gerekirse, saraydaki çok az insan huysuz danışmanı özleyecekti ve birçok elf de onun keskin sözlerini bir daha duymayacakları için sessizce rahatlamışlardı.

Xenoth'un cenazesi genel nüfusu kara ejderinin ölümünü kutlamak için eğlenmekten alıkoymamıştı. Canavar, zaman içinde Qualinesti ekonomisinin temeli haline gelen ticarete ket vurmuştu. Yaratığın boynuzlu kafası güneybatı muhafız kulesinde sergilendi ve birçok elf yanlarında heyecanlı çocuklarıyla ganimeti görmek için sıraya girdi.

Tanis, Büyük Pazar'da takdir dolu bakışların odağı olduğunu farketmişti, ancak diğer taraftan Kule'de ve sarayda da şüphe dolu bakışlar üzerindeydi. İki durum da kendisini rahatsız ediyordu. Ayrıca Laurana ondan kaçıyordu ve birbirlerinden paçayı kurtaramadıkları zamanlarda ona özellikle soğuk davranıyordu. Sonuç olarak artık Flint'in atölyesinde daha çok zaman harcıyordu. Porthios'un *Kentommen* madalyonunun taslaklarını çizen cüceyi izliyordu.

"Sözcü, Lord Xenoth'tan boşalan yeri, mevkii dün doldurdu," dedi Tanis. Bütün sabahı cücenin karakalem tutan elinin parşömen üzerinde uçuşmasını izleyerek geçirmişti.

"Kiminle...?" diye sordu cüce.

"Litanas'la tabii ki."

"Bu dununun Litanas'ın Leydi Selena'nın gözündeki uygunluğunu pekiştirdiğini düşünüyorum."

Tanis başını salladı. "Ulthen kayıp bir ruh gibi ortalarda geziniyor, iç çekiyor ve Selena'ya..." uygun bir benzetme aradı. Aniden bir katırın toynak tıkırtıları dikkatini dağıttı ve berrak kahverengi gözleri sevgiyle aydınlanmış Tezayak atölyenin kapısında belirdi. "... aşk acısı çeken bir katır gibi bakıyor."

Flint yavaşça karakalemi bıraktı ve Tezayak bir ayağını eşikten atmışken hayvanı yakaladı. Hayvanı azarlayarak kulübesine götürdü.

Fiint'in şikayetleri uzaklaşınca Tanis kalktı ve masaya gitti. Madalyonun bir düzineden fazla taslağı ahşap masada duruyordu. Flint, elf sembollerinin –tabii ki toz ağacı yaprakları ve çeşitli ağaç parçaları– çeşitli kombinasyonları üzerinde çalışıyordu. Porthios'un inatçılığı ve gücünü gösteren bir resmin kabasını bile çizmişti, ama elf lordunun yüzünde yer etmiş ters bakışı çok vurgulamıştı; Flint taslağın üzerine koca bir çarpı koymuştu. Tanis en çok toz ağacı, meşe ve sarmaşık yapraklarının birbirine sarıldığı taslağı beğendiğine karar verdi.

Flint atölyeye geri dönüp yaz ortası sıcaklığını azaltan hoş esintiyi istemeyerek keserek kapıyı kapattı. Her zamanki tuniğini üzerinden çıkardı ve sadece parşömen rengi pantolon ve pantolonunun içine sokmadığı kahverengi bol bir gömlek giydi.

"Çılgın katır," diyerek şikayet etti cüce. "Dört değişik mandal yaptım ama hepsini açmayı becerdi."

"Sana tapıyor, Flint. Aşk her zaman kazanır, bilirsin," diye

yorum yaptı Tanis, gülümsemesini gizleyerek.

"Annem her zaman, '*Bir kuruş ve aşkla ancak Cumartesi pazarından peynirli bayat çörek alırsın,*' derdi," dedi Flint. Dikkatini tekrar çizime vermişti.

Tanis, Flint'in taslakları hakkında yorum yapmak için ağzını açmıştı, sonra tekrar kapattı. Cüceye hayretle baktı. "Eee?" dedi en sonunda.

"Eee?" diye tekrarladı cüce, gür kaşını kaldırarak. "Bunun anlamı ne?" diye sordu Yarımelf.

"Ancak Reorx bilir," dedi Flint, masaya tekrar yerleşip kalemi eline alırken. "Annemin söylediği bir şeydi işte."

"Hı-hı."

Flint çizimleri etraflarında hızla döndürerek Tanis'in görebileceği hale getirdi. "Hangisini tercih edersin?"

Tanis birbirine dolanmış yaprakları işaret etti. "Bunu, ama biraz fazla basit."

Cüce uzun uzun düşündü. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Sorun madalyonu ahşaptan mı, metalden mi yapacağımı bilememem." Tanis sorgulayıcı gözlerle cüceye baktı.

"Şimdi," diye açıkladı cüce, "ahşap elflerin doğayla bağını göstermek için iyi bir araç gibi gözüküyor. Ama oyulmuş ahşap bir madalyon çocukların para niyetine oynadıkları tahta diskler gibi gözükür." Flint çizimleri tekrar kendisine çevirdi. "Sözcü'nün varisinin yeni yaşını kutlamak için uygun değil."

"Ya çelik?" diye sordu Tanis.

Flint düşündü, sesi düşünceliydi. "O da olmaz. Değerli bir metal, ama ne yaparsan yap soğuk ve kalpsiz duruyor. Annenin pandantifini düşün." Tanis hâlâ gittiği her yere götürdüğü kılıcının kabzasına dokundu. "Çok güzel ama... bir şekilde o

kadar da soğuk. Güzel –ve senin için çok anlamlı, zira onun oğlusun– ama sıcak değil."

Yarımelf izlerken cüce alnını ellerine koydu. "Fazla zamanım kalmadı," diye şikayet etti. "*Kentommen* iki hafta sonra ve daha onayını almak için Sözcü'ye taslakları bile götürmedim."

Tanis bir şey söylemeyince cüce gözlerini son bir kez ovalayarak kalktı ve odayı arşınlayıp büfedeki ahududu dolu koca kaba yöneldi. İki tane çömlek kabı tahta bir kaşıkla doldurdu.

"Eld Ailea'dan başka bir hediye daha mı?" diye sordu Tanis, ustalıkla. "Dün giydiğin şu güzel gömlek gibi?"

Flint şüpheyle Tanis'e baktı. "Ne demek bu?"

"Oh, hiçbir şey canım." Tanis ellerini kaldırarak şakayı devam ettirdi.

Cüce kepçeyi Yarımelf'e doğrulttu. "Ailea'yla iyi birer arkadaş olduk. Ayrıca senin de son haftalarda onunla çok zaman geçirdiğini hatırlatırım, evlat."

Tanis kaselerden birinden bir meyve aldı ve yedi. "Üstlerine dökmek için krema getireyim mi?" Flint bunları süt ve krema ekleyerek seramik testilere kapatıyor ve atölyenin arkasındaki pınara daldırarak soğutuyordu.

Cüce koca bir kaşık ahududuyu ağzına attı, gözleri kapalı yavaşça çiğnedi. Bir yandan da mırıldanıyordu. "Tam kıvamında, şahane." Sonra mavi gri gözleri aniden açıldı ve ters ters Yarımelf'e baktı. "Ayrıca karşılığını ona oyuncaklarla ödüyorum. Oyuncaklar hediye olarak değil yani." Kabı alarak çizimlerini incelemek üzere masaya geri döndü.

Tanis, konuyu değiştirmenin zamanıdır, diye düşündü. "Eğer ahşap ve çelik arasında karar veremiyorsan niye onları birbirine karıştırmıyorsun?" ağzı dolu olduğu için sesi boğuk

geliyordu.

Flint ilgilenmeden başını salladı. Sonra Tanis'e döndü. "Ne dedin?" diye sordu.

"Niye birbirine..."

Flint şimdiden başka bir parşömen sayfası almış, seri bir şekilde çizmeye başlamıştı bile. Kendi kendine mırıldandı ama Tanis sözcükleri yakalayamadı. Yarımelf iç çekti. Günün beyin pişiren sıcağında kestirmeye hazırdı. Beş dakika sonra Yarımelf, Flint'in yatağına kıvrılmış, uyuyordu.

Cüce çalışmaya devam etti.

Flint öğleden sonrasının hemen başlarında kafasını sayfadan kaldırmıştı. "Şunlara bak, evlat. Fikrini söyle." Tanis'e baktığında Yarımelf sadece biraz kıpırdandı. "İyi!" Flint tasarımına baktı ve yaprağı silindir haline getirdi ve kapıyı sessizce kapatarak çıktı.

Otuz dakika sonra Flint yaprağı Sözcü'nün Kule'deki mermer masasının üzerine açtı. Solostaran cücenin önerisini incelemek için eğildi.

"Altın, gümüş, çelik, boynuz dalı, kırmızı mercan ve malakiti karıştırmaya karar verdim," dedi cüce heyecanla. "Ve toz ağacı tahtası."

Taslak çocuk yumruğu büyüklüğünde bir madalyonu gösteriyordu. Bir orman manzarası vardı. Ön planda bir toz ağacı, arkada da ladinlerin arasından bir tepeye tırmanan patika görünüyordu. Tepenin üzerinde iki ay vardı. "Madalyonda arkada çelik tabaka, önde altın tabaka olacak. Bunları sıkıştıracağım. Öndeki altın tabakaya figürleri kesip çıkaracağım– ağaçlar, aylar ve patika."

Solostaran başıyla onayladı. Zekice bir plandı. "Mercan ve malakit ne olacak?" diye sordu. "Onları nereye koyacaksın?"

"İçine kakacağım," diye açıkladı Flint. "İki tabakayı birbiriyle sıkıştırdıktan sonra ağaçların ana hatlarını dolduracağım– yeşil malakit dallar ve yapraklar için, boynuzlar da gövde için. Patika boynuz ve çelikten olacak. Aylardan biri, Lunitari, kırmızı mercandan olacak. Diğeri, yani Solinari gümüşten biçimlenecek."

Ama Sözcü kuşkulu görünüyordu. "Çok güzel, ancak çok ayrıntılı. İki haftada yapabileceğine emin misin?"

Flint göz kırptı ve kuru incir ve badem dolu gümüş kaba elini daldırdı. Cüce ne zaman gelse kase dolu gibi oluyordu, ama Flint hiçbir zaman bunun anlamını düşünmek için duraklamıyordu; sadece meyve konusunda kendisiyle aynı zevki paylaşan bir arkadaşa sahip olduğu için kendini tebrik ediyordu. "Zor olan düşünme kısmı," dedi cüce. "Gerisi kolay gelir."

"Çizim iyi mi?" Sözcü'nün hoşnut olduğundan emin olarak bekledi Flint. Ama bunu onun söylemesini istiyordu.

"Mükemmel," dedi Solostaran.

Cücenin yüzünde gülümseme belirdi. "Güzel. O zaman hemen çalışmaya başlayayım." Çizimlere uzandı.

Solostaran'ın sesi onu durdurdu. "Fireforge Usta. Flint."

Cüce dostuna baktı.

"Lord Xenoth'un ölümünün ardından halk ne diyor?" diye sordu Sözcü sessizce. "Eh, biliyorsunuz, saraylılarla fazla işim olmuyor." Özellikle kara ejderi avı konusunda Tanis'in tarafını tuttuktan sonra diye ekleyebilirdi.

"Sokaktaki insanlar ne diyor?"

Flint yuvarladığı kağıdı iple tutturdu ve yavaşça nefes aldı. "Lord Xenoth birçok kişi tarafından sevilmiyordu, özellikle de

onun... alt tabaka dediği kişiler tarafından," dedi dikkatle. "Ama birçok elf de onun Qualinesti'yi Krynn'in geri kalanından ayırma fikrini destekliyor." Anlatmaya devam etmeye karar verdi. "Bu elfler benim de burada bulunmamı uygun görmüyorlar, Yarımelflerin şehirde yaşamasını istemedikleri gibi."

"Onlar her konuda bağnazlar," diye mırıldandı Solostaran. "Önemli olan bu düşüncenin ne kadar yaygın olduğu değil mi?"

"Bunu bilmiyorum, efendim."

Solostaran belli belirsiz gülümsedi. "Bana Sözcü de," dedi. "Qualinost'a geldiğin gün sana bunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlamak mı?" diye kahkaha attı cüce. "Nasıl unutabilirim ki? Kaç kişi bizzat Güneşlerin Sözcüsü'nden saray adabı hakkında ders almıştır?"

Solostaran konuşmadı, ve birdenbire ikisinin de yüzündeki gülümseme kayboldu. "Saraydakilerin çoğu mutlu değil, Flint. Onlar... onlar Tanis varisim olduğu için onu koruduğumu söylüyorlar. Onu sürgüne yollamam gerektiğini düşünüyorlar."

Tanis'i sürgüne yollamak mı? "Bu çok saçma," dedi Flint. "Xenoth'u o öldürmedi. Hem Miral büyü patlamasının ikinci okun yönünü nasıl değiştirdiğini açıklamadı mı?"

"Flint," dedi Solostaran, "geçen haftalarda birçok büyü kullanıcısıyla görüştüm, hepsi kabul ediyorlar. Miral'ın tarif ettiği koşullar fazla olası değil. Açıklamaları kara ejderinin güçlü büyüsünün Miral gibi zayıf bir büyücüden '*sekme*'si ve bir şekilde küçük bir oku bir elfin göğsüne saplamasını gerektiriyor. Diğer büyücüler bunun imkansız olmadığını, ama olası da olmadığını söylediler. Ayrıca böyle bir olayın çok güçlü bir büyücü hariç herkesi öldüreceğini söylediler.

"Geçen haftalar boyunca, '*evet, muhtemelen böyle olmuştur,*' diyecek birini bulmak için uzmandan uzmana gezdim."

Solostaran deri sandalyesini ağır masasından geriye itti ve yüzünü kocaman pencerelere çevirdi. "Bu yapılamaz, Flint. Büyüden anlayanların söylediği bu." Dışarıdaki korkunç sıcağa rağmen mermer ve kuvars binanın içi serindi. Flint ürperdi.

"Ne yapacaksınız, Sözcü?"

"Ne yapabilirim?" diye sordu Solostaran, kızgın hareketi mevkiinin cübbesini hışırdattı. "En yakın görgü tanıklarının –ve kesinlikle güvendiğim kişilerin yaptıkları en açık izahatın– Tanis'in kötü nişan aldığının– açıkça doğru olmadığı bir durumla karşı karşıyayım. Tanis'i temize çıkaracak açıklamalar diğer elfler tarafından neredeyse imkansız kabul ediliyor."

"Bu bana tek bir netice bırakıyor. Xenoth 'a olanlar asla olması mümkün olmayanlardı. Ancak yine de oldu." Sözcü pencere duvarın önünde volta atıyordu. "Maiyetimdekiler '*bir şeyler yapmamı*' istiyor, ama istedikleri sonuç bana ahlaken savunulamaz geliyor. Bazı dar görüşlü saray mensupları Tanthalas'ın varlığına kızdıkları ve ondan kurtulmanın bir yolunu buldukları için onu sürgüne yollayamam. Ayrıca..." Sandalyesine geri döndü ve arkasına yaslandı. "Her nasılsa sürekli '*ayrıca*' bölümüne geliyorum..."

Flint bir cevap aradı ama hiçbir şey söyleyemedi. Tek yapabildiği bu konu hakkında düşüneceğine ve elflerin bu mevzu üzerindeki fikirlerini öğrenmek için kulaklarını açık tutacağına dair söz vermek oldu.

Flint Güneş Kulesi'nden çıkıp mavi ve beyaz çinili sokaklarda yavaş yavaş yürüyüp atölyesine gitmeye hazırlanırken, Kule'nin merdivenlerinde tanıdık bir figür gördü. Bir grup bağrışan çocuk, gri burnunu kaldırıp yaklaşan cüceye şevkle anıran Tezayak'ın etrafında toplanmıştı. Paçavraya dönmüş bir ip

Flint'in katıra yaptığı gemden sarkıyordu– katırın hayali kanatlarını kırpmak için son girişimiydi bu.

"Kapı kulbu beyinli katır!" diye öfkelendi cüce. "Ancak bir kender senin kadar baş belası olabilir." Çiğnenmiş ipi yakaladı ve çılgın hayvanı sokak boyunca çekiştirdi.

- 20 -
Bir Yaz Gecesi Rüyası

Qualinost için alışılmadık olan kavurucu hava rahat rahat uyuyanları bile kabuslara sürüklüyordu. Miral da bir istisna değildi.

Mağaraya geri dönmüştü. İçeriden gelen ışıkla –mağaradaki tek ışık kaynağı– parlayan sarkıtlar tavandan aşağı iniyordu. Dikitler nemli zeminden yukarı yükseliyordu. Miral kaygan zeminde dengesini güç bela sağlayabiliyordu.

Aşağıya doğru baktı ve ayağında elf çocuklarının giydiği türden ince, deri sandaletler olduğunu gördü. Kıyafeti düştüğü için yırtılmış ve kirlenmişti.

Miral ne kadar zamandır mağarada olduğunu bilmiyordu. Günlerdir oradaymış gibiydi, ancak zaman küçük çocuklar için su gibi akardı. Mağaraya tırmanıp, tünelden tünele geçerken hep kendisini çağıran o Varlığı arıyordu. Tesadüfen olacak, her açlık bastırdığında yiyecek bir şeyler buldu. Bir çocuk gibi, bulduklarından şüphelenmeden yemeğini yedi ve yoluna devam etti.

Aslında korkmuyordu. Uyumak istediği an duvarlardan birinde sanki onu çağıran kuş tüyü bir yastık ve bez bir yorganla birlikte sıcak bir minder buluyordu. Uyandığındaysa bir tabak tarçınlı ve şekerli *quith-pa* onu bekliyordu.

Küçük Miral ikramı kabul etti ve yemeğin nereden geldiğini sormadı. Eğer ona sorulmuş olsaydı, muhtemelen annesinin göndermiş olabileceğini söylerdi oysa onu yıllardır görmemiş gibiydi– mağaranın ağzında, '*Hemen buraya gel, genç elf,*'

dediğinden beri üstelik.

Artık mağaranın ağzının nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ne Qualinost'un ne de annesinin nerede olduğuna dair bir fikri yoktu.

Varlık, mağaranın derinlerinden onu çağırdı. Kükreyen ve vızıldayan bu çağrıyla genç Miral'ın kafasını karışmıştı. Ses onu bir korkutuyor, bir teskin ediyordu.

Varlık onu istiyordu. Onu rahata kavuşturacaktı.

Bir anda çağrı daha ısrarcı hale geldi, sanki Varlık aniden sinirlenmiş ya da korkmuş gibiydi. Bu tarafa gel, küçük elf. Bu tarafa gel. Seni koruyacağım, istediğin her şeyi vereceğim sana, yeter ki beni serbest bırak. Bu tarafa gel.

O an Miral nereye gideceğini öğrendi. Varlık ona söylemişti. Tıknaz, yürümeyi yeni öğrenen bacaklarını kaldırdı ve bir taş koridordan diğerine koşmaya başladı. Varlığın yakınlarda olduğunu farkederek son köşeyi hızla döndü, ve…

Miral'ın kendini içinde bulduğu odadan bir ışık yükseldi. Dakikalar sonra da görememeye başladı. Varlığın içindeki yüce iyilik gitmiş, onun yerini kötülük almıştı.

Annesine seslenmek için boğuk bir çığlık attı; mağaranın içinde halkalar halinde yankılanan sesle birlikte mağaranın girişleri ve çıkışları birden kapanmıştı. Mağaranın ortasında –çocuk masumiyetiyle bile anlamıştı ki; gürültünün, ışığın ve dehşetin kaynağı buydu– kafasından daha büyük, kalp gibi atan bir mücevher duruyordu. Parlak yüzeylerinden kayadaki her oyuğa isabet eden gri ve kırmızı ışınlar çıkıyordu. Gözlerini kapattığında bile ışınlardan korunamadığından canı acıyordu.

Gri taş onu istiyordu. Minik kafasında onun sözleri dalgalandı. Beni serbest bırak. Bırak gideyim, istediğin her şeyi veririm. Gözünün önünde sırayla oyuncak resimleri, annesi, Eld Ailea ve

leziz yiyecekler belirdi. Miral telaşlandı. Sesi çatlak çıkıyordu, bir şeyler içmek istiyordu.

Bir anda, önünde havada asılı duran bir kupa tatlı su belirdi. Uzanınca su kayboldu. Tanıdıklarının ve imkansızın birleşimi küçük çocuğu çığlık atacak hale getirmişti. Duvarlardan birinde uzanan bir yarık gördü ve içinden geçmek için koşmaya başladı. Bir çocuk olarak korktuğu her canavar mağaranın içinden onu ürkütürken kendini itti, itti.

Sonra yaklaşmakta olduğunu bildiği bölüm geldi– kuvvetli bir elin onu yarığın içine çekişiydi bu.

Miral ter içinde uyandı.

- 21 -
Cinayet Girişimi

A.S. 308, Yaz ortası

Bir haftadan uzun bir süre sonra Lord Tyresian –Flint'in dikkatini çektiği gibi, tabii ki kapıyı çalmadan– taş konutun girişine doğru yürürken, Flint, Porthios'un *Kentommen* madalyonu üzerinde çalışıyordu. Yalnız Tanis'in atölyeye kapıyı çalmadan girmesini hoş karşılardı. Tezayak bile bir şekilde kapıyı çalardı, adımlarının gürültüsü cücenin kapıya fırlaması için yeterli olurdu.

Hava bir hafta öncesinin yakıcı sıcağından sonra serinlemişti. Ahalinin çoğunun *quith-pa*, peynir ve sebze turşusunu bir piknik sepetine koyup vadi tepelerinin yolunu tutmayı isteyeceği türden bir gündü. Fakat cücenin dinlenmek gibi bir düşüncesi yoktu. Aceleyle çalışmasını teslim tarihine yetiştirmeye çalışıyordu, *Kentommen*'e sadece bir hafta kalmıştı.

Yaklaşan kutlamayla birlikte –tabii ki– çok sayıda Qualinost soylusu Porthios'un yaş dönümü töreninden önce tamamlamak zorunda olduğu demir işleri olduğunu keşfetmişlerdi. Flint onların işlerini almasına almıştı ama hepsine aynı cevabı vermişti: Güneşlerin Sözcüsü'nün siparişi üzerine çalışıyordu ve ne yazık ki onların işlerini ancak *Kentommen* sonrasına yetiştirebilirdi. Memnun değillerdi elbette, ama Qualinost Elfleri, Flint Fireforge'un civardaki tartışmasız en yetenekli demir ustası olduğunu bildikleri gibi, bir minotor kadar inatçı olduğunu da çok uzun zaman önce öğrenmişlerdi.

Flint özenle madalyon haline gelecek olan iki diski, önündeki altın plağı ince uçlu bir keski ve küçük bir çekiçle kesiyordu. İşlemin etkisini dikkatle izledi; keski açıklıklara oldukça hoşuna giden pürüzlü bir görünüm veriyordu. Bu keski özellikle ağaçları şekillendirmekte işe yarardı. "Yeni baştan yapamayacağıma göre bu da iyi bir şey," diye mırıldandı.

Tam kapı açılırken söylemişti bunu, çan sesi geldi ve kibirli elf lordu kısa sarı saçlarıyla girişte belirdi.

"Yardımına ihtiyacım var, cüce," diye seslendi Tyresian.

Flint onu bekleterek, madalyonun malzemelerini taslağıyla örttü, masanın yanındaki sandalyeden yukarıya doğru baktı ve elf lorduna daha çok bir köpeğin dişlerini göstermesine benzeyen bir şekilde gülümsedi. "İçeri buyurun, Lord Tyresian." Keskisiyle taş sırayı işaret etti. "Oturun."

Elf protokolü gereğince Flint'in elf soylusu içeri girdiğinde ayağa kalkması beklenirdi; ancak o ve Solostaran çok önce, Sözcü, cüceyi yalnızken ziyaret ettiğinde bu formaliteden vazgeçmişlerdi. Ancak Tyresian bundan rahatsızlık duyarak kızardı. Elf lordunun bu saygısızlıktan yakınmaması, cüce için Tyresian'ın onun yardımını çok istediğinin bir kanıtıydı. Bu, Flint'in yüzüne bir gülümsemenin yayılmasına sebep oldu.

"Hangi konuda yardımıma '*ihtiyaç*' duyuyorsunuz?" diye sordu Flint ifadesiz bir şekilde, sandalyesinin arkasına yaslanarak. Çekiciyle tekrar sırayı işaret etti. "Oturun."

Tyresian cücenin kendisine söylediği yere oturmak –böylelikle kendinden düşük rütbeli birinin emrine uymuş gibi olacaktı– veya Flint'in değil, kendisinin ast olduğu anlamına gelecek biçimde ayakta kalmak arasında kararsız kaldı. Sonunda, herhangi bir yerde oturacak kadar uzun süre durmadan, odanın içinde huzursuz bir şekilde dolanmakla yetindi. Odada küstahça dolaşıp, bir dolabı, Flint'in karyolasını, oymalı sandığını ve

ocağı inceledikten sonra kısa kılıcını çıkardı ve kabzası önde kalacak biçimde kılıcı cüceye uzattı.

Flint bir şey söylemeden silahı aldı ve inceledi. Resmi kutlamalarda taşınan törensel bir silahtı, zümrüt ve ay taşıyla süslenmişti ve çelik oymalıydı. Silah satılmış olsa, Qualinesti'li bir aileyi sekiz ay boyunca doyururdu.

"Çarpışmada pek işe yaramaz," diye konuştu Flint.

"Devlet törenlerinde kullanılmak için," dedi Tyresian uysalca.

"Porthios Kanan'ın *Kentommen*'i gibi," diyerek sözü bitirdi cüce. Elf lordu başıyla onayladı.

Flint silahı incelemeye devam etti. Kabzanın tahtası kötü şekilde yarılmıştı, çeliğin bir kısmı çıkmış ve mücevherlerden biri de
–yapılışına bakarak zümrüt olduğunu tahmin etti– düşmüştü.

Basit bir tamir işi değildi, yetenekli bir usta diğer bütün işlerini bırakıp aleti yeniden yapmak zorundaydı.

"Bir hafta alır," dedi sonunda Flint. "Vaktim yok."

Elf lordunun öfkesi arttı ve gözleri mavi bir ateşle parladı ama cüceninki gibi sesini yumuşak tutmaya çalıştı. "Zaten *Kentommen* bir hafta sonra, Fireforge Usta."

"Başka işlerim var."

Tyresian doğruldu. "O halde o işleri bırakıp bunu yap." Flint kısa kılıcı elf lorduna geri uzattı. "Bunu tamir edecek başka bir demirci bulabilirsiniz."

"Ama..."

Eld Ailea ve Tanis'in gelişi Lord Tyresian'ın sözünü kesti. Eld Ailea her zamanki gibi canlı renklerde, uçuk sarı papatyalarla bezenmiş, sarı ve mavi çizgili bir bluz, kırmızı büzgülü etek ve

kırmızı terliklerden oluşmuş bir kıyafet giymişti. Onun yanında Tanis sarımsı gömlek ve pantolon içinde renksiz görünüyordu. Aralarında –yarımelf ve ebenin taraflarında dengesiz biçimde sarkmış halde– ağzına kadar mısır koçanlarıyla dolu büyük ve örme bir sepet taşıyorlardı. Tanis'in boş kalan elinde küçük bir tabakla, üzerinde ters çevrilmiş bir kase vardı. Kapının eşiğinde durdular ve göz kamaştıran parlak gün ışığı içinde, cücenin atölyesinin karanlığına baktılar.

"Flint, öğle yemeği," diye şakıdı Ailea, yuvarlak gözleri üçgen yüzünde büyük duruyordu. "Yeni toplanmış süt mısır!"

"Taze tereyağı da var," diye ekledi Tanis, elindeki çömleği tutarak.

Ardından Lord Tyresian kapının yanındaki aydınlık alana ilerledi, Ailea ve Tanis'in suratları asıldı.

"Vay, şu hale bakın," dedi elf lordu kısaca, ellerini göğsünde kavuşturarak ve ikisine birden bakarak. "İki katil birlikte vakit geçiriyor. Fikir alışverişinde olmalılar herhalde! Lord Xenoth'un göğsüne ok atmakla annemin doğum yaparken ölmesine sebep olmanın yararlarını mı yoksa? Ah, ama unutmuşum, Tanis. Aslında Ailea senin annenin de ölmesine neden oldu, değil mi?"

Eld Ailea'nın beti benzi attı, elini ağzına götürdü ve küçük bir hıçkırığı bastırdı. Tehditkar biçimde Tyresian'ın üstüne yürüyen Tanis elindeki sepeti düşürdü, iki mısır koçanı yere düşüp, Flint'in kapısının dışındaki çiçeklerin üstüne yuvarlandı.

Flint bir anda Tanis'i arkasına alarak aralarına girdi, bir eli Tyresian'ın yakasında Tanis'i güneş ışığına doğru itti. Cücenin sesi o sükunet içinde korkutucuydu.

"Uzaklaş, elf," dedi Lord Tyresian'a her kelimeyi vurgulayarak, "Yoksa sana tecrübeli bir savaşçının neler yapabileceğini gösteririm."

"Sen..." diye diklendi Tyresian.

"Ben ogrelere karşı savaştım. Seninse havalı davranışların dışında hiçbir askeri tecrüben yok. Eld bir kadın; ve sana meydan okuyarak Qualinost'un düzenini bozmak istemeyen genç bir elfi korkutmak kolay. Benimle dövüşmeyi göze alabilir misin?"

Tyresian cüceye ters ters baktı, sonra Flint'in elindeki eski savaş baltasını yeni farketmiş gibi göründü. Baltanın üzerinde çukurlar ve izler vardı, ama silahın üzerindeki güç rünleri güneş ışığında parlıyordu, silahın parlak ağzı en sert zırhı bile delebilecek kadar keskindi.

Elf lordu yumuşadı.

Flint ise konuşmaya devam etti. "Unutma, Lord Tyresian, avcıların vadiyi geçmelerini ve Xenoth'u –hatırladığım kadarıyla beni de– diğer tarafta yalnız bırakmalarını isteyen sendin."

Tyresian karşı çıkmaya kalkıştı, ancak Flint elf lordunun kolunu sertçe sıktı. "Üç kişiyi, hepsini kısa bir anda öldürebilecek kadar güçlü bir canavarla yalnız bırakan sendin," dedi. Sesi güç bela, fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu ama oldukça şiddetliydi. "Bana göre Sözcü'nün danışmanının ölümünden en fazla sen sorumlusun." Hemen ardından ekledi, "Yarımelf'i, danışmanın hayatını –hepimizin hayatını– kurtarmaya çalıştığı için suçluyorsun."

Sanki atölye yeterince kalabalık değilmiş gibi, Miral da cücenin konutunun patikasında ortaya çıkmak için o anı seçmişti. Eşikte bulunan sıkıntı içindeki dörtlüyse ilk anda başlıklı büyücüyü görmedi. Büyücü taş kaplı patikanın kenarına geldi ve bekledi.

"Şimdi burayı terkedin, Lord Tyresian," diye emir verdi Flint. "Ve sakın unutmayın. Xenoth'un ölümünden aslında kimin sorumlu olduğuna dair görüşümü Sözcü'ye anlatmamış olsam da, onu aydınlatma konusunda beni durduran hiçbir şey yok.

Tanis'in kara ejderini öldürmesinin yanı sıra, bu kısmı da '*rapor*'unuzda atladığınıza dair şüphelerim var."

Tyresian son bir gayretle Tanis'i kenara itti ve sarışın elf lordunun arkasından bakakalan üçlünün yanından uzaklaştı. Sonunda üç arkadaş hep birlikte Miral'ı farketti ve onu içeriye aldılar.

Miral'ın gözlerinin ne kadar zayıf olduğunu bilen Flint büyücünün ardından kapıyı kapadı ve atölyenin önündeki pencerelerin kepenklerini indirdi. Bu arada Tanis mısır kabuklarını soyarken, Eld Ailea ateşi hazırladı ve üstüne bir kazan su koydu. Üçü de çok fazla acıkmamış olmasına rağmen, açıkça biraz önceki neşelerini yeniden kazanmak için yemek hazırlamaya giriştiler.

Miral geliş nedenini kısa bir sürede anlattı. Büyü malzemelerini koyduğu metal kutularından birinin levhası gevşemiş, toz saray odalarının önündeki koridora yayılmıştı. "Meşgul olduğunuzu biliyorum Fireforge Usta, ama tamir edebileceğinizi düşündüm," dedi Miral, uzattığı elinde yumruk büyüklüğünde bir kutuyu göstererek.

Flint gümüş kutuyu aldı. Kolay bir iş gibi görünüyordu. Köşe kısmındaki levhaya çakılacak bir perçin parçayı kolaylıkla tutabilirdi. Kutu düzgün bir perçini saklayacak kadar –ejderha ve minotor oymalı ve mücevherlerle– süslüydü. Flint, Sözcü'nün madalyonunu bir süreliğine bırakıp işe koyuldu, bu sırada Tanis ve Ailea mısırı hazırlıyordu.

Büyücü işlem boyunca çok az konuştu, Flint bunu uykusuzluktan kaynaklanan yorgunluğa bağladı. Saraydaki herkes gün doğmadan önceki saatlerden gece geç vakte kadar *Kentommen* hazırlıklarıyla meşguldü.

"Tepe cücelerinin de *Kentommen*'leri var mı?" diye sordu Tanis, Flint başıyla onayladı.

"Bizde *Kabasakal Günleri* denir, ama hiç bu kadar ayrıntılı olmazlar," dedi cüce. "Senin Porthios'un törenindeki görevin ne, Miral?" Flint yumuşak metal üzerine çalıştığından hafif darbeler indiriyordu.

Miral gözlerini kırpıştırdı ve koltuğundan Flint'in kıyafetlerinin göğüs kısmına baktı. "Asıl törende görevim yok. *Kentommen*'i hazırlayan çalışanları yönetmek ve törenin üç günü boyunca eğlence bölümünü düzenlemekle görevlendirildim."

"Bu görev neleri kapsıyor?" diye sordu Tanis, kaynayan mısırların yanında durduğu yerden.

Miral baktı ve solgun bir şekilde güldü. Gözlerinin akı, irisinin neredeyse renksiz tonuyla tuhaf bir tezat oluşturarak kan çanağına dönmüştü. "Beş düzine terzi, sancakları dikiyor, – Qualinost'un ana caddeleri boyunca direklerde görünmeye başlayan– üç düzine kılıç ustası, izlerken ürktüğüm bir silah sanatları gösterisi hazırlıyor. Hiçbirinin ortadan ikiye ayrılmamasına hayret ettim; onlar oradayken Büyük Pazar amfitiyatrosundaki Kith-Kanan mozaikleri kana bulanmazsa da çok şaşıracağım."

Miral anlatmaya devam ederken, Flint sevimli bir bakış attı. "On hokkabaz ve yirmi soytarı sarayı işgal etti," diye yakındı. "Gürültüyü tahmin edebiliyor musunuz? On dört tane de cambaz var, içlerinden biri tel gösterisini Güneş Kulesi'nde, yüz yirmi metre yükseklikte yapmak istiyor!"

"Bunu sen sağlıyorsun, tabii ki," dedi Ailea, mükemmel şekilde pişmiş bir koçanı kaynayan sudan çıkartırken.

"Elbette ki, hayır," diye cevap verdi Miral, ebenin şaka yaptığını sonradan anladı. "Ama sadece hayır demek asla yeterli değildir. Her elfin durumunun neden farklı olduğuna dair iki yüz nedeni vardır, benim onun hiç kimsenin yapamayacağı bir şeyi yapmasını sağlamamın da." Büyücü duvara yaslandı. "İki

haftadır, günde üç saatten fazla uyumadım."

"Yemekte bize katıl, sonra burada kestirirsin." diye önerdi Flint, büyü kutusuyla karyolayı işaret ederek. "İyi bir grup olabiliriz, eğer zorunda kalırsak."

Miral olmaz anlamında kafasını salladı. "Bir şarkıcı topluluğuyla buluşmam gerek. Tam *Kentommen*'den önce, Kule'nin kubbeli odasında neden müstehcen şarkılar söyleyemeyeceklerini bilmek istiyorlar –'*dinleyicileri ısıtmak için*'miş söylediklerine göre." Ayağa kalktı. "Kutuyu sonra alabilirim."

"Tamir oldu– alabilirsin," dedi Flint ve gümüş kabı büyücüye uzattı. Cüce kapakları açtı ve ardından kapıyı kukuletasını yüzünü örtecek şekilde indirmiş olan Miral için araladı. Miral, Flint'e teşekkür etti, Tanis ve Ailea'yı başıyla selamladı; patika boyunca Flint'in meyve ağaçlarının tepesinden parlayan Kule'ye doğru yorgun argın yürüdü.

"Biraz uyu!" diye bağırdı Flint. Büyücü arkasına dönmeden el salladı. Cüce kapıyı kapatırken yürümeye devam ediyordu.

Miral'ın ziyareti kısa olmasına karşın üçlünün Tyresian gittikten sonraki tatsızlığını üzerinden atmasına yardımcı olmuştu. Cüce, madalyon yapımında kullandığı araçları masadan kaldırdı; Flint, Tanis ve Ailea üzgün olacaklarına, kendilerini artan bir neşeyle yağlanmış mısır yerken buldular. Sonunda memnun bir şekilde, temizlenmek için mutfak bezini elden ele dolaştırdılar.

"Ah," dedi Flint, "Annemin diyeceği gibi '*Bir cücenin ruhuna giden yol, ziyafet tabağından geçer.*' "

"Oo?" diye sordu Tanis, cüceyi dürterek. "Annen başka neler söylerdi?"

Flint güldü, "Onun her durum için ayrı bir veciz sözü

bulunurdu. '*Fazla kurabiye az iş demektir,*' derdi, on üç kardeşim ve bana da ambarı temizlememizi emrederdi. O sözün asıl anlamını öğrenmek yıllarımı aldı. Şimdi bana bir cüce yasası gibi geliyor."

Ailea güldü ve uzun parmaklarını bezle tek tek sildi. "Başka ne söylerdi?"

Flint sandalyesine oturdu. "Bir seferinde, kasaba okulundaki çocuklardan birinin kabadayılık yapmasından yakındığımı hatırlıyorum. Kafama hafifçe vurdu ve dedi ki, '*Endişelenme, Flintie. Tek çürük elma bütün bir balık güğümünü bozamaz.*' "

Flint, annesinin sözlerini söylerken sesini yükseltti, Tanis gülümsedi. Ancak Yarımelf'in bakışları özlem doluydu. "Nasıl biriydi, güzel miydi?" diye sordu. Eld Ailea önce Yarımelf'e sonra da dikkat etmemiş gibi görünen cüceye bilgece baktı.

"Oh," dedi Flint, "Sanırım sizin uzun ve zarif elf arkadaşlarınıza pek sevimli gelmez, ama biz on dört hayta için çok güzeldi. Tabii biraz fazla ağırlık taşıyordu.

"On dört çocuğu karnında taşıdığını düşün ve gözlerinin önüne getir," diye araya girdi Ailea.

"... ama tatlı bir yüzü vardı ve tanrılara layık yemekler yapardı, güzel büyük porsiyonlar..." Flint sarkan göbeğini okşadı, sonra kızardı, doğruldu ve karnını içeri çekmeye çalıştı. Ailea'nın suratındaki gülümseme genişlemişti.

"Baban nasıl biriydi?" diye sordu Tanis.

"Ah, delikanlı; babam ben küçükken öldü. Kötü talih. Fireforge Ailesi'nde vardır bu, en azından erkeklerinde."

"Zavallı annen," dedi Ailea usulca.

Flint kafasını salladı. "Babam öldükten sonraki yıllarda aileyi bir arada tutmaya çalıştı. Büyük kardeşim Aylmar'ı babamın

ocağında işe koydu– duruma göre de kendi işbaşına geçti, ateşle daha ilgili işlerde."

Ailea usulca kalktı ve yemek tabaklarını içinde mısır pişirdiği kaynayan suya attı. Tanis kaşlarını kaldırınca, gülümsedi ve "Su israfına gerek yok. Bu su tabakları iyice temizler," dedi. Sonra koltuğuna geri döndü ve devam etmesi için Flint'e işaret etti.

"Ben ikinci çocuklarıydım," dedi cüce rüyada gibi. "Babamız öldükten sonra annem beni ambar işleriyle görevlendirdi. Tepeyurt'ta bir ilkbahar sabahını hatırlıyorum. Peynir yapımının lanet kokusundan kaçmak için ambarın dışına çıktım, etrafımdaki tepelere ve çamlara bakındım." İçini çekti. "Qualinost güzeldir, evlat, Tepeyurt da öyle. Küçük, çok küçük bir köydü ve ben sonunda dünyayı görmek için orayı terketmek zorunda kaldım."

"Bir gün görmek isterim," dedi Tanis, sonra "Annen...?" diyerek hatırlattı.

Flint düşüncelere dalarak kaşlarını çattı. "Ah! Ambarın açık kapısının önünde güneşi, havayı, ağaçları ve yeşil tepeleri hayranlıkla izliyordum, sonra annem verandaya geldi ve bağırdı" –tekrar sesini yükseltti– " '*Flint Fireforge, erken kalkan kuş solucanı yedikten sonra ambarın kapısını neden kapatmıyorsun.*' " Hafif bir kahkahayla sallandı. "Bununla işe geri dönmemi istediğini kastettiğini zannettim."

Ayağa kalktı ve gerindi, ardından demirci maşasıyla tabakları çıkartmak üzere kaynayan suyun yanına gitti. "Bir keresinde," dedi misafirlerine dönerek "küçük kız kardeşim Fidelia ne kadar fakir olduğumuzdan ve valinin çocuklarının ne kadar çok şeye sahip olduğundan yakınıyordu. Annem bize baktı ve dedi ki, '*Ah, çimen çitin öbür tarafında hep daha yeşildir.*' "

Eld Ailea ve Tanis hikayenin sonunu beklediler, ama Flint maşasını salladı ve dedi ki, "Donakalmıştık, bir anlığına tek

kelime etmedik. Doğru söylüyordu!"

Duraksadı, maşası hâlâ elindeydi. "Sonra, hatırlıyorum da on dördümüz birden gülmeye başladık ve duramadık. Aylmar'ın karnını tutarak, sırtüstü yere yatıp nefessiz kalana dek kıkırdadığını hatırlıyorum. Kardeşim Ruberik bile, ki kendisi ancak bir örsün mizah anlayışına sahiptir, çok gülmekten soluk soluğa kalmıştı. Kendimize geldiğimizde annemizin mutfakta homurdanarak öfkeyle güğümleri birbirine vurmakta olduğunu farkettik."

"Hiçbirimizle günler boyu konuşmadı. Daha da kötüsü yemek pişirmeyi bıraktı!" Donuklaşmıştı.

"Ne yaptınız?" diye sordu Ailea.

"Aylmar ve ben demirci ocağına çalışmaya gittik. Demir çubukları nazikçe bükerek bir şeyler yazdık ve ahırdaki bir tahta parçasına tutturarak onun için bir levha hazırladık. Görmesi için ocağın üstüne bir yere koyduk. Levhada yazan..." Birdenbire bir kahkaha patlattı. "Yazan..." Flint öksürdü ve yaşaran gözlerini sildi.

"Yazan neydi...?" diye ısrar etti Tanis.

"*Şeytana acele iş karışır!*"

"Ama bu doğru değil." Tanis anladı. "Ah, tabii ki."

"Onu sevdi," dedi Flint. "Onu gerçekten sevdi."

* * * * *

Üçlü, Flint'in teslim tarihini gözardı ederek, bugünün evde geçirmek için fazlaca güzel bir gün olduğu konusunda anlaştı. Böylece Flint'in taşınabilir metal eşyalarını da alarak Qualinost'un güneyindeki dağların yolunu tuttular. İki nehir, şehri üç yanından korurken, güneyde leylak rengi granit dağına doğru yükselen ormanlık bir yokuş vardı. Ters tarafta, bayırın

zirvesindeyse üç yüz metre kadar yükseklikte dik bir uçurum bulunuyordu. Tanis neredeyse tamamı yokuş yukarı olacak seyahate Flint'i; ona tepenin zirvesinde halkının eski yurdu olan Thorbardin dağlarının muhteşem bir manzarası olduğunu anlatarak ikna etti.

Flint, "Küçük bir egzersiz bir cüceye dokunmaz." diye karşılık verdikten sonra yola devam etti. Böylece kara yeşil ormanın dalgalanan denizinin ötesindeki ve neredeyse yelken açmış kara gemiler gibi görünen keskin-dişli Thorbardin dağlarını ilk defa görecekti.

Tanis ve Ailea, yürüyüp konuşur ve ebenin karışımları, iksirleri için bitki toplarken, o da ağacının birinin altında kendine rahat bir gölgelik buldu ve işin sonuna epey yaklaşarak madalyonu oymakla saatlerini geçirdi.

Saatler sonra Flint toz ve meyve ağaçlarıyla dolu bir bahçe içindeki atölyesinin yolunu tutmuş ve Tanis de ebeye evine gitmesinde eşlik ederken, şehri akşam karanlığı basmaya başlamıştı. Flint'in evi doğal olarak karanlıktı, yaz sıcağından ve madalyon yapımı işinin bu kısmı soğuk metal üzerinde çalışmayı gerektirdiğinden günlerdir ocağını yakmamıştı.

Kapıyı saran sabah sefası çiçekleri, bastıran alacakaranlığın etkisiyle sımsıkı kapanmış, yine de verandanın yanına ekilmiş taze gül ağaçlarından biri çiçek açmaya başlamıştı. Flint açık sarı çiçeklerden birini kopardı ve kokusunu içine çekti. İç geçirdi. Yaşamın küçük zevklerini unutmamak gerekiyordu. Lord Tyresian'la aralarında geçen münakaşaya karşın, iyi bir gün geçirmişti.

Belki bir kupa bira –Flint'in şu küçük zevkler arasındaki gözdesi– bu akşam için iyi olabilirdi, atölyenin kapısını açtığı gibi içeriye daldı ve parmakları arasında gülü çevirerek ilerledi.

"Ah!" dedi Flint birden, elindeki gülü yere düşürdü. Eline diken

batmıştı, parmağını ağzına götürdü, acıyı dindirmek için emdi. "Basit zevkler için bu kadarı da fazla," diye şikayet etti yaralı parmağına bakarak. Bu sefer dikenlere dikkat ederek gülü almak için eğildi.

Tam ayağa kalkıp dükkana doğru bir adım atmak üzereyken Flint'in gözüne bir şey çarptı. Bu, odaya bir adım kala giriş boyunca uzanan siyah, ince bir teldi. Genelde atölyesini temiz bırakan Flint, uzandı ve teli kaldırıp dışarı atmaya yöneldi.

Tel bir şeylere kuvvetlice tutturulmuş gibi görünüyordu.

"Kahretsin!" diye yakındı ve daha fazla asıldı.

Birdenbire zayıf bir kahkaha sesi yükseldi, Flint hayatta kalma içgüdüsüyle kendisini yüzüstü yere bıraktı. Tam yerdeki taşlara çarparken, odanın bir tarafından öteki tarafına hızla geçen bir ışık parıltısı farketti. Başının üstünden vızıltıyla bir şey geçti ve arkasındaki tahta kapının üstüne saplandı.

Zorla yutkunarak güçlükle yere yuvarlandı; yerde kımıldamadan dururken, yanı başında yükselen kapıyı inceledi. Sert meşeye dibine kadar saplanan ve cücenin ayaktayken tam göğüs hizasına isabet edecek bir yükseklikte duran deri kabzalı bir hançer vardı üzerinde.

"*Yüce Reorx!*" diye fısıldadı Flint. Yeni bir saldırının habercisi olabilecek her gürültüye dikkat kesilerek ayaklarını ihtiyatla hareket ettirdi. Bacaklarının titrediğini hissetti, yoğun çabasına rağmen bacaklarına söz geçiremiyordu. Yavaşça hançeri kavradı ve kapıdan çekti. Ucu günün solan ışığında meşum bir şekilde parlıyordu. Odaya girmiş ve ayağı tele takılmış olsaydı, hançer kapıya değil Flint'in kalbine saplanacaktı.

Neden birileri onu öldürmek istemişti?

Flint telin üstünden atlamak ve atölyeye girmek için dönmeye başladı; hemen sonrasında, cüceye bir mekanizmanın

boşaldığında çıkartabileceği sesi hatırlatan, belli belirsiz bir tıkırdama duyuldu.

Bağırmaya fırsat bulamadan, başka bir hançer havada parıldayarak doğrudan cüceye yöneldi.

"Flint, seni et kafalı," dedi boğuk bir sesle, soluk mavi gömleğinin omuzunu parçalayan bıçağı tutarak, kapıya doğru sendeledi. Kan parmaklarının arasından sızarak kumaşa bulaştı. "Tahmin etmeliydin..."

Sırtını kapıya yasladı ve inleyerek yere doğru kaydı. "Seni et kafalı..." diye fısıldadı bir kez daha, ardından gözleri kapandı. Gece şehrin üstüne pelerinini savururken, Flint kımıldamadan yatıyordu.

- 22 -
Yardım Geliyor

lint, beni duyabiliyor musun?"

Tanis, Flint'i önce hafifçe sonra daha ısrarlı bir şekilde sarstı, ama Flint kımıldamıyor ve hâlâ hançeri sımsıkı tutuyordu. Eli kurumuş kanla kaplıydı.

"Flint!"

Tanis cüceyi bir kez daha sarstı. Flint hafifçe bir inilti çıkarınca rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"*Reorx aşkına,*" diye inledi Flint, boğuk bir sesle "zavallı, ölü bir cüceyi rahat bırakamaz mısın?"

Tanis, cücenin nefes almasını kolaylaştırmak için kolunu Flint'in boynuna atarak oturmasına yardım etmeye çalıştı. "Flint," dedi yarımelf yumuşakça, "sen ölü değilsin."

"Sana soran oldu mu?" dedi Flint güçsüz ama hırçın bir sesle. "Şimdi beni huzur içinde ölmem için yalnız bırak, tamam mı? Bu sarsmaların başımı ağrıtıyor." Cüce, Tanis'in koluna yığılarak tekrar inledi. Yarımelf'in yüzüne ferahlamış bir gülümseme yayıldı.

"Ciddi bir yara almamış olmalısın," diye fısıldadı yarımelf. "Ama hâlâ yakınıp duruyorsun." Tanis dikkatle hareket ederek, yeniden başlayan kanamayı durdurmak için Flint'i kaldırdı ve olabildiğince nazik bir biçimde cüceyi yatağına götürdü. Yarayı kontrol etti ve yardım gelene kadar hançeri çıkarmamaya karar vererek birilerini çağırmaya koştu.

Dükkanın dışında Miral'ı mı, Eld Ailea'yı mı getireceğini

düşündü. Miral, *Kentommen* hazırlıklarıyla meşguldü ama Kule, ebenin batı tarafındaki evinden daha yakındı. Yarımelf böylece kararını verdi.

On dakika sonra Tanis, soluk soluğa kalan büyücü arkasında, koşarak geri döndü. Kısa bir süre sonra Tanis ve Miral, Flint'in arkasını yastıklarla desteklediler ve bıçağı çıkardılar. Cücenin nefes alıp vermesi kolaylaşmıştı.

"Doktor istemiyorum," diye mırıldandı. "Çok geç." Sanki rüyadaymış gibi konuşuyordu. "Reorx'un demir ocağını şimdiden görebiliyorum..."

"Burası senin ocağın, Flint," dedi Tanis.

"Sen bir baş belasısın," diye homurdandı cüce.

"Burada," diye seslendi Miral, Tanis'in arkasından ve yarımelfe üzerinden buharlar çıkan bir kupayı uzattı. Sıvının üstünde ufalanmış yapraklar yüzüyordu. "Şunu içmesini sağla."

Tanis kupayı Flint'in soğan şeklindeki burnuna götürdü ve cüce içkinin kokusunu aldı. Acı badem gibi kokuyordu. "Bu bira değil ki," diye bağırdı suçlayarak.

"Doğru," dedi Miral. "Ancak bu senin için daha faydalı."

"İmkanı yok," diye şikayet etti cüce. Derin bir nefes aldı ve kupayı ağzına dikti.

Eld Ailea, sonradan Tanis tarafından bir gümüş parayla ikna edilen, *Kentommen* akrobatlarından biri tarafından çağrılmıştı. Eve ulaştığında Miral yarayı temizleyip sarıyordu. Hançerin açtığı kesiği sarmak ve temizlemek nispeten kolaydı, ama Flint bütün bir işlem boyunca huysuzlanarak ve homurdanarak işi zorlaştırmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, tedavi canını acıtmaktan çok asabını bozuyor gibi görünüyordu. Miral kollarını dirseklerine kadar sıvadı, ellerini sabunla yıkadı ve ardından yarayı yedi dikişle –ona eşlik eden yedi cüce küfrü ve Eld Ailea'ya yedi

özürle– kapattı. Sonrasında bir ceviz büyüklüğü kadar merhemi yaraya sürdü ve cücenin kıllı göğsünü yumuşak ketenden yapılmış bir bezle sardı.

"Ben iyiyim!" diye bağırdı cüce sonunda. "Beni rahat bırakın!"

Bunun üzerine Miral cücenin gayet iyi olduğunu söyledi ve Kule'ye gitmek üzere hazırlandı. Kıyafetinin kollarını tekrar aşağı çekti, sağ eli hemen hemen iyileşmişti ama tırnakları olmayan parmakları kötü görünüyordu.

"Kalabalığa Kith-Kanan'ın ölüm konuşmasını sunmak isteyen bir grup oyuncuyla görüşmek zorundayım," dedi ve yüzünü buruşturdu.

"Bu neden kötü olsun ki?" diye sordu Tanis.

"Kith-Kanan'ın öyle bir şey yaptığından emin değilim," dedi büyücü ve yine yüzünü buruşturdu. Tanis'e içi bitkilerle dolu, katlanmış bir kağıt uzattı, saatte bir bunların çayını yapmasını ve cüceye içilmesini söyledi, "Onu bağlamak zorunda kalsanız bile çayı içirin."

"Eğer zorluk çıkartırsa biranın içine katın," dedi Miral, kapının önünde sessizce.

"Yemin ederim, zorluk çıkartacağım!" diye bağırdı Flint yatağından, Eld Ailea pek başaramasa da onu uyutmaya çalışıyordu. Bunun üzerine büyücü veda ederek ayrıldı.

Eld Ailea, Flint'i çocuklarda mucizeler yarattığını söylediği bir ninniyle yatıştırmaya girişti. Cüce bununla nasıl baş edeceğinden emin değildi, ebenin eski melodiyi mırıldanırkenki sıcak, alto sesini dinledi. "*Ninni, ninni, küçük elf, yarına kadar yıldızlarda uyu, küçük elf. Gez bütün ormanları, ağaçların arasında dolaş, sabahleyin gülümseyerek dön evine sonra küçüğüm.*"

"Bu çok, çok eski bir şarkı. Annem bu şarkıyı bana söylerdi,"

dedi Ailea. Sonra hançerleri atan tuzağı kurcalayan Tanis'e baktı. "Ben de sana ve Elansa'ya söyledim bu ninniyi, henüz bir kaç dakikalıktınız, Tanthalas."

Tanis gülümsedi. "Bahse girerim şimdiki gibi o zaman da çok sevmişimdir," dedi.

"Yağcı," dedi Ailea. "Sende bu gümüş çene varken, hiç yorulmadan evlenecek bir elf kadını bulursun kendine."

Kızaran Tanis, bir anda işine iki misli bir güçle sarıldı. Dikkatle tuzaktaki silahları boşalttı ve kurcalamak için mekanizmayı söktü. "Bu tuzağı kim kurduysa ne yaptığını biliyormuş, Flint. Oldukça karmaşık bir tasarım, hedefi bulmakta da mükemmel. Mekanizmanın ikinci hançerde sıkışmış olması büyük şans, ilk seferde bir tane hançer fırlatmasının nedeni bu. Gerilimi bir süre sonra ikinci mekanizmayı harekete geçirmiş."

Tanis konuşurken ihtiyar ebeye bakmayı bırakmıştı. "Ya insan soyundan bir kadın bulursam, Ailea?" diye ekledi sonunda, sesi oldukça gerçekçiydi.

Örtüyü Flint'in sakallı çenesine kadar bir kez daha çekerken Ailea'nın kedimsi yüzünden karanlık bir gölge geçti. "Bu sana eninde sonunda acı verecektir, Tanthalas," dedi. "İnsanlar zayıftır; sevebileceğin birini bulsan bile, sen genç kalırken onun yaşlanmasını izlemek korkunçtur. Buna dayanabilmek için çok güçlü bir sevgi gerekir." Sesi yorgun geliyordu.

Tanis tuzağın üstünden baktı. Yuvarlak ela gözler, badem biçimli ela gözlerle buluştu ve iki elf arasında bir kıvılcım çaktı.

"Bunu unutmamaya çalış, Tanthalas," dedi Ailea üzgünce.

Tanis yutkundu. "Denerim."

"Hey!" Flint yatağında sızlanmaya başladı. "Bira vakti gelmedi mi?"

Eld Ailea üzüntüsünü üzerinden atarak güldü ve Flint'in sağlam koluna hafifçe vurdu. "İyileştin galiba." Yenilenen enerjisiyle canlı bir şekilde Tanis'in kağıdı koyduğu masaya doğru ilerledi.

"Kaynakta bir kova bira var," dedi Flint, yardımcı olarak.

Eld Ailea biraz düşündükten sonra, biranın cücenin uyumasına ve özellikle sessiz kalmasına yardımcı olacağını farketti. Neredeyse boş olan kabı kaynaktan aldı ve son damlasına kadar bir kupaya boşalttı. Bitki paketini açtığı zaman keskin hatlı yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti, sonra bu ifade her zamanki memnun haline dönüşerek ortadan yok oldu. "Flint, Miral sana bu yapraklardan mı içecek yaptı?" diye sordu ilgisizce.

"Evet," dedi Flint. "Suyla yapmış. Tadı berbattı. Eminim, iksir birayla daha iyi olacak." Sargısının üstünden sevimli olmaya çalışarak sırıttı. "Bol birayla."

Eld Ailea paketi inceleyerek bir süre durdu, sonra paketi katlayıp geldiği zaman sıranın üstüne koyduğu gri mantosunun cebine attı. Diğer cepten Tanis ve Flint farketmeden, ağzı deri bir şeritle büzülmüş küçük bez bir torba çıkardı ve içinden bir çay kaşığı dolusu toz aldı. Ardından da Tanis atölyede başka tuzak olup olmadığını araştırırken, Ailea tozu biraya kattı ve içkiyi cüceye uzattı. Flint içkiyi bir yudumda içine çekti.

İçtiği her neyse, pek cüceye göre değildi. Flint derin bir uykuya daldı, ancak kısa bir süre sonra Ailea'nın yatağın yanına bıraktığı boş bira kovasına kusmak üzere uyandı. Sonrasında Flint'in başı tekrar arkaya düştü; siyahlı grili sakalı, cüce derin derin soluk aldığında bir inip bir kalkarken uyuyakaldı.

Tanis yatağın başucundaki Ailea'nın yanına gitti. Minik elf, bitkinliğini biraz olsun gizleyen yarım bir gülümsemeyle cüceye bakıyordu.

"İyileşecek mi?" diye fısıldadı Tanis.

"İyileşecek," dedi Ailea. "Bitkilerim onu yeniden sağlıklı kılacak. En azından anneleri iyileştirirken işe yarıyorlardı..." Tanis'in şaşkın bakışlarını farkedince omuzuna hafifçe vurdu. "Sadece şaka yapıyorum, Tanthalas. Flint iyi olacak."

"Eve kadar sana eşlik etmemi ister misin?" diye sordu Tanis. "Ben gece yanında kalacağım. Eğer bırakırsan Miral'ın çayını ben verebilirim."

Eld Ailea kaşlarını kaldırdı, gözleri Tanis'inkilerle buluştu. "Ben de burada kalacağım. Sırayla başında durabiliriz."

- 23 -
Kurtuluş

Yine o rüyadaydı. Kaba saba eller Miral'ı sıkıca kavradı; sanki kara ejderinin zırhlı ağzı onu yarığa itiyormuş gibi, güçlü kollar onu taştaki çatlağın ardına çekti.

"Aslında kendini devasa bir belanın içine sokan sensin, küçük elf," dedi derinden gelen bir ses, emekleyen çocuğun başının üstünden.

Miral gözleri yaşlarla dolu bir halde kafasını kaldırdı ve mağaranın karanlığına doğru baktı, bu bölüm içinden geçtiği tünellerden daha az aydınlık gibiydi. Hıçkırığını bastırdı ve kurtarıcısına odaklanmaya çalıştı.

Kurtarıcının bir adam olduğunu gördü ufaklık, ama nasıl bir adam! Kat kat, fıçı şeklindeki göğsünde kas yığınları hafifçe salınıyordu. Başından ve çenesinden itibaren başlayan kıvırcık beyaz kıllı omuzları kocamandı. Adam ona doğru bakınca, Miral merhametle parlayan derin menekşe gözleri gördü.

"Sanırım annen yanında olmadan dolaşmak için çok küçüksün, ufaklık," dedi adam.

O anda Miral tünelin nemli taşlarında çınlayan toynak seslerinin farkına vardı. Adam tüneldeki ayrıma geldi ve durmaksızın sağa döndü. '*Peki atına nasıl talimat verdi?*' diye şaşırdı küçük çocuk. Miral aşağıya doğru baktı.

Adam bir attı. Ya da at, adamdı; Miral karar veremedi. Sonra yüzünde keyifli bir gülümsemeyle yukarıya doğru baktı.

"*Sen bir sentorsun!*" diye haykırdı Miral.

"Elbette," diye cevapladı yaratık, onu güçlü kollarında sallayarak.

Sentor toynaklarından seçkin başının tepesine kadar iki metreye yakın bir uzunlukta olmalıydı. Islak kayalar üzerinde arkasından sarkan uzun kuyruğuyla zarafetle yürüdü. Sentorun at olan kısmındaki omuzlarının etrafında deri bir heybe vardı. Miral karıştırmak için küçük ellerini aşağı doğru uzattı, ama yaratık onu heybeye ulaşamayacağı kadar yüksek bir noktaya kaldırdı.

"Çok meraklısın," diye mırıldandı sentor kalın sesiyle. "Hiç şüphesiz mağaranın bu kadar derinlerinde olmanın sebebi de bu."

"Birisi beni çağırdı," diye açıkladı Miral, bu yaratığın kendisini sevmesini istiyordu. "Tünelin içinden."

Sentorun soluk eflatun gözleri açıldı ve yürüyüşü yavaşladı, ardından tekrar hızlandı. "Sesi mi duydun? Senin ruhunda büyü var, genç elf. Bu, *Gritaş*'ın sesini duyan herkese olmaz." Bir başka yerden döndü, sonra tekrar döndü. Kısa bir süre sonra çocuk nereden geldiğini ya da şu an nerede olduğunu bilmiyordu.

Yaratık çocuğu sakinleştirerek konuşmaya devam etti. "Ateşin çıkmış, evlat. Annen ateşinin geçmesi için sana sıcak süt vermeli. Seni hemen eve götüreceğim."

Nazik sentor sabit yürüyüşüyle sallandığından dolayı Miral uykuya dalmak üzereydi. "Neden buradasın?" diye sordu uyuşukça.

"Ah, Gritaş aslında büyük bir hazineye sahiptir," dedi sentor. "Aslında vahşi taş beni önceden çok hasta etmişti, ben de ondan intikam almaya yemin ettim. Ve, küçük elf, bu kadarını bilmen yeterli."

Sentor yürüyüşüne devam etti, kısa bir süre sonra çocuk yaratığın kollarında uyuyakalmıştı. Düzenli olarak uyanıyordu; ilkin, temiz hava saçlarını okşadığında, mağaranın dışında bir yerde, aysız bir gecede yol aldığını farketmişti; sonra da, sentor neredeyse ses çıkarmadan hareket ederken, taş kaplı Qıialinost yollarında ilerlediğini algılamıştı.

Sonunda saraya vardılar. Miral yapının arkasındaki yoldan, bahçe kapısına –'*nöbetçiler neden burada değil?*' diye merak etmişti– oradan da avluya doğru ilerlediklerini farkedebilecek kadar ayılmıştı. İri eller onu yumuşak yosunun üstüne yatırdı ve üstünü örttü.

"Uyu haydi, küçük elf diye mırıldandı. "Sabah kalkınca olan biteni hatırlamayacaksın."

Sentor çocuğun omuzunu son bir kez okşadıktan sonra avludan çıktı ve sessizce gözden kayboldu.

- 24 -
Bir Ölüm Daha

Sonraki birkaç gün boyunca Tanis ve Ailea nöbetleşe dükkanda, cücenin yanında kaldılar. Flint defalarca artık kendisini rahatsız etmemelerini söyledi.

"Yaralı bir cüceyle meşgul olacak kadar endişelisiniz." Flint daha da söylenecekti ama sözleri bakıcılarına pek kâr etmiyordu. Solostaran cüceyi ziyaret etti ve Flint'in huysuzluğundan bir kez daha emin olarak ayrıldı. Miral da iki sefer kontrol için uğradı.

İkinci gün öğle vakti, Flint'in kımıldanmaları ve acı çektiğinde savurduğu küfürlerdeki azalma cücenin gücünü yeniden kazanmaya başladığını belli etti. Eld Ailea ise Flint'in yalnız kalmaması konusunda hâlâ ısrarcıydı, Tanis temiz kıyafet almak için saraya gittiğinde cüceyle kaldı.

Bununla birlikte, Flint'in yattığı yerden Porthios'un *Kentommen* madalyonu üzerine çalışmasına müsaade etti.

"Nihayet tören yarın başlıyor," dedi soğukkanlılıkla, masanın üstüne sargı bezini yayıp, bodur cüceye uyacak şekilde katlarken.

"Yarın mı?" diye haykırdı Flint. Yataktan bir hışımla fırladı ve hemen ardından inleyerek omuzunu tuttu. "Üç günüm daha olduğunu sanıyordum!"

Ailea kapıya doğru koşan –Qualinost sokaklarında gömleksiz koşarak ne yapmayı düşündüğü belirsiz olan– cüceyi durdurdu ve yatağına gönderirken, kahverengi gözleri neşeyle

parlıyordu. "Sakin ol," dedi. "Daha üç günün var."

Ailea cücenin göğsündeki eski sargıyı çıkarırken, törenle ilgili bu karışıklığı açıkladı. " '*Kentommen*' kelimesi veya '*yaş dönümü*', aslında dört bölümü olan törenin son kısmını ifade eder," dedi, kumaşı yaradan yavaşça sökerken. "Törenin en gösterişli bölümüdür bu, halkın izlemeyi en çok sevdiği bölüm. Yine de elflerin çoğu '*Kentommen*'i törenin üç gününü birden ifade etmek için kullanır."

"İlk bölüm *Kaltatha* ya da '*Grileşme*'dir," diye izah etti ebe, iyileşmekte olan yarayı nazikçe dokunarak temizlerken. "Bu bölüm yarın başlıyor. *Kaltatha*'da, gençler –kadın ya da erkek, yeter ki soylulardan biri olsun– aileleri tarafından Koru'ya gönderilir," diye konuştu, elflerin başkentinin merkezindeki eski ormanlık alanı kastederek.

Ailea elindeki bezi temiz su dolu bir leğende yıkadı. "Porthios gibi yüksek mertebede bir genç elf *Kaliatha*'yı gerçekleştirirken, sıradan elflerin çoğu kutlamayı en renkli, süslü kıyafetlerini ve elbiselerini giyip sokaklarda yürümek için fırsat bilirler. Dans edip, törenin kendisi kadar eski şarkılar söylerler," dedi. "Sarayın en parlak renkli sancakları üretmesinin sebebi bu– saraydan Koru'ya kadar olan yolu belirtmektir."

"Bunu görmeyi isterdim," dedi Flint.

Eld Ailea, Flint'in omuzunda hançerin açtığı yarayı dikkatle inceledi. "Yarın sabah yürüyüş güzergahını arşınlayabilecek kadar iyileşmiş olursun, sanırım," diye karşılık verdi.

Yarayı bir kez daha yıkadı, sonra kovayı dükkanın arka kapısından dışarı boşalttı.

"Koru'da Porthios'a ne olacak?" diye sordu cüce.

"Sözcü, Porthios'u Koru'nun merkezine götürecek, sonra

merasim icabı ona sırtını dönecek," dedi ebe. "Porthios üç gün boyunca hiçbir şey yemeden ve sadece Koru'nun merkezindeki pınardan su içerek orada tek başına kalacak. Ne kimse Koru'ya girerek onu rahatsız edebilir, ne de o dışarı çıkmaya kalkabilir."

"Herhalde muhafızlar görev alacak," diye terslikle konuştu cüce, ebenin dokunuşundan sanki hoşlandığını belli etmemeye çalışarak.

"Ah, tabii ki," diye onayladı Eld Ailea. "Elf soyluları, Tyresian'ın tamir için getirdiği türden merasim kılıçları ellerinde sırayla nöbet tutacaklar."

"Peki bu muhafızlar gerçekten gerekli mi?"

"Muhtemelen değil," diye cevapladı narin elf. "*Kaltatha*'da –ya da *Kentommen*'in diğer bölümlerinden birinde– bir elfin başarısız olması sonsuza kadar bir çocuk olarak görüleceği anlamına gelir; ne kadar büyürse büyüsün, bir şey ifade etmez."

Flint etkilenmiş görünüyordu.

Ailea devam etti. "Porthios, Koru'da çocukluk yaşamının bütün aşamalarını reddederek kendini arındıracak. Son sabahında ise bedenini ve ruhunu temizleyecek olan pınarda yıkanacak."

"Bu üçüncü sabahta ona sahip olduğu şekillenmemiş gücü temsil eden gri bir cübbe getirilecek ve Koru'dan ayrılacak," diye sözünü bitirdi. "Bu sefer sokaklarda hiçbir kutlama yapılmayacak. Aslında elflerin çoğu *Kentommen* gencine gri cübbesiyle sokaklarda ilerlerken bakmamaya özen gösterir."

"Neden?" diye sordu cüce.

"Çünkü bu genç artık ne çocuktur, ne de yetişkin. Elfler olmayan bir kimseye bakarlarsa komik duruma düşerler."

Flint kahkaha attı, ama sesinde küçümseyici bir hava yoktu. "Benim Kabasakal Günü merasimime hiç benzemiyor. Bana bir

sürü hediye ve maşrapalar dolusu bira vermişlerdi." Bir an için düşüncelere daldı. "Gerçi, üç günümü birasız ya da yemeksiz geçirmeyi yeğlerdim."

Ailea aydınlık bir gülümsemeyle temiz sargı bezini bağladı. Sonra madalyonu tamamlaması için cüceye araç gereçlerini getirdi.

Tanis geceyi geçirmeye hazırlanmış olarak akşamın erken saatlerinde saraydan geri döndü. Kendisi, ebe ve cüce için sade bir akşam yemeği hazırladı; bir somun kahverengi ekmek, yarım parça peynir, geçen bahar toplanan tatlı elmanın kalanı ve bir sürahi bira. Sonunda güneş toz ağaçları arasından battı. Son ışık kırıntıları yarı şeffaf, yeşil ve tüylü yapraklar arasından parıldıyordu. Karanlık çöken bahçelerden ilerleyen gölge elf şehrinin sokaklarına yavaşça yayılmaya başladı. Yarımelf, Eld Ailea'yı Flint'in bir süreliğine yalnız bırakmasının sakıncası olmadığına ikna etti, ebe tamamlaması gereken bir sürü iş olduğunu kabul etti.

"Fakat Sözcü ya da benim dışımda kimseyi içeriye alma," diye uyarıda bulundu.

"Neden?"

Eld Ailea bir şeyler itiraf etmenin eşiğinde gibi görünüyordu, ama son anda kendisini tuttu. "Flint'i bir süre dinlendirmek en iyisi. Ziyaretçilerin onu nasıl heyecanlandırdığını biliyorsun." Sonra Tanis'e yarın sabah geleceğini söyleyerek aceleyle yolu arşınladı, ağaca benzer iki evin arasından geçip gözden kayboldu.

"Flint? Ziyaretçilerden heyecanlanıyor mu?" diye sordu yarımelf kendi kendine, ardından şaşırarak kafasını salladı.

* * * * *

Ertesi sabah Flint gözlerini büyük bir gürültüyle açtı. "Reorx'un

ocağı! Bu gürültü de ne?" diye söylendi. Güneş dükkandaki gölgelerin loş görünüşü arasında ufuktan ağır ağır yükseliyordu.

Tanis, Flint'in masasının yanına, kalın halı üzerine serdiği minderden doğruldu ve kepenkleri açmak için kalktı. Flint dirseğinin üzerinde doğruldu ve dışarıdaki bulanık renklere doğru baktı. Düzinelerce elf dükkanın önünden geçti, cücenin sadece birkaç kelimesini anladığı –onları da tuhaf bir şekilde telaffuz ediyorlardı– değişik bir dilde gürültülü bir şarkı söylüyorlardı.

"Eski dil," diye açıkladı Tanis, "Kith-Kanan zamanından kalma, bazı şarkılar daha da eski. Kardeşkıyımı Savaşları'ndan sonraki elf zaferlerini sevinç ve çocukluktan yaşlılığa kadar hayatın farklı dönemlerine övgüler yağdırıyorlar. Hayatlarında büyük şeyler başarmış insanları da anıyorlar." Durdu ve dinledi, uzaklara daldı. Birdenbire koyu pembe cübbeli biri atölyenin önünde durdu ve yeni bir şarkıya başladı. "Flint!" diye haykırdı Tanis, cücenin gözlerine bakmadan. "Senin hakkında! Eski elf dilinde yazılmış."

"Deme ya," diye konuştu Flint. Yatağından fırladı ve Eld Ailea'nın son ürünü olan soluk yeşil gömleğini dikkatle üstüne geçirdi. Sargısının üzerine gelen gömleğinin ön kısmını düzeltti. "Peki, ne diyor, evlat?"

"Diyor ki" –Tanis şarkıya yoğunlaştı– "senin bir cüce prensi olduğunu söylüyor." Yarımelf yüzünü dikkatle dışarı dönerek daha da yoğunlaştı.

"Devam et, evlat," diye üsteledi Flint. "Söyle." Giyinmek için acele ederken yanlışlıkla ayaklarını pantolonunun aynı paçasına soktu, sonra düzeltmek için kıpırdanıp durdu.

Tanis gözlerini kısarak baktı. "Senin '*gerçek bir sanatçı*' değil ilhamla çalışan bir demir ustası olduğunu söylüyor."

Flint etkilenmiş göründü ve pencereden dışarı baktı. "Bu beyefendiyi tanıdığımı sanmıyorum..." Diğer ayağının üzerinde sekerek bakmadan ayağını çizmesine geçirdi. Dışarıdaki elf ellerini cübbesinin önünde kavuşturup başını arkaya atmış, şarkı söylemeye devam ediyordu. Diğer elfler hep birlikte dinlediler.

"Senin," diye devam etti Tanis, "yiğit bir savaşçı ve gerçekten vefakar bir arkadaş olduğunu söylüyor."

"Evet, bu gerçekten doğru," dedi Flint diğer çizmesi elinde sarkarken. "Ne hoş bir şarkı!"

Tanis tebessümünü gizlemeye çabaladı. "Diyor ki, artık giyinmeyi bitirmeli ve ikiniz de geç kalmadan Tanthalas Yarımelf'i takip ederek *Kaltatha* yürüyüşüne gitmelisin."

"O..." Flint duraksadı. "Ne?" Bir süre hareketsiz kaldı ve kaşını kaldırdı, Tanis eğlencesini gizleyemez hale gelene kadar ayağı çizmenin üstünde asılı kaldı. "Seni... seni, kapı tokmağı beyinli!" Cüce çizmesini kıs kıs gülen Yarımelf'e fırlattı; Tanis tam zamanında eğilmişti.

On dakika sonra ikili atölyeden çıkıp renk, koku ve ses cümbüşünün içine daldı. Cüce biraz somurttuktan sonra Tanis'le tekrar konuşmaya karar vermişti. "Nereye gidiyoruz, evlat?" diye sordu. Birkaç gün önce bıçaklanmış bir cüce için olağanüstü derecede sağlıklı görünüyordu.

Tanis sabahın ilk ışıklarıyla parlayan, açık pembe kuvars renkteki iki konutun arasını işaret etti. "Yürüyüş güzergahı oradaki caddeden geçiyor. Ama sanırım önce kahvaltı için sokak satıcılarından bir şeyler almalıyız."

Bu fikir cücenin hoşuna gitmişti; böylece ikili, genç bir elfin oturduğu tezgahın başına geldi ve ezilmiş şekerli kızarmış ekmek aldı. Ekmeklerini iştahla yiyerek bazı Krynn yaratıklarının hayali maskelerini satan bir elfin tezgahının

yanından geçtiler. Tezgahta minotorlar, orman yaratıkları ve pek satılmıyormuş gibi görünen lağım cücelerine ait maskeler vardı. Qualinesti'liler bodur, terli yaratıklar gibi giyinmeye ve lağım cücelerinin aksesuarlarının son parçası olan sahte ölü fareyi taşımaya pek hevesli değillerdi. Başka bir satıcı Flint ve Tanis'e sıcak, gevrek bir çöreğin üstünde geyik sosisi sattı; son olarak da, cücenin neredeyse bira kadar leziz olduğunu söylediği birkaç kupa baharatlı çay aldılar. Tanis'in kesesi geçit töreninin yapılacağı sokağa geldiklerinde iyice boşalmıştı, ama hem onun, hem de cücenin karnı artık epeyce doluydu.

"İşte bir cüceye sağlığını yeniden kazandıracak bir kahvaltı," dedi Flint, yağlı parmaklarını koyu kahverengi pantolonuna silerken. "Sence öğle vakti de buralarda olurlar mı?" diye ekledi umutla.

"Muhtemelen," dedi Tanis, tam ağzını açacakken kuzeyde kopan büyük bir gürültü dikkatini dağıttı. Kalabalık artıyor ve bir noktanın etrafında toplanıyormuş gibi göründü, Tanis uzaktan saray muhafızlarına ait tören kıyafetlerinin siyah ve gümüş nişanlarını farketti. Eliyle o tarafı işaret etti.

"İşte, Porthios ve Sözcü geliyor," diye bağırdı Flint'e, gittikçe yükselen gürültünün ortasında. Cüce başını salladı.

Porthios ve Solostaran'ın etrafındaki görevliler en ortada yürüyen Sözcü ve büyük oğlunu koruyarak geniş, kare şeklinde bir alanın dört köşesinden ilerliyorlardı. Grup sessizce, sağa sola bakmadan ilerlerken kalabalık ikiye bölündü.

Flint sol eliyle sağ omuzunu tutarak bir o yana bir bu yana sıçrıyordu. "Hiçbir şey göremiyorum!" diye yakındı. Tam şikayet ederken kalabalık onun ve Tanis'in etrafında yoğunlaştı, itiş kakış onları iki ayrı tarafa attı.

"Flint!" diye seslendi Tanis. "Bittiğinde seni atölyede bulurum!"

Fakat cüce kalabalık tarafından yutulmuştu.

Grup yaklaşırken oluşan gürültüye rağmen bu kalabalık, Porthios ve görevlileri ilerlerken sessizleşti. "Bu ömrün boyunca hatırlayacağın bir şey!" Tanis bir baba elfin önündeki tarihi olaydan çok mideye indirdiği kalın, şekerli kızarmış ekmekle ilgiliymiş gibi görünen kızına söylediklerine kulak verdi.

Tanis, Sözcü'nün sahip olduğu soğukkanlılık karşısında nefesini tuttu; yüzü buyurgan, omuzlarıysa başının üstündeki altın taç gibi parlayan altın renkli bir cübbenin altında dimdikti. Yanındaysa sade, koyu yeşil bir cübbe içinde Porthios, adım adım Solostaran'a eşlik ederek benzer bir gururla yürüyordu.

Sözcü ve Porthios uzun adımlarla ilerlerken, yarımelf onları takdir etmekle kıskanmak arasında kalarak hareketsiz durdu. Onun *Kentommen*'i geldiğinde birlikte yürüyeceği ana babasının yerinde kimler olacağını ya da insan kanı taşımasının kendisini bu haktan mahrum edip etmeyeceğini merak etti.

Kalabalık, Sözcü'nün ardından akın akın ilerliyordu, ama Tanis olduğu yerde kaldı. Sonra ters tarafa doğru yürüdü.

* * * * *

Flint omuzunu tutarak küfürler savurup o kapı tokmağı beyinli Yarımelf'in kendisini bulmasını ümit ederek birkaç elfe tosladı. Ama boyca neredeyse onların yansı kadardı ve elfler arasında rüzgarın etkisiyle hareket eden bir yaprak gibi savruluyordu.

Sonunda durmadan hareket eden onca vücut arasında, on metre ötede bir eşikte ayakta duran tanıdık birini farketti. Flint ayak uçlarına basarak bağırdı, "Miral!" Büyücü yüzünde şaşkın bir ifadeyle döndü ve cüceye doğra hareket etti, ama Flint çaresizlikle omuz silkti. Eğer bu kalabalıkla başedebilmiş olsaydı Tanis'in yanında kalırdı.

Uzun boylu büyücü elf denizini aşmak konusunda ondan daha

şanslıydı, Miral'ın kukuletalı görüntüsü kısa bir sürede cüceye yaklaştı ve onu başka bir eşiğe doğru çekti. "Sabit bir şeylere tutunup kalabalığın yanından akıp gitmesini sağlamak daha kolay," diye konuştu büyücü, iğneleyici bir gülümsemeyle. Kırmızılar, yeşiller, sarılar ve maviler içinde şarkı söyleyen bir girdap gibi dönen elfleri sessizce izlediler.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Flint.

Büyücü şaşırmış göründü. "Kime?" diye sordu.

"Porthios'a." Flint, uzaklaşan alayı gösterdi, kalabalığın içinde yalnızca muhafızların nişanları görülebiliyordu. "Koru'daki gece nöbetini tamamladıktan sonra."

"Yirmi yıldır Qualinesti'lileri tanıyorsun ve hâlâ *Kentommen*'in nasıl yapıldığını öğrenmedin, ha?" diye şaşırarak sordu Miral.

Cüce bu sözlere gücenmişti. "Daha önce küçük kutlamalar gördüm ama özel bir dikkat gösterilecek hiçbir şey izlemedim."

"Ah." Büyücü anlayışla kafasını salladı ve Flint'in atölyesine doğru ilerleyerek eşikten dışarı çıktı. "Şöyle, *Kaltatha*'dan sonra –ki bugün başlayan üç günlük bir gece nöbetidir– Porthios, siyah cübbeler, eldivenler ve maskelerle kim oldukları saklanan üç soylu tarafından Koru'ya götürülecek. Orada meditasyon ve ibadet için inzivaya çekilmek zorunda."

"Porthios, Umut Nehri'ni seyrederek *Kentommenai-kath*'taki bir gecelik nöbetinden geri dönecek olan Gilthanas gibi gri bir cübbe giyecek." Miral konuşmasını keserek sordu. "Hiç Umut Nehri'ne gittin mi?

Flint başıyla onayladı.

"Kasaba halkı iki kardeşe de hiç bakmayacak," dedi Miral. "Bu, *Kentommen*'in kurallarından biri."

"Biliyorum," dedi Flint. "Ailea bana anlattı. Porthios nereye

gidiyor?"

Büyücü, küçük tahta ördeğini tutan ve gümüş bir sancağı dalgalandıran bir çocuğun yanından geçerek kaldığı yerden devam etti. "Üç soylu onu sarayın içinde derine oyulmuş taş bir odaya götürecek. Loş bir odaya. Sonra ortada küçük bir ışık çemberinin içine oturtulacak." Miral ve Flint meşe şeklinde parıldayan, kuvars bir evin etrafından dolaştılar ve köşeden döndüler.

"Maskeli soylular gencin çevresinde üçgen oluşturacak şekilde oturacaklar," dedi Miral. "Onlara *Ulathi*, Gözcüler denir; törensel isimleriyse *Tolethra*, Hırs; *Sestari*, Haset ve *Kethyar*, Gurur'dur. Her biri genci acımasızca sorguya çeker; onu kendi çıkarını gözetme hırsına sahip olmakla, başkalarının yüceliklerini kıskanmakla ve ahmakça bir gurura sahip olmakla suçlarlar. Öfkeleri, kışkırtmaları, alayları ve eleştirileriyle gencin Koru'da kazandığı irade kuvvetini ve ruh saflığını sınarlar."

Flint sahneyi gözlerinin önüne getirdi ve ürperdi. Kabasakal Kutlaması'nı tercih ederdi. "Sorgulamanın amacı ne... Ne deniyordu?"

"*Kentommen*'in bu bölümüne *Melethkanara* ya da *Kalbin Gölgesi* denir," dedi Miral. "Amaç ise, isimden de anlaşılacağı gibi, gencin kalbinde kalan herhangi bir gölgeyi görmek. Eğer böyle bir şey varsa; korkar, sinirlenir ve onların sözlerinden dolayı ümitsizliğe kapılır. Bağırmak, ağlamak hatta ufak bir çekince bile sınavı başaramamak anlamına gelir. Bununla birlikte, sınama sonrasında genç sükunetini koruyorsa ve huzurluysa, *Ulathi* sadece başını sallar ve sonra kapıyı açık bırakarak odadan ayrılır."

Flint bir anda Sözcü'nün karmaşa yaşarken yüz hatlarını belli etmeyecek kadar içini göstermeyen bir maskeyi nerede geliştirdiğini kavradı. Porthios'un –ve dolayısıyla Tyresian'ın–

kendi *Kentommen*'leri tarafından nasıl değiştirildiklerini merak etti.

Flint'in atölyesine vardılar, Tanis'ten bir işaret yoktu. Flint –hiç içeriye almamış olsa da– en sevdiği taş sırada birkaç dakika dinlenmekten memnundu, Miral'ı da içeri davet etti. Büyücü teklifi kabul etti; biraz sonra ikili, cücenin yürüyüşten dönüş yolunda aldığı bir torba kızarmış, tuzlu *quith-pa*'yı paylaşıyorlardı. Cüce elinde bir sürahi bira taşıyor, büyücüyse su içiyordu.

"Ee, kendini nasıl hissediyorsun, dostum?" diye sordu Miral. "Şu iğrenç tuzağı kuranlar hakkında bir şey öğrendin mi?"

Flint ikinci soruya cevap olarak hayır anlamında başını salladı; birinci soruyu ise, onun yarı yaşında bir cüce olarak sağlamlığını açığa vurarak cevaplamış oldu. "Tanis ve Eld Ailea bana iyi baktılar. Sağlıklı yemek ve içeceklerden başka hiçbir şey vermediler. Yani berbattı," diye ekledi somurtarak.

"Peki bıraktığım karışımın tesiri oldu mu?" diye sordu Miral. "Her saat başı bir bardak çayı indirince nasıl olduğunu merak ettim."

"Karışım mı?" Cüce şaşırmış görünüyordu. "Hayır. Ailea beni neredeyse boğulana kadar soğuk su ve süt içmeye zorladı –yaranın ateş yapmasını önleyeceğini söyledi– ama karışım içmedim. Tabii eğer belli etmeden içine koymadıysa."

"Hayır, bu çay ılık içilmeliydi," dedi büyücü. "Ah, tabii. Belki de ben bitkileri bırakmayı unuttum. O kadar meşguldüm ki, ne yapıp yapmadığımı –ya da sadece aklımdan geçirdiğimi– bile tam olarak hatırlamıyorum."

Flint ön tarafta belli belirsiz ayak sesleri duydu. "Tanis olmalı," dedi.

Fakat gelen Flint'in boylarında, buğday saçlı ve deniz gibi

gözleri olan genç bir elfti. Hiçbir şey söylemedi, sadece geveledi. "Ehm, bu Eld Ailea'dan. Flint Filefolge ya da Tanthalas Yarımelf'in." Katlanmış bir parşömeni uzattı.

Cüce kağıdı açmış kısık gözlerle bakarken, çocuk ayaklarını kımıldatarak Flint'in önünde durmaya devam etti. "*Flint, Tanthalas,*" diye okudu cüce yüksek sesle. "*Hemen buraya gelin. Xenoth olayını anladım. Ailea.*"

Yukarı baktı. "Krynn adına...?" Flint bir şey görmeden uzun uzun elf çocuğuna baktı, sonra birden gence odaklanmış gibi göründü. "Ne istiyorsun, kızım?" diye bağırdı.

"Eld Ailea dedi ki, eğel yol boyunca koşalsam bu mesajı size getildiğim için bana oyuncak velecekmişsiniz." Çocuk hâlâ güçlükle nefes alıyordu. "Çok zol oldu. Alay geli dönüyol. Hel yel çok kalabalık!" diye huysuzca konuştu.

Flint dolabı işaret etti. "Orada. Al bakalım. Sen yanından ayrılırken Ailea nasıl görünüyordu, kızım?"

Çocuk kapağı çoktan açmıştı ve içindekileri açgözlü eliyle karıştırıyordu. Cücenin arkası dönükken cevap verdi. "Heyecanlı. '*Şimdi hel şey anlaşılıyol. Yala izi.* '*ay. Valis. Şimdi anlıyolum*' deyip duluyoldu. Sonla beni hemen kapı dışalı etti." Kelimeleri yutan çocuksu sesi incinmiş geliyordu.

Flint, Miral'ın omuzundan oyuncakları kurcalayan çocuğun kafasına bakarken şaşırmış göründü.

"Yara izi. '*Ay*'."

Flint düşüncelere daldı. "Valiz?"

"Ay biçiminde yara izi olan bir elf tanımıyorum," dedi büyücü, tuzlu *quith-pa* torbasını kenara iterken. "Tyresian dışında."

Flint heyecanla doğruldu. "İşte bu! Tyresian'ın kollarında silah talimi yıllarından kalma yara izleri var. Ailea bununla Lord

Xenoth'un katledilmesi arasında bir bağ kurmuş olmalı." Kendisini sıradan kaldırdı ve kapıya yöneldi. "Haydi, acele etmeliyiz," diye bağırdı Miral'a. Sonra küçük kıza dönerek ekledi. "İstediğini al!"

Sokağa fırladığında büyücü arkasındaydı, sokağı tıkayan Porthios'u Koru'ya uğurlayan kalabalığı bir kez daha yararak ilerledi.

Çocuk dirseklerinin altında oyuncaklarla mutlu bir şekilde Flint'in atölyesinin önünde kaldı.

* * * * *

Ailea ara ara avucuna yumruk atmak için duraksayarak –bu bir elf kadını için sıradışı olan, erkeksi bir hareketti, ama ebe heyecandan titriyordu– sabırsızlıkla evine doğru yürüdü.

"İşte bu olmalı!" diye fısıldadı kendi kendine. "Tabii!" Ocağın yolunu tuttu ve ön kapıya geri döndü. Bir kez daha kapıdan geçti ve sokağa baktı. "Nerede kaldılar?" diye homurdandı. "Acaba Fionia şimdiye kadar onları bulmuş mudur? Umarım çocuk kaybolmamıştır."

Evin arkasında bir tıkırtı duydu ve ön kapıyı kapadı. "Flint? Tanthalas?" diye seslendi, yüzünde neredeyse bir kedinin ifadesi vardı. Antreye doğru yöneldi, ocağı geçti, mutfağın eşiğinde duraksadı. "Kim...?"

Görüntü dönünce Eld Ailea donakaldı. Yaşadığı yüzyılların hiçbirinde bundan fazla dehşet görmemişti. Elleri terledi, nefesi daraldı, hiçbir şey görmeden kare bir masaya çarparak arkaya doğru bir adım attı. Üç bebek portresi ve Flint'in sallanan-kuş oyuncaklarından biri yere düştü.

Görüntü onu antreye kadar takip etti ve kadın çığlık atmak üzere ağzını açtı.

Ama sesi çıkmadı. Sessizce yere çöktü.

Bir süre sonra figür gitmişti.

Tanis tören alayından uzaklaşırken bulabildiği en ıssız sokakları seçti– ki bu, Qualinost sakinlerinin çoğu Koru'ya doğru Porthios ve Sözcü'yü takip ettiği için pek zor olmamıştı. Bir sokak satıcısının sesi Flint'e atölyede buluşacaklarına dair söz verdiğini hatırlatana kadar yarım saat boyunca hızlı adımlarla ilerledi.

Kısa bir süre sonra konuta vardı ve tek bir kimseyi buldu– atölyede neşe içinde bir düzine tahta oyuncakla oynayan sarışın bir elf çocuğunu. Fionia kendisini tanıttı; sıraya bırakılmış olan, Eld Ailea'nın mesajını gösterdi ve cücenin bu oyuncakları kendisine verdiğini söyledi.

Tanis notu okudu ve daha kız sözünü bitirmeden dışarı çıkıp koşmaya başladı.

Sonradan Flint'in atölyesinden Eld Ailea'nın evine kadarki koşusunun sadece küçük bir bölümünü hatırlayacaktı; dans eden, şarkı söyleyen ve çene çalan Qualinesti'lilerin yarattığı karmaşalı kısmını. Bir kez Flint Fireforge'u bir sokağın köşesinde sanki birini kaybetmiş gibi otururken farketti, ancak kalabalık açıldığında cüce gözden kaybolmuştu. Yarımelf yoluna devam etti.

Ebenin açık pembe ve gri renkli evinin ön kapısı kilitli değildi, ama bu rastlanmayan bir durum sayılmazdı. Qualinesti'lilerin çok azı kapılarını kilitlerdi, ne de olsa Qualinost'ta elfleri korkutmayacak kadar az suç işlenirdi. Tanis önce çekinerek kapıyı çaldı, sonra ebenin her zamanki, '*Geliyorum, geliyorum,*' cevabını duymayınca daha sert vurdu. İkinci katın penceresine bağırdı, ancak yanıt yoktu.

Komşulardan biri ön kapısından başını uzattı ve kapıyı yumruklayan yarımelfe tuhaf tuhaf baktı. "Ailea evde olsa

gerek," diye seslendi elf kadını. "Üç beş dakika önce onu pencerede gördüm."

Sonunda Tanis kapıyı açtı ve içeriye girdi. Gözleri loş ışığa alışmadan önce bile bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştı. Ebenin heyecanla arka odaların birinden çıkıp ona Xenoth cinayetini çözdüğünü söylemesini umdu.

Ancak ölüm kokusu aldı. Kapı arkasından çarparak kapandı.

Yaşlı ebe, kanında oluşan bir gölcüğün içinde şömineye yaslanmıştı. Yuvarlak gözleri –asla utanmadığı insan gözleri– parlayan tavana boş boş bakıyordu. Düzinelerce minyatür resim odaya saçılmıştı. Tanis onun aldığı ölümcül darbenin ardından hareket edebildiğini görebiliyordu, ön kapıdan ocağın önündeki kilime kadar geniş bir kan lekesi uzanıyordu. Bir kolu dirseklerine kadar sıvanmıştı; leylak rengi eteği, ince baldırını ve dizini ortaya çıkaracak şekilde hafifçe kalkmıştı. Ailea'nın diğer elinde ise iki elf çocuğunun portreleri vardı.

Tanis'in bağıracak kadar bile nefesi kalmamıştı. Kendisini pantolonunu ve mokasenlerini ıslatan koyu kırmızı sıvıdan habersiz olarak yaşlı elfin ufak tefek bedenin yanında dizleri üstüne çökmüş halde buldu. Ailea'nın mor eteği kana bulanmıştı. Kendisini ağır aksak kanı silmeye çalışıp daha fazla bulaştırırken yakaladı. Elinde nefesini hissetmek umuduyla yüzüne dokundu. Fakat elfin teni hâlâ ılık olsa da, üzerinde ölümün ağırlığı vardı.

Parmakları kırmızıya bulanmıştı. Topukları üzerinde sallandı, öfke ve hüzünle yüreği daraldı.

Bir anda, bir süredir birilerinin kapıyı yumrukladığını farketti. Tam o esnada arkasındaki kapı gürültüyle açıldı. Tanis gelenlere doğru yüzünü döndü.

"*Yüce Reorx!*" diye haykırdı Flint, ardından, "Ailea!"

* * * * *

Ailea'ya giderken Flint yolun yarısında elf kalabalığına dalmış ve Miral'ı gözden kaybetmişti. Göz seviyesi diğer elflerle aynı olan bir büyücünün kalabalığa karışma konusunda yüz yirmi santimlik bir cüceden daha fazla şansı olduğunu düşünerek onu aramadan devam etti.

Miral, cüceyle –o kapıyı birinci kez çalarken– Ailea'nın kapısının önünde karşılaştı. Büyücü nefes nefese kalmıştı.

Flint onu görmezden geldi ve kapıyı çalmaya devam etti. Sonunda kapıyı açtığında Tanis'in yaşlı gözlerinin kendine baktığını gördü ve yarımelfin arkasındaki görüntüyle karşılaştığında bağırdı.

... Bir süre sonra, Flint şöminenin üstüne çiziktirilmiş olan sözleri görmek için dikkat kesildi, kelimeler sıvının kurumasıyla kahverengiye dönmüştü.

"*Ailea,*" diye yazıyordu mesajda, "*Üzgünüm.*"

* * * * *

"Vermek zorunda olduğum hükmü dinle," dedi Sözcü, Güneş Kulesi'ndeki kürsüden. Yüzlerce *Kentommen*'in etkisiyle girişi hınca hınç doldurmuştu, yine de Sözcü mahkemeyi yönetirken yalnızca soylular merkez salona alınmıştı. Arka planda sabit bir konuşma mırıltısı vardı.

"Kardeşkıyımı Savaşları'ndan beri, Tanthalas, hiçbir elfin kanı bir başka elf tarafından akıtılmadı," dedi Solostaran, "ve bizler sadece, bu saraya uzun süre sadakatle hizmet veren birinin vefatından dolayı üzülmüyoruz, aynı zamanda bu şehrin uzun zamandır muhafaza ettiği huzuru kaybetmenin de yasını tutuyoruz.

Fakat biz yas tutmadan önce bu karanlık suçu işleyen kimse

cezasını çekmeli. Bu yüzden benimle birlikte ayağa kalk, Tanthalas. Ebe Eld Ailea'yı öldürmekle suçlanıyorsun."

Litanas, kürsüdeki yeni yeri olan sağ taraftan mırıldandı, "Muhtemelen Lord Xenoth'u da o öldürdü."

"Benim hükmüme göre, bu eylemde," diye sesini yükseltti Solostaran, "seni suçlu buldum."

Saray muhafızları onu Ailea'nın evinden çıkarırken üstü kan lekeli giysiler hâlâ üstündeydi, Tanis irkildi ama yerinde kaldı. Arkasında bir hırıltı hissetti ve bunun Flint olduğunu anladı.

"Bu sebeple, sen, Thantalas Yarımelf , Qualinesti topraklarından sürüleceksin ve bu toprakların halkı kendilerine ceza verilmesi korkusuyla hiç varolmamışsın gibi senden uzak duracaklar."

Tanis'in başı döndü. Ölüm bile daha kolay olurdu, diye düşündü. Qualinost'u terketme düşüncesi kalbine bir hançer saplanmışcasına canını yakmıştı. Krynn'e seyahat etmeyi arzularken bile, daima Qualinost'a geri döneceğini düşünmüştü.

Tyresian, Sözcü konuşurken büyük bir zafer kazanmış gibi görünüyordu.

"Thantalas, bu hükmü kabul ediyor musun?" diye sordu Solostaran.

Tanis ne söyleyeceğini tam olarak bilemeden cevap vermek için ağzını açtı; birden yanındaki muhafızlardan biri tökezledi ve Tanis hışımla podyumun önüne atılan Flint'i görünce şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Kabul edip etmediğini bilmiyorum," diye kükredi Flint, elleri belindeydi ve gözleri keder doluydu. "Fakat, Reorx aşkına, buna izin vermeyeceğimi biliyorum!"

Kürsünün etrafında toplanmış olanlar cüceye dikkatle baktı.

Flint badem şeklindeki gözlerin, özellikle de Sözcü'nünkilerin üzerinde dolaştığının farkındaydı. Bir dakikaya kalmadan beni şehirden kovacaklar, diye düşündü, sonra da yarımelfe bir zerre faydam dokunmayacak. Bir anda Ailea aklına geldi ve Tanis'in sürgün edileceğini, ebenin öldüğünü düşündü; Qualinost'ta kalmak için çok az nedeni vardı.

Hüzünle başını salladı ve aklını topladı. Ailea, şimdi kendisinin bütün gücünü toplayıp onun da çok sevdiği Tanthalas'ı savunmasını mutlaka takdir ederdi. Flint daha sonra özel olarak ebeye homurdanacaktı.

Ama şu anda Tanis'in ona ihtiyacı vardı. "Bakın, Sözcü," diyerek, Sözcü bir şey söyleme şansı bulamadan gürleyen bir sesle başladı Flint. "Görünüşe göre bu elf lordlarının olan bitenle ilgili –onların olduğuna inandıklarıyla ilgili– söyledikleri her şeyi dinlediniz. Ama anımsayın, şahit yok, tanık yok."

"Ve onlar bu karanlık eylemin sorumlusu olarak parmaklarıyla Tanis'i gösteriyorlar," diye devam etti Flint. "Şu halde, geçmiş haftalarda Ailea'yı seven Tanis kadar başkalarının da eşit derecede –daha fazla değil– şüpheli olduğunu düşünebilirim."

"Sevgiymiş!" diye söylendi Tyresian. "Oyun!"

"Ve siz Lord Tyresian, benim şüphelilerimin başında yer alıyorsunuz:" diye bağırdı Flint, elf lordunu işaret ederek.

"İmkansız," diye söze girdi Tyresian. "Yaşlı hanımın öldürüldüğü sırada ben Koru'da Porthios'un korunmasına yardım ediyordum."

Flint bir an için şaşakaldı. Ardından devam etti, "Soru notta düğümleniyor. Zannedersem, Eld Ailea'nın ölümüyle Lord Xenoth'un katledilmesi arasında bir ilişki var. Ebe bu ölümün çözümünü buldu ve sonuç olarak birileri onu öldürdü. Peki eğer Xenoth'un ölümüyle Tanis arasında bir bağ kurduysa, neden notu hem bana, hem de Tanthalas'a yollasın?"

Sözcü, mahkeme adabına aykırı olmasına rağmen cücenin konuşmaya devam etmesini istiyor gibiydi. "Ama not kayıp, Fireforge Usta," dedi Solostaran. "Sizden başka kimse o notu görmedi." Büyücü Miral da sadece sizin onu okuduğunuzu duydu, Fionia ise daha çok küçük ve Tanis, ki o da notu gördüğünü iddia ediyor, baş şüpheli. Üstelik, Miral ve siz eve varmadan önce Tanis'ten başka içeriye giren ya da içeriden çıkan kimse görülmemiş. Ve son olarak, eğer katil ona yakın olan biri değilse, neden şöminenin üzerine özür dileyen bir not bıraksın?"

"Ben..." Flint'in sesi titredi. "İtiraf ediyorum ki bilmiyorum, Sözcü. Bütün bildiğim, olayın kanıtı olarak sunulanların doğru olamayacak kadar saçma olması."

Sözcü yüzünü buruşturdu; suratına bir kuşku– belki de bir umut ışığı yayıldı.

"Kusura bakmayın ama Sözcü, bu çok saçma," diye karşı çıktı Tyresian, sesi alçaktı, ama öfkeden gözleri parlıyordu. "Ne zamandır sıradan bir demirci, üstüne üstlük bir de cüce tabii, mahkemenin hükmünü sorguluyor?"

Sözcü elini kaldırdı. "Efendi Fireforge benimle özgürce konuşabilir," dedi kibarca. O anda Flint, Solostaran'ın ne kadar yorgun ve yaşlı göründüğünü farketti. "Lütfen," dedi Sözcü Flint'e devam ermesini işaret ederek.

"Bütün söylediğim, Sözcü," dedi cüce sertçe, "belki Tanis'in hikayesini de dinlemeniz gerektiği."

"Onun hikayesini dinledik," diye karşı çıktı Tyresian. "Ve çok da komikti. 'Oraya vardığımda ölmüştü!" Peki neden elinde onun kanı vardı? Neden komşular Tanis'ten başka eve giren ya da evden çıkan birini görmediler? Mantık çerçevesinde ebenin ölmesi için sadece beş dakikalık bir boşluk var ve bu esnada eve giren tek kişi Tanis. Bir de inanmamızı mı bekliyor–?"

"Durun!" diye emretti Sözcü, sesinde yine bir katılık vardı. Tyresian'ın sözleri bir anda kesildi. "Korkarım Lord Tyresian'ın söylediklerinde doğruluk payı var, Flint," diye cüceye dönerek üzüntüyle konuştu Solostaran. "Tanis'in hikayesini dinledik ve onu temize çıkaracak çok az şey var."

Fakat Flint henüz sözünü bitirmemişti. "Sakalımın uzun olduğunu bildiğim kadar eminim ki, bu işte bir tuhaflık var Sözcü, bana aksini iddia edebileceğinizi sanmıyorum. Belki zaman verilmeli, Tanis olan biteni bu sürede açıklayabilir ve masumiyetini kanıtlayabilir. Öyle görünüyor ki, şu an herkes karara varmış. Ama bence o bir şans daha hak ediyor."

Flint yeri geldiğinde bir dağ kadar sağlam olabiliyordu. Sözcü bir süre cücenin sözlerini düşündü, sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Her zamanki gibi, Fireforge Usta, mahkemenin hükmü eşsiz sağduyunuz karşısında sönük kaldı. Tavsiyenizi dikkate alacağım."

Tyresian küplere binmişti, ama Sözcü onu görmezden geldi.

"Tanthalas," dedi, sesi yeniden yetkisinin gücüyle kuşanmıştı, ama bu sefer soğukluk sezilmiyordu. "Bu karanlık suçu işleyenin, Eld Ailea'yı öldürenin sen olmadığını ispatlaman için sana üç gün süre verilecek. Üçüncü gün, güneşin doğuşuyla birlikte eğer mahkemeyi hâlâ masumiyetine ikna edemediysen, hakkında verilen karar uygulanacak ve Qualinesti topraklarından sonsuza dek ayrılacaksın."

Tyresian itiraz etti. "Yarımelf tehlikeli! Şehir *Kentommen* için gelen ziyaretçilerle dolu. Merasim üç gün daha sürecek. Ya başka bir cinayet olursa? Sözcü'nün gerçekle yüzleşmesi için daha kaç elfin ölmesi gerek?"

Solostaran ağırbaşlılıkla salona baktı. Gilthanas, Litanas ve Ulthen'de de aynı kaygılı ifade vardı. "Başka bir şey söylemek isteyen var mı?" diye sordu Sözcü.

Litanas bir anda artık Sözcü'nün danışmanı olduğunu hatırladı. Bir adım öne çıktı. "Tanis'e masumiyetini kanıtlama fırsatı verilmesi gerektiğine katılıyorum, ancak cinayetle suçlanan birinin Qualinost sokaklarında dolaşmaya devam etmesi soylular arasında biraz endişe yaratabilir."

Tyresian söylendi. "Biraz endişe mi? Bu eksik bir ifade."

"Söz danışmanımda, Lord Tyresian," dedi Sözcü. "Devam edin, Lord Litanas."

Litanas doğruldu ve kahverengi gözlerini doğrudan elf lorduna dikti. "Belki şöyle bir öneri söz konusu olabilirdi: Tanthalas'ı üç gün boyunca kapısında muhafızlarla odasına hapsedin. Dostu Flint Fireforge'un onun masumiyetini kanıtlayacak delilleri toplamasına izin verin. Üç gün sonra –*Kentommen*'den hemen ardından– Flint'le ve diğerlerimizle durumu görüşmek için bir araya gelin."

Sözcü ciddiyetle başını salladı, ancak gözleri memnun görünüyordu. "Başka görüş var mı?" deyince kimse konuşmadı. "O halde danışmanım Lord Litanas'ın önerisi uygulanacak."

"Vardığım hüküm budur!" diyerek bu eski ifadelerle sözünü bitirdi ve kurul dağıldı. Sözcü, Tanis ve Flint'e son bir kez baktıktan sonra cübbesi arkasında kabarırken salonu terketti.

Flint, Tanis'e doğru yönelirken Miral'ın Yarımelf le konuşmakta olduğunu gördü. "Umarım cücenin senin için aldığı süreyi iyi değerlendirirsiniz, Tanis, maalesef işiniz zor olacak."

"Yani benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu Tanis.

"Hayır, senin yapmadığına inanıyorum, Tanis. Fakat sana karşı olan deliller çok güçlü." Miral sıkıntıyla kafasını salladı. "Eğer yardıma ihtiyacın olursa bilmem yeterli, Tanis. Elimden geleni yaparım." Büyücü yumuşak bir şekilde döndü ve hızla salondan çıktı.

Gilthanas ve bir başka muhafız Tanis'e eşlik etmek üzere ileri atıldı.

Flint ikisine birden ters ters baktı, ancak genç elf lordunun yüzünde sadece üzüntü görünce şaşırdı.

"Yaşlı ebe ölmeyi haketmedi," dedi Gilthanas sakince.

"Biliyorum," dedi Tanis, "Onu ben öldürmedim."

"Benim, Laurana'nın ve Porthios'un doğumunu hep o gerçekleştirdi," dedi Gilthanas, ardından derin bir nefes aldı. "Tanis, aklım bana Eld Ailea'yı öldürebilecek tek kişinin sen olduğunu söylüyor. Diğer yandan ruhum ise, babamın yüreğini korumak için senin aklanmanı umuyor."

"Masumiyetini ispatlarsan, mutlu olacağım," diye ekledi samimiyetle. Gilthanas altın saçlarını yeşil gözlerinin üstünden çekti. Siyah üniforma içinde küçük görünüyordu. "Ama benden hiçbir yardım bekleme. Sana yardım edemem. Ve eğer başka bir kötülüğe kalkışırsan..." Şehrin ve muhafızlarının simgesi olan yeleğinin üstündeki gümüş ağaç ve güneş amblemine dokundu. "Seni durdurmak zorunda kalırım."

Flint gülümsedi. Bu yeterliydi. Tanis anlamış göründü, bu yüzden başıyla onayladı, hemen sonra diğer muhafız Tanis'in diğer tarafına geçti. Tanis kılıcını ve kınını belinden çıkartarak Flint'e uzattı.

Gilthanas ve diğer muhafız cücenin dostunu götürdüler.

- 25 -
İpucu Peşinde

İki gün sonra öğle vakti Flint delil bulamadığı için umutsuzluğa kapılarak ve neden öldürüldüğüne dair hiçbir fikri bulunmadığı halde Eld Ailea'nın ölümüne ilişkin ipuçlarını nasıl bir araya getirebileceğini merak ederek Qualinost sokaklarında dolaştı. Ailea'nın komşusundan son zamanlarda doğumlarına yardımcı olduğu kadınlara kadar, bir şeyler bilebilecek herkesle konuştu. Porthios'a madalyonu teslim etmek için Kule'de durdu ve daha önce görüşlerini almadığı birkaç elfle konuştu.

"Not, Ailea'nın Xenoth'un ölümünü çözdüğünü söylüyordu," dedi kendi kendine ve Büyük Pazar'ın köşesine oturmak için durarak, düşünceye daldı.

Pazar her zamanki o ses ve renk cümbüşü içinde sanki bu gün daha da hareketliydi. Porthios'un töreni için giyinen elfleri daha önce hiç bu kadar canlı kıyafetler içinde görmemişti. Normalde sade, toprak rengi tonlarda giyinirlerdi; bu öğleden sonraysa pembeler ve morlar cücenin gözlerini kamaştırdı, dahası bir elf yüzüne hayvan ya da kuş figürü oyulmuş bir maske takmıştı. Başka bir elfse törene katılanları eğlendirmek için ağaç kılığına girmiş –üzerinde kahverengi deri bir kılık, başında göz kısımlarında iki delik olan kahverengi bir çuval ve kollarına toz ağacı dalları takmış– dans ediyordu. Bir diğer elf, ellerine ve kollarına beyaz tüyler bağlayıp baykuşa benzemek için beyaz bir maske takmıştı. Kith-Kanan mozaiklerine bulanmış üçüncü bir elfse, koyu yeşil bir ejderha kıyafeti –bu, arkadaşlarını neşelendirmek amacıyla olmalıydı, çünkü varolmuş olsalar bile

Krynn'de bin yıldır görülmemişlerdi– giymişti.

Portihos'un gençlikten erişkinliğe geçişi Qualinesti'lilerin çocuklar gibi davranmalarına sebep olmuş gibiydi, aslında büyük bir kısmı öyleydi.

Bir kere Qualinesti'liler karakteristik özellikleri olan sıkılganlıklarını üzerlerinden atmışlardı; cücelerin Kabasakal Günü'yle hiç karşılaşmamış olsalar da onlara çok yaklaşmışlardı.

Ailea bu merasimi ne kadar da severdi, diye düşündü Flint üzüntüyle. Bir süre sonra elindeki soruna geri dönerek kafasını topladı. "Ailea bu keşfinden kime söz etmiş olabilir?" diye mırıldandı, sabahki araştırmaları üzerine düşünürken. "Komşusu bütün sabah evde olduğunu söyledi; üstelik kadın Tanis ve benden başka içeriye giren kimseyi görmemiş.

"O halde Ailea birileriyle konuşmuş olmalı," diye ekledi.

Sosis ve sıcak *quith-pa* kokusu burun deliklerine kadar geldi, dört elfin önünde sıraya girdiği bir yemek satıcısının tezgahına ilerledi. Cüce söylenmeye devam ediyordu, karnaval havasından etkilenmemiş gibiydi."

Ya Tyresian ile ilgili bir şeyler– aynı zamanda Xenoth'un da bildiği şeyler bulmuşsa? Yaşı geçmiş elf lordu yıllardır saraydaydı ve mutlaka elinin altında, kimisi gizli tutulan çok fazla bilgi vardı. "Tyresian'ın Ailea'yı öldürme sebebiyle Xenoth'u öldürme sebebi aynı olmalı," diye mırıldandı. Tanis'le konuşmayı çok isterdi, fakat Yarımelf saraydaki dairesinde hapisti.

Sıranın başına geldi ve satıcıya parasını ödedi, sosis ve ekmeği her lokmada ağzından sular akıtıp ısırarak yedi. Ama sonunda yapmak zorunda kalacağı şeyi düşününce öğle yemeğinin tadı kaçtı: Eld Ailea'nın evine gitmek ve ipucu aramak.

Dakikalar sonra, şarkı söyleyen ve etrafında dönüp duran kostümlü elflere aldırış etmeden ebenin evinin önünde duruyordu. Görevinin ağırlığına rağmen kendisini karnaval havasına kaptırmış gibi görünen siyah üniformalı bir saray muhafızı kapıya yaslandı. Evin yoluna çıkan, ardındansa ebenin panjurlu ön penceresinin kenarına diktiği beyaz petunya sırasına doğru yolunu değiştiren cüceye dik dik baktı. Bitkilerin hiçbiri zarar görmemişti ve yan taraftaysa boru şeklinde çiçekler açmıştı, Flint çamurda ayak izine rastlamadı. Bir diğer ön pencere ikinci kata açılıyordu. Ona çıkabilmek için bir elfin başka birinin omuzuna çıkması gerekirdi.

Araştırmasının saçmalığı Flint'in suratına çarptı. "Sanki bir adım ötede kilitli olmayan bir kapı dururken, gün ortasında camdan girmeye kalkışacaklarmış gibi," dedi kendi kendine. "Flint, seni, kapı tokmağı beyinli!"

Ayağa kalktı dizlerindeki ezilmiş çimen parçalarını temizledi. Gilthanas'tan biraz daha büyük olan keskin yüzlü muhafız hâlâ onu izliyordu. Flint'e sarışın muhafız sanki onu farketmemiş gibi geldi. "Ölümden sonra içeriye kimse girdi mi?" diye sordu Flint.

Muhafız hayır anlamında kafasını salladı. "Sözcü sizin dışınızda kimsenin içeriye girme izni olmadığını söyledi, Fireforge Usta."

Flint, elf lorduna karşı bir yakınlık hissetti. "Başka muhafız var mı?" diye sordu.

"Bir tane de arka kapıda var. İçeride kimse yok."

Cüce evin etrafından dolaştı ve arkasına baktı. Muhafız arka verandada bir yandan domates yiyerek –elbette Ailea'nın bahçesinden– oturuyordu. Flint'i görünce ayağa fırladı. Cüce bir şey söylemedi; bu genç adam ayakta olduğu gibi otururken de kapıyı gözetleyebilir, diye düşündü. Ailea eğer kendi için kullanamadıysa, bir başkasının bahçesinin mahsullerini

beğenmesini hoş karşılardı.

Flint geriye doğru bir iki adım attı. Ev yalnızca bir oda genişliğindeydi. Alt katta sadece antre ve onun arkasında da penceresi olmayan, Ailea'nın arka taraftaki bitki bahçesine açılan bir kapısı bulunan mutfak vardı. Ocak alt katta antreyle mutfak arasındaydı. Flint, Ailea'nın özel odasının üst katta olduğunu tahmin etti.

Muhafız, Flint'in evin kıvrımlı yanına geldiğini ve arka kapıya ilerlediğini farketmedi. Ailea'yı hesaba katarsa bu kapı da açık olmalıydı. Cüce derin bir nefes aldı ve mutfak kapısına doğru yaklaştı.

Mutfakta hâlâ Ailea'nın varlığı hissediliyordu. Çömlekler dolusu sebze ve kurutulmuş meyve alçak tavanlı odadaki bir dolaba sıralanmıştı. Flint, Tanis'in mutfağa girerken başını eğmek zorunda kaldığını; çatıdan sarkan soğan, adaçayı ve fesleğen demetlerine çarpmamak için nasıl özenle hareket ettiğini düşündü. Bu sahne Flint'e çok güçlü bir şekilde Ailea'yı anımsatmıştı, içi öfkeyle kavruldu.

Çenesi titredi, Tanis ve ebeyle yediği keyifli öğle yemeği anılarını barındıran mutfak boyunca ilerledi ve kararlılıkla antreye doğru bir adım attı.

Ebenin vücudu götürüldükten sonra oda temizlenmemişti. Kan lekesi kapıdan ocağa kadar uzanıyordu. Bebek resimleri ortalığa dağılmıştı. Ama kare masa dimdik duruyordu ve üzerinde Tanis onu bulduğunda Eld Ailea'nın elinde tuttuğu resim vardı.

Flint kahverengimsi lekeye doğru yaklaştı ve resme uzandı. Ailea'nın hünerli ellerinden çıkmış resimde, biri emekleme çağında diğeri daha büyük iki çocuk vardı, ikisi de sarışın, yeşil gözlüydü. Emekleme çağında olanın gözleri aydınlık ve masumken, büyük çocuğun gözleri derin ve ciddiydi.

"Kim olduklarını merak ettim," diye mırıldandı Flint. Ailea hiçbir zaman portrelerine çocukların isimlerini yazmamıştı, odayı kaplayan yüzlerce resim olduğu halde her birinin kim olduğunu hafızasında tutuyordu. Resmi tekrar masaya koydu.

Flint bir ipucu karşısına çıkıp ona kılıçla saldırmadan bir şeyler anlayamayacağından korktu. Ailea orada yaşarken mekanın nasıl göründüğünü aklında tutup, odanın sıcaklığıyla uyuşmayan herhangi bir şey arayarak, bakışlarını odanın çevresinde resimden resme gezdirdi.

Sonunda yorgunlukla kafasını sallayarak ikinci kata çıkan merdivenlere ağır ağır ilerledi.

Hepsinde olduğu gibi, Ailea'nın yatak odası da herkesin rahatça girebileceği diğer odalardan farklı olarak daha fazla kişisel iz barındırıyordu. Üst kattaki oda lavanta kokuyordu, gri kurdelelerle bağlanmış güzel kokulu ot demetleri, kaplumbağa kabuğundan yapılmış fırça ve kutlama zamanlarında saçlarını sımsıkı örmesine yarayan gümüş işlemeli tarakla beraber ebenin masasının üzerinde duruyordu. Flint'in hediyesi olan karartılmış demir çengeller, bol bol diktiği etekleri –mor, kırmızı, yeşil ve parlak sarı– tutuyordu. Yanındaki başka bir masanın üzerinde yeni, bej bir gömlek, aynısının yeşili ve yakın zaman önce Flint için dikmiş olduğu mavisi vardı. Bir çile kahverengi nakış ipliği ve bir iğne ise yeni bir elbiseyi bekliyordu.

Şöminenin yanındaki oyuğa küçükçe bir şilte yerleştirilmişti; morlu yeşilli bir örtüyle kaplı büyük, deri bir yataksa odanın ortasında duruyordu. Ocağın önünde yıpranmış, aşınmış ama parlatılmış eski bir sallanan sandalye duruyordu. Cüce oyuğa doğru ilerledi, şiltenin başında ve ucundaki ışıkları gördü; ocakta bir kazan, yanındaki masadaysa kağıt ve havlu yığınları ve kundak bezleri vardı. Tavana asılmış uzun bir demirden sepet bir beşik sallanıyordu. Flint bu oyukta çok sayıda elf

kadınının doğum yaptığını anladı.

Birkaç saat sonra, öğlenin bu ilerleyen saatlerinde gölgeler uzamaya başlarken, Flint, Ailea'nın özel kayıtlarını inceledi, bunu ipucu bulmak için yapıyordu ama yine de kendini bir hırsız gibi hissetti. Parşömen parçalarının çoğunda doğumlara yardımcı olup, belli hastalıkları tedavi edecek bitkisel ilaçlara rastlanıyordu. Yatağın yanındaki sekiz çekmeceli şifoniyeri karıştırırken de görebildiği kadarıyla cinayetle bağı olan bir bilgi elde edemedi.

Flint ardından şifoniyerin üstüne konulmuş narin, gümüş ve altın bir çerçeve içindeki resmi gördü. Çerçevenin köşeleri ovularak parlatılmıştı, sanki sahibi hâlâ buradaydı ve resme bakıyordu. Resme dokundu, boya kurumuştu ve eskiydi– tahmin ettiğinden daha eski. Resimde ince yapılı, yuvarlak yeşile çalan gözleri ve bir kediyi andıran yüzüyle genç bir elf çocuğu vardı. Köşeli bir çenesi olan ve kıyafetlerinden çiftçi olduğu anlaşılan yetişkin bir insanın yanında duruyordu. Arka planda; önündeki patika üzerinde beyaz petunyaları olan, muntazam ancak küçük bir ev görülüyordu. İkili resimde el ele tutuşmuştu, yüzlerindeki ifade aynı anda hem büyük bir memnuniyeti, hem de ezici bir hüznü yansıtabiliyordu.

Flint bir anda kendini sanki pencereden özel bir sahneye bakıyormuş gibi hissetti ve resmi şifoniyere geri koydu, yatağın etrafından hızla geçerek merdivenlere yöneldi. Burada Lord Xenoth'la en ufak ilgisi olan tek bir ipucu bile yoktu.

Dışarıda sokağı alacakaranlık kaplarken, Flint kendini aşağı katta Ailea'nın öldüğü zaman tuttuğu resmi bir kez daha elinde buldu. Bu, Tanis'in portresi değildi, cüce bu resmi yukarı kattaki yatağın yanında duran masada bulmuştu. İki elf çocuğunun resmini tutarken, kendisine yapılan cinayet girişiminden dolayı hâlâ biraz güçsüz –ancak, sadece biraz güçsüz– olduğunu farkederek, kendini şöminenin yanında

duran ve her yanı dolu olan sandalyeye bıraktı. Ayağını önündeki tabureye atarak ve sırayla bir portreye bir Ailea'ya verdiği oyuncak ardıç kuşuna bakarak düşüncelerinin dağılmasına izin verdi.

İki gün önce askerler dışındaki her şeyin silinip süpürüldüğü oyuncak kutusunu bulmak için eve geri dönmüştü. Fionia yine de tüylerle kaplı, üstüne üzüm reçeli gibi bir şey bulaşmış bir yığın açık pembe kuvarsı masanın ortasına bırakmıştı.

Çocuk ne söylemişti? Ailea heyecanlıydı. " '*Şimdi her şey anlaşılıyor. Yara izi. Ay. Valiz. Şimdi anlıyorum*' deyip duruyordu."

"*Yara izi. Ay. Valiz.*" Flint sandalyeye gömüldü ve resme uzun uzun baktı. "*Yara izi. Ay. Valiz,*" diye mırıldandı. "*Valiz.*"

Bir anda, Flint, "*Reorx!*" diye bağırarak ayağa fırladı, muhafızlar ön ve arka kapılardan gürültüyle içeriye girdiler. Ancak muhafızların gördüğü, bir portreye sarılmış ve, "*Valiz, valiz, valiz,*" diye şarkı söyleyen bir cüceydi.

* * * * *

Fakat Tanis'in saraydaki odasının kapısında duran muhafız son derece kararlıydı. Kimsenin Yarımelf'i ziyaret etme izni yoktu. Muhafız bile Tanis'i sadece bir tepsi yemeği ona götüren ve sonra eskisini alan mutfakta çalışan bir elf içeriye girerken görebiliyordu, hatta bir süre sonra Tanis görüş alanından çıkmış, odanın arka taraflarında bir yere oturmuştu.

"Tanis'le konuşamazsam kanıt topladığımı nereden bilebilirim?" diye sordu cüce, resmi muhafızın yüzüne tutarak. "Ha?"

Aşağı yukarı Porthios'un yaşlarında olan muhafız çok inatçıydı. "Sözcü ziyaretçilere izin vermedi," diye tekrarladı.

"Beni de dışarıda bırakmanı kastetmemişti herhalde, seni, kapı

tokmağı beyinli!"

Muhafızın ifadesi daha da katılaştı. "O halde gidip Sözcü'yle konuşun."

"Konuşacağım!" dedi Flint. "Ve geri döneceğim!"

Fakat Sözcü'nün bekleme odasında, cücenin şansı pek yaver gitmedi.

"İnzivada," diye açıkladı bir muhafız, "*Kentommen*'in bir bölümü icabı, meditasyon yapıp ibadet ediyor. Acil bir durum dışında kesinlikle ziyaretçi yasak. Onu şu an kesmek *Kentommen*'in iptali anlamına gelir."

Cüce öfkeyle portreyi yere fırlattı. "Bu acil bir durum! Benim acil bir durumum var, Reorx aşkına! Şimdi şu kapıyı hemen aç." Tehditkar bir şekilde muhafızların üstüne yürüdü...

Bir anda kendisini bir çift sert yüzlü saray muhafızının tuttuğu kısa kılıçlarla karşı karşıya buldu. "Üzgünüm. Efendi Fireforge," dedi içlerinden biri.

Flint umutsuzluk içinde ellerini kaldırdı. "Eh, be!" Koridordan aşağı doğru uzun adımlarla yürüdü. "Siz elfler ve gelenekleriniz!" diye bağırdı arka tarafa.

Saraya geri döndü. Basamaklarda kendine bir yer buldu ve biraz düşünmek için oturdu. Şu anda inzivada olan Solostaran, muhafızlara onu Tanis'in odasına almaları emrini verebilecek tek kişiydi. Fakat Sözcü inzivada, diye düşündü Flint, tabii Qualinesti'liler, minotorlar veya ona benzer bir şeyler tarafından saldırıya uğramadıkça.

Cüceye muhtemelen hiçbir yardımda bulunmayacak olan Porthios, Afet'ten daha küçük hiçbir şey tarafından rahatsız edilmemek üzere Koru'da, koruma altındaydı. Gilthanas, Tanis'e hiçbir şekilde yardım etmeyeceğini söylemişti ve Laurana da bir aydan fazla zamandır yarımelfe arkadaşça tek bir kelime

etmemişti.

Flint iç geçirdi. Ne kadar seçkin bir yardımsever topluluğu. Ansalon'da tadı yağmur suyu gibi olmayan bira ve cüceyi çiçek kokularına boğmayacak şarapları bulunan bir mekana gitme zamanı geldi mi acaba, diye düşündü, ve bu fikir aklına ilk defa gelmiyordu.

Belki de Solace gibi bir yer.

Cüce bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı ve kendisine yardımcı olabilecekleri tekrar gözden geçirdi. Gilthanas, cücenin düşüncelerinin tümünü dinleme zahmetine katlanacak olsa bile, acemi muhafız kesinlikle katili başka bir zamana – muhtemelen Tanis sürüldükten sonraki bir zamana– kadar ürkütecek şekilde ortalığı ayağa kaldıracaktı. Bu da yarımelfe hiçbir yarar sağlamayacaktı.

O halde geriye...

* * * * *

"Laurana, seninle konuşmak zorundayım," dedi Flint kapalı kapının ardından.

"Gidin, Fireforge Usta," şeklinde aksi bir cevap geldi kapının diğer tarafından.

"Tanis'le ilgili."

Bir duraksama. Ardından eskisine benzer fakat daha az hırçın bir ses duyuldu. "Tanis'le ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum."

"Güzel," diye söylendi Flint. "O halde ben de seninle son bir kez konuşamadan ölmesine izin vereceğim. Cenazenin nerede olduğunu sonra söylerim. Tabii, katılmayı düşünürsen." Mermer zemine ilkin sertçe, ardından gitgide hafifleterek ayağını vurdu.

Kapı sallanarak açıldı. "Flint, bekle!" diye seslendi Laurana,

koridora doğru koşup cüceyi geçerek.

"İşe yarayacağını tahmin etmiştim," dedi Flint ukalaca, Laurana'nın kapısının yanından. Laurana'nın dairesine doğru yürüdü.

Elf, yüzünü döndü ve cüceyle karşılaştı, ardından sarayın özel dairelerinin hepsinde bulunan küçük oturma odasına doğru yürüdü; odada şömine, küçük bir masa ve ateşin önünde, bir tanesine Fliut'in oturduğu iki düz sandalye vardı. Laurana girerken kapıyı çarptı.

Çatık kaşlı ifadesi Flint çözdüğü gerçeği anlatırken giderek şaşkın bir bakışa dönüştü. "Sonra '*valiz*'i farkettim!"

Ama prensesin kafası hâlâ karışık gibiydi. "Valiz mi?"

"Varis," diye düzeltti Flint. "Aslında Ailea'nın söylediği şey buydu. Elinde tuttuğu resim Gilthanas ve Porthios'a aitti. Lord Xenoth ve Eld Ailea'yı öldürdüğünü düşündüğüm katil, Sözcü'nün varisini, Porthios'u öldürmeye çalışacak."

Daha büyük bir tepki bekleyen Flint hayal kırıklığına uğramıştı. Laurana oturmuş, kıyafetinin üstüne attığı açık sarı pelerinin kenarlarıyla oynuyordu.

"Fakat hepimiz varisiz," diye karşı çıktı Laurana. "Ben, Gilthanas ve Porthios. Hangimize saldıracak?"

Flint arkasına yaslandı. Şu ana kadar aklından hep Porthios geçmişti. Neden Gilthanas ya da Laurana değil? Birileri Sözcü'yü onları elemek zorunda bırakarak nüfuzlarını arttırmak peşindeydi. Bulmacanın bazı parçaları kayıptı, fakat Flint'in Sözcü, Tanis'i sürgün etme kararını yinelemeden önce katili açığa çıkarması için hâlâ bir gün süresi vardı.

Beyninde yeni bir fikrin tohumları filizlendi. "Porthios'u öldürmek için onun *Kentommen*'inden daha iyi bir zaman var mı?" diye sordu cüce.

"Hepimizi öldürmek için daha iyi bir zaman var mı?" diye pek makul bir soru sordu Laurana. "Kulede hepimiz aynı anda orada olacağız. Ama neden, Flint? Hem zaten şüpheli, bir elf olamaz. Biz böyle şeyler yapmayız." Arkasını dönerek uzaklaştı ve ateşin karşısında durdu.

Flint, prensesin siluetine bakarak bir süre daha oturdu. "Ah, kızım, dünyanın ancak çok küçük bir yanını görüyorsun."

Şöminenin önündeki kilimin üstünde heyecanla bir o yana bir bu yana dolaşarak hâlâ karşı çıkıyordu. "Benden babamı görmek için seni muhafızlardan kurtarmamı istiyorsun. Ama Sözcü'yü rahatsız etmek ve *Kentommen*'i iptal etmeyi gerektirecek kadar yeterli delilin yok," dedi öfkeyle. "Tek kanıtın Eld Ailea'nın ölmeden önce ne düşündüğüne dair tahmin ettiklerin."

"Ama anlamıyor musun?" diye patladı. "'Varis'! Ve elinde varislerin resmini tutuyordu!"

"Eğer muhafızlara seni içeriye almalarını emredersem ve bütün bunlar yaşlı bir ebenin kuruntulardan başka bir şey çıkmazsa, babam..." Sesi titredi ve yüzü soldu. "Ama eğer izin vermezsem ve kötü şeyler olursa..." diyerek sandalyeye çöktü. "Bu tip kararlar vermek için çok küçüğüm!" diye yakındı.

Flint şımartılmış küçük bir kızın güçlü bir elf kadınına –yeter ki müsaade edilsin– dönüşmeye başladığını farkederek Laurana'yı izledi.

"Neden, Flint?" diye sordu. "Neden birileri Sözcü'nün varislerini öldürmek istesin? Sana bir anlığına inanmış olsam bile," diye aceleyle ekledi.

"Hırs," diye yanıtladı Flint. "İntikam. Delilik. Karşılıksız aşk. Bunlar kimseyi bir gecede bulan şeyler değil, biliyorsun. Tahminimce katil bunun üzerinde yıllardır çalışıyor."

"Peki o halde..." Laurana'nın tekrar sesi titredi. "O halde muhtemelen senin tahmin ettiğin biri."

"Elbette," diye konuştu Flint. "Sen ne sanıyordun?"

Uzun bir süre birbirlerine baktılar ardından Laurana uzaklara daldı ve alçak sesle "Tartışmamızın Tanis'e bir faydası yok, biliyorsun," dedi.

Flint homurdandı. Sonra daha sakin bir şekilde sordu, "Tyresian soy olarak makama ne kadar yakın?"

"Sözcülük makamına mı?" Laurana şaşırmış göründü. "O üçüncü dereceden, biz bir."

"O halde geriye ikinci dereceden olanlar kalıyor" Laurana dalgın bir ifadeyle başını salladı. Flint sözüne devam etti. "Eğer seninle evlenmezse, Tyresian soy olarak makama ne kadar yakın?"

"Yirminci ya da otuzuncu sıra civarında," diye cevapladı, sonra gözlerini kısarak, "Gerçekten Tyresian'ın olduğunu düşünmüyorsun değil mi... O soyluların bir üyesi!"

Flint, Laurana'nın hayat hakkında öğreneceği daha çok şey olduğuna kanaat getirerek sorularına devam etti.

"Porthios ne kadar güvende?" diye sordu.

Laurana tekrar itiraz etti. "Koru'da bir düzineden fazla muhafız var. Porthios'u göremezler ama çağrıldıklarında onu duyabilirler. Onlar varken kimsenin Porthios'a yaklaşacağını sanmıyorum"

Flint ayağa kalktı ve odada dolaştı. Laurana şömine rafına tuhaf ejderha bibloları koleksiyonunu koymuştu. Cüce altın bir parçayı aldı ve inceledi. "Ve Gilthanas da bu gece askeri alayla mı birlikte olacak? En azından o da güvende."

"Hayır, Flint," diye itiraz etti Laurana. "Gilthanas

Kentommenai-Kath'ta bütün gece nöbette olacak."

Bu tabir Flint'e tanıdık geldi, ama son günlerde kafası yeni elf terimleriyle dolmuştu. "*Kentommenai-Kath* mı?"

"Qualinost'un batısında, Umut Nehri'ne bakan bir yer," diye açıkladı Laurana.

Flint hatırladı; Tanis'le piknik yaptıkları, az daha ölümüne sebep olacak olan yerdi. "Gilthanas'ın orada koruması olacak tabii ki," dedi biblolardan birine eğilerek. Metalin yumuşaklığı bu parçanın saf altın olduğunu gösteriyordu. Laurana kibarca, küçük ejderhayı cüceden aldı ve örtünün üstüne koydu.

"Gilthanas'a Qualinost'tan *Kentommenai-Kath*'a kadar korumalar eşlik edecek," diye açıkladı yerine oturarak. "Korumalar onu gün doğumuna kadar yalnız bırakacak. Sonra *Kentommen*'in son bölümüne katılmak üzere tek başına Qualinost'a dönecek."

Flint sırtında buz gibi bir ürperme hissetti. "Yalnız mı olacak?"

Laurana'nın zaten solgun olan yüzü bembeyaz kesildi. Sonunda cevap verdi, ama Flint aslında bir şey sormamıştı. "Tehlikede olacak, değil mi?"

Cüce eliyle sessiz olmasını istedi ve alevlere bakarak iki kolunu da şömineye uzattı. En sonunda döndü ve Laurana'nın oturduğu sandalyeye yöneldi.

"Laurana," dedi Flint, "bana güveniyor musun?"

Kısa bir duraklamadan sonra Laurana başıyla onayladı. Saçları şömineden gelen ışıkla parlıyordu.

"O halde dinle," dedi. "Bir planım var."

- 26 -
Hile

Gece yarısından iki saat kadar önce, Tanis'in kapısının dışındaki koridorda parlayan gümüş ipliklerle örülmüş mavi gecelikli ve altın saçlı bir kadın ortaya çıktı ve muhafıza göz kamaştıran bir gülücük gönderdi.

"Merhaba," dedi sevimli bir biçimde çekinerek. Yarım saat önce odasındaki ayna karşısında bu hareketi çalışıyordu.

Muhafızın yüzü kızardı. Lauralanthalasa'yı daha önce uzaktan görmüştü ve tanıyordu tabii ki, ama Sözcü'nün kızına hiç bu kadar yakın olmamıştı.

"Hı," dedi. "Merhaba."

Laurana tekrar gülümsedi. " '*Kim var orada?*' demeniz gerekmiyor muydu?" diye sordu neşeyle.

Gilthanas'ın yaşlarındaki bal sarısı saçları olan elf yutkundu ve biçimsizce sırıttı. "Ama... Ben sizi tanıyorum," diye fısıldadı. "Niye sorayım ki?"

"Oh." Laurana göz kırptı ve yan yan baktı. "Çok akıllıca!"

Sesinde –sadece Flint'in söylediği oranda– bir hoşlanma belirtisi vardı. Yalnızca bir saat önce, "Muhafız bunu kesinlikle yutmayacak," diye iddia etmişti, odasında. "Saray muhafızlarının aptal olduğunu mu düşünüyorsun?"

Fakat cüce sadece "Güven bana. Delikanlıların sana nasıl baktığını gördüm," diyerek ısrar etmişti. Laurana bunun üzerine kızarmıştı. Flint sonra devam etmişti, "Muhafızı tören çizmelerinden vuracaksın."

"Ah, Flint, saçmalama," diye kızmıştı.

Fakat şu an emin değildi. Muhafız dizlerinin üstünde oldukça dayanıksız görünüyordu. Adamın tepkisini zengin *Kentommen* ziyafetinden kaynaklanan hafif bir hazımsızlık sorununa bağlayarak, tatlı bir şekilde, "Tanthalas'ı görmem gerek, lütfen," dedi ve çekinceyle baktı ("Flint, bu numarayı asla yutmaz!" diye karşı çıkmıştı. "Bana güven," diye tekrar etmişti cüce de).

Muhafız bir anda çok üzgün göründü. "Kimsenin içeriye girmesine izin veremem."

Laurana yüz ifadesine bir hayal kırıklığının yayılmasını sağladı. "Bana da mı?" diye fısıldadı. "Ama bu çok, çok önemli." Gözlerinin bir an önce yaşarmasını umdu, Flint bunun çok önemli olduğunu söylemişti. Bir yandan da gülmeyeceğini umut ediyordu.

İşte asıl tehlikeli hamle zamanı gelmişti. Aceleyle ileri atıldı ve büyük anahtar halkasını muhafızın ön cebinden alarak bir sorun çıkmadan anahtarı kilide soktu. "Ya, eminim halledebilirsin," dedi, sesinde yalvaran bir hava vardı. "Tamam..."

Fakat muhafız eski haline geri dönerek, Laurana'yı bileklerinden kibarca ama sıkı bir şekilde tutarak kapıdan uzaklaştırdı. "Üzgünüm prenses, ama emir aldım." Laurana'yı şaşırtarak, içtenlikle üzülmüş gibi konuşuyordu.

Muhafızı Tanis'in kapısından uzaklaştırarak, geriye doğru çekingenlikle birkaç adım attı. "Ya, düşünmüştüm ki..." Sesini kısıklaştırıp kendini zorlayarak, o küçük bir kızken ölen kedisini düşündü. Hele şükür, sonunda yeşil gözlerindeki yaşları hissetti ve yanağına büyük bir damlanın süzülmesi için gözünü kırptı.

Muhafız kendisini tam bir alçak gibi hissederek kızın bileklerini bıraktı. Zaten kum olan gözlerini bir eşarpla silen ve kadınsı bir

edayla uzaklaşan Laurana'yı izledi. Tam kapıdaki nöbetine geri dönecekken, kız sendeledi ve çığlık attı ("Herkesi oraya toplayacak kadar yüksek sesli olmasın!" diye konuşmuştu Flint. "Sadece muhafızı inandırsın ve biraz gürültü olsun yeter").

Birkaç saniye içinde genç muhafız yanına geldi ve kolunu kızın beline atarak Laurana'yı kaldırdı. "Sorun nedir?" diye sordu.

"Ah, bileğim," diye inledi Laurana kendini aptal gibi hissederek. ("Flint!" diye karşı çıkmıştı. "Bu ayakkabıları yıllardır giymedim!" "Daha iyi düşersin işte," diye yanıtlamıştı cüce.)

Laurana tekrar inledi.

Muhafızın arkasında omuzunda deri bir çuval ve ipten bir halat sallanan kısa bir kimse köşeyi döndü, anahtarı çevirerek Tanis'in kapısını açtı ve anahtarı kilidin üstünde bırakarak içeriye süzüldü. Kapı şu an açık olmalı, diye düşündü Laurana, muhafızın kilidin üstünden alırken anahtarı denememesini umarak.

Laurana muhafızı odasına dönebileceğine ikna etti ve ona yardımı için çok teşekkür etti. Topallaması gerektiğini unutmamaya çalışarak koridor boyunca ağır ağır yürüdü ve odasına döndü.

- 27 -
Tehlikeye Kaçış

Tanis, Laurana ile muhafız arasında geçen konuşmayı duymuştu. Bir köşede beklentiyle dururken Flint odaya girdi.

Flint, Yarımelf'e saray muhafızları onu götürürken kendisine bıraktığı kılıcı ve kını uzattı. Sonra tek kelime etmeden, parmağını dudaklarına götürerek, pencereye gitti ve kenardan dışarıya baktı. Dış duvar yedi metre kadar aşağıdaki avlu boyunca kesintisiz bir tabaka halinde uzanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tanis fısıltıyla.

Flint, yarımelfi yeniden susturarak, ip merdivenin sonundaki pençeleri açtı ve pencereye tutturdu. Avluyu bir kez daha kontrol etti. Ortalık ıssızdı, saray sakinlerinin çoğu Qualinost sokaklarında kutlama yapıyorlardı. Kutlama sesleri oraya kadar geliyordu.

Cüce durumdan memnun görünüyordu. Merdiveni aşağı fırlattı. Sonra omuzundaki iri çuvalın sağlam durup durmadığını kontrol ederek gürbüz bedenini pencereden sallandırdı ve merdivene geçti, bir süre Tanis'in kendisini takip etmesi için bekledi. Yükseklik korkusunu savuşturmak için gözlerini kapadı.

Fakat Yarımelf bekliyordu. "Hapis emrine itaatsizliğin cezasını biliyor musun?" diye sordu.

Cüce gözlerini açtı ve gür kaşlarını kaldırdı.

"Sürgün!" diye fısıldadı Tanis.

Flint pencereye eğildi ve ağzını Tanis'in kulağına kadar getirdi. "Kaybedeceğin ne var, o halde?" dedi kısık bir sesle. "Her neyse, geri geleceksin."

Bir süre sonra, Tanis merdivenden avlunun zeminine atladı ve pencerelere tutturulan pençelerden merdiveni ipe asılarak kurtarmaya çalışan Flint'i izledi. "Kendi tasarımım," diye konuştu cüce sessizce, yarımelfi bir armut ağacının arkasına çekerken. Flint deri çuvalın içini karıştırdı ve lağım cücelerinin kafasına benzetilmiş bir maske çıkardı. Yarımelf'e kafasına geçirmesini işaret etti.

Tanis'in ela gözleri yerinden oynadı. "Lağım cücesi kılığına mı girmemi istiyorsun?"

"Bu bir kostüm," diye fısıldadı Flint. "Seni saraydan çıkartıp batı köprüsüne kadar götürecek şey bu."

"İki metre boyunda bir lağım cücesi mi?" diye sinirlendi Tanis.

Flint arkadaşını susturdu. "Satıcıda kalan son parça buydu. Onunla birlikte satılan yalancı fare cesedini attığım için kendini şanslı saymalısın."

"Ama..."

Flint kafasını kaldırdı. "Laurana bana elflerin gece yarısına kadar kostümlerle dolaşacağını, ardından kutlamanın biteceğini ve *Kentommen* bitene kadar ciddi bir hale bürüneceklerini söyledi. Bu da bize Qualinost'tan kaçmak için bir saat kazandırır."

Tanis hâlâ lağım cücesi maskesinin yağlı derisini, dağınık sakalını ve aptal ifadesini inceleyerek elinde tutuyordu. Yüzüne öfke yayıldı. "Kaçacağıma inanıyorsan beni iyi tanımamışsın demektir," dedi sesini alçaltma çabası göstermeden. Döndü ve maskeyi bir kenara fırlattı.

Flint, Tanis'in kolunu tuttu. "Bana güven!" diye konuştu, bu

bininci oldu diye düşündü. Yarımelf'in gözlerindeki öfke kararsızlığa dönüştü. "Bana güven!" diye tekrar fısıldadı Flint.

Sonunda Tanis maskeyi taktı. "Kendimi gülünç hissediyorum," tahta silindirin içinden kelimeler boğuk çıktı.

"Çok sevimli görünüyorsun," dedi Flint. "Haydi!"

Avluya ve bahçelere doğru yöneldiler, bir süre sonra sarayın önündeki sokağın civarında kutlama yapan elflerin oluşturduğu kalabalığa karıştılar. "Bunlar hiç uyumaz mı?" diye sordu Flint, üçüncü elf kendisine çarpınca sinirlenerek.

"*Kentommen* bitene kadar çok az uyurlar." Tanis'in sesi maskedeki delikten geliyordu.

Yarım saat sonra şehrin batı kısmının üstünden geçen zarif kemerin altından geçtiler ve Umut Nehri'nin üstündeki köprüye doğru döndüler. Taş kaplı mahalle daralmaya ve her iki yandan ağaçlar sarkmaya başladı.

"En iyisi köprüden geçinceye kadar beklemek evlat," dedi Flint, Umut Nehri yüzlerce metre altlarında gümbürderken karanlıkta köprüden geçme düşüncesi midesini bulandırdı. İki gün içinde öğrendiklerini –daha ziyade şüphelendiklerini– Tanis'e aceleyle anlattığı hissiyle boğuşuyordu.

"Yani şimdi birilerinin *Kentommenai-Kath* sırasında Gilthanas'a saldıracağını düşünüyorsun?" diye sordu Tanis.

"Bu bir ihtimal," dedi Flint. "Ve şu an üzerinden gidebileceğimiz tek şey ihtimaller,"

Kentommen şenliğinden iki gün sonra, köprüdeki muhafızlar artık kostümlü ve maskeli kimselere alışmışlardı. Tek gördükleri bir cüceyle aşırı gelişmiş bir lağım cücesiydi. Flint, Tanis'in kolunu sıkıca kavradı– elbette Yarımelf'in düşmemesi için.

Sonra bir anda arkalarında büyük bir patırtı duydular ve tanıdık gelen kulak tırmalayıcı bir ses gecenin içinde dalgalandı. Flint, hızla döndü. "Tezayak!"

Arkasında ise, köprünün girişini kaplayan karanlıkta muhafızlardan biri hayvanının dizginini tutuyordu. "Flint," diye seslendi muhafız, sesi vadide yankılandı, "arkadaşın seni görmek istiyor."

Flint ne yapacağını bilemedi. Eğer hayvanı eve götürse, Tanis'i katille baş başa bırakmış olacaktı. Eğer hayvanı yanına alsa, rahatsız edici anırmasıyla onları ele verebilirdi. Sonunda eliyle işaret etti, muhafız cüceye doğru fırlayan hayvanı bıraktı.

Flint, Tezayak'ın yanaştırdığı burnundan kaçarak, hâlâ taşıdığı merdiveni çekti ve merdiveni aşağı boşaltan ipi çıkardı. İpin bir ucunu Tezayak'ın tasmasına düğümledi, diğerini ise köprünün batı kenarındaki toz ağacına bağladı. Tanis maskeyi çalılıkların arasına sakladı. Tanis ve Flint patikaya tırmanırken Tezayak'ın anırmaları kayalarda yankılanıyordu.

Gece kapkaraydı, gökyüzünde ay yoktu. Küflü yosun kokusunu ve arkasında ağır ağır nefes alan Tanis'in sesini duyabiliyordu. *Kentommennai-kath*'ta dinlendikleri zaman yıllar önce gibiydi, Xenoth ve Ailea o zamanlar hayattaydı.

Çok şükür ki elfler –ve yarımelfler– karanlıkta gayet iyi görebilirdi ve cüceler de nesillerdir yeraltındaki loş madenlerde çalıştığından keskin gözlüydüler. Böylece ikili vadinin kenarındaki patikayı izlerken nispeten daha rahat etti.

"Gilthanas ve muhafızları koşarak ilerlemedikleri sürece, yakında onlara yetişebiliriz," diye fısıldadı Tanis, çimenli bir girişte dinlenmek üzere durdukları zaman. Flint gözlerini sağına, yamaca doğru çevirdi ve onaylayarak başını salladı. Yürüyüşlerine kaldıkları yerden devam ettiler.

Yol yukarı doğru kıvrılmaya başladı ve Flint etraflarındaki

boğum boğum ağaçları ve granit yığınlarını farketti. Bir yol ayrımına geldiler. Yol gittikçe dikleşiyor, Tanis ve cüce daha zor soluk alıyorlardı.

O anda ileriden gelen ayak seslerini duydular ve bir granit çıkıntısının ardına sıçradılar. Flint, Qualinost'u arkalarına almış iki kişinin geçtiğini gördü. "Giltahanas'ın muhafızları," diye fısıldadı Tanis, duyamayacakları bir mesafeye geldiklerinde. Tanis ve cüce, Gilthanas o an korumasız olduğundan iki kat fazla çaba sarfettiler.

Sonunda ağaçlar cılızlaşmaya başladı, toprağa granit parçaları yayılmıştı. Flint kayalığın tepesinin yakınlarda olduğunu anladı.

"Dinle!" diye fısıldadı Tanis.

Uzaktan gelen temiz, ince bir ses havada süzüldü, patikanın kenarına dizilmiş kayalar kadar eski sözlerde bir şarkı söylüyordu.

"Gilthanas'ın gece nöbeti şarkısı," diye açıkladı Yarımelf . "Bu, günler boyunca ağaçların ruhunun ve yeryüzünün Porthios'u ve kılavuzunu korumasını istiyor. Bu, Gilthanas'ın törende neden silahsız olduğunu açıklıyor. Ağaçlıkların ruhuna inandığını gösteriyor."

Şarkı vadide yankılandı ve cüceyi ürpertti.

"Benim Kabasakal Günüm hiç böyle değildi," diyerek soluklandı. "Reorx'a şükürler olsun."

Kentomennai-kath'a yaklaştıklarından daha da dikkat ederek yürümeye devam ettiler. Eğer Gilthanas'ın kendilerini görmesini istemiyorlarsa; herhangi bir ağacın ya da kayanın ardında saklanabilecek katile de kendilerini göstermemeleri gerekiyordu. Flint ensesinde bir ürperme hissetti ve kemerinde taşıdığı çekicini tedbir olarak eline aldı.

Sonunda *Kentommennai-kath*'a ulaştılar. Flint, yarımelfin

omuzuna elini koydu ve ikili durup, tepeyi kaplayan granit yığınları arasında bir ileri bir geri adım atan Gilthanas'ı izledi. Flint sağa doğru kaymaları gerektiğini işaret etti, Flint onaylayarak başını salladı. İkili gizlenmek için kayalara sokulup sürünerek ilerledi. Gilthanas'ın durduğu ve hâlâ şarkı söylediği sırtın tepesinden belki iki yüz metre kadar uzaklaştılar. Ağaçların sonuna doğru geçtiler ve kısa adımlarla kafalarını eğerek yükselen bir kaya parçasının arkasına ilerlediler.

Flint kayanın üzerinden bakındı. Sade, gri bir cübbe giyen kukuletasını başına çekmiş olan Gilthanas uçurumun kenarında durmuş, siyah boşluğa bakarak değişik bir sesle insan ve cücelere yabancı bir ağıt söylüyordu.

"Ne bekliyoruz?" diye sordu Flint, huysuzca, Tanis başını salladı.

"Emin değilim. Belki biraz daha yaklaşmalıyız."

Flint başıyla onayladı. Kaya yığınlarına doğru yollarını çevirdiklerinde Tanis kemerindeki hançeri gevşetti, cüce de aynısını yaptı. Bütün bu zaman boyunca Gilthanas'ın müzikle yakarışı arka planı oluşturuyordu.

"İçimde kötü bir his var, Tanis," diye homurdandı Flint yavaşça. "Sanki bir şeylerin olmasını bekliyor gibiyiz–" Cücenin ayağının altındaki toprak kaydı.

* * * * *

Sanki biri kayaları itiyormuş gibi bir boğuşma sesi ve boğuk bir küfür Flint'in sözlerini kesti. Tanis hızla döndü ve kafasını çevirdi.

"Flint!" diye fısıldadı Tanis cesaret edebildiğince sesini yükseltip çömeldiği yerden Gilthanas'ın görüş alanında olmadığına emin olarak. "Flint!"

Cevap yoktu, yalnızca Gilthanas'ın azalmayan ince sesi duyuluyordu.

Tanis kendine küfretti. Neden daha çok dikkat etmemişti? Kafasını salladı. Oysa cüce hemen arkasındaydı. Nereye gitmiş olabilirdi?

Taşların arasında bir gölge –ya da karanlığın içinde daha karanlık bir parça– Tanis'in gözüne çarptı, ne olduğuna bakmak için sürünerek yaklaştı. İyice yakına geldiğinde yüzüne nemli bir esinti çarptı ve kara lekenin hiç de gölge olmadığını farketti. Taşta açılmış büyük bir yarıktı ve bir taş öbeğinin hemen arkasındaydı.

Tanis dikkat etmeden o tarafa doğru ilerledi. Fakat Flint kısa bacakları ve daha da kısa ayaklarıyla...

Ah, tanrılar, hayır, dedi Tanis kendi kendine, karnının üstüne yatarak yarığa baktı. "Flint!" diye fısıldadı derin karanlığa doğru, fakat gölgeler sesini yuttu. Cevap yoktu.

Açıklık güç bela da olsa bir cüceyi alacak büyüklükteydi. Tanis düşünmeye çalıştı. Cüce aşağıda yaralı olabilirdi, ya da daha kötüsü...

"Flint!" diye bir kez daha denedi, ama hâlâ cevap yoktu. Tanis bütünüyle yalnızdı.

Tam o anda, Tanis'in arkasında Gilthanas'ın sesi bir çığlıkla kesildi, Yarımelf ayağa fırladı.

"Burada olmamalısın!" diye haykırdı Gilthanas. "*Kentommen* kuralları..."

Tanis, Flint'i yutan oyuğa doğra tekrar baktı. Sonra olabildiğince çabuk hareket edip kılıcının çekerek kayadan kayaya atladı.

Tanis'in duyarlı gözlerinin güç bela algılayabildiği bir figür

Gilthanas'ın önünde durdu ve bir adım ilerledi.

"Kimsin sen?" diye bağırdı Gilthanas yavaşça geriye kaçarak. Tehlikeli bir biçimde topuklarının yanında uçurumun kıyısı belirdi.

Figür bir şey söylemeden yaklaştı. Gilthanas sağına soluna baktı, fakat yabancı tek kaçış yolunu kapamıştı. "Kimsin?"

Tanis bir yandan izleyip bir yandan da mümkün olduğunca gizlenirken figürün saldırı için bütün gücünü topladığını gördü. Yarımelf granit parçasının arkasından bağırarak hızla koştu, "Gilthanas!"

Kuzeni ona döndü. Aynı anda cübbeli figür Gilthanas'ı yanılttı. Sarışın genç bir çığlıkla uçurumun kenarında gözden kayboldu. Aynı anda bir başka çığlık daha koptu.

Katil ormana doğru koştu, Tanis katili takip etmekle Gilthanas'ın gözden kaybolduğu yere gitmek arasında kalarak tereddüt etti. Fakat vadi kuzenini yutmuştu, Tanis emindi. Yarımelf katilin peşinden ağaçların arasına daldı.

Ormana doğru on ya da yirmi adım atmıştı ki, çalılıklar etrafını kapattı. Patika yoktu, o halde figür nereye kaybolmuştu? Tanis kılıcını kavrayan asmalara küfür etti ve gözlerini kısarak karanlığa doğru baktı. Nefesini tuttu ve dinledi, ancak avının nefes alma sesini bile duymadı.

Tanis kuzeninin gözden kaybolduğu granit parçasına doğru gitti. "Gilthanas!" diye bağırdı boşluğa doğru umutsuzca. Sonra "Flint" diye bağırdı.

Bir yanıt aldı, ama umduğu kimselerden değil. Tanis'in arkasında bir figür belirdi, güçlü ellerini yarımelfin sırtına koydu ve itti.

Yarımelf düşerken birkaç kelime duydu, "Üzgünüm, Tanis."

- 28 -
Kadim Krallığın Düştüğü Gölgede

Flint süratle dar bir taş boşluktan kaydı. Durmak ya da en azından düşüşünü yavaşlatmak için, ümitsizce elleriyle kayaları tutmaya ve çizmesinin ökçesiyle bir çıkıntı veya oyuk bulmaya çalışıyordu. Fakat soğuk taşın kanalı yüzyıllardır yağmur suyuyla pürüzsüzleşmişti ve cam gibiydi. Flint karanlığa daldı. Kanal sağına doğru kıvrıldı.

Düşüşünün dikliğinin azaldığını farkedince, bu karanlık ilerleyişin ne zaman biteceğini merak etmeye başladı– kanal, şüphesiz birdenbire ve düzensizce sert bir taş duvarda sonlanacaktı. Kanalın eğimi azalmaya başlamıştı.

Bir süre sonra kanalın sonuna ulaşmış, neredeyse yüzeye yaklaşmıştı. Flint'in sürünme vakti de yavaş yavaş geliyordu. Bir an kanalın taşı çevresini sardı, sonra etrafını çeviren karanlık ve küflü havadan başka bir şey yoktu.

"*Reorx!*" diye haykırdı Flint, boşlukta düşerken, ardından soğuk suyun içine su sıçratarak düştü. Düşüşü boyunca işe yaramadan elinde tuttuğu ip merdiven, yanına indi.

Cüce kemikleri titreten bu su içinde her nasılsa daha fazla batmadığını farkedene kadar metal tadındaki suyu yutup dövündü ve tükürdü. Sonradan elleri ve dizleri üstünde olduğunu ve suyun kollarına kadar geldiğine dikkat etti. Aslında o kadar dövünmemiş olsaydı, neredeyse hiç ıslanmayacaktı.

Bütün bunlar –bir de düşerken omuzundaki yaranın açılması– cücenin öfkesini dindirmesine yardımcı olmamıştı.

Kendisini sığ su birikintisinden çekerek "*Reorx'un ocağı!*" diye homurdandı. Ancak hemen pişman oldu. Sözleri sanki çok büyük bir mağaradaymış gibi etrafını saran karanlıkta yankılandı. Flint karanlık, sanki sözler sükunetini bozmuş da buna gücenmiş gibi sinirli bir şekilde yanıt verince çok şaşırdı. Derisinde bir ürperti hissetti– soğuk sudan şüphesiz, diye sakinleştirdi kendini, bu sefer şikayetlerini kendine saklamıştı.

Karanlıkta ürperip nefesini tutmaya çalışarak bir anlığına soğuk yere oturdu. Etrafına bakındı ama tek bir ışık huzmesi dahi göremedi, gecenin ortasında ve uçurumun dibinde hiç de şaşırtıcı değil, diye düşündü. Daha kısa bir mesafeden ya da vadinin ortasından düşebilirdi Tanis'in yukarıda olduğu düşüncesi yüreğini burktu. Flint kafasını salladı. Tek yapabileceği Tanis'e yardım etmekken, şimdi Reorx'a fısıltıyla yakaran kızgın bir cüceydi ve ona ulaşmak için bir çıkış yolu arıyordu.

Etrafındaki karanlığa doğru baktı. Cücelerin bir nesneden yayılan ısıyı görebilmelerini sağlayan –Flint'e bu soğuk karanlıkta zerre kadar faydası olmayan– tuhaf bir görme yetileri vardı.

Fakat bir anda bir şeyler gördü– yerini bildiği su birikintisinde yan yana yüzen iki solgun çembere benzeyen bir şeyler. Çemberler belli belirsizdi, ancak zorlanarak görebiliyordu ve ışıkları zayıf bir yeşil tondaydı. Sonra başka bir çift çembere dikkat etti, sonra önünde sürüklenen bir başkasına. Flint elini deri yeleğinin ve pantolonunun ceplerine attı ve aradığını bulana kadar kurcaladı. Çakmaktaşı ve çelik, kav ve mum fitili. Şans eseri malzemeler yağlı deriye sarılmışlardı ve hâlâ kuruydular. Bir süre sonra Flint bir kıvılcım çaktı ve küçük bir alev parladı.

Flint titreyen ışıkta önünde parlak bir oniks taşı uzanan kararmış su birikintisini gördü. Tuhaf, soluk ışık kaynaklarını görünce titredi: buz gibi soğuk bir su birikintisinde yüzen balıklardı bunlar. Balıklar soluktu, kolu kadar uzun, solgun bakışlı ve çay tabağı kadar büyük, patlak gözlü yaratıklardı. O zayıf ışığı yayansa gözleriydi. Mumun ışığı onları rahatsız etmişe benziyordu, bu yüzden kalabilecekleri bir karanlık arayarak suyun içinde uzun süre sessizce ilerlediler.

"Yukarıdaki Tanrılar, bu ne biçim bir yer?" diye mırıldandı Flint. Mumu kaldırdı ve bakındı. Zemin gri taştan oluşmuştu – muhtemelen granitin üstünde bulunan kireçtaşı diye tahmin etti– duvarlar da aynıydı. Fakat taş doğal olamayacak kadar pürüzsüz görünüyordu. Zeminden dikitlere benzeyen uzun çıkıntılar yükseliyordu, yanlarına yaklaştığında onların sütun olduklarını anladı, yivlenmiş ve giriftçe oyulmuş sütunlar. Flint bunların suyun etkisiyle ortaya çıkmış biçimler olmadığını anladı, ancak canlı varlıklar bunları yapabilirdi. İçinde bulunduğu geniş boşluk boyunca ayak seslerinin yankısından ürkerek ilerledi.

Burasının bir mağara değil de, bir çeşit büyük salon olduğunu anladı. Flint'in güçsüz mum ışığı altında gölgeleri yükselen duvarlarda sütunlar sıralıydı. Oturma sıralarından oluşmuş dizilerin karşısında bir çeşit yüksek kürsü vardı, ilerideki geniş merdiven ise karanlığa ve bilinmeyen yerlere çıkıyordu.

Taş işi gayet ustalıklıydı, Flint özenle cilalanmış kenarların ve kıvrımlı tasarımlı kolonların yakınına gitti. Dünyanın haberi olmayan böylesi bir ustalık, ama Flint cüce yapımı olduğundan emindi. Ne burada, ne de aşağıdaki başkasının elinden çıkmış olamazdı. Ayrıca eski olmalıydı. Flint'le dış dünya arasında duran bu rayı taşıyan muazzam taş yıllardır buradaydı. Fakat elf krallığına bu kadar yakın bir yer neresi olabilirdi? Çok eskiydi muhakkak, belki Qualinesti'lilerden bile eski.

Flint ani bir kavrayışla sarsıldı, elleri titremeye başlayınca mumun küçük alevi de titredi. Çocukken öğrendiği eski bir şiirin kelimeleri birden aklına geldi. Çok küçükken babasının kucağına oturduğunu hatırladı. Flint daha çocukken ölen babasından kalan birkaç anıdan biriydi. Flint, babası alev ışığında o çok eski krallık hakkındaki şiirini okumasını dinlerken büyülenmişti.

Kapandı kapılar Şefin kara sözüyle,
Soğuk ölümün çanı çalınca.
Güneşli toprakların halkı kapandı
Gölgeye, kadim krallık düşünce.

Flint, büyük babasının Cücegeçidi Savaşları'nda öldüğünü düşününce ürperdi, ardından nerede olduğunu düşünmeye devam etti.

"Thorbardin? Pax Tharkas?" diye fısıldadı Flint gölgelere.

Elflerin başka bir cehennemsi *sla-mori*'sine –cüce başkentine ya da elf-cüce kalesine açılan birine– düşmüş olmam bütünüyle mümkün, diye konuştu kendi kendine. Eğer öyleyse tepe cücelerinden nefret eden kuzenlerinden mümkün olduğunca çabuk kaçması gerekecekti.

Rastgele, isteksizce nerede olduğu gerçeğini bulmak üzere yoluna devam etti.

* * * * *

Tanis uçurumun kenarından çıkmış dar bir granit parçasına tutundu, on metre kadar aşağıdaydı ve altında vadinin dibine kadar yüzlerce metrelik bir mesafe vardı.

Tutunurken taş parçası ağırlığının etkisiyle kımıldanarak

titredi. Bir avuç dolusu kireçtaşı çakılı koparak yuvarlandı ve boşlukta dönerek sessizce kayboldu. Taş yavaşça aşağı eğildi ve aşağıdaki nehre düştü. Tanis tepesine yağan, gözleri ve ağzını dolduran çakıl ve toz yağmurunu eliyle engellemeye çalıştı. Sol eli sağlam bir kayayı yakaladı ve kaymayı bıraktı.

Gözlerini kırparak üzerindeki tozları uzaklaştırdı ve bağırdı "*Gilthanas!*"

Kuzeni kanyondaki bir kurşun gibi aşağı doğru kayıyordu. Tanis ümitsizce elini uzattı ve Gilthanas'ın bileğini yakaladı. Yarımelf ilkin ağırlığının artmasının tutunmasını güçleştireceğinden ve ikisinin birden boşluğa düşmesinden çekindi, fakat sonra çizmelerinin başıyla uçurumun cephesindeki bir çatlağı kazmaya yöneldi. Gilthanas'ı daha kuvvetli tutabilmek için midesini pürüzsüz taşa dayadı. Genç muhafızın canlı mı, ölü mü olduğunu anlayamaz bir durumdaydı.

Etraflarını saran gece yarısının karanlığı her şeyi daha berbat hale getirmişti.

Tanis avuçlarının gittikçe kaydığını hissediyordu. Taş parçası birkaç parmak daha kaydı. Daha ne kadar dayanabilecekti? Çok fark etmezdi. Taş her an düşebilirdi.

Tanis muazzam bir çabayla Githanas'ın cübbesini sıkı sıkı tutuyordu. Taş yeniden sarsıldı ve başka bir çakıl akıntısı boşluğa yuvarlandı. Tanis, Gilthanas'ın terzisinin sağlam malzemeler kullanmış olduğuna sessizce dua ederken gözlerini sımsıkı kapadı ve merasim cübbesini yukarı kaldırdı.

Kuzeni inlediğinde Tanis'in kalbi yerinden fırlayacaktı. Bu ona yeni bir güç verdi ve bir kez daha kendini güçlü kılan damarlarındaki insan kanına şükrederek Gilthanas'ı kenara taşıdı. Kuzenini sıkıca kavrayarak bir metre genişliğinde ve onun iki katı uzunluğunda dar bir kireçtaşı ve granit çıkıntısına sarıldı.

Tanis daha az tehlikeli görünen bir konum bulmaya çalışarak biraz kımıldandı, ama faydası yoktu. Dikkatle hareket edip kuzenini uçurum duvarına dayayana kadar iterek, eğer uyuyakalırsa ya da eli kayarsa genci çıkıntıdan yuvarlanmaktan koruyacak bir konuma getirmeye çalıştı. Bu durumda Yarımelf'i ölmekten kim kurtarabilirdi bilmiyordu.

Tanis tekrar uçuruma baktı; takımyıldızlarından başka bir şey göremiyordu. Ay ışığı belki ikilinin tırmanırken ayaklarını ve ellerini koyacakları yerleri gösterebilirdi, fakat gece bir mezarın içi kadar karanlıktı. Tanis güney taraftan, Güneş Kulesi'nde ışıl ışıl parlayan meşale ışıklarını görebiliyordu, Kuleyi yarınki *Kentommen* zirvesine hazırlayan saray görevlilerinin hâlâ çalıştığından emindi.

Gilthanas'a baktı. Genç, bilincini kaybetmişti ama en azından nefes alıyordu. Tanis sabahla birlikte uçurumu tırmanabilecekleri açığa çıksa bile, Gilthanas'ı sarp cepheden nasıl taşıyabileceğini düşündü.

Her durumda şafak sökene kadar hiçbir yere gitmiyorlardı. Başka bir çakıl ve toz dalgasını aşağı yuvarlayarak sırtını uçurumun duvarına yasladı ve düşüncelerini değiştirmeye çalıştı.

Flint'in nerede olduğunu merak etti. Peki Tanis de olmazsa cücenin ölümüne kim üzülecekti.

Cübbeli figür ortalardayken daha çok üzüntü olacak, diye düşündü Tanis. Artık katilin Laurana, Porthios ve muhtemelen Sözcü'yü de öldürmeyi planladığından şüphesi kalmamıştı. Tekrar Kule'ye, Porthios'un *Kentommen*'i için gece nöbetini tutan Sözcü'nün bulunduğu, karanlık içindeki bir parlak ışığa baktı, ardından diğer yandaki sarayı seyretti. Laurana'nın güvende olduğunu umdu, en azından kuşkusuz hâlâ Tanis'in kapısı önünde duran muhafız doğrudan görüş alanında olmasa da Laurana'nın dairesine uzak değildi. Bir de Flint'in ona

sabaha kadar odasının kapısını kilitli tutmasını söylediğini hatırladı.

Tanis, Kule'nin sağına doğru baktı, karanlık parçanın Koru olduğunu anladı ve katilin ağaçlar arasında savunmasız varisi arayarak kutsal mekana doğru ilerlemediğini umdu.

Sonunda katilin bir sonraki kurbanının Porthios olacağını anladı. Bu güç durumdan kurtulabileceğini farzederek varisi nasıl uyarabileceğini düşündü. *Melethka-Nara*'yı kesmenin bir yolu yoktu, sarayın dibindeki odanın etrafında bulunan muhafızları geçse bile üç sorgucu buna engel olurdu.

Belki de Porthios'u odadan salona doğru giderken yakalayabilirdi, geleneklere göre *Kentommen-tala* denen üçüncü bölümde yürüyüş boyunca tek başına olacaktı. İki ciddi sorun vardı: Bütün muhafızlar Tanis'in hapis cezası olduğunu biliyorlardı ve Porthios'u Sözcü'nün büyük oğlunun tehlikede olduğuna inandırmak kolay olmayacaktı. Belki de…

Bir anda üstündeki karanlıkta bir katır anırdı.

Tanis, Gilthanas'ın kontrolünü kaybetmek üzereydi ki, bu ses nabzının hızla atmasına sebep oldu. "Tezayak!" diye seslendi, taş parçası yavaşça kaydı. Katır bu sefer daha yakından bir kez daha anırdı.

Tanis'in düşünceleri hızlandı. Katırı nasıl kullanabilirdi? Flint onu oldukça uzun bir iple bağlamıştı. Belki ipi sallandırarak, kenarda durursa…

Yeniden seslendiğinde hayvan tekrar karşılık verdi. Tanis bir taş üstünde toynak sesini duydu, üstünden taş parçaları geçti. Tanis'in tarafında Gilthanas gürültüye homurdanarak kımıldadı. Bir an için yarımelfin içi umut doldu.

Bir süre sonra katır uçurumdan uzaklaştı. "Tezayak!" diye bağırdı Tanis. Gilthanas inledi ve oturmaya çalıştı ardından

tekrar yığıldı. Fakat Tezayak'ın toynak sesleri gittikçe uzaklaşıyordu.

Tabii ki, diye düşündü Tanis, Flint'i arıyor. Kendini uçurumun duvarına bıraktı.

- 29 -
Biraz Işık

Flint eğer buradan çıkmak istiyorsa, nerede olduğuna aldırış etmeden ilerlemek zorunda olduğunu biliyordu ve kürsünün arkasındaki merdivenler tek yol gibi görünüyordu.

Uzun merdivenleri tırmanırken çizmeleri toz bulutlarına çarptı, hapşırmamak için eliyle burnunu kapattı. Ona kalırsa daha az rahatsız olduğu ağır ve sessiz karanlık daha iyiydi. Hâlâ ortalığı kaplayan gölgeler arasından birilerinin kendisini izlediğini, hoşlanmadan izlediğini hissediyordu.

Flint ensesindeki tüylerin dikildiğini nasıl hissediyorsa, bu davetsiz ziyaretinin hoş karşılanmadığını da hissedebiliyordu. Ama dışarıya çıkmak için elinden geleni yaptığına bakılacak olursa, belki de koyu gölgeler arasında pusuya yatan her neyse –ya da kimse– onu rahat bırakırdı.

Flint karanlık bir rüyada yürür gibi yavaşça çıkışa yaklaşarak labirent gibi koridorlarda ve odalarda dolaştı ve ara ara kendisini saran ürpertiyi yok saymaya çalıştı.

Bu yer kocaman salonları ve zarif helezonik merdivenleriyle bir zamanlar görkemli bir abide olmalıydı. Fakat suyun etkisi bir zamanların gurur kaynağını grotesk biçimlere dönüştürmüştü. Duvarları süsleyen dokumalar, hayaletlere özgü bir '*lime lime*'lik içinde karanlık bir örümcek tarafından dokunmuş gibiydiler. Flint dokumalardan birinin yanına yaklaştı, parmağının bir dokunuşu kilimin un ufak olmasına yetti. Bir zamanlar binlerce meşalenin ışığıyla aydınlanan, yaldızlı

duvarları ışıl ışıl olan odalar şu an –Flint'in elindeki zayıf ışıkla güç bela kırılan– koyu karanlıktı, hava eski fakat unutulmayan ölümün leş kokusuyla kaplıydı.

Ortamın havası Flint'e ve onun cüce kalbine ağır geldi. Uzun zaman önce yok olan krallıkların hikayeleri kulaklarında yankılandı.

Flint karanlık salonlar boyunca dolaşırken bazen bir anda çıkmaz bir sokakla karşılaşınca veya kendisini daha önce geçtiği bir yerde bulunca, yerdeki tozda kalan ayak izlerine bakarak geri dönmek zorunda kalıyordu. Fakat genel olarak – havanın hareketindeki ya da taşların eğimindeki en ufak bir değişikliği kaydeden– cüce hisleri yönünü sabit şekilde yukarı doğrultmasını sağlıyordu. Tam olarak ne kadar daha gitmesi gerektiğinden emin değildi. Kanal boyunca ne kadar düştüğünü ya da Qualinost'a ne kadar yakınlıkta bir yerde olduğunu çıkartamıyordu.

Sonunda mumunun alevi azaldı. Alev parmağını yaktığında Flint bağırdı ve mumun son ateşi su birikintisine düşüp cızırdayarak söndü. Karanlık, sanki daha önce hiç ışık olmamacasına hızla ve sessizce cüceye yaklaştı.

"Kahretsin!" diye yanan parmağını emerek küfretti Flint yavaşça. Dışarıya yaklaşmış olduğuna içtenlikle inanıyordu, daha bir dakika önce daha temiz bir hava esintisi yakaladığından emindi.

Bütün gücünü harcadığını farkederek içinde bulunduğu karışıklık hakkında bir çıkar yol düşünmeye çalışırken azıcık gözlerini dinlendirmenin bir zararı olmadığını düşündü. Belki kıyafetleri de biraz kururdu.

Gölgeler sıkıntı veriyordu, fakat Flint zihninden kötü düşünceleri attı. Şimdiye kadar kendisini rahat bırakmışlardı, demek ki şimdi uyuyabilirdi. Birkaç dakikalığına gözlerini

kapatma niyetindeki cüce kısa bir süre sonra derin bir uykuya daldı.

* * * * *

Ufukta, ilk başta farkedilmeyen zayıf bir aydınlanma var, diye farkına vardı Yarımelf. Sonunda yıldızlar solmaya ve ufuktan yayılan bir ışık gökyüzünü kaplamaya başlamıştı.

Tezayak'ın gürültülü ziyareti sayesinde Gilthanas kısmen uyanmıştı, ancak sonra kendini kaybederek tekrar uyudu. Her an uyuyabilecek kadar enerjisi tükenmiş olan Tanis ışığın doğmasını –sanki kırpışmayan kızıl bir gözle– izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Aşağıdaki vadi ipek gibi bir dumanla kaplanmıştı.

Tanis güney yönünden üç *Ulathi*'nin Porthios'u Koru'da bulmak üzere Kule'den ayrıldıklarını bildiren davul sesini duydu. Orada Porthios'un giydiği ve bir eşi de Gilthanas'ta bulunan gri cübbeden giyecekler, Porthios'u *Melethka-nara* için saraya götürüp sorgulama, eleştiri ve kışkırtma sınavından geçireceklerdi.

Tanis on metre yüksekliğindeki uçurum cephesine doğru baktı. Işığın ortaya çıkmasıyla birlikte çevik bir tırmanıcı, ardıç kütüklerinin çatlaklarından ve artıklarından faydalanarak kayaya tırmanabilirmiş gibi görünüyordu. Tek umduğu şey kuzeninin kendisini takip edebilmesiydi.

* * * * *

Uyandığında Flint'in ilk farkettiği şey görebildiği oldu. Zorlanarak da olsa bu doğruydu, solgun bir ışık havada asılıydı, donuk ve gri bir ışık; içinde bulunduğu odayı dolduran loş şekilleri görebilecek kadar aydınlık vardı.

Flint kalkıp esnerken inledi. Birkaç saat uyumuş olmalıydı.

Gölgeler daha az tehdit ediciydi; gri ışığın kaynağı her neyse gölgeler ondan çekiniyor gibiydi. Işık donuk olsa da biraz önce gördüğü balıklar gibi ürkütücü değildi. Hatta cücenin yüreği biraz rahatlamıştı. Flint salonu araştırdı, ışığın nereden geldiğini aradı. Sonra aniden gördü.

Kıvrılıp uyuduğu yerin hemen üstündeki duvarda ufak bir çatlak vardı. Cüce bunun anlamını biliyordu. Işık gün ışığıydı, duvarın dışından bir yerden geliyordu.

Flint çatlağı ve etrafını inceledi. Çizgiler neredeyse görülemeyecek kadar inceydi, Flint homurdandı. Bunun bir zamanlar bir pencere olduğundan emindi. Herhangi bir sebepten kapatılmış olmalıydı. Flint açıklığın kapatıldığı yerin ana hatlarını görebiliyordu.

Kemerinde inançla taşıdığı ağır çekici kaldırdı ve demirci ocağı başındaki çalışmaların artırdığı kuvvetle taşa vurdu. Taş titredi ve Flint çatlağın büyüdüğünü görünce tatminle homurdandı. Tekrar vurdu, tekrar vurdu. Çatlak büyüdü ve bir başka çatlakla birleşti; ince bir ışık şeridi içeriye girdi. Bu cüceyi cesaretlendirdi ve şevkle duvara vurmaya başladı. Şansına taş kalın değildi, bir tane çatlak kayayı saran zayıflığın belirtisi olmuştu. Pencerenin aceleyle kapatılmış olması şüphesiz Flint'in lehineydi. Eğer zanaatkarlar bütün hünerlerini duvarda sergilemiş olsalardı Flint'in çekici bir işe yaramayacaktı.

Bir dakika içinde taş parçaları duvardan uçmaya başladı. Çatlak deliğe dönüştü, ardından bütün pencere Flint'in önüne yıkıldı; taşlar yuvarlanırken ışık gölgeleri koridorların derinliklerine kaçırarak salona aktı.

Zafer kazanmış gibi hisseden Flint sakallı yüzünü delikten geçirdi– ama zaferi burada söndü; başka bir taş kanalın dibindeydi.

Bir kez daha, yukarısı haricinde bir çıkış yoktu.

Yukarısı haricinde çıkış yok, diye düşündü.

* * * * *

Tanis sarp kayalara bakarken. Gilthanas sonunda ayılmış, gözlerini açmıştı. Kafasındaki gül kuvarsı renginde ve yumurta büyüklüğündeki şişlik dışında sağlıklı görünüyordu.

"Tanis!" diye bağırdı. Başta bir keder, ardından öfke parladı yüzünde. "Sözcü'nün emrine karşı geldin!"

"Seni kurtarmaya geldim," dedi Tanis *Melethka-nara* davulları Qualinost tarafından tekrar duyulurken.

Gilthanas aşağıya bir parça taş yollayarak doğrulmaya çalıştı. "Davullar!" dedi yeşil gözleri panik içinde. "*Kentommen-tala*'ya dönmeliyim." Hareketleri onu tehlikeli bir biçimde kayaların kenarına getirdi, Tanis kuzeninin kolunu yakalayarak onu geri çekti. Sarışın muhafızın yüzüne keder ve öfkenin yanı sıra korku da eklenmişti.

"Tırmanabilir misin?" dedi Tanis, tepelerinde yükselen on metrelik kayayı göstererek. "Yoksa seni burada bırakıp yardım mı çağırayım?"

"Burada mı bırakacaksın?" dedi Gilthanas, ayağa kalkıp tutunacak yer ararken. "Senin kaçmana izin verirsem görevimi ihmal etmiş olurum."

"Kaçmak mı?" diye mırıldandı Tanis. Taş çıkıntı son hareketleriyle gevşeyip titredi.

Ama görev aşkı acemi muhafıza güç vermiş gibiydi, bileklerine kadar inen cübbesi onu oldukça engellese bile tırmanmak için elinden geleni yapıyordu. Gilthanas en sonunda tırmanışını kolaylaştırmak için cübbesinin eteklerini beline doladı, ayak bileklerine kadar uzanan cübbe çabalarını az da olsa boşa çıkartıyormuş gibiydi. Çokça zaaf alameti gösteren bu durum

Tanis'in taş parçasından ayrılmasını geciktirdi. Tanis gergin bir halde, başının üzerinde tırmanana kadar Gilthanas'ı bekledi, sonra elf kuzeninin el ve ayaklarını koyduğu yerleri kullanarak yolu izledi.

Gün ışığında çetin ama mümkün olan kurtulma ihtimali, gecenin karanlığında umutsuz görünüyordu.

Yarım saat sonra Gilthanas uçurumun kenarından Tanis'e yardım etti. Son tırmandıkları nispeten daha kolay, orta boyuttaki kaya uçurumun kenarından kulak tırmalayıcı bir gürültüyle kaydı ve ikilinin geceyi geçirdiği kaya tabakasının üstüne düştü. Kaya tabakası gıcırdadı, ardından gitgide eğilerek yavaşça sarp kayalıktan koptu ve boşlukta döne döne aşağıdaki nehre düştü.

Uzaktan davullar son bir kez gümbürdedi ve sustu.

"*Melethka-nara* başladı," dedi Gilthanas. "Porthios sarayın altındaki salondadır. Sınama şimdi başlar. Yeraltı salonuyla Kule arasındaki koridora varmak için üç saatim var." Gilthanas batıya bakıyor, sakince ayakta duruyordu, Tanis onun kalp gözünde kardeşiyle birlikte salonda olduğunu anladı.

"Gilthanas," dedi Tanis. "Sana saldıranın yüzünü gördün mü?"

Elf gözlerini Qualinost'tan ayırıp Tanis'e doğru baktı. Bir süre sonra hayır anlamında kafasını salladı ve vadi tarafındaki patika boyunca ilerlemeye başladı. "Karanlıktı. Kafasında başlığı vardı. Sen gördün mü?"

Tanis de kafasını salladı ve saraydan kaçışıyla uçuruma düşmesi arasında olan bitenleri anlattı. Gilthanas'ı patikadaki yolundan çevirip Flint'in içinde gözden kaybolduğu oyuğa götürdü. Tanis, cüceye seslendi, arkadaşının ne kadar derine düşmüş olabileceğini anlamak için küçük ağızdan içeriye çakıl taneleri yuvarladı. Yanıt yoktu ve Tanis de delikten girmek için çok iriydi.

"Acele etmeliyiz," diye ısrar etti Gilthanas.

Tanis, Flint'i orada bırakmaya karar vermekte tereddüt etti. Gilthanas bir anda hızla Tanis'e yaklaştı ve onun kılıcını kınından çekti. Tanis güvendiği kuzenine hiçbir karşılık vermedi, hemen sonra kendi kılıcının ucunu yüzünde hissetti. Annesinin pandantifi kabzada gümüşi bir parıltı meydana getiriyordu. Orman kuşları her şey yolundaymış gibi çiftin etrafında şakımaya devam etti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Tanis.

"Benim esirimsin," dedi Gilthanas resmi bir dille. "Sözcü'nün emrine karşı geldin. Yeminli bir tören muhafızı olarak benim görevim seni tutuklayıp yargılanman için Qualinost'a götürmek."

Tanis bir kez daha Flint'in onun için yaptığı kılıca, ardından da Gilthanas'a baktı. Kuzeninin yüzünde dolaşan ciddi bakışı, bu yersiz karşı çıkışı etkilemedi. Tanis uzun uzun durumunu düşündü. Ufak tefek kuzeninden daha güçlü ve iriydi ve bir hançeri vardı. Tanis kuzeni onun silahını almış olsa bile Gilthanas'ı affedebileceğini biliyordu.

Peki sonra ne yapacaktı? Gilthanas'ı bağlayıp onu burada savunmasız mı bırakacaktı? Böyle bir ihtimal Qualinost'a yaklaştıklarında etraflarında birileri varken kabul edilebilirdi, ama *Kentommenai-kath*'ın çevresindeki alan ıssızdı. Tanis gönülsüzlükle ve sessizce geri döneceğine yemin ederek Gilthanas'ın oyuktan aşağı önden buyurmasına izin verdi.

* * * * *

Flint bu kanalın bir havalandırma bacası olduğuna karar verdi. Yukarıya doğru baktı, yaklaşık sekiz metreydi. İncinmiş omuzunun zorlanmasını düşünmeden kısa vücudunu açıklığa göre ayarladı ve kanalın içinde emekledi. Bira fıçısı kadar

genişliği vardı kanalın, ama Flint bu hasret dolu düşünceyi kafasından attı. Çam kozalaklarının ve pisliğin tepesinde doğruldu; duvarın yakınında rakun büyüklüğünde bir hayvanın iskeleti vardı. Yıllar önce hayvanın burada ölmüş olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Cüce tepede bir ışık dairesi gördü, onun bayağı bir üstünde ladin dalları görünüyordu. Tutunacak yer aradı, hiç şansı yoktu. Kanal omuzunu bir tarafa ayaklarını bir tarafa koyup yukarı tırmanacak kadar geniş olabilirdi, ancak omuzu çok zayıftı; tüm çabaları süngerimsi zemine '*off*' diye düşmesiyle sonuçlandı.

"Reorx!" dedi yavaşça. Sonra daha yüksek bir sesle, "Reorx'un çekici!" Kanalın dibine kederli bir şekilde oturdu. Parmaklarıyla bin yıl önce taş işçilerinin duvara oyduğu izleri takip etti– hilal biçimindeki keski izleri. Yıllar önce ölen baca işçileri muhtemelen sanatlarını Reorx'un yanında icra ediyorlardı. Flint bu aya benzer izlerden birini inceledi; Lord Tyresian'ın kolunda gördüğü izlere benziyordu. Eld Ailea'nın şöminenin önünde yatan cesedi davetsizce tekrar geldi Flint'in aklına: açılmış bacağı, mor eteği, dirseğine kadar çekilmiş elbisesi. *Ay, yara izi, varis* diye hatırladı...

Aniden her şeyi anlamasının şiddetiyle salladığı kafasını taş duvara vurdu.

"*İz, çay, varis,*" diye fısıldadı. *Valiz* ile yaptığı hatayı *ay* ile de yapmıştı. Hayatına kastedildikten sonra Miral'dan çay kupasını aldığını ve Ailea'nın sonradan onu kusturan bir iksir yapışını şimdi hatırlıyordu. Birkaç gün sonra büyücü Flint'e verdiği ilaçların işe yarayıp yaramadığını sormuştu– Eld Ailea'nın Lord Xenoth'un ölümünü anladığını belirten mesajından birkaç dakika önce.

Büyücü ona zehirli çay vermişti! Ve Ailea bunu anlamıştı. Yine de bir suçlama yapmadan önce iyice düşünüp taşınmıştı. Emin olduktan sonra, son bilgi parçaları yerine oturduktan sonra

heyecanla Flint'e mesaj yollamıştı– Flint de bu bilgiyi hemen başkasıyla paylaşmıştı... katille.

"Reorx, yardım et bana!" diye dua etti cüce kanalın dibindeki döküntüleri eşelerken, işine yarayacak bir şey bulmak umuduyla çam kozalaklarını bir kenara atıyordu.

Eğer haklıysa Porthios, Sözcü, Gilthanas ve Laurana gün sonunda ölmüş olacaklardı.

Arayışının ortasında, sanki Reorx çağrısını duymuş ve en beklenmedik kurtarıcıyı göndermiş gibi, Flint bir katırın anırdığını duydu. Aniden ışık kesildi ve Flint yukarı baktı. Bacanın ağzını bir şey kapatıyordu. Cüce uzaktaki çam dalları yerine komik bir hayvan burnu görüyordu; neredeyse bacakları kadar uzun kulaklar ve arzuyla bakan kahverengi gözler vardı.

"Tezayak!" Flint doğruldu. "Seni muhteşem hayvan!" Yaratık gözlerini kırpıştırdı. "Hâlâ Qualinesti'deyim!"

Katırını görmenin bir gün gözlerini yaşla dolduracağını hiç düşünmemişti. Onu özellikle heyecanlandıran şey katırın boynunda asılı olan üç metrelik çiğnenmiş tasmaydı. Bir katır için tasma yaptığı zaman elfler ona gülmüştü; şimdi o gülüyordu. Bir gem asla buradan tutulamazdı.

Cüce yine de yukarıda burnundan hava çıkaran katırdan ipin haricinde beş metre kadar aşağıdaydı.

Flint yanındakilere baktı. Çelik ve çakmaktaşı vardı, çekici vardı, hançeri ve ip merdiveni vardı. Ama bükülen bir merdiveni aşağıdan yukarıya kurmak umutsuz görünüyordu.

Tezayak tekrar anırdı. Ses Flint'i neredeyse sağır ederek taş bacada yankılandı.

"Kes şu gürültüyü!" diye bağırdı Flint. Katır delikten uzaklaşmaya başlayıp ipi de yanında çekince tekrar bağırdı. "Hayır! Bekle! Öyle demek istemedim!"

Tezayak kararsız bir şekilde kenardan tekrar baktı. Göz hizasında da pek çekici olmayan hayvan aşağıdan iyice saçma görünüyordu. Ayrıca sinirli görünüyordu. Aniden Flint'in gözlerinin önüne kızgın bir katırın ayağıyla yeri çiğnemesi geldi. Tabii ki katır tekrar kenardan uzaklaşmaya başladı; ipin ucu bacada yükseliyordu.

"Tezayak seni" –hızlı bir şekilde düşündü ve ses tonunu değiştirdi– "seni, büyüleyici yaratık, lütfen geri gel."

İp durdu, titredi ve biraz aşağı indi. Islak kahverengi gözler cüceninkileri aradı. Bir kulağını düşürdü.

Flint ip merdiveni açtı. Eğer bunu katıra atabilirse... mesafeyi ölçtü ve merdiveni yukarıya doğru attı.

Merdiven bir grup yılan gibi kendisine geri döndü ve hayvan anırdı.

"Tabii, seni hayvan," diye mırıldandı Flint. "Gülersin tabii."

Merdiveni çözdü ve tekrar denedi; sonuç aynıydı. Sonunda omuzu harcadığı çabadan ağrırken, üçüncü denemesinde merdivenin ayaklarından biri bacanın kenarını aştı ve kayalardan birine takıldı. Tezayak nemli burnunu aşağı eğdi ve basamağa üfledi; yerinden çıkan merdiven tekrar Flint'e dolandı.

"Tezayak!" diye azarladı Flint. Sesine kattığı hava kendisine oyuncaklarından bahseden bir elf kızını hatırlattı. "Burada ölmemi mi istiyorsun, tatlım?"

Katırın anırması kanalda gökgürültüsü gibi yankılandı.

Cüce merdiveni tekrar attı. Bu sefer merdivenin iki ayağı da kenarı aşıp melül melül bakınan katırın yanına düşmüştü. Merdivenin ucu Flint'in yüzünün önünde sallanıyordu, ama o tekrar düşmesin diye dokunmaya cesaret edemiyordu. İp tekrar bacadan yukarı doğru sallanmaya başladı, Flint sessizce lanet

okudu.

Sonra Tezayak koca ayaklarından birini kaldırdı ve yavaş yavaş hareket eden merdivene geçirdi. Cüce nefesini tuttu.

Tam son basamak da aşağı iniyordu ki, katır büyük bir dikkatle ayağını ona da geçirdi. Merdiven silkinerek durdu.

Flint neşe dolu bir çığlık atarak bir elini en alt basamağa koydu ve kendini çekti. Katır burnundan hava verdi, bu ani basınç onu şaşırtmış gibiydi ama duruşunu bozmadı.

Elinden geldiğince omuzuna dikkat ederek merdivenin yarısını tırmandı. Bir süre sonra katıra taktığı tasmanın ipi yanında sallanıyordu. Çıkacağı üç metre daha vardı.

Katır rahatsız rahatsız kıpırdandı.

"Tezayak, hayır!" diye bağırdı cüce.

Hayvan ayağını kaldırdı.

Flint sallanan ipe atladı ve katırın boynu aniden eklenen ağırlıkla geri kaydı, merdiven cücenin yanından baca zeminine düştü. "Seni, katır beyinli geri zekalı!" diye haykırdı Flint ipte sallanırken.

Katır titreyerek kanaldan uzaklaşıp birkaç adım attı. Çıkarken boğulan bir çığlık patlatan cüce oltaya yakalanmış bir balık gibi delikten yukarı yükseldi.

* * * * *

"Üzgünüm, Tanis," dedi Gilthanas koyağın üstündeki patikadan geçerlerken. Bir anda bu sözler Tanis'e şaşkınlıkla bir şey hatırlattı. Katil de ona böyle demişti.

"Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsun," dedi Gilthanas. "Bir tören muhafızı olarak Sözcü'nün emirlerini her şeyden üstün tutacağıma ant içtim." Kılıcı Tanis'ten aldığı kına

sokmuştu. Tanis'in kaçmak için hiçbir şey yapmayacağına emin görünüyordu.

Yarımelf başını sallayarak onayladı. İçine düştüğü durumu düşünmekle meşgul olduğu için muhabbete pek katılamıyordu. Yine de... Sonra kullanabileceği bir şeyler öğrenebilirdi.

"Anlıyorum," dedi yarımelf. Elfe baktı. Yaklaşık bir saatten beri sürdürdükleri yürüyüş yüzünden Gilthanas'ın yüzü kızarmıştı. Kuzeni arkaya baktı ve yıllardan beri ilk kez Tanis küçükken sahip olduğu arkadaşını gördü.

"Törende senin rolün ne?"

Nefes nefese kalmış olan Gilthanas bir açıklıkta durdu. Eliyle Tanis'e yakındaki bir kayaya oturmasını işaret etti, yakınlarda bir yere de o oturdu.

"Porthios sarayın altındaki odayı terkettiğinde yüzünü gizlemek için başlığını kaldıracak– benimkisi gibi bir gri cübbe giyecek. Odayı geçip dönen bir merdivene gelecek– doksan dokuz basamak, yaşadığı her yıl için bir tane. Basamakların adı *Liassem-eltor*, yani Yıllar Merdiveni. Porthios merdivenleri tamamen karanlıkta çıkmak zorunda. Tepede tek bir mum ve çelik ve çakmaktaşı olan bir oyuk bulacak."

"Ya sen...?" diye sordu Tanis açıkça, kendisine bu törenin detayları niye anlatılmadı, diye merak ediyordu.

Gilthanas devam etti. "Oyuğun arkasında ne çocukları, ne de yetişkinlerin –o yüzden gerçekten varolmayan– kullandığı, bu yüzden de Qualinost haritalarında görünmeyen uzun bir koridor var. Bu koridor haritalarda ve gerçekte yok."

Tanis tekrar denedi. "Senin rolün..." Ama Gilthanas bir gün yaşayacağı bu tören tarafından büyülenmiş, tüm hikayeyi anlatacakmış gibiydi.

"Koridorun ismi, *Yathen-ilara*, Aydınlanma Yolu. Güneş

Kulesi'ne açılıyor. Genç bu yolu sessizce geçer. Sonunda bir kapı vardır, burada *Kentommenai-kath*'ta nöbet tutan kişinin gelip kapıyı açarak kendisini Güneş Kulesi'nin merkez salonuna kabul etmesini bekler."

Gilthanas'ın geldiği yer burasıydı demek ki. Rolünü ezberlemiş gibi anlatıyordu– hiç şüphesiz Miral'a tekrar ederek ezberlemişti. "Bir gong çalana kadar kapının dışında bekleyeceğim. Sonra kapıyı açıp içeriye gireceğim, kapıyı kapatıp mumu Porthios'tan alacağım ve tabii ki eski dilde– '*Ben senin çocukluğunum. Beni geçmişin sislerinde bırak. Geleceğine ilerle,*' diyeceğim. Porthios kapıyı açacak ve Güneş Kulesi'ne girecek."

Tanis'in aklında bir fikir aydınlanmaya başlamıştı. "Sen koridorda mı duracaksın?" diye sordu Yarımelf.

Gilthanas biraz sinirlenmiş gibiydi. "Ben Porthios'un kaybolan çocukluğunu temsil ediyorum, o yüzden törenin içinde bulunamam. Ama Miral biraz dinlemek için kapıyı aralarsam kimsenin farketmeyeceğini söyledi. Sonuçta kendi *Kentommen*'im sadece altmış yıl sonra olacak."

Tanis şimdi Porthios'un katilini durdurmak için bir plan yapmıştı.

Qualinost'a doğru koşularını sürdürdüler. En sonunda patika aşağı doğru eğim kazanmaya başladı. Davul ve borazanların sesi saraydan ve Güneş Kulesi'nden geliyordu. Gilthanas, "Daha hızlı gitmeliyiz! Geç kaldım!" diye bağırdı.

Tanis seyrekleşen toz ağaçlarının arasından Umut Nehri üzerindeki batı köprüsünü zorlukla görüyordu. Düşünmek için hiç duraklamadan Gilthanas'a bindirdi. Kuzeni ona irkilmiş bir halde dönünce de çelme taktı.

Beş dakika sonra ağaçların arasından gri cübbeli biri çıktı. Arkasındaki çalılar sallandı ve bastırılmış bir ses geldi; sanki

büyük bir hayvan oraya bağlanmıştı. Şimdi patikadan aşağıya inen kişiye yakından bakan birisi cübbenin sol tarafından sallanan kılıcın ana hatlarını görebilirdi.

Tanis kimsenin görmemesini umdu.

Başlıkla yüzünü örttü ve koşmaya başladı. Köprüyü geçti.

- 30 -
Kuledeki Toplantı

Flint bir çift toz ağacına ulaşınca ipi bıraktı ve çamur ve yosunların arasında kayarak durdu. Tezayak birkaç adım daha attı ve cüceye bakmak için durdu. Flint yumruğunu salladı. "Seni... seni katır!" diye bağırdı.

Bir gün geri gelip daha yakından incelemeyi düşünerek yeri kafasına kazımak için kayadaki çatlağa dikkatle baktı. Sonra geçmişteki sırların –ve orada gizlenen gölgelerin– geçmişte bırakılması gerektiğini düşündü. Yine de merak ediyordu.

Çok aşağıda toprağın serin derinliklerinde, sessizlik ağır örtüsünü boş salonlar ve koridorların üzerine sermişti. Karanlıktaki gölgeler yüzyıllardır yaptıkları gibi bekliyorlardı.

Flint davul ve borazanların uzaktan gelen sesini duydu. Bir başka anı aklına geldi: saraydaki muhteşem küvetin nasıl boşaltıldığını anlatırken kolunu dirseklerine kadar sıvayan büyücünün görüntüsü gözlerinin önüne geldi. Cüce ufak, hilal biçiminde bir iz görmüştü Miral'ın kolunda.

Sonra cüce, Tanis'i ilk defa yaşlı ebeye götürdüğü zaman mutfakta duran Ailea'yı hatırladı. Girdiği bazı doğumları anlatıyordu ve ters giden bir doğumdan bahsetmişti, küçük bebeğin kolunda küçük, hilal biçiminde bir iz kalmıştı.

Flint, Miral'ın yıllarca içinde büyüttüğü dargınlığın öfkesini birazdan serbest bırakacağını biliyordu. Sözcü ve üç çocuğu – Gilthanas'ın henüz ölmediğini varsayıyordu– ölecekti. Flint büyücünün yıllardır yüzeyde olan parçasının hâlâ aklı başında olduğunu biliyordu. Cüceye ve yarımelfe dostça davranan bu

parça onları öldürürken "*Üzgünüm*," diyecekti.

"Elbette, zayıf büyücü," dedi ve yüzünü buruşturdu. Yüzünde derin kaygı çizgileri belirdi.

Bir katırın üstünde bile olsa Qualinost'a zamanında gidemeyecekti. Qualinesti'nin neresinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu–sadece Qualinost'un batısında, koyağın karşısında olduğunu biliyordu.

Etraf biraz tanıdıktı. Etrafına bakınıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Tezayak, Flint'e yaklaştı ama cüce onu görmezden geldi. Kafasını patlatıyordu. Sözcü'nün hayatı pamuk ipliğine bağlıydı.

Qualinost'a zamanında varma şansı yoktu– tabii kestirme bir yol bulamazsa.

Meşe *sla-mori* gibi!

Gözlerini kapadı ve hatırlamaya çalıştı– korkuyu, kara ejderinin takibini, Tezayak'ın nal seslerini. Gözlerini açtı ve katırı daha büyük bir ilgiyle inceledi. Hayvan ağız dolusu ot kopardı ve cüceye baktı.

Cüce döndü. Kertenkeleyle karşılaştığı yerin buranın güneybatısında olduğundan emindi. Eğer o yolu bulabilirse bir şeyler ona –ya da katıra– devamını hatırlatabilirdi. Katırların yön duyguları meşhurdur– zekaları, tatlı kokuları ya da uysallıkları haricinde. Bir adım atıp Tezayak'ı çağırdı.

"Gel, tatlım," diye mırıldandı.

Katır gözlerinde şüpheli bir bakışla otları çiğnemeye devam ediyordu.

Flint yerden bir avuç ot kopardı ve uzattı. "Biraz çerez?" diye sordu.

Hayvanın yüzünde bir ilgi kıvılcımı çaktı.

"Eh, tamam," dedi dikkatli bir iç çekişle ve arkasını döndü, kasıtlı olarak ot parçasını omzunun üstünden sallıyordu. "Sanırım zavallı yaşlı kalbim kırılacak." Ağlıyormuş gibi yaptı.

Hayvan ağzıyla cüceyi boynundan yakaladı ve elindeki otları kaptı. Flint döndü ve neşeli bir ifadenin yüzüne yayılmasına izin verdi. "Tezayak!" Sonra banyo yapabileceğini düşünerek kollarını katırın boynuna doladı ve ardından hayvanın sırtına atladı.

Birkaç saniye sonra hızlı hızlı güneybatıya gidiyorlardı.

* * * * *

Tanis, Gilthanas'ın cübbesinin içinde koşarken batı köprüsünün muhafızları el salladı. "Geç kaldın, Gilthanas!" diye bağırdı içlerinden biri. Tanis bu hızla giderken başlığın açılıp kimliğinin ortaya çıkarmasından korkarak eliyle sıkı sıkı başlığı tuttu.

Eğer bu olursa muhafızlar onu kesin tutuklardı.

Tanis çinili sokaklarda koşmaya devam etti.

* * * * *

Miral, Güneş Kulesi'nin merkezinin kenarında kasvetli kasvetli duruyordu. Çifte mozaikler iki yüz metre yukarıda yükseliyordu, mermer duvarlar dört yüz tane meşale ve sağ duvara yerleştirilmiş sayısız aynadan yansıyan gün ışığıyla parıldıyordu. Salon şimdiden soylularla doluyordu. Lord Litanas tahtın dibinde duruyordu. Büyücünün onu son gördüğünden farklı olarak saçları daha sarı gözüken Leydi Selena giriş salonuna yakın durmasından doğan sevgiyle menekşe gözlerini yeni danışmana dikmişti. Arka tarafta somurtan Ulthen'e hiç bakmıyordu.

Lord Tyresian tören kılıcını tamir ettirecek birini bulmuştu demek ki; kılıcı yanından sarkıyordu. Tahtın yakınında

Laurana'nın yanında duruyordu. Laurana, Tyresian'a hiç ilgi göstermiyor, sinirli görünüyor sürekli etrafına bakıyordu.

Kentommen'i organize edenlerden biri olan Miral, Sözcü'nün isteği olduğunu söyleyerek soylulara nerede duracaklarını söyleme hakkına sahipti. Miral büyüsünü yaptığında Laurana, Sözcü ve Porthios'un yakınında olacaktı.

Lauralanthalasa'nın evlilik teklifini reddetmesi ne kadar yazıktı. Onun için birçok planını değiştirmişti. Aslında kendisinin kim olduğunu ona söylemek ve onun sevgisini kazanmak için planlarını iki yıl ertelemişti. Laurana için Sözcülük'ten vazgeçebilirdi; *bunu ona söyleseydim ne olurdu*, diye merak etti. Kadınlar aşıklarının onlar için dünyadan vazgeçmesine bayılırlardı. Laurana'nın durumunda da bu gerçeğe yakındı; büyücü dünyadan vazgeçebilirdi.

"Zayıf büyücü," diye kendi kendine söylendi büyücü ve güldü. Çocukluğundan beri güçlüydü– Gargath'ın Gritaş'ı ile mağaralarda karşılaştığından beri güçlüydü.

Miral tahtın sağına doğru gitti, mermer iç duvarla Kule'nin altın dış duvarı arasında döne döne tırmanan merdivenlere ilerledi. Onu gören herhangi biri Porthios'un *Kentommen*'ini düzenlemeye yardım eden elfin olanları daha iyi görebilmek için müzisyenlerin üst katına, ikinci balkona çıktığını düşüneceklerdi. Ama kalabalık, Kule'nin tepesini açıp içeriye alev yağdıracak büyüyü yapışını göremeyecekti. Birisi onu görürse de önemli değildi zaten.

Hikayeyi anlatacak kimse kalmayacaktı.

Nefesini fazla harcamadan yavaşça merdivenleri çıktı. Son zamanlarda güçsüzleşmişti. Öyle ya da böyle Xenoth'u büyüyle öldürmek onu yormuştu. Ama danışman büyücünün gerçek kimliğini ortaya çıkarmakla onu tehdit ettikten sonra kara ejderi avı mükemmel bir fırsattı. Danışmanın zenginlik

vaatleriyle birkaç gün daha sessiz kalmasını sağlamak çok kolay olmuştu. *Yaşlı meraklı tavuk*, diye düşündü Miral. Ebe de öyleydi, yine de onun hayatına son vermek büyücüyü gerçekten üzmüştü. Miral baştan danışmanın ölümünün kara ejderinin büyülerinin sonucu olduğunu düşünmelerini ummuştu, ama sonra Tanis'in ikinci okunu atmak üzere olduğunu görmüştü– Flint'in atölyesine gidip büyülediği ok. Büyücü her şeyi birbirine karıştırma şansını yakalamıştı. Büyülü oku danışmanın göğsüne saplamak küçük bir sorundu.

Kulede toplanan soyluların zekasının parlaklığını farkedecek kadar yaşayamayacak olmaları ne kadar kötüydü.

* * * * *

Flint, Tezayak'ı ormanın içinden sürerken yapraklar ve dallar yüzüne çarptı. Yarım saatten beri gidiyorlardı ve cüce arada bir etrafı hatırlasa bile –mesela birbirine bitişik kaya ve meşe ağacı– nerede olduğundan pek emin değildi.

Tezayak ise bir hedefe doğru ilerliyormuş gibiydi. Flint, taş kafalı, kara sevdalı bir katıra güvenmek zorunda kalmaktan pek memnun değildi, ama elindeki en uygun tercih buydu.

* * * * *

Katil Tyresian olmalı, diye düşündü Tanis koşarken. Yarımelf cübbesi ve pantolonu arasından sarkan kılıcı saklamaya çalışmıyordu artık. Sokaktaki elfler *Kentommen* kurallarına uygun olarak davranıyor, o geçerken gözlerini başka tarafa çeviriyorlardı. Yarımelf yine de ne olur ne olmaz diye başlığı yüzünün üstünde tutuyordu.

Belki de Litanas'tır, diye düşündü Tanis. Geçen yıl *Kentommen*'i tamamlayan genç elf lordu, Xenoth'un ölümüyle hatırı sayılır bir çıkar elde etmişti; Litanas yaşlı danışmanın yerine geçmiş ve zengin Leydi Selena'yı kazanmıştı. Ve belki Ailea, Xenoth'un

ölümüyle Litanas arasında bir bağlantı keşfetmişti.

Bu korkutucu ve cesaret kırıcıydı. Tanis, Ailea'nın ve Xenoth'un cinayetlerinin arkasında olan ve iki cinayete daha yeltenen –Gilthanas ile Tanis'i öldürmeye çalışan– kişi hakkında yeterli bilgiye sahip değildi. Tek bildiği Gilthanas'ı öldürme girişiminin Flint'in dediği sonuca varabileceğiydi: Porthios, Sözcü ve Laurana tehlikedeydi.

Yanan ciğerlerini boş vererek koşmaya devam etti.

* * * * *

Flint emindi, aynı açıklıktaydı. Aynı kocaman kaya, aynı ladindi işte. Parçalanmış ağaçlar yerde yatıyordu, patika yıkık ağaçların altında ezilmişti. Ağaçlar ve kayaların üzerinde kamçı izleri vardı.

Kara ejderinin kendisine ilk saldırdığı açıklığı bulmuştu. Buradan *sla-mori*'yi de bulabileceğini umdu. Oraya zamanında varabilirse.

Sla-mori'yi açmak için yaptığı her şeyi hatırlayabilirse.

* * * * *

Miral ikinci kattaki boş balkondan aşağıdaki topluluğa baktı. Gözleri parladı.

Laurana'nın altın saçlarının meşalelerin ışığıyla parıldadığını gördü ve bir an üzüldü– yapacakları için, yaptıkları için, Gritaş'ın kendisine yapmasını emrettiği şeyler için. Öldürmeye elli yıl önce Sözcü'nün kardeşi Kethrenan Kanan'ı öldürerek başlamıştı. Miral büyü aracılığıyla Kethrenan ve karısı Elansa'ya saldıran haydutları yönetmişti. Kethrenan'ı öldüren kılıcı kendisi kullanmasa bile bu işi o yapmıştı.

İlk defa o zaman insanlara hükmetmeye çalışmıştı. Ve bu son

olmuştu. İşine yaramayacak kadar dengesizdiler. Onlara Elansa'yı da öldürmelerini söylemişti. Oraya vardığında Elansa yolda bilinçsiz yatıyor, haydutlar onu kimin öldüreceğini tartışıyorlardı. Aniden kendisini şaşırtan bir duyguya kapılıp onlara Elansa'nın kolyesini boynuna geri takmalarını ve kadını bırakmalarını emretmişti.

Gritaş'ın büyük iyilik –ve büyük kötülük– yapabileceğini biliyordu. Çocukluğundan beri bir o yana bir bu yana gittiğini hissediyordu. Bir elfin ölümünü emreden, sonra da o elfin harap olmuş karısının çocuğuna arkadaşlık eden aynı kişiydi. Büyüdüğünde de çocuğu öldüren yine oydu.

Aşağıdaki hareketlilik büyücünün gözüne takıldı, trabzana yaslandı. Davullar gümbürdedi, borazanlar çaldı; geleneksel gri cübbeyi giymiş Gilthanas'ın Güneş Kulesi'nin giriş salonundan gelip, Kule'nin arkasındaki küçük bir kapıya gideceği ve *Yathen-ilara*'nın. –Aydınlanma Yolu– sonunda kendisini bekleyen Porthios'u bulacağı zaman gelmişti.

Miral bu iğrenç elf geleneğinden ne kadar da sıkılmıştı. En saçma gelenekleri tutuyor, önemli ve Qualinesti'yi eşsiz bir şekilde saf yapan gelenekleri bırakıyorlardı. Ama o... Miral düşünceyi kafasından attı ve dikkatini tekrar *Yathen-ilara*'ya verdi.

Kutlama bugünlük bu kadardı, çünkü Gilthanas ölmüştü.

Bu Miral'ın soylulara, Porthios'a ve özellikle Solostaran'a yaptığı bir şakaydı, Ölmeden önce biraz eğlence. Büyücü altın iplikli elbisesini, zenginliklerinin güvenliği içinde, bunları bir şekilde hak etmiş olduklarına inanarak beklemelerini hayal etti. Gilthanas'ın nerede olduğunu merak edeceklerdi. Sonunda rahatsız olacaklardı, mırıldanacaklardı, etraflarına bakacaklardı.

İşler normal gitseydi Gilthanas küçük kapının arkasında

bekliyor olacaktı. Böylece *Kentommen* töreni başlayacak, Solostaran geleneksel bir konuşmayla izleyenlere seslenecekti, Koru'da bir çocuğunu kaybettiğini ve artık varisinin olmadığını söyleyecekti. Üç *Ulathi* yüzlerinde maskelerle öne çıkıp kendi sözlerini söyleyeceklerdi. Gilthanas'ı koridora yollayacak olan gong çaldı, Gilthanas da Porthios'u yetişkinliğe yollayacaktı. Porthios, Sözcü'den Solostaran'ın soyunu –ve resmi olarak varis seçildiğini– simgeleyen bir kadeh koyu kırmızı şarap almıştı. Bu andan sonra Porthios yetişkin olarak kabul edilecekti.

Miral güldü. Elflerin çok sevdiği boş konuşmalarla uğraşmak yerine Miral durdu, Porthios'u diğerlerine katılması için kutsal koridordan çağıracaktı ve tüm kapıları mühürleyecek kelimeleri mırıldanacaktı. Tören bitecekti.

Tıpkı hayatları gibi. Ölümler sonra erdiğinde Sözcü kendisi olacaktı.

Davullar tekrar gümbürdedi. Miral büyü yapmak üzere öne eğildi. Sonra dili tutuldu.

Gilthanas Kule'ye girmişti.

- 31 -
Katille Yüzleşme

Miral gri cübbeli birinin Kule'ye girişini görünce kaskatı kesildi. İzleyenler arasındaki fısıltı kesildi ve herkes Gilthanas'ın Kule'nin içine doğru ilerleyişini ümitle izledi.

Ama Gilthanas ölmüştü! diye içinden çığlık attı büyücü.

Giltlıanas'ta bir değişiklik var ama, diye düşündü. Genç elf daha büyük görünüyordu; cübbesinin omuz kısımları gerilmişti. Cübbenin içindeki Gilthanas'tan çok Tanis'e benziyordu.

Ama Tanis de ölmüştü.

Gri cübbelinin zarafetle kapıya yürüyüşünü ve orada bekleyişini bakışlarıyla izledi Miral.

Solostaran resmi altın işlemeli yeşil cübbesiyle odaya girdi ve tahta doğru ilerledi. Vakarla merdivenleri çıktı ve kalabalığa döndü; iki bin yıldan beri çocuğu *Kentommen*'e varan her soylu babanın yaptığı küçük konuşmaya başladı.

"*Bugün keder içindeyim,*" dedi sade bir şekilde eski elf dilinde. "*Bir çocuğumu kaybettim.*"

Balkonda duran Miral aniden durumun ne kadar komik olduğunu farketti. Sessiz bir kahkahayla titredi. Solostaran çok az şey biliyor, diye düşündü. Bu oyunun biraz daha uzamasına karar verdi. Bakalım Sözcü farkında olmadan bu eğlenceyi daha nasıl arttıracaktı?

Şahine benzeyen, yüzü kederli Solostaran devam etti, "Bir çocuğumu Koru'ya verdim. Böylece hiç varisim kalmadı. Beni

kim teselli edebilir?"

Miral'ın altındaki ilk balkondan bir davul sesi geldi. Aşağıda bir kapının açıldığını duydu. Siyah ipek pantolon ve pelerin içindeki, maskeli ve siyah eldivenli üç elf göründü. *Ulathi*.

"Bir çocuk bulduk," dedi ilki.

"Kalbi tertemiz," diye ekledi ikincisi.

"Çocuk dolmayı bekleyen bir testi gibi," dedi üçüncüsü.

Monoton bir tonda üçü birden konuştu, "Senin varisin, kanın olacak bir çocuk bulduk."

Çan sesi duyuldu. Gilthanas kapıyı açtı ve içeriye girdi. Kapı kapandı.

* * * * *

Kulenin parlak ışıklarından gelen Tanis neredeyse kapkaranlık olan odada gözlerini kırpıştırdı. Titreyen mum ışığını görebiliyordu, ama Porthios karanlıkta loş bir gölge gibiydi. Flint'in yaptığı madalyon mumun ışığını yansıtıyordu.

Porthios'a daha yaklaşmalıydı. Gilthanas sözleri söylemişti ama... Hafızasını yokladı.

"Ben senin çocukluğunum," diye ezberden söyledi, sesini Gilthanas'ınkine benzetmek için incelterek, "beni geride bırak. Sisler geride kalıyor," –Böyle değildi ama elinden geleni yapıyordu– "Geleceğine git."

"Gilthanas!" diye Porthios'un dehşet içindeki fısıltısı geldi. "Sözleri doğru söyle– ve eski dilde söyle!"

Tanis tereddüt etti.

"Onları hatırlamıyor musun?" diye tısladı Porthios. "Dinle." Sözcü'nün oğlu kelimeleri eski dilde tekrarladı. "Söyle."

Ama Tanis hâlâ tereddüt içindeydi. Porthios, Tanis'in dilediği gibi yaklaştı.

Tanis çok kısa bir an için kuvvetini kuzenini zararsız hale getirmek için kullanmayı düşündü. Uzun zaman önce sarayın avlusunda onun yüzüne yumruk atmıştı. Bu kuzenler arasındaki tek fiziksel karşılaşmayı başlatmıştı. Bunun sonundaysa Porthios'un yıllar süren düşmanlığını kazanmıştı.

"Porthios," dedi kendi sesiyle, "beni dinle. Bu kapıdan çıkma."

"Tanthalas!" Porthios'un yüzü hayret içindeydi. "Gilthanas nerede? Ona ne yap–"

"Dinle!" diye tısladı Tanis. "Eğer Koru'da bir şey öğrendiysen beni dinle."

Kuzeni geri adım attı, yüzüne soğukkanlı bir hava vermeye çalışıyormuş gibiydi. Derin bir nefes aldı, ardından verdi. "Ne var, Tanis?" diye sordu normal ses tonuyla.

"Seni ve Sözcü'yü öldürmek için bir komplo kuruldu."

"Sözcü mü? O iyi mi?"

"O iyi. Ben katili durdurmaya geldim."

"Sen mi?" Porthios ufak bir kahkaha attı ama sesi şaşırtıcı derecede sevimliydi. "Tanis, sen daha çocuksun..."

Tanis seyircilerin dışarıda sabırsızlandığını bildiğinden aceleyle konuştu. Olabilecek en kötü şey birinin kapıyı açıp içeri bakmasıydı. "Porthios, Xenoth'u ve Eld Ailea'yı öldüren kişi sen, Laurana ve Sözcü'nün peşinde. Bunu biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Tanis düşündü. Kandırmaya çalışarak zaman kaybediyordu. Fiziksel gücüyle bu durumu çözebilirdi, ama elf kanı *Kentommen*'i kutlayan bir genci hangi nedenle olursa olsun

dövmemesi gerektiğini söylüyordu.

Ama yalan söyleyebilirdi.

"Porthios," dedi Tanis, "Gilthanas öldü."

Bir duraklama oldu; Porthios'un yüz hatları hiç değişmedi.

"Katil onu da öldürdü. Porthios, eğer sen, Laurana ve Sözcü ölürse krallık kaosa sürüklenecek."

Porthios duyduklarını içine sindirmeye çalışıyordu. Ona böylesi bir acı yaşattığı için Tanis'in kalbi sızladı. "Bir planım var."

Cevap soğukkanlı bir şekilde geldi. "Anlat."

"Dinle," dedi Tanis. "Ben gözden çıkarılabilirim..."

* * * * *

Flint aylar önce hayatını kurtaran meşe ağacının kovuğuna girdi. Ağaç aradan geçen zamanda tekrar açılmıştı, cüce bundan memnundu. Kovuğa girdi, Tezayak dibindeydi. Flint ona hiç ilgi göstermedi.

"Geçen sefer nasıl yapmıştım? Ne yapmıştım?" diye mırıldandı. Bileklerine kadar kuru ağaç yaprağının içindeydi, kafasının üstünde yanan bir odun tutuyordu. "Rün?" aşağıya baktı. "Ağacın zemini yanmaya başlamıştı. Belki bunun sayesinde olmuştu." Düşünüp taşındı. "Eh, eğer yanılıyorsam, sadece yanarak ölürüm."

"Çok güzel," dedi ve odunu döküntülere değdirdi.

Alevler kükredi.

* * * * *

Miral hızla ikinci balkonu geçti, hedefi ana kata giden sarmal merdivenlere gitmekti. Gilthanas koridorda çok zaman

harcamıştı. Bir şeyler büyücünün planına uymuyordu. Zalimce öfkelendi.

Merdivene giden kapıya ulaştığı sırada seyircilerin korkuyla dalgalandığını duydu, dönüp baktı.

"Porthios silahlı geliyor!"

"*Ne?*"

"Kentommen genci asla silahlanmaz!"

"*Bunun anlamı ne?*"

Solostaran, oğlu ve varisi sandığı kişiye bakarken beti benzi atmıştı, ama kendine hakimiyeti asla kaybolmazdı. "Porthios," diye emir verdi. "Bana bunun anlamını söyle."

"Kulede bir katil var," diye bağırdı Tanis, başlığı yüzünü başının arkasına iterken.

Tanis kılıcı hazırda aralarına sıçrarken kalabalık içgüdüsel olarak hemen dağıldı. Soylular şaşkınlık içindeydi. Bir sıçrayışta tahtın yanında Solostaran'ın önüne geçmişti.

"Tanthalas!" diye bağırdı Miral yukarıdan. "Sen ölmüştün!"

Genç adam büyücüye bakmak için hızla döndü. Tanis'in bakışları Miral'ınkileri yakaladı; büyücü gencin içindeki acıyı gördü. "Bunu nasıl öğrendin, büyücü?" diye sordu.

"Muhafızlar!" diye kükredi Tyresian.

Tanis kılıcını kaldırdı, Elansa'nın kolyesi küçük bir güneş gibi parıldıyordu. "Büyücü iki kere cinayet işledi ve bugün daha fazla öldürmeyi istiyor." Kılıcıyla Miral'ı gösterdi.

Miral altındaki kargaşaya bakarak kahkaha attı. Son büyüsünü yapmak için daha uygun bir zaman olabilir miydi? Mırıldanmaya başladı.

"Tanrılar adına," diye bağırdı Tyresian. "Yarımelf delirdi.

Büyücü de. Muhafızlar!"

"Tanis, Porthios nerede?" diye Laurana'nın tiz çığlığı duyuldu. "Gilthanas nerede?"

Tanis'in cevap verecek zamanı yoktu. Soyluların arasından merdivenlere atıldı. Siyah kıyafetli tören muhafızları Kule'ye daldı, ama Tyresian'ın yakalanmasını istediklerinden birinin Yarımelf olduğunu hemen anlayamadılar. Tanis aradan sıyrıldı ve kapıyı açtı. Merdivenleri üçer üçer çıkamaya başladı.

Kelimeler beynini döverken Tanis, Miral'ın büyüyü yapmayı sürdürdüğünü duyabiliyordu. Yukarıda kulenin tepesi gıcırdadı.

Aniden merdivenlerde Eld Ailea belirdi. Tanis ilk katın duvarına savruldu. "Ailea!" diye bağırdı. "Ölmemişsin." Kadın ona baktı ve gülümsedi.

Aniden artık oradaki Ailea değildi; Xenoth'tu. Gürültüyle kahkaha atıyor ve alay edercesine yarımelfi gösteriyordu. Tanis kılıcını öne alarak içindeki paniği yenmeye çalıştı.

Xenoth masmavi gözlü, ince yüzlü, orta yaşlı bir elfe dönüştü. Kolunda uzun, kıvırcık, buğday renginde saçları, toprak kadar kahverengi gözleri olan solgun bir kadın vardı. Kadın Tanis'e baktı ve güçsüz ellerinden bilini uzatarak fısıldadı: "Tanthalas, oğlum."

Tanis hareketsiz kaldı. Kalbi gümbürdüyordu. O anın acısı içini parçaladı Sonra geri çekilerek bağırdı. "*Bu büyü!*" Ardından iki figür titreşen havada yok oldu.

Miral öne, onların durduğu noktaya gitti. Havanın soğuk parmakları geçerken koluna dokundu.

"*Miral!*" diye bağırdı ikinci balkona dalarken.

Mozaik döşemeden üç parça infilak ederek koptu ve elf topluluğunun arasına düştü. Kule'nin tepesinde ince bir yarık

oluştu.

Tam o anda, bir gümbürtü koptu. Flint ve Tezayak kürsünün önünde belirdi.

"Arelas!" diye seslendi cüce. Sesi yankılandı. "Arelas Kanan!" Çekiciyle büyücüyü gösteriyordu.

Miral'ın sözleri yavaşladı ve durdu. Elleri kafasının üzerinde, avuçları terlemeye başlamışken büyüsünü durdurdu ve aşağıya, Flint'e baktı. Aniden, Kule'deki tüm sesler kesildi fakat cılız bir vınlama ile aşağıya çifte mozaik parçaları yağdı. Taş ve alçı kokusu havada asılı kaldı.

"Arelas?" dedi Solostaran tereddüt ederek. "Kardeşim?"

"Kardeşin asla ölmedi, Sözcü," dedi Flint, "Sana Arelas olarak değil, Miral olarak geldi."

Katırın anırmasıyla Flint'in büyüsü bozuldu, ve Miral sözlerine kaldığı yerden devam etmeye başladı. Kule'nin tepesindeki gündüz ve gece mozaiği arasındaki bir bölmeden ıstıraba benzer bir inilti sesi geldi.

"Lord Xenoth'u onun gerçekte kim olduğunu keşfettiği için öldürdü," diye bağırdı Flint, sesi öfkeyle titriyordu. "Eld Ailea'yı da aynı sebepten ötürü öldürdü. Ve şimdi de seni ve çocuklarını öldürmek istiyor."

Şaşılacak bir şekilde sakin olan Solostaran sakin bir şekilde Miral'a döndü –Arelas'a– ve "Neden?" diye sordu.

Aşağıya, onlara bakan Miral neredeyse iki yüz yıldır taşıdığı öfkeyi içinde hissetti. Kollarını indirdi ve büyü sözlerini yarıda kesti. "Beni uzaklara yolladılar, Solostaran!" diye haykırdı. "Beni Qualinost'tan uzaklaştırdılar!"

"Sen ölmüştün, Arelas," diye cevap verdi Solostaran. "Ya da biz öyle zannediyorduk."

"Ben hiç bu kadar yetenekli olmamıştım, Solostaran," diye bağırdı Arelas. "Sözcü ben olmalıydım. Sözcü ben olacağım! Ve Qualinesti'yi safi elfler için koruyacağım. Şimdi gücüne sahibim, Gri–"

Arelas'ın büyüsüyle zayıflamış olan ilk balkonu destekleyen mermer bir sütun infilak etti ve taş parçaları odanın içine püskürttü. Soylular kaçıştırlar. Arelas yüzünü buruşturdu ve ellerini uzatarak bir yıldırımı kürsüye doğru yolladı. Flint, Solostaran'a doğru hamle yaparak Sözcü'yü platformdan aşağı devirdi. Tyresian, Laurana'ya doğru atıldı ve onu sararak nispeten daha güvenli olan balkon çıkıntısına gönderdi. Bir mermer blok elf lordunun üzerine düştü, ve Laurana çığlık attı.

Porthios *Yathen-ilara*'dan fırladı.

"Arelas!" diye bağırdı Tanis ve kılıcını kaldırdı.

Ama büyücü güldü. "İşe yaramayacak, Tanthalas! Kılıç bana etki etmez." Kollarını açtı ve coşkun bir neşeyle birkaç adım attı. "Ona büyü yaptım, Lord Xenoth ve kara ejderine karşı beceriyle kullandığın ok başlarına da büyü yapmıştım, anlıyor musun?" Kahkaha büyüye döndü ve Tanis tek şansını gördü. Arelas'a doğru fırladı ve kılıcını savurdu.

Ama kılıç havadaki bir şeyden sekti ve zarar vermeden büyücünün başının üstünden geçti. Arelas kollarını kaldırdı ve sırtını yarımelfe dönerek büyüye devam etti. Bir parça mozaik daha aşağı düştü.

Arelas balkondan eğildi. Bir kolu izleyenlere bir başka yıldırım büyüsü atacakmış gibi geri çekilmişti.

Tanis tekrar denedi. "Miral! Arelas! Gilthanas yaşıyor."

Tanis aşağıda, sol tarafından Porthios'un başının hızla döndüğünü gördü, yüzü ufak kardeşinin yaşıyor olduğunu duymasıyla umutla aydınlanmıştı. Arelas döndü, yüzü

korkunçtu, göz bebekleri renksizdi.

"Yaşıyor mu?" diye sordu.

Kılıcın Arelas'a karşı işe yaramaz olduğu belli olsa da Tanis kılıcını kaldırdı. "Gilthanas senden daha yukarıda, Arelas," diye bağırdı yarımelf. "Bugün burada ne yaparsan yap, Sözcü olamayacaksın."

Arelas sanki cehennemin yarıklarından düşmek üzereymiş gibi titredi. Soma bir kolunu hızla uzattı ve fırlattığı yıldırım yarımelfe doğru gitti.

Tamamen içgüdüsel davranan Tanis kılıcını kaldırdı. Büyücünün atışı Elansa'nın kolyesine saplanarak onu çelik damlalarına çevirdi; kılıçtan yeni bir şimşek fırlayıp büyücüye geri döndü. Arelas vuruşun etkisiyle çığlık attı ve balkondan düştü.

Vücudu daha Kule'nin zeminine çarpmadan alevler içinde kalmıştı.

Sonsöz

A.S. 308, Yaz sonu

ma gücü nereden buldu?" diye sordu Tanis.

Flint kafasını salladı. Tabii ki dedikodular vardı. Bu kadar kaotik bir gücün kaynağının Qualinost'un altındaki mağaralarda saklandığı söyleniyordu, ama cüce bu efsaneleri tekrar edecek bir havada değildi.

Kendilerine bira söyledi. Son Yuva Hanı'nın sahibi içecekleri ağzına kadar dolu kupalarda getirdi, Flint iç çekti. "Ah, oğlum, uzun zamandır bu anı bekliyordum. Sıcak bir handa rahat bir masa. Tezayak'ın çiftesi kadar sağlam gerçek bir bira."

Ama Tanis konuyu değiştirmedi. Son üç haftadır bıktıracak kadar bu konuyu konuşmuşlardı ve neler olduğunu ancak anlamaya başlamışlardı.

"Miral –Arelas– çocukken Qualinesti'den yollandığı için mi o kadar kişiyi öldürdü? Flint bu yeterli bir sebep değil." Yarımelf masada ıslak bir halka bırakarak maşrapayla oynadı.

Cüce başını sallayarak onayladı. "Biliyorum, evlat. Bunların arkasında bizim bilmediğimiz bir güç var. Ama bunları açıklayabilecek öyküler var."

"Gritaş mı? Bu bir efsane, Flint." Yarımelf düz bir ses tonuyla konuşmuştu. Bunlar ona inandırıcı gelmiyordu.

Flint başını salladı ve birasını kaldırdı. Ağzını şapırdattı. Beş gündür Solace'taydı ve bir maşrapa iyi biranın tadı hâlâ ağzına taze geliyordu.

"Flint."

"Yine ne var?"

Tanis'in sesi sabırsızdı. "Kolye benim hayatımı kurtardı. Niye anneminkini de kurtaramadı? Onun kolyesiydi."

Flint, Tezayak'ın sırtında sallanır ve Tanis de Belthar'ın üzerinde dimdik ilerlerken, yollarda geçirdikleri haftalar boyunca bunu konuşmuşlardı. "Elansa ona sahipken kolyenin büyülü olduğunu sanmıyorum, Tanis. Galiba Ailea bir şeyler yaptı."

Ailea'nın adının geçmesiyle dostların yüzü gölgelendi.

"Ama ben onun çocukları eğlendirmek için sadece yanılsama büyüleri yapabildiğini sanıyordum," diye karşı çıktı Tanis. "Çocukların doğumuna yardımcı olmak için küçük büyüler. Büyük değil."

"Miral'ın da küçük bir büyücü olduğunu düşünüyorduk."

Tanis başını sallayarak onayladı ve bir süre durdu. Sonra aklına yeni bir düşünce geldi. "Büyücü hepsini öldürdü– Kethrenan, Elansai, Xenoth, Ailea. Hatta Laurana'yı düşen taştan kurtaran Tyresian. Peki, niçin? Sözcülük makamıyla arasındaki tüm varisleri ortadan kaldırmak için. Kule'nin yıkıntısından çıkıp kendisinin Arelas olduğunu ilan ettikten sonra onu Sözcü yapacaklarını mı sanıyordu?"

Flint kızgın kızgın Tanis'e baktı. "Bir yolunu bulurdu herhalde." Ya da Gritaş bulurdu, diye kendi kendine söyledi.

"Ama..."

Flint, yarımelfin birasını ona doğru itti. "Boşver, oğlum. Bazı şeyleri kadere bırakırsın. Arelas yapacağını düşündü." Tanis tekrar ağzını açınca Flint elini kaldırdı. "Yeter."

Bir süre sessizce oturdular. Sonra Flint tekrar birasını kaldırdı.

"Şerefe," dedi.

Şerefeyi geri çevirmek bir hakaret sayılırdı. Tanis elini kupasının sapına doladı. "Şerefe," diye tekrarladı.

"Ailea'ya." Birbirlerine baktılar ve kupalarını vurdular. "Gelecekteki dostluğa," diye ekledi Flint.

Tanis gülümsedi.

Yarımelf de, "Dostluğa," diyerek ona katıldı.

Sözlük...

Roman içinde geçen bazı terimler Türk okuruna yabancı olduğu için bunları burada açıklama gereğini duyduk.

Abyss (Cehennem) - Dipsiz Kuyu, Sonsuz Uçurum. Kötülüğün hüküm sürdüğü kaotik bir alt boyut. Altı yüz altmış altı kattan oluştuğu tahmin edilmektedir, rivayete göre sonsuz sayıda kayıp katmanı da vardır. Her katman kendi içinde sonsuz genişliktedir. Her boyutun şekli ve coğrafyası değişik olabilir. Ancak Ansalon'da, ölümlüler arasında, her zaman yanan ölümün kol gezdiği kötü ruhlu kişilerin ölünce gideceği, ve sonsuz işkence çekeceği habis bir yer olarak tasvir edilir. (Açıklama: *Anthelas*)

Aghar (Lağım Cüceleri) - Aghar, ya da Lağım Cüceleri Krynn ırkları arasındaki en pasaklı ırk olarak sayılmaktadır. Lağım cüceleri, gerçek cücelerin uzaktan akrabaları olmasına karşın, Thorbardin'deki Asilzadeler Konseyi'nde bir sözcüleri vardır. Liderleri, Yücebulp, diğerlerine en çok yağ çeken Aghar'dır. Herhangi bir tehdit karşısında ne yapacaklarını bilemeden kaçan Lağım Cüceleri, kalın kafalı ve aptaldırlar (bütün üç lağım cücesi kabilesinde sadece Bupu –Rastlin Majere'in büyülediği arkadaşı– ve Raf –Tika Waylan Majere'in, Son Yuva Hanı'ndaki yardımcısı– üçe kadar saymayı becerebilmektedir).

Elf - Kyrnn dünyasında en uzun süreden beri varolan, iyilik timsali, uzun ömürlü bir ırktır. Narin yapılı, badem gözlü ve sivri kulaklıdırlar. Gizemli ormanlarında insanlardan ve diğer ırklardan ayrı yaşarlar.

Gnom - Sancrist adasında bulunan Boşver Dağı'nda yaşayan, cüce ve kenderlerle uzaktan akraba olan bir ırktır. Gnomlar, Krynn'in çılgın mucitleridirler; hayal edilebilen herhangi bir makineyi dizayn edebilirler. Gnomlar, taş ile yapabilecekleri her aleti ya ihtiyaçları olduğu için ya da meraktan yapmaya çalışırlar. Gnomlar yaklaşık 350 sene yaşarlar.

Goblin - Kötü ırkların en çelimsizidir Çok çirkindirler. Çirkin suratlı ve gri derilidirler. Boyları 1.20-1.50 arası değişir. Kaba silahlar kullanırlar Kötülük ordularının piyade taburlarını oluştururlar.

Grifon - Grifonlar, belden aşağısı aslan, belden yukarısı kartal biçiminde olan güçlü, görkemli ve çok zeki yaratıklardır. Grifonlar uzun kanatlara sahiptirler ve uçabilirler. Eğitildikleri takdirde üzerlerine binilebilir. Grifonlar konuşamazlar fakat denileni anlarlar. Grifonlar ejderhalarla savaşabilen belki de tek yaratıktır.

Hobgoblin - Goblinlerin yapılı kuzenleridirler. İri yapılarını, kuvvetli silahlar ve pis vücut kokularıyla desteklerler. Kötülük ordularında çavuşluk görevi yaparlar.

Kara Ejderi (Tylor) - Kanatsız, melez bir ejderha türüdür. Genellikle 18 metre uzunluğundadır. Alnından çıkan iki boynuzu neredeyse bir elfin kolu uzunluğundadır. Gagaya benzer bir burna sahiptir. Ayağındaki beş parmağının her birinde yaklaşık 15 cm uzunluğunda pençeler bulunur. Kamçıya benzer kuyruğu vücudundan daha uzundur. Genellikle kuru iklimde yaşarlar, fakat yemek bulabilecekleri her yere giderler. Bir bukalemun gibi kendisini doğanın dokusuna kamufle edebilirler. Ortak Lisan'ı konuşabilirler ve ejderha akrabaları gibi yüksek büyü gücüne sahip akıllı yaratıklardır.

Lich - Bir lanet sonucu öldükten sonra geri dönmüş güçlü büyücülerdir. Bazı büyücüler ise laneti kendi üzerlerine bizzat kendileri uygulayarak kendilerini lich'e dönüştürürler. Zaten kendisine sonsuz yaşamı sunacak büyüyü yapmak bile başlı başına usta büyücülerin işidir. Çok tehlikeli namevt yaratıklardır. Lich'ler hırslıdırlar. Bilgi, güç ve kişisel çıkarlar haricinde hiçbir şeyi önemsemezler. korkunç derecede güçlüdürler, yıllar geçtikçe daha da güçlenirler.

Minotor - Minotorlar, İstar Kan Denizi'nin kuzeydoğusundaki Mithas ve Kothas adalarında yaşarlar. Minotorlar yaklaşık 150 sene yaşarlar. Bu oldukça onurlu olan ırk, 2.10 m. uzunluğundadırlar ve boynuzları 60 cm. kadar uzun olabilir. Minotorlar yarım insan—yarım öküz görünüşündedirler. Herhangi biri için en kötü sonuç bir minotorla dövüşmektedir (ve bu kenderlerin en sevdiği şeylerden biridir).

Irklarının amaçları basittir: Krynn'de yaşayan tüm ırkları yok etmek. Kendilerinin dünyanın en üstün ırkı olduklarını ve diğer ırkların daha zayıf ırklar olduklarını düşünürler, onları her zaman için küçük görürler. Birçok minotorun iyi gözle baktığı tek diğer oluşum Solamniya Şövalyeleri'dir. Kendilerinin oluşturduğu şeref kodlarına en yakın yönetim biçimi onlarda vardır çünkü.

Ogre - Bir zamanlar elflerden bile güzel olan bu ırk, yaptıkları zulüm ve kötülük sunucu çirkinleşmişlerdir. Genelde dağlara oydukları şehirlerinde yaşarlar ve yağma için ovalara inerler. İki metreye yakın boyları ve iri cüsselerini zekalarıyla desteklerler.

Sentor - Belden aşağısı at, belden yukarısı insan olan varlıklardır. Genellikle ormanlarda yaşarlar. Genellikle kıyafet giymemelerine karşın hafif zırhlar giydikleri de görülür. Sentor savaşçılar genellikle ok ve iki elli kılıç kullanırlar. Sentorlar çok güçlü ve hızlıdırlar.

Wyvern - Ejderhaların kuzenleri olan bu yaratıkların tüm vücutları al pullarla kaplıdır. Kanatları sayesinde uzun mesafeleri çok kısa sürede katederler. Kuyruklarının ucundaki zehir en güçlü yaratıkları bile anında öldürebilir. Zekalarının fazla olmaması onların sadece basit görevlerde kullanılmalarına izin verir.

Krynn Tanrıları

I. Işığın Tanrıları

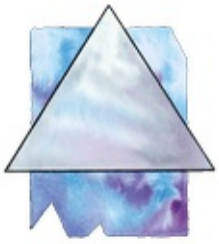

Paladin (Ejderhaların Lordu): Paladin, İyiliğin Babası ve Adaletin Ustası'dır. Tüm iyilik tanrıların yöneticisidir ve en yücesidir. Dünya üzerinde tarikat olarak Solamniya Şövalyeleri'nin, özellikle de Gül Tarikatı'nın tanrısıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında düzen, umut, ışık, yöneticilik ve koruyuculuk vardır. Sembolleri gümüş üçgen, çam ağacı (Silvanesti) ya da örs (Thorbardin) tür. Renkleri gümüş ve beyazdır. Takımyıldızı, Platin Ejderha takımyıldızıdır. Paladin'in avatarları Muhteşem Fizban ve bir platin ejderhadır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Draco Paladin (Ergoth), Gökyüzübıçağı (Goodlund), Ejderhalordu (Mithas), E'li (Silvanesti), Çekiç Thak (Thorbardin), Bah'Mut (İstar), Büyük Ejderha (Solamniya), Fizban (Kenderyurdu).

Mishakal (Şifalı El): Mishakal, Krynn üzerinde "Şifacı" adıyla tanınır. Paladin'in eşi ve Habbakuk, Kiri-Jolith ve Solinari'nin annesidir. Kontrolü altındaki alanlar arasında şifa, bilgi, verimlilik, yaşam, güzellik ve kutsama vardır. Sembolü, mavi sonsuzluk işaretidir. Rengi, mavinin herhangi bir tonudur. Takımyıldızı, sonsuzluk işareti takımyıldızıdır. Mishakal'ın avatarları arasında en çok kullandığı, eşsiz bir sağlığa ve fiziksel kondisyona sahip güzel bir kadındır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Ka-Mel-Sha, Yuvadaki Şifacı (Kharolis/Tarsis), Mesalax (Thorbardin), Meshal (Buzduvarı), Mishas (Ergoth), Quenesti

Pah (Silvanesti), Quen Illumini (Qualinesti), Gökyüzühanımı (Goodlund), Mavi Leydi (Balifor, Hylo), İmparatoriçe (Mithas), Işığın Kaynağı, Işık Getirici (Solamniya).

Majere (Zihnin Efendisi): Majere, organizasyonların ve endüstrinin tanrısıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında meditasyon, kontrol, düşünce, güven, merhamet ve ilham vardır. Sembolleri bakır örümcek, bir tek gül (Qualinesti, Silvanesti) ya da peygamberdevesi (Solamniya) dir. Renkleri, bakır rengi ve kırmızıdır. Takımyıldızı, Gül takımyıldızıdır. Majere dünya üzerinde ya öğüt veren güzel, kör bir bayan ya da kel, kambur ama kadim olan bir adam şeklinde görünür. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Manthus (Ergoth), Gül'ün Peygamberdevesi (Qualinesti), Mantheri (Silvanesti), Rüyagönderici Nadir (Mithas).

Kiri-Jolith (Adaletin Kılıcı): Kiri-Jolith zafer, şeref, itaat, adalet ve adaletli savaşımın tanrısıdır. Solamniya Şövalyeleri arasındaki Kılıç Tarikatı'nın tanrısıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında savaş, cesaret ve kahramanlık vardır. Sembolleri, bizonun boynuzları ya da boynuzlu savaş baltası (Thorbardin, Kharolis) dır. Renkleri kahverengi ve beyazdır. Takımyıldızı, bir bizon kafası şeklindedir. Avataı büyük bir savaş baltasına sahip dev gibi bir minotordur. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Corij (Ergoth), Bıçak Kijo (Thorbardin), Jolith (Kharolis/Tarsis), Savaşçı Qu'an (Uigan), İmparator (Mithas).

Habbakuk (Balıkçı Kral): Habbakuk, Kiri-Jolith'in genç ikizidir ve deniz ve toprak üzerindeki tüm hayatı yaratan ve yöneten tanrıdır. Özellikle orman koruyucuları ve denizciler tarafından sevilir. Kontrolü altındaki alanlar arasında hayvan yaşamı, deniz,

yaratım ve hırs vardır. Sembolleri mavi kuş ya da mavi zümrüdüanka (Ergoth) dır. Renkleri deniz mavisi ve beyazdır. Takımyıldızı bir zümrüdüanka şeklindedir. Avatarları çok çeşitlidir; karada büyük mavi bir kuş ya da mavi ateşlerle parlayan bir zümrüdüanka, denizdeyse dev, mavi bir yunustur. Diğer isimleriyse, bölgelerine göre şunlardır: Mavi Zümrüdüanka (Ergoth, Silvanesti, Qualinesti), Gökyüzülordu (Balifor, Goodlund), Deniz Lordu (Mithas).

Branchala (Yaşamın Şarkısı): Ozan Kralı Branchala, Krynn'de yaşayan yaratıklarının ruhlarını, kendi ölümsüz ruhunun özü olan müziğin yardımıyla oluşturan bir tanrıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında elfler, kenderler, müzik, ormanlar ve güzellik vardır. Sembolleri ozan harbı ya da flüt (Goodlund, Qualinesti, Silvanesti) tür. Renkleri sarı ve yeşildir. Takımyıldızı bir harp şeklindedir. Avatarları bulundukları bölgenin insanlarına benzerler ve halkın arasına karışmışlardır. Genellikle bir oduncu, orman koruyucusu, bir ozan, hatta bir dinsiz (yalancı) rahip bile olabilir. Diğer isimleriyse, bölgelerine göre şunlardır: Müzikefendisi (Goodlund), Astra (Qualinesti), Astarin (Silvanesti), Bran (Ergoth), Bahçıvan (Mithas), Bardilun (Thorbardin).

Solinari (Güçlü El): Paladin ve Mishakal'ın üçüncü oğlu olan Solinari, Beyaz Cübbeliler'in ve iyi büyünün tanrısıdır. Krynn'i oldukça fazla sevmesinden dolayı, onu iyi büyüyle ödüllendirmiştir. Kontrolü altındaki tek alan İyi Büyü'dür. Sembolleri beyaz daire ya da beyaz küredir. Takımyıldızı yoktur fakat dünyaya ay olarak görünür – Beyaz ay Solinari olarak. Krynn'e diğer tanrılara göre daha yakın olmasına karşın (ayının yakın olmasından dolayı) çok nadiren dünya üzerinde avatar şeklinde görünür. Diğer

isimleriyse, bölgelerine göre şunlardır: Solin (Ergoth), Beyaz-göz (Goodlund, Balifor), Tanrı'nın Gözü (Thorbardin), Fildişi Disk (Hylo), Deniz Feneri (Mithas).

II. Karanlığın Tanrıları

Kraliçe Takhisis (Karanlıklar Kraliçesi): Takhisis kötülüğün somutlaştırılmış şeklidir. Sadece ahmaklar ve çocuklar onun adını açıkça söyleyebilirler. Adı karanlığı, yıkımı ve ölümü çağrıştırır. Takhisis Şövalyeleri ve tüm diğer kötü oluşumların başıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında gece, kötü ejderhalar, nefret, entrika ve kaos vardır. Sembolü siyah hilaldir. Renkleri siyah ya da parlak siyahtır. Takımyıldızı, Beş Kafalı Ejderha takımyıldızıdır. Takhisis'in en sevdiği iki avatar şekli vardır; biri beş kafalı bir kromatik ejderha, diğeriyse güzelliğiyle cezbeden bir kadındır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Ejderha Kraliçe (Ergoth, Silvanesti), Tii'Mhut (İstar), Birçok Yüzün Tanrısı (Hylo), Mai-tat (Tarsis), Fesat Nilat (Buzduvarı, Bozkırlı), Sahte Metal Tamex (Thorbardin), Hem Bütün Reklerin Hem de Hiçbirinin Kraliçesi (Solamniya), Leydi Kaos (Mithas), Karanlıkleydi (Ogre), Mwarg (Hobgoblin).

Sargonnas (Karanlık İntikam): Takhisis'in eşi olan Sargonnas hakkında pek fazla şey bilinmemektedir. Sargonnas çabuk öfkelenen ve hain bir tanrıdır. Sinirlendiğinde yolundaki her şeyi yok ederek ilerler ya da müritlerine bu işi yaptırır. Kendisine yapılan bir şeyin intikamını yüzyıllar geçse de almaya çabalar. Kontrolü altındaki alanlar arasında intikam, yıkım, entrika, volkanlar, ateş ve çöller vardır. Sembolleri bir kırmızı akbaba ya da bir kırmızı yumruk (Thorbardin, İstar) dır. Renkleri kırmızı ve kükreyen bir sese sahip lavdan oluşma bir ateş elementalidir. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Argon (İstar, Ergoth), Ateşgetirici (Hylo), Misal-Lasim (Tarsis), Arzulu Gonnas (Buzduvarı), Bükümcü Sargonax (Thorbardin), Kinthalas (Silvanesti), Kinis (Qualinesti), Yokedici (Mithas).

Morgion (Kara Rüzgar): Morgion, hastalık ve çürümüşlüğün tanrısıdır. Tüm diğer tanrıların eşliğini kabul etmemiş ve onlarla planlarını tartışmamıştır. Düşüncelerini sadece sadık müritleriyle paylaşır. Gizlilik Morgion'un yoludur. Kontrolü altındaki alanlar arasında hastalık, çürüme, salgın, zayıflık ve suikast vardır. Sembolleri iki kırmızı gözlü bir kukuleta, baş aşağı duran bir balta (Thorbardin) ya da bir sıçan pençesi (Hylo) dir. Renkleri koyu kahverengi ve siyahtır. Takımyıldızı taçlı, örtülü bir kafa görüntüsü üzerinde kırmızı iki gözü şeklindedir. En çok kullandığı avatarları, kırmızı iki gözü olan yoğun, kara bir bulut ve siyah kapüşonlu ya da peçeli bir rahibe ya da cellattır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: H'rar (Ergoth, İstar), Gormion (Tarsis), Morgi (Buzduvarı), Paslordu Morgax (Thorbardin), Veba (Mithas), Keçilordu Anthrax (Hobgoblin).

Chemosh (Ölümün Lordu): Chemosh, Krynn üzerindeki tüm namevtlerin tanrısıdır. Chemosh ele geçirmek istediklerini "sonsuz yaşam" ile kandırır ve daha sonra da o kişileri namevt ordusuna katar. Kontrolü altındaki alanlar arasında tüm namevtler, yağmalayıcılar ve düşmanlar vardır. Sembolü sarı bir kurukafadır. Renkleri siyah ve soluk sarıdır. Takımyıldızı bir kurukafa şeklindedir. Avatar olarak dolaştığında siyah cübbeler içinde çok yakışıklı bir adam ya da üzeri değerli takılarla kaplı bir lich görünür. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Aeleth (Ergoth), Derinlerin Dron'u (Tarsis), Chemos Joton (Buzduvarı), Khemax (Thorbardin), Yaşamfelaketi (Mithas), Orkrust (Hobgoblin).

Zeboim (Karanlık Deniz): Zeboim, Takhisis ve Sargonnas'ın kızı ve Denizlerin Kraliçesi'dir. Oldukça az sayıda rahibi olan Zeboim'in nasıl

davranacağı belli olmadığından ölümcül bir düşman ve tehlikeli bir dosttur. En büyük düşmanı Habbakuk'tur, çünkü denizlerin tek hakimi olmak istemektedir. Cücelerin kendisi hakkında çok az şey bilmelerinden dolayı, onları su üzerinde doğrudan dibe batmakla lanetlemiştir. Kontrolü altındaki alanlar arasında denizler, fırtınalar, kasırgalar, hava olayları, namevt deniz yaratıkları ve kıskançlık vardır. Sembolü bir deniz kaplumbağası kabuğunun kabartmasıdır. Renkleri yeşil ve kırmızıdır. Takımyıldızı bir deniz kaplumbağası şeklindedir. Avatar olarak insan şeklindedir, fakat en sevdiği hali güzel bir bayan suratına sahip dev bir deniz kaplumbağasıdır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Rann (Ergoth), Zyr (Tarsis), Zebir Jotun (Buzduvarı), Bhezomiax (Thorbardin), Girdap (Mithas).

Hiddukel (Yalanlar Prensi): Hiddukel, haksız kazancın, bahislerin ve yalanın tanrısıdır. Hiddukel yaşayan ruhların ticaretini yapar. Girdiği bir bahis sonucu Gritaş'ın yapılmasını sağlamıştır. Kontrolü altındaki alanlar arasında iş uygulamaları, lanetli ruhlar, aç gözlülük, kölelik ve ihanet vardır. Sembolü kırık çift kefeli bir esnaf terazisidir. Renkleri kırmızı ve kemik rengidir. Takımyıldızı kırık bir terazi görünümündedir. Avatar olarak kendisine çok şişman olan, soğuk bakışlı, boncuk gözlü ve yağcı bir gülümsemeye sahip bir insan seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: İhanetçi (Mithas), Usk-Do (Hobgoblin), Kusurlu Hitax (Thorbardin), M'Fistos (İstar).

Nuitari (İç Kemirici Karanlık): Nuitari, kara büyünün tanrısıdır ve büyüsüne duyduğu aşk yüzünden diğer kötülük tanrıları kadar kötülükle kararmamıştır. Diğer büyü tanrıları gibi, kendi aleminden ayrılmış ve Ölümlü Krynn'e yakın bir yer kendisine seçmiştir. Bu kara ay sadece kendi müritleri tarafından

görülebilir. Kara Cübbeliler'in tanrısıdır. Kontrolü altındaki alan sadece karanlık büyüdür. Sembolü siyah daire ya da küredir. Rengi siyahtır. Takımyıldızı yoktur, sadece siyah ay şeklinde Krynn'in gökyüzünde görünür. Avatar olarak kendisine siyah cübbeler içinde kabarık siyah saçlı, sessiz, güçlü bir genç adam seçtiği gibi bir yaramaz ve kötü bir çocuk da seçebilir. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Geceyağmacısı (Mithas), Karanlık (Elian), Siyah El (Balifor), Tanrı Olmayan (Thorbardin).

III. Tarafsızlık Tanrıları

Gilean (Boşluk): Gilean, Tarafsızlık Tanrıları'nın aile reisidir ve içinde tüm bilgilerin ve gerçek isimlerin saklı olduğu Tobril kitabını koruyan tanrıdır. Sadece Tobril'i korumakla görevli olmayan Gilean ayrıca İyi ve Kötü Tanrılar arasındaki dengeyi korumakla da görevlidir. Bunu yaparken diğer Tarafsızlık Tanrıları'ndan da yardım alır. Kontrolü altındaki tek alan, her türlü bilgi alanıdır. Sembolü açık duran bir kitaptır. Rengi gridir. Takımyıldızı bir açık kitap şeklindedir ve gökyüzünde Paladin ile Takhisis'in arasında durur. Gilean avatar olarak kendisine orta yaşlı, herhangi bir ırka mensup ya da cinsiyete sahip olan bir kütüphane görevlisidir. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Kitap Gilean, Gri Yolcu, Bilge, Ruhların Geçidi.

Sirrion (Akan Alev): Sirrion, doğal güçlerin ve ateşin tanrısıdır. Parlayan güneşten, küçük bir ışık kaynağına kadar bütün ateşler onun kontrolü altındadırlar. Bir ormanda bulunan yaşlı ağaçların yerini yeni ağaçların alması için orman yangını da çıkartabilir, ateşle oynayan bir çocuğun ateşe saygı göstermesi için elinin yanmasını da sağlayabilir. Kontrolü altındaki alanlar arasında alev, doğal güçler, değişim ve dönüşüm vardır. Sembolü, çok renkli bir ateştir. Renkleri parlak kırmızılar ve sarılardır. Takımyıldızı yoktur; gökyüzünde sadece kırmızı-sarı renkte parlayan bir yıldız olarak görünür. Sirrion genellikle alevlerin içinde yüzünü gösterir, ama ateşin değişik renklerinde görünen bir cübbeye sahip insan şeklinde de görünebilir. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Ateşefendisi, Simyacı, Büyücü (Mithas).

Reorx (Demirci): Reorx, cücelerin ve onların endüstrilerinin (demircilik) tanrısıdır. Ayrıca çekiciyle Kaos'dan bir parça kopartarak Krynn'in ve gökyüzündeki yıldızların oluşmasını sağlamıştır. Hiddukel'in oyununa gelerek Gritaş'ı yapmıştır. Kontrolü altındaki alanlar arasında cüceler, silahlar ve teknoloji vardır. Sembolleri, döven bir çekiç ya da cüce yapımı bir çekiç (Thorbardin) dir. Renkleri arduvaz grisi ve kırmızıdır. Takımyıldızı yoktur; gökyüzünde bir alev parçası gibi kıpkırmızı parlayan ve Sargonnas'ın takımyıldızının yanında duran bir yıldız olarak görünür. Reorx avatar olarak genellikle sarhoş ve kumarbaz olan Dougan Redhammer adlı bir cüceyi kendisine seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Örs (Elian), Silahustası (Mithas), Usta Reorx (Gnom), Zanaatkâr Reorx (Kender).

Chislev (Hayvan): Chislev doğanın kendisidir; korkusu sonbaharı, umutsuzluğu kışı, umudu baharı ve eğlenme isteği de yazı yaratmıştır. Müritleri gibi, tüm hayvan ve bitkiler de ona şükran borçludurlar; sabahleyin çiçekler güneşe doğru dönerlerken aynı zamanda Chislev'e doğru da dönmüş olurlar, onu her sabah selamlarlar. Kontrolü altındaki alanlar arasında doğa, yabanıl hayat ve hayvanlar vardır. Sembolü kahverengi, sarı ve yeşil renkli bir tüydür. Renkleri kahverengi, sarı ve yeşildir. Takımyıldızı yoktur; Mishakal'ın takımyıldızı ve Zivilyn'in yıldızına yakın duran ve sarı renginde parlayan bir yıldızı vardır. Chislev, avatar olarak kendisine genellikle güzel bir insan ya da elf kadını seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Vahşi Kişi (Mithas), Issız Yer.

Zivilyn (Hayat Ağacı): Tüm bilgeliklerin tanrısı olan Zivilyn'in kendisi kutsal Hayat Ağacı'dır. Gilean bütün bilgileri kendinde tutarken, Zivilyn de bilgelikleri kendisinde tutmaktadır. Bilgelik olmadan bilginin, bilgi olmadan da bilgeliğin bir işe yaramadığını bilen bu iki tanrı hep birlikte hareket etmektedirler. Chislev'in eşidir. Kontrolü altındaki tek alan bilgeliktir. Sembolü yeşil ve altın renklerinde dev gibi bir ağaç ya da bir vallen ağacıdır. Renkleri yeşil ve altın rengidir. Takımyıldızı yoktur; Mishakal'ın takımyıldızı ve Chislev'in yıldızı arasında parlayan bir yıldızı vardır. Zivilyn, avatar olarak kendisine herhangi birisini seçebilir fakat genellikle yaşlı, bilge bir adam kimliğiyle görünür. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Dünya Ağacı, Hayat Ağacı (Qualinesti, Silvanesti), Bilge Kişi (Mithas).

Shinare (Kanatlı Zafer): Shinare, zenginlik, endüstri ve ticaret tanrısıdır. Tüccarlar, esnaf halk ve benzeri kesimlerden kendi takipçilerini oluşturmuştur. Tembelliğe tolerans gösteremez; tembel tembel dolaşan biri ona, gözleri önünde hızla ölüyor görünür. Ayrıca Sirrion'un eşidir. Kontrolü altındaki alanlar arasında zenginlik, endüstri, özgürlük ve güç vardır. Sembolü bir grifon kanadıdır. Renkleri altın rengi, gümüş rengi ve kahverengidir. Takımyıldızı yoktur, Habbakuk ve Branchala'nın takımyıldızlarının yakınında gümüş rengi bir yıldızı bulunur. Shinare, avatar olarak kendisine zengin, saygıdeğer bir kişi ya da aynı özelliklere sahip bir tüccar seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Kanatlı Kişi (Silvanesti, Qualinesti), Gümüş Efendi (Thorbardin), Yürüyen Özgürlük (Ergoth), Denge (Mithas), Terazi (Mithas).

Lunitari (Peçeli Bakire): Lunitari, Tarafsız büyünün ve illüzyonların tanrısıdır. Büyü aşkı sayesinde Kırmızı Cübbeliler tarikatı kurulmuştur. Birçok büyücü onun tarikatı altında büyü çalışmak ister, çünkü büyüde pek bir kısıtlama getirmez. Solinari'yle uzun zamandan beri dostturlar ve çoğu zaman birlikte çalışırlar. Kontrolü altında tarafsız büyü ve illüzyon alanları vardır. Sembolü, kırmızı bir daire ya da küredir. Rengi kırmızı ya da macenta gridir. Takımyıldızı yoktur fakat gökyüzünde kırmızı ay formunda görünür. Lunitari avatar olarak kendisine baştan aşağı kırmızı cübbeler içinde duran kızıl saçlı, güzel bir insan kadını seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Luin (Ergoth), Kırmızı-Göz (Goodlund), Gece Mumu (Thorbardin), İllüzyon Bakiresi (Mithas).

Kaynak: http://frpnet.net

Ejderha Mızrağı serisi okuma sırası

- Güz Alacakaranlığının Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Cüce Derinlikleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- Kış Gecesi Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Yüceefendi Gökleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- İlkbahar Şafağı Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Kum Saati Büyücü Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)

- İkizlerin Zamanı (***Efsaneler üçlemesi***)
- İkizlerin Savaşı (***Efsaneler üçlemesi***)
- İkizlerin Sınavı (***Efsaneler üçlemesi***)

- Ruhdöveni (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)
- Silah Kardeşliği (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)
- Majere Kardeşler (***Başlangıçlar serisi***)

- İkinci Nesil
- Yaz Alevi Ejderhaları

- Yeni Bir Çağın Doğuşu (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

- Kasırganın Günü (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)
- Kargaşanın Arefesi (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

- Düşüş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- İhanet (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- Kurtuluş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)

- Batan Güneşin Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Kayıp Yıldızın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Yitik Ayın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)

- Amber ve Küller (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Amber ve Demir (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Amber ve Kan (***Karanlık Havari üçlemesi***)

Yan seriler (isteğe bağlı):

- Sonuncu Şef (***Kaos Savaşı serisi***)
- Gece Göğünün Gözyaşları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Kukla Kral (***Kaos Savaşı serisi***)
- Kan Denizi Yağmacıları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Boşver Dağı Kuşatması (***Kaos Savaşı serisi***)

- Kıyamet Tugayı (***Kang'ın Alayı serisi***)
- Ejderan Kuralları (***Kang'ın Alayı serisi***)

- Karanlık ve Işık (***Başlangıçlar serisi***)
- Kender Yurdu (***Başlangıçlar serisi***)

- Eş Ruhlar (***Tanışmalar serisi***)
- Yol Tutkusu (***Tanışmalar serisi***)
- Kara Yürek (***Tanışmalar serisi***)
- Yemin ve Ölçü (***Tanışmalar serisi***)

- Vinas Solamnus (***Kayıp Efsaneler serisi***)
- Fistandantilus: Yeniden Doğuş (***Kayıp Efsaneler serisi***)

- Haberci (***Buzduvarı üçlemesi***)
- Altın Küre (***Buzduvarı üçlemesi***)

- Kışyurdu (***Buzduvarı üçlemesi***)

- Sır Halkası (***Kesişen Yollar serisi***)
- Hırsızlar Loncası (***Kesişen Yollar serisi***)
- Ejderhanın Blöfü (***Kesişen Yollar serisi***)
- Ejderha Adaları (***Kesişen Yollar serisi***)
- Hiçbir Yerin Ortasında (***Kesişen Yollar serisi***)

- İlkdoğan (***Elf Ulusları üçlemesi***)
- Soykıyımı Savaşları (***Elf Ulusları üçlemesi***)
- Qualinesti (***Elf Ulusları üçlemesi –*** *Türkçe'ye çevrilmedi*)

- Huma Destanı
- Kara Dalamar (***Klasikler serisi***)

Kronolojik Okuma Sırası

Burada vereceğimiz sıralama Ejderha Mızrağı (Dragonlance) serisinin tüm kitaplarını kapsamaktadır. Serinin tüm kitapları Türkçe'ye çevrilmediğinden dolayı çevrilmeyen kitaplar Orijinal isimleriyle yer almaktadırlar.

Afet Öncesi (Pre-Cataclysm = PC):

8500 PC

- The Dragons (***Lost Histories series***)

6320 PC

- The Irda (***Lost Histories series***)

4017 PC

- Children of the Plains (***Barbarians series***)

3995 PC

- Brother of the Dragon (***Barbarians series***)
- Sister of the Sword (***Barbarians series***)

3811 PC

- The Kagonesti (***Lost Histories series***)

2750 PC

- The Forest King (***The Anvil of Time series***)

2692 PC

- Covenant of the Forge (***Dwarven Nations series***)

2596 PC

- Hammer and Axe (***Dwarven Nations series***)

2421 PC

- A Warrior's Journey (***The Ergoth trilogy***)

2401 PC

- The Wizard's Fate (***The Ergoth trilogy***)

2395 PC

- A Hero's Justice (***The Ergoth trilogy***)

2308 PC

- İlkdoğan (***Elf Ulusları üçlemesi***)

2230 PC

- The Swordsweath Scroll (***Dwarven Nations series***)

2192 PC

- Soykıyımı Savaşları (***Elf Ulusları üçlemesi***)

2072 PC

- The Qualinesti (***Elven Nations trilogy***)

1817 PC

- Vinas Solamnus (***Kayıp Efsaneler serisi***)

1793 PC

- The Dargonesti (***Lost Histories series***)

1020 PC

- Huma Destanı (***Kahramanlar serisi***)

1013 PC

- Kaz the Minotaur (***Heroes series***)

1010 PC

- Land of the Minotaurs (***Lost Histories series***)

553 PC

- Haberci (***Buzduvarı üçlemesi***)

545 PC

- Altın Küre (***Buzduvarı üçlemesi***)
- Kışdiyarı (***Buzduvarı üçlemesi***)

181 PC

- Knights of the Crown (***Warriors series***)

171 PC

- Knights of the Sword (***Warriors series***)

161 PC

- Knights of the Rose (***Warriors series***)

159 PC

- The Wayward Knights (***Warriors series***)

40 PC

- Chosen of the Gods (***Kingpriest trilogy***)

20 PC

- Divine Hammer (***Kingpriest trilogy***)

5 PC

- The Dark Queen (***Villains series***)

1 PC

- Fistandantilus: Yeniden Doğuş (***Kayıp Efsaneler serisi***)
- Sacred Fire (***Kingpriest trilogy***)
- The Reign of Istar (***Tales series***)
- Lord Soth (***Warriors series***)

Afet Sonrası (After-Cataclysm = AC):

---

1 AC

- The Survivors (***The Anvil of Time series***)
- The Cataclysm (***Tales series***)

39 AC

- İkizlerin Savaşı (***Efsaneler üçlemesi***)

228 AC

- Weasel's Luck (***Heroes series***)

231 AC

- Galen Beknighted (***Heroes series***)

248 AC

- The Inheritance (***Classics series***)

249 AC

- Eş Ruhlar (***Tanışmalar serisi***)

292 AC

- Hederick: The Theocrat (***Villains series***)

313 AC

- Before the Mask (***Villains series***)

324 AC

- Theros Ironfeld (***Warriors series***)

325 AC

- The Black Wing (***Villains series***)
- Kara Yürek (***Tanışmalar serisi***)

331 AC

- Ruhdöveni (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)

332 AC

- Emperor of Ansalon (***Villains series***)

334 AC

- Yol Tutkusu (***Tanışmalar serisi***)

338 AC

- Tales of Uncle Trapspringer (***Adventures in Krynn***)

339 AC

- Night of the Eye (***Defenders of Magic series***)
- Yemin ve Ölçü (***Tanışmalar serisi***)
- The Gates of Thorbardin (***Heroes series***)

343 AC

- Steel and Stone (***Meetings sextet***)

344 AC

- Maquesta Kar-Thon (***Warriors series***)

345 AC

- The Medusa Plague (***Defenders of Magic series***)
- The Companions (***Meetings sextet***)

346 AC

- Karanlık ve Işık (***Başlangıçlar serisi***)
- Kender Yurdu (***Başlangıçlar serisi***)
- Silah Kardeşliği (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)

- Love and War (***Tales series***)
- Flint: The King (***Preludes series***)
- Tanis: The Shadow Years (***Preludes series***)

348 AC

- Stormblade (***Heroes series***)
- Majere Kardeşler (***Başlangıçlar serisi***)
- The Seventh Sentinel (***Defenders of Magic series***)

349 AC

- Kara Dalamar (***Klasikler serisi***)

350 AC

- Riverwind: The Plainsman (***Preludes series***)

351 AC

- Güz Alacakaranlığının Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Bir Ejderha Söylentisi (***Genç Yetişkin serisi***)
- Cüce Derinlikleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)

352 AC

- Kış Gecesi Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- The Nightmare Lands (***Young Reader series***)
- Yüceefendi Gökleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- İlkbahar Şafağı Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Kum Saati Büyücü Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- To the Gates of Palanthas (***Young Reader series***)

- Hope's Flame (***Young Reader series***)
- The Gully Dwarves (***Lost Histories series***)
- Lord Toede (***Villains series***)
- A Dawn of Dragons (***Young Reader series***)

353 AC

- Temple of the Dragonslayer (***The New Adventures series***)
- The Dying Kingdom (***The New Adventures series***)
- The Dragon Well (***The New Adventures series***)
- The Citadel (***Classics series***)

354 AC

- Return of the Sorceress (***The New Adventures series***)
- Dragon Sword (***The New Adventures series***)
- Dragon Day (***The New Adventures series***)
- Dragon Knight (***The New Adventures series***)

355 AC

- Crown of Thieves (***Elidor trilogy***)
- Wizard's Curse (***Trinistyr series***)
- Wizard's Betrayal (***Trinistyr series***)
- The Crystal Chalice (***Elidor trilogy***)
- Wizard's Return (***Trinistyr series***)
- City of Fortune (***Elidor trilogy***)
- Dragon Spell (***The New Adventures series***)

356 AC

- The Wayward Wizard (***Suncatcher trilogy***)
- Pillar of Flame (***Elements series***)
- Warrior's Heart (***Goodlund trilogy***)
- İkizlerin Zamanı (***Efsaneler üçlemesi***)
- The Ebony Eye (***Suncatcher trilogy***)
- Warrior's Blood (***Goodlund trilogy***)
- Queen of the Sea (***Elements series***)
- Tempest's Vow (***Elements series***)
- The Stolen Sun (***Suncatcher trilogy***)
- Warrior's Bone (***Goodlund trilogy***)

357 AC

- The Sellsword (***The Anvil of Time series***)
- İkizlerin Sınavı (***Efsaneler üçlemesi***)

363 AC

- The War of the Lance (***Tales series***)

371 AC

- Murder in Tarsis (***Classics series***)

378 AC

- İkinci Nesil

381 AC

- The Magic of Krynn (***Tales series***)
- Kender, Gully Dwarves, and Gnomes (***Tales series***)

382 AC

- Kukla Kral (***Kaos Savaşı serisi***)

383 AC

- Kıyamet Tugayı (***Kang'ın Alayı serisi***)
- Sonuncu Şef (***Kaos Savaşı serisi***)
- Yaz Alevi Ejderhaları
- Gece Göğünün Gözyaşları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Kan Denizi Yağmacıları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Boşver Dağı Kuşatması (***Kaos Savaşı serisi***)

İkinci Afet (Second Cataclysm = SC):

---

384 AC (1 SC)

- Yeni Bir Çağın Doğuşu (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)
- Ejderan Kuralları (***Kang'ın Alayı serisi***)

385 AC (2 SC)

- Spirit of the Wind (***Bridges of Time series***)

387 AC (4 SC)

- Legacy of Steel (***Bridges of Time series***)

391 AC (8 SC)

- The Silver Stair (***Bridges of Time series***)

392 AC (9 SC)

- The Rose and the Skull (***Bridges of Time series***)

393 AC (10 SC)

- Relics and Omens (***Tales of Fifth Age series***)
- Bertrem's Guide to the Age of Mortals
- Dezra's Quest (***Bridges of Time series***)

394 AC (11 SC)

- The Odyssey of Gilthanas (***Reader's Companion series***)

414 AC (31 SC)

- Kasırganın Günü (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)
- Kargaşanın Arefesi (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

417 AC (34 SC)

- Düşüş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)

- Hırsızlar Loncası (***Kesişen Yollar serisi***)

418 AC (35 SC)

- Night of Blood (***The Minotaur Wars series***)
- İhanet (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- Kurtuluş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)

419 AC (36 SC)

- Sır Halkası (***Kesişen Yollar serisi***)
- The Lioness (***Age of Mortals series***)
- Ejderha Blöfü (***Kesişen Yollar serisi***)
- Ejderha Adaları (***Kesişen Yollar serisi***)

420 AC (37 SC)

- Conundrum (***Age of Mortals series***)

421 AC (38 SC)

- Batan Güneşin Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- The Players of Gilean (***Anthologies***)
- The Search for Magic (***War of Souls Anthologies***)
- City of the Lost (***The Linsha trilogy***)
- Tides of Blood (***The Minotaur Wars series***)
- Bertrem's Guide to the War of Souls, Volume 1
- Kayıp Yıldızın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Flight of the Fallen (***The Linsha trilogy***)
- The Search for Power (***War of Souls Anthologies***)
- Yitik Ayın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)

- Dark Thane (***Age of Mortals series***)
- Bertrem's Guide to the War of Souls, Volume 2
- Return of the Exile (***The Linsha trilogy***)
- Empire of Blood (***The Minotaur Wars series***)
- Prisoner of Haven (***Age of Mortals series***)

422 AC (39 SC)

- Amber ve Küller (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Saving Solace (***The Champions series***)
- Amber ve Demir (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Amber ve Kan (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Wizard's Conclave (***Age of Mortals series***)
- Hiçbir Yerin Ortasında (***Kesişen Yollar serisi***)
- The Lake of Death (***Age of Mortals series***)

423 AC (40 SC)

- The Black Talon (***Ogre Titans series***)

424 AC (41 SC)

- Blades of the Tiger (***The Taladas Chronicles***)
- The Fire Rose (***Ogre Titans series***)
- Trail of the Black Wyrm (***The Taladas Chronicles***)

425 AC (42 SC)

- Lord of the Rose (***Rise of Solamnia series***)
- Shadow of the Flame (***The Taladas Chronicles***)

426 AC (43 SC)

- Sanctuary (***Elven Exiles series***)
- Alliances (***Elven Exiles series***)
- Destiny (***Elven Exiles series***)

427 AC (44 SC)

- The Crown and the Sword (***Rise of Solamnia series***)
- The Great White Wyrm (***The Champions series***)

429 AC (46 SC)

- The Measure and the Truth (***Rise of Solamnia series***)
- Protecting Palanthas (***The Champions series***)

433 AC (50 SC)

- The Secret of Pax Tharkas (***Dwarf Home series***)
- The Rebellion (***The Stonetellers series***)
- Death March (***The Stonetellers series***)
- The Heir of Kayolin (***Dwarf Home series***)
- Goblin Nation (***The Stonetellers series***)

{1} *Santur*: Kanuna benzeyen, tokmaklarla çalınan bir tür telli çalgı.

{2} *Mokasen*: Kuzey Amerika yerlilerince kullanılan, hayvan derisinden yapılma, üzerleri incik boncukla süslü, ökçesiz, yarım ayakkabı.